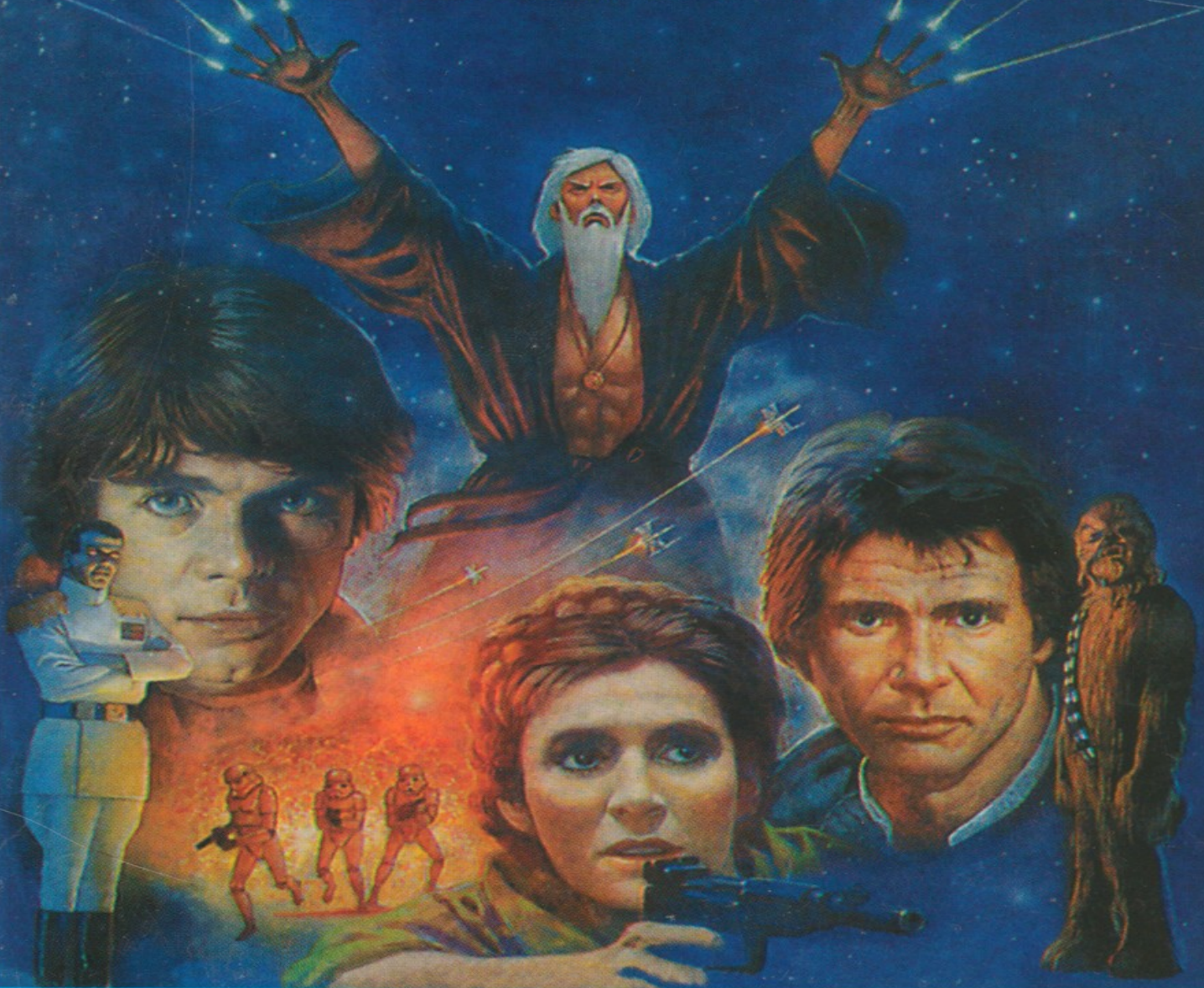

STAR WARS

КНИГА 1

НАСЛЕДНИКЪТ НА ИМПЕРИЯТА

ТИМЪТИ ЗАН

ТИМЪТИ ЗАН НАСЛЕДНИКЪТ НА ИМПЕРИЯТА

Превод: Владимир Молев

chitanka.info

Преди много, много години, в една далечна галактика...

Изминали са само пет години от победата на Бунтовническият съюз над Империята при планетата Ендор. Битката е спечелена, но не и войната. Императорът и Дарт Вейдър са мъртви, но тяхното място е заето от още по-голям злодей — адмирал Траун. Той не само съумява да прегрупира разбитите имперски сили, но и разработва тайна технология, с която да надвие Новата република.

Сагата продължава...

ГЛАВА 1

— Капитан Пелаеон? — викът се извиси над глъчката в помещението на екипажа вляво от мостика и стигна до капитана. — Получи се съобщение от патрулните кораби: разузнавателната ескадрила току-що е излязла от светлинна скорост.

Пелаеон, надвесен над мъжа пред оперативния екран на мостика на „Химера“, не обърна внимание на повикването.

— Проследете тази линия — заповяда той и посочи схемата на монитора.

Операторът го погледна въпросително:

— Сър?

— Чух — отговори Пелаеон. — Изпълнявайте заповедта, лейтенант!

— Тъй вярно, сър! — с тих глас отговори мъжът и се съсредоточи в екрана.

— Капитан Пелаеон? — повтори гласът, но този път по-отблизо.

Пелаеон остана взрян в екрана, докато не чу шума от приближаващите стъпки. Изправи се и се обърна с цялото величаво достойнство, придобито през петдесетте години служба в императорската флота.

Отсечената крачка на младия дежурен офицер загуби увереността си и той рязко спря.

— Тъъ, сър... — улови погледа на Пелаеон и млъкна. Капитанът не отговори веднага, мълчанието увисна във въздуха за момент, достатъчно, за да бъде уловено от околните.

— Това тук не е пазарът за добитък в Шаум Хий, лейтенант Тшел — най-накрая проговори той с тих, но леденостуден глас. — Намираме се на мостика на императорски звезден разрушител. Постъпващата информация не се предава, повтарям, не се предава, с викане в предполагаемата посока, където евентуално се намира получателят ѝ. Ясно ли е?

— Да, сър — преглътна Тшел.

Пелаеон задържа погледа му прикован още няколко секунди и кимна леко:

— Докладвайте!

— Тъй вярно, сър — Тшел отново преглътна. — Получихме съобщение от постовите патрули, сър. Разузнавателните кораби се завръщат от системата Оброа скай.

— Много добре — кимна Пелаеон. — Някакви неприятности?

— Съвсем малки, сър. Както изглежда, местните са им отказали достъп до централната информационна система. Според командира на ескадрилата оброанците се опитали да ги проследят, но успели да се измъкнат.

— Надявам се да е прав — сухо отговори капитанът. Оброа скай беше със стратегическо местоположение в пограничните райони и докладите на разузнаването показваха, че Новата република полага големи усилия да накара системата да се присъедини към нея или поне да я подкрепи. Ако по време на разузнавателния набег там е имало въоръжени кораби на Новата република... Е, скоро щеше да се разбере.

— Предайте на командира на ескадрилата да се яви на мостика за доклад веднага щом корабите се приберат по местата си — заповяда той на Тшел. — И поставете патрулите в бойна готовност втора степен. Свободен сте.

— Слушам, сър.

Лейтенантът се обърна кръгом в добро подобие на точното военно завъртане и тръгна обратно към командното табло.

Младият лейтенант... ето в това беше истинският проблем, помисли си с горчивина Пелаеон. В миналото, когато Империята бе на върха на могъществото си, би било немислимо за толкова млад мъж като Тшел да стане бордови офицер на кораб от класата на „Химера“. А сега...

Погледна към лейтенанта пред оперативния екран, който беше на възрастта на Тшел. Сега на „Химера“ имаше само млади мъже и жени.

Пелаеон бавно плъзна поглед по мостика, чувстваше отгласите на старата омраза и гняв да бушуват в сърцето му. Много добре знаеше, че във флотата има доста командири, за които изграждането на първата бойна станция „Звездата на смъртта“ беше проява на безочливите усилия на императора да сграбчи огромната военна мощ и да я постави под строг контрол, както беше успял да подчини

политическата система в държавата. Фактът, че той беше пренебрегнал доказаната уязвимост на бойната станция и продължи с втора, само засили това убеждение. Малцина от висшите офицери във флотата наистина щяха да скърбят за загубата ѝ, ако в предсмъртната си агония тя не бе отнесла със себе си „Звездоубиец“, най-добрия кораб от клас звезден разрушител.

Дори и сега, пет години по-късно, Пелаеон усети, че го полазват тръпки по гърба при спомена за случилото се: излезлият от контрол „Звездоубиец“ се блъска в недовършената „Звезда на смъртта“ и изцяло е унищожен при последвалата невероятна експлозия. Загубата на бойната станция сама по себе си беше ужасяваща, но гибелта на звездния разрушител я направи още по-непоносима. „Звездоубиец“ беше личният кораб на Дарт Вейдър и въпреки легендарната, а понякога и смъртоносна своенравност на Господаря на злото, да служиш на борда му дълго време, се смяташе за най-бързия начин да се издигнеш в кариерата. Така че с разрушаването на „Звездоубиец“ загинаха мнозина от най-добрите младши и средни офицери.

Флотата не успя да се възстанови напълно от това фиаско. След загубата на „Звездоубиец“ битката бързо се превърна в ужасяващ разгром, в който загубиха още няколко звездни разрушителя, преди да получат заповед за отстъпление. Пелаеон пое командването на „Химера“ след смъртта на капитана и направи всичко възможно, за да задържи нещата под контрол, но въпреки отчаяните му усилия императорските сили не успяха да изтръгнат инициативата от ръцете на бунтовниците. Вместо това ги изтласкаха и бяха принудени да търсят убежище в система, която някога беше задният двор на Империята и от която имперските сили контролираха сега по-малко от четвъртината. Ето че екипажът на звездния разрушител се състоеше почти изцяло от старателно обучени, но неопитни младежи, мнозина набрани от родните им светове насила. Командваше ги може би най-великият военен стратег, който Империята бе имала някога.

Пелаеон отново огледа мостика и оголи вълчите си зъби в усмивка. Краят на Империята все още не бе настъпил. Арогантно самообявилата се Нова република скоро щеше да разбере това.

Погледна часовника си. Два и петнайсет. Върховният адмирал Траун сигурно медитираше в покоите си. И ако правилата в императорската флота не позволяваха крещенето на мостика, то с още

по-голяма сила забраняваха да се прекъсва по интеркома медитацията на върховния адмирал. С него можеш да говориш лично или по-добре изобщо да не го безпокоиш.

— Продължавайте да следите тези линии — заповяда на лейтенанта пред оперативния екран и тръгна към вратата. — Ще се върна след малко.

Новият команден пункт на върховния адмирал беше на две равнища под мостика, на мястото на залата за развлечения на предишния капитан на „Химера“. Когато Пелаеон откри върховния адмирал, или по-точно — Траун намери Пелаеон, една от първите заповеди беше да се изхвърлят всички уреди за забавления и да се превърне помещението във втори команден мостик. Втори мостик, стая за медитация... и нещо повече. За никого на борда на „Химера“ не беше тайна, че след последното преустройство на помещението върховният адмирал прекарва голяма част от времето си затворен вътре. Но никой не знаеше какво точно прави през тези дълги часове.

Пелаеон застана пред вратата, оправи туниката и пристегна колана. Може би вече беше дошло времето да разкрие тази тайна.

— Капитан Пелаеон за среща с върховния адмирал Траун — обяви той. — Нося съобщение...

Вратата се плъзна настрана, преди да довърши думите си. Капитанът събра сили и пристъпи в сумрачната стая. Огледа се, не видя нищо, което да привлече интереса му, и тръгна към кабинета, на пет крачки навътре по коридора.

Единственото предупреждение бе слабият полъх, докоснал врата му.

— Капитан Пелаеон — измяука зад гърба му дълбок и сериозен глас.

Пелаеон подскочи, обърна се бързо, проклинайки себе си и ниското жилаво същество, застанало на половин метър от него.

— По дяволите, Рък! — изръмжа той. — Какво си мислиш, че правиш?

За един доста дълъг момент Рък не отговори, а остана с впит в него поглед и Пелаеон усети как по гърба му започват да се стичат капки пот. С огромните тъмни очи, хищната челюст и блестящите остри зъби в сумрачния коридор Рък приличаше на среднощно

кошмарно видение — особено за капитана, който бе наясно за какво точно Траун използва Рък и сънародниците му ногри.

— Върша си работата — отговори Рък.

Той нехайно протегна слабоватата си ръка към вратата на кабинета и Пелаеон зърна отблясъка на острието, преди да изчезне в ръкава на ногрито. Рък сви ръката си в юмрук, после отново разпери пръсти, стоманените му мускули играеха под тъмната кожа.

— Може да влезете.

— Благодаря — изръмжа Пелаеон.

Пристегна униформата си отново и се обърна към вратата. Тя се отвори при приближаването му и той пристъпи в... нежно осветена изложбена зала.

Капитанът спря на прага и се огледа с изумление. Стените и сводестият таван бяха покрити с рисунки и изваяния, някои от тях дело на човешка ръка, но повечето очевидно с извънземен произход. Виждаха се различни скулптури, някои висящи във въздуха, други поставени върху пиедестали. В средата на стаята в два концентрични кръга бяха разположени десетина екрана, външният кръг малко по-високо от вътрешния. Доколкото успя да зърне, на всичките се виждаха произведения на изкуството.

В центъра на двойния кръг в копие на командирското кресло от мостика седеше върховният адмирал Траун.

Той не показва по никакъв начин, че е забелязал влизането на капитана, бляскавата му черна коса искреше на меката светлина, светлосинята кожа изглеждаше студена и отпусната, чужда на иначе човешката обстановка в стаята. Главата му бе отпусната назад, изпод полуотворените клепачи проблясваха червеникави искрици.

Пелаеон облиза устни, изпитал внезапна неувереност в правилността на решението си да нахлуе без покана в кабинета на Траун. Ако върховният адмирал решише да се разгневи...

— Влезте, капитане — тихият глас на Траун прекъсна мислите на Пелаеон. Все още с притворени очи, адмиралът махна с ръка с премерено движение. — Какво ще кажете за изложбата?

— Ами... много интересно, сър — успя да проломоти Пелаеон, пристъпвайки към външния кръг.

— Всичко е само холограми, разбира се — каза Траун и капитанът си помисли, че долавя някаква нотка на съжаление в гласа

на събеседника си. — Скулптурите, картините. Някои са безвъзвратно изгубени, повечето са на контролирани от бунтовниците планети.

— Разбирам, сър — кимна Пелаеон. — Помислих, че ще искате да научите веднага за завръщането на разузнавателните кораби от системата на Оброа скай. Командирът на частта ще е готов да докладва след няколко минути.

Траун кимна:

— Успели ли са да проникнат в централната информационна система?

— Добрали са се до част от данните — каза Пелаеон. — Не съм сигурен дали са изкопчили всичко необходимо, но, изглежда, оброанците са се опитали да ги проследят. Командирът на ескадрилата смята, че е успял да им се изплъзне.

Траун се замисли и поклати глава:

— Едва ли. Особено ако сред тях е имало и бунтовници. Той пое дълбоко въздух, изправи се в креслото и за пръв път, откакто Пелаеон беше влязъл в стаята, отвори блестящите си червени очи.

Капитанът отговори на погледа му, без да трепне, и дори почувства известна гордост от това постижение. Мнозина от висшия команден състав и от придворните на императора изобщо не успяха да свикнат с тези очи. Както и със самия Траун всъщност. Може би тъкмо заради това адмиралът беше прекарал повечето години от службата си извън границите на Империята, в Непознатите райони, опитвайки се да наложи властта на императора над тези все още варварски светове. Невероятните успехи му бяха спечелили титлата велик пълководец и правото да облече бялата униформа на върховен адмирал — единствения нехуманоид, удостоен с тази чест от императора.

По ирония на съдбата именно придобитият в Непознатите райони опит го бе направил най-подготвения командир за пограничните войни. Пелаеон често се беше чудил как ли щеше да свърши битката при Ендор, ако Траун, а не Вейдър бе командвал „Звездоубиец“.

— И аз мисля така, сър — отговори той. — Заповядах да обявят на патрулните кораби бойна готовност втора степен. Да я повиша ли на първа?

— Не — каза Траун. — Имаме на разположение още няколко минути. Кажете ми, капитане, какво знаете за изкуството?

— Ами... не много — измърмори Пелаеон, изненадан от рязката смяна на темата. — Никога не съм имал достатъчно време за него.

— А трябва да намерите — Траун посочи към екраните от вътрешния кръг вдясно: — Платна от Сафа. Около 1550–2200 година преди основаването на Империята. Забележете как се е променил стилът, ето тук при първия контакт с Тенкора. А тези — посочи вляво — са образци от свръхсетивното изкуство на Паонид. Вижте близостта до ранните творби от Сафа и до плоската скулптура от Ваткри от средата на XVIII век преди Империята.

— Аха — съгласи се не съвсем убедено Пелаеон. — Адмирале, не трябва ли...

Пронизителен вой прекъсна думите му.

— Командният мостик вика върховен адмирал Траун — долетя от интеркома напрегнатият глас на лейтенант Тшел. — Сър, нападат ни!

Траун се присегна и включи интеркома:

— Говори Траун — спокойно започна той. — Обявете бойна тревога първа степен и докладвайте обстановката. И по-спокойно, ако е възможно.

— Слушам, сър — по стените тревожно замигаха червени лампички, Пелаеон чу сирените да отзвучават някъде извън стаята. — Радарите засякоха четири щурмови фрегати на Новата република — продължи Тшел, гласът му все още звучеше леко напрегнато, но далеч по-овладяно. — Придружават ги най-малко три ескадрили изтребители, подредени симетрично в клиновиден рояк. Приближават се към нас по векторната траектория на разузнавателните ни кораби.

Пелаеон изпсува тихо. Един звезден разрушител с неопитен екипаж срещу четири щурмови фрегати, придружени от изтребители.

— Максимално ускорение. Пригответе се за скок в хиперпространството — извика той в интеркома и тръгна към вратата.

— Забравете за тази заповед, лейтенант — напълно спокойно каза Траун. — Екипажите на изтребителите да заемат местата си, активирайте защитните полета.

Пелаеон направи крачка към него:

— Адмирале...

Траун го прекъсна с рязко вдигане на ръката:

— Елате насам, капитане — заповяда той. — Хайде да видим какво е положението.

Върховният адмирал натисна някакво копче и произведенията на изкуството изведнъж изчезнаха. Залата се превърна в миниатюрно копие на мостика, с командно табло и оперативен екран, а на двойния кръг монитори се появиха данни за въоръжението. Освободеното пространство се изпълни с триизмерно тактическо изображение, в единия му край мигащо кръгче отбелязваше движението на нападателите. Близо до него на стената бе изписано приблизителното разчетено време до сблъсъка — дванайсет минути.

— За щастие разузнавателните кораби имат твърде голяма преднина, за да бъдат непосредствено застрашени — отбеляза Траун. — Така че нека видим с какво точно си имаме работа. Мостик, заповядайте на трите най-близки патрула да атакуват противника.

— Веднага, сър.

На холограмата три сини точки от линията на патрулните кораби промениха траекторията си и се насочиха към щурмовите фрегати на Новата република. С периферното си зрение Пелаеон наблюдаваше как Траун се наведе напред, за да следи промяната в курса на щурмовите фрегати и придружаващите ги изстребители. Една от сините точки премигна и изчезна.

— Чудесно — облегна се назад в креслото си Траун. — Достатъчно, лейтенант. Наредете на другите два патрула да се върнат, а корабите от четвърти сектор да се отстранят от пътя на нападателите.

— Да, сър — гласът на Тшел прозвуча доста объркано. Объркване, което Пелаеон напълно разбираше.

— Не трябва ли поне да предупредим флотата? — предложи той и усети напрежението в гласа си. — „Мъртвешка глава“ може да пристигне след по-малко от дваайсет минути, а повечето от останалите — до един час.

— Последното, което би трябвало да правим сега, е да струпваме тук още наши кораби, капитане — отговори Траун. Погледна Пелаеон и се усмихна леко: — Освен всичко друго може да има и неколцина оцелели, а не бихме искали бунтовниците да разберат за нас. Прав ли съм? — отново се обърна към екраните: — Мостик, дваайсет градуса наляво, право на пътя на нападателите, с обърнати срещу тях надпалубни съоръжения. Щом навлязат във външния периметър,

корабите от четвърти сектор да ги заобиколят в гръб и да заглушат предавателите им.

— Тъй вярно...сър. Сър?

— Няма значение, дали ме разбирате, лейтенант — гласът на Траун беше леденостуден. — Просто изпълнявайте.

— Слушам, сър.

Пелаеон внимателно си пое дъх, докато наблюдаваше маневрите на „Химера“ съгласно заповедите на върховния адмирал.

— Май и аз не ви разбрах, адмирале — каза той. — Като обърнем към тях надпалубните...

Траун отново го спря, вдигайки ръка:

— Гледайте и се учете, капитане. Достатъчно, мостик, заемете позиция. Свалете защитните полета на доковете за скачване и усилените останалите. Изстребителите да се подготвят за излитане. Да се насочат право напред и на два километра пред „Химера“ да се пръснат на няколко групи в отворен боен строй, да намалят скоростта и да се престроят за зонална атака — изчака потвърждение, че заповедта е получена, и се обърна към Пелаеон: — Сега разбрахте ли, капитане?

Пелаеон стисна устни:

— Страхувам се, че не, сър — призна той. — Ясно е, че обърнахте кораба, за да дадете известно прикритие на изстребителите, докато излетят, но останалото е само класическата маневра на „Марк Забл“ за обкръжаване на противника. Няма да се хванат на нещо толкова просто.

— Напротив — студено го поправи Траун. — Не само ще се хванат, но и ще бъдат напълно унищожени. Гледайте, капитане. И се учете.

Изстребителите излетяха, отдалечиха се от „Химера“, преодолявайки притеглянето на звездния разрушител, и се разпръснаха наоколо като водни пръски от екзотичен фонтан. Нахлуващите кораби ги забелязаха и коригираха курса си... Пелаеон премига изненадано:

— Какво, в името на Империята, правят?

— Опитват се да се защитят по единствения им познат начин — отговори Траун, като задоволството в гласа му не можеше да бъде объркано. — Или, за да бъдем по-точни.

единственото противодействие срещу „Марк Забл“, на което са способни психически — той кимна към трептящата сфера: —

Разбирате ли, капитане, командирът на бунтовниците е от Елом. А еломинците просто не могат да възприемат тази на пръв поглед разхвърляна атака като част от свършено изпълнен „Марк Забл“.

Пелаеон наблюдаваше как корабите на Новата република се прегрупират в напълно безполезна защитна позиция, и бавно му просветва какво беше направил Траун.

— Атаката на патрулните кораби преди малко... От нея сте разбрали, че нападателите са от Еломин?

— Научете се да разбирате изкуството, капитане — отговори Траун, гласът му звучеше замечтано. — Ако разберете изкуството на някоя раса, ще узнаете всичко за нея — изправи се в креслото. — Мостик, разпоредете се да се включим в атаката откъм фланга.

Час по-късно битката беше свършила.

Вратата на командната зала се затвори след командира на ескадрилата и Пелаеон отново погледна към картата, която все още беше на екрана.

— Изглежда, няма какво повече да сторим за Оброа скай — със съжаление каза той. — Няма как да отделим толкова много хора, необходими за умиротворяването на системата.

— Засега е така — съгласи се Траун. — Но само засега.

Пелаеон, седнал от другата страна на масата, се намръщи. Адмиралът си играеше с някакъв чип, разсеяно го въртеше с пръсти и зяпаше замислен космоса навън. На устните му изненадващо се появи усмивка.

— Адмирале? — внимателно попита Пелаеон. Траун се обърна и впи блестящите си очи в него.

— Това е второто късче от отговора на загадката, капитане — меко каза той и вдигна чипа. — Късче, което търсих повече от година.

Извърна се рязко към интеркома и го включи.

— Мостик, тук е върховен адмирал Траун. Свържете се с „Мъртвешка глава“ и съобщете на капитан Харбид, че временно ще се отделим от флотата. Нека да продължи с тактическите проучвания на близките системи и където е възможно, да се опита да проникне в информационните им банки. След това програмирайте курс към планетата Миркр, координатите ѝ ги има в компютъра — от мостика потвърдиха получаването на заповедта и адмиралът отново се обърна

към Пелаеон: — Изглеждате изненадан, капитане. Предполагам, че никога не сте чували за Миркр.

Пелаеон поклати глава, опитваше се да разгадае изражението на адмирала, но без особен успех.

— Нужно ли е?

— Вероятно не. Повечето от посетителите й са контрабандисти, бунтовници, всякаква галактическа измет — млъкна, отпи отмерена глътка от халбата — според аромата беше силна бира от Форвиш, а Пелаеон се насили да не проговори. Каквото и да възнамеряваше да му каже върховният адмирал, щеше да го направи по неговия си начин, бавно и постепенно. — Попаднах там съвсем случайно преди около седем години — продължи Траун и остави халбата на масата. — Вниманието ми беше привлечено от факта, че макар планетата да е населена най-малко от триста години, Старата република и джедаите никога не са й обръщали особено внимание — той вдигна черно-синята си вежда: — Как си го обяснявате, капитане?

Пелаеон вдигна рамене:

— Миркр е гранична планета, твърде отдалечена от Империята, за да се загрижи някой за нея.

— Много добре, капитане. Това беше и моето първо предположение, но... не излезе така. Всъщност Миркр не е на повече от сто и петдесет светлинни години от тук, близо до бунтовниците и доста навътре в границите на Старата република — той сведе поглед към чипа, който все още държеше в ръка. — Същинското обяснение е много по-интересно. И доста полезно.

Пелаеон също погледна към малкия информационен носител.

— И то е първата част от отговора на вашата загадка? Траун се усмихна.

— Отново получавате отличен, капитане. Да, Миркр, или по-точно — едно от тамошните животни, беше първото липсващо късче. Второто се намира на един свят, наречен Затъntenата земя — той отново размаха чипа. — Свят, с чиито координати вече разполагам благодарение на оброанците.

— Поздравявам ви — кимна Пелаеон, почувствал се внезапно уморен от тази игра. — Може ли да ви попитам каква точно е загадката?

Траун се усмихна и капитанът изтръпна от тази усмивка.

— Единствената, която си струва да бъде решена — тихо отговори върховният адмирал. — Пълното, цялостно и окончателно унищожаване на бунтовниците.

ГЛАВА 2

— Люк?

Гласът бе тих, но настоятелен. Люк спря сред познатия, но въпреки това странно разкривен пейзаж на Татуин и се обърна. Пред него стоеше и го гледаше също толкова позната фигура.

— Здравей, Бен — поздрави Люк, гласът му прозвуча провлачено, думите сякаш идеха отдалеч. — Не сме се виждали от доста време.

— Наистина — тихо отговори Оби уан Кеноби. — Май ще мине още много време преди да се видим отново. Дойдох да се сбогуваме, Люк.

Пейзажът потрепери. С малка част от съзнанието си Люк си спомни, че спи. Беше в покоите си в императорския дворец и сънуваше Бен Кеноби.

— Не, не ме сънуваш — увери го Бен в отговор на непроизнесената мисъл. — Но разстоянието между нас стана твърде голямо, че да се явя при теб по друг начин. Сега дори тази възможност не ми е позволена.

— Не — прекъсна го Люк. — Не можеш да ни напуснеш, Бен. Нуждаем се от теб.

Бен вдигна леко вежди, сянка на познатата усмивка пробяга по устните му.

— Ти нямаш нужда от мен. Люк. Ти си джедай, притежаваш Силата — усмивката угасна, за момент погледът като че се фокусира върху нещо, което Люк не можеше да види. — Както и да е, не аз решавам дали да замина или не.

Вече се забавих твърде дълго и повече не мога да отлагам пътуването си от този живот към онова от другата страна. Люк си спомни за последните мигове на Йода, как го молеше да не умира. Тогава учителят тихо изрече: „Могъщ съм аз в Силата, но не чак толкова могъщ.“

— Така върви животът — напомни Бен. — Някой ден и ти ще се изправиш пред това пътуване — образът му за момент се стопи в мъглата и после пак се появи. — Ти притежаваш Силата, Люк, и с постоянство и дисциплина ще станеш още по-могъщ — погледна го настойчиво: — Не бива никога да се отпускат, да притъпяваш вниманието си. Императора вече го няма, но тъмната страна още е силна, не забравяй.

— Няма — обеща Люк.

Лицето на Бен се отпусна и той отново се усмихна.

— Пред теб има огромни опасности, Люк. Но ти ще намериш нови съюзници, там, където най-малко си ги очаквал.

— Нови приятели? — попита младежът. — Кои ще бъдат? Образът на Бен премига и избледня.

— Дойде време да се сбогуваме — каза той, сякаш не бе чул въпроса. — Обичах те като роден син, като ученик и приятел. Нека Силата бъде с теб, докато се срещнем отново.

— Бен!

Бен се обърна, образът избледня и дори в съня Люк разбра, че вече си е заминал. Сега съм сам, помисли си. Последният джедай.

Стори му се, че чува гласа на Бен, тих и неясен, сякаш долитащ много отдалеч:

— Не последният от старите джедаи, Люк. Първият от новите.

Гласът се стопи в тишината. Люк се събуди.

За момент остана легнал, загледан в смътните светлини на императорския град, които играеха по тавана над леглото, бореше се с причиненото от съня объркване и с огромната мъка, която го изпълваше. Първо убиха чичо Оуен и леля Беру, след това Дарт Вейдър, истинския му баща, който се бе жертвал, за да спаси живота му, а сега дори духът на Бен Кеноби го бе напуснал.

Оставаше за трети път сирак.

Въздъхна, измъкна се изпод одеялата, навлече робата и нахлузи чехлите. В покоите си имаше кухненски бокс и за няколко минути си направи екзотичната напитка, която Ландо му бе показал при последното посещение в Корускант. Затъкна сабята си в широкия колан и тръгна към покрива.

Беше се противопоставял упорито срещу преместването на столицата на Новата република тук, на Корускант, още по-силно бе

възразявал срещу установяването на още неопитното ново правителство в стария императорски дворец. Символното значение на този акт бе напълно погрешно, особено за една група, която според него имаше склонност да обръща прекалено голямо внимание на символите.

И все пак трябваше да признае, че въпреки всички недостатъци гледката от двореца е величествена.

Изправи се на ръба на покрива и се облегна на изящния каменен парапет, който стигаше до кръста му. Хладният нощен бриз рошеше косите му. Дори след полунощ градът на императора гъмжеше от живот, светлините на превозните средства по улиците проблясваха в сложна плетеница и рисуваха постоянно променящи се картини. Ниските облаци над главата му, осветени от блясъка на града и прелитащите от време на време совалки, се простираха във всички посоки, безкрайни като самата столица. Далеч на юг се виждаше планината Менарай, покритите със сняг върхове блестяха подобно на облаците с отразената светлина на града.

Люк се беше загледал в планината и едва долови тихото отваряне на вратата на двайсетина метра от него.

Ръката му автоматично се присегна към лазерния меч, но движението спря на средата. Бе усетил кой е.

— Тук съм, Трипио — извика.

Обърна се. С-ЗРО се тътреше към него по покрива. Дроидът излъчваше обичайната смесица от облекчение и загриженост.

— Здравейте, господарю Люк — поздрави той и изви глава, за да надзърне в чашата му. — Ужасно съжалявам, че ви обезпокоих.

— Няма нищо — отговори Люк. — Просто исках да поизляза на чист въздух.

— Сигурен ли сте? — попита Трипио. — Разбира се, не искам да си пъхам носа във вашите работи, но...

Въпреки обзелата го меланхолия Люк не успя да се сдържи и се усмихна. Опитите на Трипио едновременно да се държи учтиво, да се стреми да бъде полезен и да се опитва да задоволи любопитството си неизменно се проваляха. И изглеждаше доста комично.

— Май съм малко потиснат — каза Люк и се обърна отново да погледне града. — Изграждането на истинско, работещо правителство се оказа по-трудно, отколкото очаквах. По-трудно, отколкото очаквах

и повечето от членовете на съвета — поколеба се и продължи: — Предполагам, че главната причина за тъжното ми настроение е, че тази вечер особено силно ми липсва Бен.

За момент Трипио не отговори, после каза:

— Той винаги се държеше мило с мен. И с Арту, разбира се.

Люк вдигна чашата към устните си, за да прикрие още една усмивка:

— Ти възприемаш вселената по уникален начин, Трипио.

С крайчеца на околото си долови настръхването му.

— Дано не съм ви обидил, сър — неспокойно каза дроидът. — Не съм го искал, уверявам ви.

— Не си ме обидил — увери го Люк. — Всъщност ти сякаш току-що ми предаде последния урок на Бен.

— Моля?

Люк отпи от чашата.

— Правителствата и планетите са изключително важни, Трипио. Но като се вгледаш внимателно, става ясно, че всички те са съставени от хора.

Последва кратка пауза и Трипио нетърпеливо го подкани: — И?

— С други думи — започна да обяснява Люк, — джедаят не трябва да попада в клопката да мисли само за важните за цялата галактика проблеми и да пренебрегва грижата за отделните хора — погледна към Трипио и се усмихна:

— Или за отделните дроиди.

— Разбирам, сър — Трипио наклони глава към чашата на Люк. — Извинете ме, сър, може ли да попитам какво пиете?

— Това ли? — надникна в чашата си Люк. — Ландо ме научи как да го приготвям.

— Ландо? — повтори Трипио с неодобрение. Въпреки че беше програмиран да се държи учтиво, дроидът никога не бе харесвал Ландо. Нищо чудно, като се имаха предвид обстоятелствата около първата им среща.

— Да, но въпреки долнопробния си и съмнителен произход напитката е доста добра — каза Люк. — Нарича се горещ шоколад.

— О, разбирам — дроидът се стегна и продължи: — Щом сте добре, господарю, вероятно мога да се оттегля?

— Разбира се. Но преди това ми кажи защо дойде при мен.

— Принцеса Лея ме изпрати, разбира се — отговори Трипио, изненадан, че Люк изобщо е трябвало да го попита.

— Тя каза, че сте обезпокоен от нещо.

Младият джедай се усмихна и поклати глава. Лея винаги усещаше кога той се нуждаеше от ободряване, и търсеше начини да го развесели.

— Самохвалка — промърмори той.

— Моля?

— Лея иска да се похвали с новите си умения на джедай — махна с ръка Люк. — Държи да покаже, че дори посред нощ може да долови настроението ми.

Трипио поклати глава:

— Тя наистина изглежда загрижена за вас, сър.

— Знам — отговори Люк. — Просто се пошегувах.

— О! — Трипио се замисли над думите му. — В такъв случай да отида ли да ѝ кажа, че вече сте добре?

— Разбира се. Предай ѝ да не се тревожи за мен и да легне да поспи. Сутрешните неразположения, които все още я измъчват, са достатъчно тежки дори и когато не е изтощена до смърт.

— Ще предам съобщението ви, сър — кимна Трипио.

— И ѝ кажи — тихо добави Люк, — че я обичам.

— Да, сър. Лека нощ, господарю Люк.

— Лека нощ, Трипио.

Проследи с поглед оттеглянето на дроида, тъжното настроение сякаш отново се канеше да го завладее. Трипио нямаше да го разбере, никой във Временния съвет не го бе разбрал. Но за Лея, бременна в третия месец, да прекара голяма част от времето си точно тук... Люк потрепери, но то бе от студения нощен ветреца. „Това място обладано от тъмната Сила е.“ Йода го беше казал за пещерата в Дагоба, където младежът бе принуден да се дуелира с Дарт Вейдър, който накрая се оказа самият Люк. Седмици наред го бе преследвал споменът за абсолютната мощ и присъствието на тъмната Сила, но доста по-късно разбра, че основната причина Йода да измисли това упражнение е било желанието да му покаже още колко път му остава да измине, докато стане истински джедай.

И сега често се чудеше как пещерата се бе превърнала в това, което бе сега. Чудеше се дали в нея не е живял някой или нещо, могъщ

в тъмната страна на Силата. Както императорът някога бе живял тук.

Отново потрепери. Най-вбесяващото бе, че изобщо не можеше да усети в двореца концентрация на злото. Когато за пръв път изникна въпросът, дали да се преместят в императорския град, съветът го бе попитал и той беше принуден да стисне зъби и да признае, че тук не се усещат никакви остатъчни явления от присъствието на императора. Но това, че не ги усеща, не означаваше, че ги няма.

Поклати глава. Твърдо си заповяда да спре. Подскачането при всяка сянка нямаше да му донесе друго освен параноя. Измъчващите го напоследък кошмари и лошият сън вероятно се дължаха на напрежението покрай опитите на Лея и останалите членове на съвета да превърнат военизираните бунтовници в ново, цивилно и демократично общество. Сестра му със сигурност нямаше да се съгласи да се доближи до това място, ако изпитваше някакви съмнения.

Лея... Люк с усилие се отпусна, съзнанието му се потопи в покоя и той съсредоточи сетивата си на джедай. Някъде в последните етажи на сградата усещаше съненото присъствие на Лея. Нейното и на близнаците, които носеше в себе си.

Задържа за няколко секунди частичния контакт, поддържаше го съвсем лек, за да не я събуди, като за сетен път се дивеше на странното усещане на неродените деца в нея. В тях беше наследството на Скайуокър, а фактът, че можеше да ги почувства, въпреки че все още бяха така затворени в себе си, говореше, че са изключително надарени със Силата.

Поне се надяваше да е така. Беше си мислил някой ден да попита Бен. А сега и този последен шанс си бе отишъл.

Прекъсна контакта, бореше се с внезапно изскочилите от очите му сълзи. Чашата в ръката му беше студена, той допи шоколада и се огледа за последен път. Взря се в града, в облаците, в собственото си съзнание, в звездите. Звездите, въртящите се около тях планети, на които живееха хора. Милиарди хора. Много от тях все още очакваха свободата и обещаната от Новата република светлина.

Затвори очи пред бляска на огромните надежди. Уморено си помисли, че за съжаление не съществува магическа пръчка, с която да направи света по-добър. Дори джедаите нямаха.

Трипио се измъкна от стаята и Лея Органа Соло с уморена въздишка се облегна назад на възглавниците. Половин победа е по-добра от нищо, проблесна в главата ѝ старата поговорка. Никога не бе вярвала в нея. За нея половин победа бе равна на половин поражение.

Усети докосването на Люк и отново въздъхна. Както се бе надявала, разговорът с Трипио пооправи настроението му. Но след тръгването на дроида меланхолията заплашваше отново да го завладее. Може би трябваше сама да отиде при него, да се опита да го накара да поговорят за тревогите, които го измъчваха през последните няколко седмици. Нещо в нея едва доловимо потръпна.

— Всичко е наред — прошепна тя и внимателно прокара ръка по корема си. — Наистина. Просто се тревожа за вуйчо ви Люк.

Рязката болка бавно стихна. Лея протегна ръка и взе наполовина пълната чаша от нощното шкафче. Изпи я на няколко глътки, като се опитваше да не сгърчи лице в гримаса. Топлото мляко беше към самия край в списъка с любимите ѝ напитки, но се бе оказало едно от най-добрите средства за облекчаване на честите болки в стомаха. Лекарите заявиха, че болките ще изчезнат след няколко дни, и тя много се надяваше да се окажат прави.

От съседната стая се чуха леки стъпки. Лея светкавично върна чашата на нощното шкафче и с другата ръка придърпа завивката до брадичката си. Нощната лампа още светеше и тя се присегна със Силата да я загаси.

Пламъкът дори не мигна. Стисна зъби, опита отново и се провали. Явно все още не можеше да контролира достатъчно добре Силата дори за такава дреболия. Измъкна се изпод завивката и се изправи, за да изгаси.

Вратата на стаята се отвори и се показа висока жена по нощница.

— Ваше височество — проговори тихо тя и отметна назад блестящата си бяла коса, — добре ли сте?

Лея въздъхна и се предаде.

— Влизай, Уинтър. Откога подслушваш пред вратата?

— Не подслушвам — възрази Уинтър и пристъпи. Изглеждаше докачена, че Лея си е помислила такава нещо за нея. — Видях, че свети, и реших да проверя дали нямате нужда от нещо.

— Добре съм — увери я принцесата, питайки се дали някога тази жена ще спре да я изненадва. Събудила се посред нощ, облечена в

старомодна нощница, с рошава коса, Уинтър изглеждаше много по-величествена, отколкото Лея в най-добрите си моменти. Вече не помнеше колко пъти, докато живееха заедно в Алдеран като деца, посетителите в двора на вицекраля автоматично бяха вземали Уинтър за принцеса Лея.

Разбира се, Уинтър сигурно помнеше всичко. След като можеше да запамети цели разговори и да ги повтори дума по дума, едва ли бе забравила колко пъти е била вземана за кралска особа.

Лея неведнъж се бе чудила какво щяха да си помислят останалите членове от Временния съвет, ако узнаеха, че тихата помощничка, която седеше до нея на официалните срещи и не се отделяше дори при неофициалните разговори по коридорите на палата, записва всяка тяхна дума. Сигурно на някои никак нямаше да им хареса.

— Да ви донеса ли още малко мляко, ваше височество? — попита Уинтър. — Или бисквити?

— Не, благодаря ти — поклати глава тя. — Не стомахът ме безпокои в момента. Проблемът е... ти вече знаеш. Проблемът е в Люк.

Уинтър кимна.

— Същото, което го тревожи през последните девет седмици?

Лея се намръщи:

— Толкова дълго ли?

Помощничката ѝ вдигна рамене и с обичайната липса на тактичност отбеляза:

— Много бяхте заета, за да забележите.

— Разкажи ми — сухо заповяда принцесата. — Не знам нищо, дори не се сещам какво може да бъде. Той е казал на Трипио, че му липсва Бен Кеноби, но според мен това не е всичко.

— Може би има нещо общо с бременността ви — предположи Уинтър. — Той разбра за нея точно преди девет седмици.

— Да, знам — съгласи се Лея. — Но по същото време Мон Мотма и адмирал Акбар настояха да пренесем седалището на правителството тук, на Корускант. Тогава получихме и първите сведения от пограничните райони за тайнствения тактически гений, поел командването на императорската флота — тя отчаяно протегна ръце: — Коя е причината за тревогите му според теб?

— Може би трябва да почакате, докато се почувства готов да говори с вас — замислено отвърна Уинтър. — Сигурно капитан Соло, след като се върне, ще успее да го извади от унилото му настроение.

Лея сви юмруци, обля я гневно усещане за самота. Хан бе заминал на поредната си глупава дипломатическа мисия и я бе оставил съвсем сама.

Гневът отмина, заменен от чувство за вина. Хан бе далеч, но дори и когато бе тук, имаше дни, в които едва намираха време да се видят. Все по-голяма и по-голяма част от времето й отиваше в огромната задача по изграждане на новото управление, понякога дори нямаше време да седне да обядва, а какво оставаше да се види със съпруга си.

Но това е мое задължение, напомни си твърдо, за съжаление само тя можеше да го изпълни. От заседаващите в съвета на Съюза единствено Лея имаше зад гърба си продължителна подготовка за теорията и практическите аспекти на политиката. Беше израснала в кралския палат в Алдеран, учейки от втория си баща как се управлява звездна система, и се бе справила толкова добре, че още преди да навърши пълнолетие, го представяше в имперския сенат. Без нейния опит процесът по изграждане на ново гражданско управление щеше да се провали при първите стъпки от развитието на Новата република. Още няколко месеца, само няколко месеца и тя щеше да има възможност да се отдръпне малко от обществените си задачи. И тогава щеше да се посвети изцяло на Хан.

Чувството за вина отслабна. Но самотността остана.

— Може би — прошепна тя. — А дотогава ще е по-добре да поспим малко. Утре ни чака тежък ден.

Уинтър вдигна вежди:

— Да не би някога да сме имали спокоен ден? — попита тя, имитирайки суховатия тон на Лея отпреди малко.

— Е, стига — смъмри я шеговито принцесата. — Твърде млада си, за да станеш циник. Бягай си в леглото!

— Сигурна ли сте, че не искате преди това да ви донеса нещо?

— Сигурна съм. Лягай си.

— Добре тогава. Лека нощ, ваше височество.

Тя излезе от стаята и затвори вратата след себе си. Лея се пъкна под завивките, опита се, доколкото беше възможно, да подреди

одеялата и възглавниците така, че да ѝ е удобно. Лека нощ и на вас, прошепна тя на близнаците и отново погали с ръка корема си. Хан на няколко пъти бе подхвърлял, че човек трябва да е доста луд, за да говори с корема си. Но тя подозираше, че съпругът ѝ тайно вярва, че всеки е леко смахнат. Ужасно ѝ липсваше. Присегна се с въздишка към нощното шкафче и изгаси лампата. Най-накрая заспа.

В другия край на галактиката Хан Соло отпи внимателно от чашата си и хвърли поглед към претендиращия за организираност хаос наоколо. „Нали всичко това остана зад гърба ни“, отново изплуваха познатите думи в главата му.

Въпреки това беше хубаво да знае, че в изцяло преобръщащата се галактика има неща, които никога нямаше да се променят. Групата, която свиреше в ъгъла, беше друга, тапицираните кресла в сепарето бяха далеч по-неудобни, но иначе кръчмата на Мос Айсли изглеждаше точно както когато за пръв път срещна Люк Скайуокър и Оби уан Кеноби. Струваше му се, че беше преди стотици години. Чубака изръмжа тихо до него.

— Не се притеснявай, ще дойде — каза му Хан. — Нали го знаеш Дравис, едва ли му се е случвало някога да пристигне навреме.

Бавно огледа тълпата. Трябваше да признае, че още нещо е различно в кръчмата: не се виждаше нито един от контрабандистите, които навремето се събираха тук. Който и да бе оглавил останките от организацията на Джаба, явно бе преместил централата си от Татуин. Отбеляза си да попита за това Дравис и се извърна към задния изход.

Все още зяпаше натам, когато над масата падна нечия сянка.

— Здравсти, Соло — прозвуча насмешлив поздрав. Хан преброи внимателно до три и се обърна с лице към новодошлия.

— Здравсти, Дравис — кимна той. — Не сме се виждали от доста време. Сядай.

— Аха — озъби се Дравис. — Обаче първо двамата с Чуи сложете ръце на масата, така че да ги виждам.

— О, я стига! — погледна го обидено Хан, но въпреки това се присегна с две ръце към чашата. — Да не си мислиш, че ще си уредя среща с теб, за да те застрелям? Нали сме стари приятели?

— Разбира се — отговори контрабандистът, хвърли преценяващ поглед към Чубака и седна. — Или поне бяхме. Чух, че си станал почтен гражданин.

— Не много ясна дума — сви рамене Хан. Дравис вдигна вежди и подигравателно отговори:

— Е, нека го кажем по-ясно. Чух, че си се присъединил към Съюза на бунтовниците, станал си генерал, оженил си се за бившата принцеса на Алдеран и вече чакаш близнаци.

Соло вдигна ръка:

— Отказах се от генералското звание преди няколко месеца.

— Извинявай тогава — изпръхтя Дравис. — За какво е цялата тази работа? Някакво предупреждение?

— Какво имаш предвид? — намръщи се Хан.

— Не се прави, че не разбираш за какво става въпрос, Соло — шеговитата нотка бе изчезнала от гласа на контрабандиста. — Новата република се настанява на мястото на Империята — добре, всичко е наред, така и трябва да бъде, но ти много добре знаеш, че за контрабандистите това няма никакво значение. Така че, ако си дошъл с официално предложение да прекратим работата, ще ти се изсмея в лицето и веднага ще си тръгна от тук — понечи да се изправи.

— Нищо подобно — каза Хан. — Всъщност искам да ви наема.

Дравис замръзна на място, все още полуизправен:

— Моля? — попита войнствено.

— Много добре ме чу — отговори Хан. — Търсим да наемем контрабандисти.

Дравис бавно седна на мястото си.

— Това има ли нещо общо с борбата против Империята? — попита настойчиво той. — Защото, ако е така...

— Не, не — прекъсна го Хан. — Мога да ти наговоря какво ли не, но всъщност в момента на Новата република не й достигат товарни кораби, да не говорим за опитни пилоти. Ако искаш да спечелиш лесни и честни пари, сега е моментът.

— Аха — облегна се назад Дравис и праметна ръка на облегалката на креслото. — И къде е уловката?

— Няма уловка — поклати глава Хан. — Трябват ни кораби и пилоти, за да възобновим междупланетната търговия. А вие разполагате с тях. Това е всичко.

Дравис помисли малко и попита:

— А защо да работим за вас и за жалкото ви заплащане? Защо да не си продължим с контрабандата и да изкарваме много повече на

курс?

— Можете да го правите — съгласи се Хан, — но ще ви е изгодно, докато клиентите ви смятат, че е по-изгодно да наемат контрабандисти, отколкото да плащат мита. А нещата ще се променят напълно.

— О, я стига, Соло — погледна го скептично Дравис. — Чисто ново правителство, без никакви налични средства и искаш да ти повярвам, че няма да гледат да смъкват колкото може повече пари?

— Ти решаваеш в какво да вярваш — студено отговори Хан. — Продължавай по стария начин и сам ще се убедиш. Като си промениш мнението, обади ми се.

Дравис облиза устни и го погледна в очите:

— Знаеш, че нямаше да дойда, ако ти няхах доверие. Сигурно съм и малко любопитен да разбера какво си намислил. И може би ще ти повярвам за това поне колкото да проверя как стоят нещата. Но още отсега ще ти кажа, че много хора от групата няма да се включат.

— Защо?

— Защото си станал почтен, затова. Не, не ме поглеждай обидено, ти си достатъчно дълго извън играта, че да помниш как стоят нещата. Контрабандистите се интересуват единствено от печалбата, Соло. Печалбата и тръпката.

— И какво ще правите в такъв случай? Ще работите само в границите на Империята? — възрази Хан, опитвайки се да си припомни всички уроци по дипломатичност, които бе получил от Лея.

— Плащат достатъчно — сви рамене Дравис.

— Засега — напомни му Соло. — Но територията на Империята намалява вече пета година и с времето ще става все по-малка. Сега сме почти еднакво въоръжени, но нашите хора са по-мотивирани и много по-добре обучени от техните.

— Може би — вдигна вежди контрабандистът. — А може и да не излезе така. Чух, че командването им е поел нов човек. И ви създава големи проблеми, като в системата на Оброа скай например. Говори се, че преди известно време сте изгубили цяла военна част от Еломин. Ужасно, да изгубиш цяла военна част по този начин!

— Не забравяй, че този, който ни създава неприятности, някой ден ще се обърне и срещу вас — озъби се Хан и вдигна пръст: — И ако

си мислиш, че Новата република не разполага с достатъчно средства, помисли само колко се нуждае от пари Империята.

— Наистина има риск — съгласи се лесно Дравис и се изправи.
— Е, беше ми приятно да се видим отново, Соло, но трябва да тръгвам. Поздрави принцесата си от мен.

— Ще предадеш на хората си предложението ми, нали?

— въздъхна Хан.

— Да, разбира се. Нищо чудно и неколцина да приемат. Никога не се знае.

Хан кимна. На повече не се и бе надявал от тази среща.

— Искам да те питам още нещо, Дравис. Кой командва парада, след като Джаба вече го няма?

Дравис го изгледа замислено и отговори:

— Е, това не е кой знае каква тайна. Имай предвид, че официална йерархия вече няма. Но ако трябва да заложа на някого, бих посочил Талон Карде.

Соло се намръщи. Беше чувал за Карде, разбира се, но никога не бе предполагал, че групата му е дори в първата десетка, да не говорим за върха. Или Дравис грешеше, или Карде беше от хората, които предпочитаха да не се шуми около тях.

— Къде мога да го намеря? — попита.

— Наистина ли искаш да знаеш? — усмихна се Дравис.

— Може би някой ден ще ти кажа.

— Дравис...

— Трябва да тръгвам. Ще се видим пак, Чуи — обърна се към изхода, но се спря: — Между другото, кажи на онова твое приятелче там, че е най-лошото подкрепление, което съм виждал. Мисля, че може и да ти е полезно — ухили се, обърна се отново и започна да си проправя път през тълпата.

Хан го изпрати с поглед и се намръщи. Дравис поне не се страхуваше да им обърне гръб, когато си тръгваше. Някои от другите контрабандисти, с които бе говорил, не му се доверяваха дори толкова. Бяха отбелязали някакъв напредък. До него Чубака недоволено измърмори.

— Какво друго може да се очаква, след като в съвета е адмирал Акбар? — сви рамене Хан. — Всички знаят, че калмарианците се справиха с контрабандистите още преди началото на войната. Не се

притеснявай, ще дойдат при нас. Поне някои от тях. Дравис може да си говори колкото иска за печалбата и тръпката, но ако им предложиш сигурност и улеснения за поддържането на корабите, без да им обиращ печалбата като Джаба и без някой да стреля по тях, всички ще се заинтересуват. Хайде, време е да се прибираме.

Излезе от сепарето и тръгна към бара, зад който едва се виждаше изходът. Спря до едно сепаре по средата и погледна единствения посетител вътре.

— Имам съобщение за теб — каза той. — Трябва да ти предам, че си най-лошото подкрепление, което е виждал Дравис.

Уедж Антилис се ухили и излезе иззад масата:

— Мисля, че това беше основната цел — каза той и прокара пръсти през черната си коса.

— Така е, но явно той не беше на това мнение — въпреки това Хан беше готов да признае, че Дравис имаше право. Доколкото знаеше, единственото място, където Уедж не стърчеше нелепо, беше пилотската кабина на изстребител при гоненето на императорски кораби. Огледа се и попита: — А къде е Пейдж?

— Тук съм, сър — долетя иззад рамото му тих глас. Капитанът се обърна. До тях бе застанал среден на ръст мъж, който с нищо не биеше на очи. Беше от хората, които се вписваха във всякаква обстановка и не се забелязваха. В края на краищата това беше основната цел.

— Видя ли нещо подозрително? — попита Хан. Пейдж поклати глава:

— Нямахме подкрепления, не носеше никакви други оръжия освен бластера. Този тип сигурно ти има огромно доверие.

— Аха. Отбелязваме напредък — Хан се огледа. — Да потегляме. Както е тръгнало, доста ще закъснеем, докато стигнем до Корускант. Искам на връщане да минем през Оброа скай.

— Ще търсим изчезналата еломинска бойна част? — попита Уедж.

— Да — сериозно отговори Хан. — Искам да видя дали вече са разбрали какво се е случило с тях. И ако имаме късмет, може дори да узнаем кой стои зад всичко това.

ГЛАВА 3

Сгъваемата масичка в личния кабинет беше нагласена, храната — готова за поднасяне и Талон Карде тъкмо наливаше виното, когато на вратата се почука. Както винаги, беше преценил времето изключително точно.

— Мара? — попита той.

— Да — потвърди от другата страна на вратата млад женски глас. — Покани ме да ти правя компания за вечеря.

— Заповядай.

Вратата се отвори и Мара Джейд влезе в стаята с обичайната си котешка грациозност.

— Не ми каза за какво — зелените ѝ очи се вторачиха в разкошно подредената маса — е всичко това — довърши тя.

Гласът ѝ беше едва доловимо по-различен. Зелените очи се върнаха към него и го изгледаха студено и претеглящо.

— Не, изобщо не е това, за което си мислиш — увери я Карде и я поведе към стола от другата страна на масата. — Просто малка работна вечеря.

Изад бюрото му се чу нещо средно между мъркане и ръмжене.

— Точно така, Дранг, работна вечеря — обърна се към източника на звука Карде. — Изчезвай.

Ворнскърът се измъкна иззад бюрото, свел муцуна до пода, сякаш търсеше следи по време на лов, а предните му лапи дращеа по килима.

— Казах ти да излезеш — твърдо повтори Карде и посочи отворената зад Мара врата. — Вечерята ти е в кухнята. Щурм отдавна е там и сигурно вече е изял половината. Дранг с ръмжене тръгна към вратата.

— Тези номера с „о, горкичкият аз“ няма да минат — смъмри го Карде и взе парче от задушеното бруалки от подноса. — Ето, това ще пооправи настроението ти.

Хвърли парчето към вратата. Летаргията на Дранг изчезна мигновено, той скочи и сграбчи с челюстите си храната във въздуха.

— Браво — извика Карде. — А сега върви да вечеряш. Ворнскърът излезе от стаята.

— Добре — Карде насочи вниманието си към Мара. — Докъде бяхме стигнали?

— Каза, че е работна вечеря — гласът ѝ все още звучеше студено. Мара се настани срещу него и внимателно огледа подредената маса. — Това със сигурност е най-разкошната работна вечеря, на която съм присъствала от доста време насам.

— Е, точно такава беше идеята — каза Карде, настани се на мястото си и се пресегна към подноса. — Мисля, че е добре от време на време да си припомним, че да си контрабандист, не означава да се държиш като варварин.

— Аха — кимна тя и отпи от виното. — Сигурна съм, че повечето от хората са ти благодарни за това напомняне.

Карде се усмихна. Дотук с необичайната обстановка и сценария, как да изкара Мара от равновесие. Би трябвало да се досети, че този подход нямаше да свърши работа при нея.

— Понякога наистина се получават доста интересни срещи — съгласи се той. — Особено — погледна я настойчиво, — когато обсъждаме нечие повишение.

По лицето ѝ пробяга тръпка на изненада, толкова бързо, че той едва го забеляза.

— Повишение? — предпазливо повтори тя.

— Да — отговори, внимателно сипа в чинията ѝ от задушното бруалки и ѝ я подаде. — Твоето повишение, да бъдем по-точни.

Отново го погледна предпазливо:

— В групата съм едва от шест месеца.

— Всъщност от пет и половина — поправи я той. — Но за вселената времето никога не е било от такова значение, както способностите и постигнатите резултати, а твоите са доста впечатляващи.

Мара вдигна рамене, медената ѝ коса проблесна на светлината.

— Просто имах късмет.

— Късметът определено играе роля — съгласи се той. — Но, от друга страна, според мен това, което хората наричат късмет, твърде

често е само необработен талант, съчетан със способността да реализираш по-голямата част от явилите се възможности — обърна се към бруалкито и си сипа малко в чинията. — А ти определено имаш талант за пилотиране на междузвездни кораби, способна си да даваш и да изпълняваш заповеди — усмихна се леко и посочи масата — и освен това можеш да се приспособяваш към необичайни и неочаквани ситуации. А за един контрабандист това са изключително полезни умения.

Карде млъкна, тя също не каза нищо. Очевидно някъде в миналото си се бе научила кога да не задава въпроси. Още едно полезно умение.

— Ти просто си твърде ценна, за да прахосваме възможностите ти като втори или дори като самостоятелен пилот — обобщи той. — Бих желал да започнем с подготовката ти за мой пръв заместник.

Този път изненадата ѝ пролича ясно. Зелените очи се разшириха за момент, после тя отново ги скри под клепачите:

— И какви точно ще бъдат новите ми задължения?

— Ще пътуваш с мен — той отпи от виното си. — Ще ме наблюдаваш как уреждам нови сделки, ще ме придружаваш при срещите със стари клиенти, така че да те запозная с тях. Ей такива неща.

Тя все още таеше някакви подозрения, личеше си по очите ѝ. Съмняваше се, че зад предложението му се крие някакво лично желание към нея.

— Можеш и да не ми отговориш веднага — продължи той. — Помисли си, поговори с някои от хората, които са по-дълго време в организацията — погледна я той в очите:

— Те ще ти кажат, че не лъжа хората си.

Мара облиза устните си:

— И аз така съм чувала — гласът ѝ отново звучеше спокойно. — Но имай предвид, че ако ми дадеш тази власт, ще я използвам. Искане ми се да направя някои промени в цялостната организация...

Интеркомът на бюрото избръмча и тя млъкна.

— Слушам — извика Карде.

— Авис е — отговори мъжки глас. — Имаме си компания — току-що в орбита навлезе имперски звезден разрушител.

Карде се изправи и погледна към Мара. Хвърли салфетката си до чинията, приближи до бюрото, откъдето можеше да наблюдава екрана, и попита:

— Някаква представа, кой може да е?

— Сега повечето кораби избягват да се представят — поклати глава Авис. — Трудно е да се разчете надписът от това разстояние, но Торв лови бас, че е „Химера“.

— Интересно — промърмори Карде. — Самият върховен адмирал Траун. Излъчвали ли са някакви предавания до този момент?

— Още нищо не сме засекли. Чакай малко, изглежда, спускат совалка. По-точно две совалки. Насочват се право насам — намръщи се на нещо, което не се виждаше на екрана, и продължи, — ще кацнат в гората.

С периферното си зрение Карде забеляза как Мара се напрегна.

— Сигурен ли си, че не са тръгнали към някой от градовете в края на гората?

— Да, определено ще кацнат вътре в нея. На не повече от петдесетина километра от тук.

Карде прокара показалец по устните си, обмисляйки възможностите.

— Все още ли са само две совалки?

— Да, засега — Авис изглеждаше разтревожен. — Да обявя ли тревога?

— Напротив. Да видим дали нямат нужда от нашата помощ. Дай ми пряк канал за връзка с техния кораб.

Авис отвори уста да протестира, но вместо това кимна:

— Добре — пое си дълбоко въздух и защрака по клавишите до себе си. — Включен си.

— Благодаря. Имперски звезден разрушител „Химера“, говори Талон Карде. Имате ли нужда от помощ?

— Няма отговор — промърмори Авис. — Не мислиш ли, че може и да не са искали да бъдат забелязани?

— Ако не искаш да биеш на очи, не използваш звезден разрушител — изтъкна Карде. — Не, по-скоро сега са заети да проверят името ми в паметта на кораба и да разберат кой съм. Ще ми бъде интересно някой ден да разбере какво са събрали за мен —

прочисти гърлото си и започна отново: — Звезден разрушител „Химера“, говори...

На екрана Авис внезапно бе изместен от мъж на средна възраст с капитанска униформа:

— Говори капитан Пелаеон от „Химера“ — рязко започна той. — Какво желаете?

— Да бъдем дружелюбни — спокойно отговори Карде. — Проследихме две от вашите совалки, които се насочиха към гората, и се запитахме дали вие или върховният адмирал Траун не се нуждаете от малко помощ.

Пелаеон едва забележимо присви очи: — Кой?

— Аха — кимна Карде и се усмихна леко. — Разбира се. Никога не съм чувал за върховния адмирал Траун. И със сигурност не е било във връзка с „Химера“. Нито пък с някои изключително интересни нападения в системите на Паонид и Оброа скай.

Лицето на Пелаеон се изопна.

— Много добре сте информиран, господин Карде — каза той, гласът му бе любезен, но зад маската се усещаха зловещи нотки. — Да се чуди човек откъде дребен контрабандист като вас разполага с такива сведения.

Карде сви рамене:

— До хората ми достигат какви ли не разкази и слухове, аз просто събирам парчетата и ги съединявам. Предполагам, че по същия начин работи и вашето разузнаване. Ако совалките ви възнамеряват да се приземят в гората, трябва да предупредите екипажите да бъдат изключително внимателни. Тук живеят няколко наистина много опасни хищника и високото съдържание на метал в растителността прави ненадеждни показанията на сензорите.

— Благодаря за съвета — студено отвърна Пелаеон. — Така или иначе, те ще останат долу съвсем за кратко.

— Аха — кимна контрабандистът, изброявайки наум възможните причини за приземяването им; добре, че не бяха толкова много. — Решили са да половуват малко, така ли?

Пелаеон го възнагради с високомерна усмивка:

— Информацията за дейността на имперските части е много скъпа. Човек като вас би трябвало да знае добре това.

— Прав сте — съгласи се Карде и го изгледа изпитателно. — Но понякога човек може да се спазари. Дошли сте за йосаламири, нали?

Усмивката на събеседника му замръзна.

— Няма да има никакви пазарлъци за това, Карде — отговори той смразяващо тихо. — Не забравяйте, че скъп може да означава и безценен.

— Вярно — каза контрабандистът. — Освен ако, разбира се, не бъде разменено срещу нещо също толкова ценно. Сигурно вече сте запознати с уникалните способности на йосаламирите, в противен случай нямаше да сте тук. Мога ли да изкажа предположение, че знаете и за изключително тайнственото изкуство, как да ги отделите безопасно от клоните на дърветата, които обитават?

Пелаеон го изгледа подозрително.

— Бях останал с впечатлението, че йосаламирите са не по-дълги от петдесет сантиметра и не са хищници.

— Нямах предвид вашата безопасност, капитане — отговори Карде. — Говорех за тяхната. Не можете просто да ги отделите от клоните им, това ще ги убие. Йосаламирите са закрепени неподвижно към тях, а ноктите им са впити в кората на дървото, което обитават.

— Предполагам, че вие разполагате с информация за подходящия начин, по който да го направите?

— Да, някои от моите хора умеят — каза контрабандистът.

— Ако желаете, бих могъл да изпратя един от тях да се срещне с екипажа на совалките. Използваните методи не са толкова трудни и все пак е хубаво някой да им ги покаже на място.

— Разбира се — язвително отговори Пелаеон. — И колко ще ми струва тази услуга?

— Нищо, капитане. Както казах по-рано, искам само да се държа приятелски.

Пелаеон леко наклони глава:

— Щедростта ви ще бъде запомнена — за момент погледите им се срещнаха и Карде ясно долови двусмислеността на думите му. Ако контрабандистът планираше някакво предателство, това също нямаше да бъде забравено. — Ще предам на совалките си да очакват вашия специалист.

— Ще ги посрещне на мястото на приземяването. Довиждане, капитане.

Пелаеон докосна нещо извън обсега на камерата и на екрана отново се показва Авис.

— Чу ли всичко? — попита Карде. Авис кимна:

— Данкин и Чин вече подготвят един от реактивните плъзгачи.

— Чудесно. Нека оставят предавателите си на подслушване. Искам да ги видя веднага след като се върнат.

— Добре — отговори Авис и екранът потъмня. Карде се отдръпна от бюрото, погледна към Мара и седна на мястото си.

— Извинявам се за прекъсването — каза той, за да възобнови разговора, наблюдавайки я с крайчеца на очите си, докато си наливаше още вино.

Зелените очи бавно се завърнаха от безкрайността, в която се бяха зареяли, и тя го погледна. Мускулите на лицето ѝ се отпуснаха от мъртвешката си скованост.

— Наистина ли няма да им вземеш нищо за помощта?

— попита Мара и протегна леко треперещата си ръка към чашата с вино. — Те със сигурност ще те накарат да си платиш, ако им поискаш нещо. Сега Империята се интересува само от едно, от пари.

Той сви рамене:

— По този начин нашите хора ще могат свободно да ги наблюдават от момента на кацането до излитането им. Според мен е достатъчно заплащане.

Мара го изгледа внимателно:

— Не вярваш, че са дошли тук само заради йосаламирите, нали?

— Не напълно — Карде преглътна хапка от бруалкито. — Освен ако не ги използват за нещо, което ние не знаем. Да изминат целия път дотук, за да натоварят йосаламири, е безсмислено за борбата им срещу един-единствен джедай.

Мара отмести погледа си.

— Може би този път не са тръгнали за Скайуокър — промърмори тя. — Нищо чудно да са намерили друг джедай.

— Едва ли — отговори Карде, като я наблюдаваше внимателно. Това вълнение в гласа ѝ, когато произнесе името Скайуокър... — Предполага се, че в първите дни на Новия ред императорът е унищожил голяма част от тях. Освен ако — добави той, сякаш тази мисъл току-що му бе хрумнала — не са намерили Дарт Вейдър.

— Вейдър загина на „Звездата на смъртта“ — възрази Мара. — Заедно с императора.

— Така се говори, но...

— Той загина там — прекъсна го тя рязко.

— Разбира се — кимна Карде.

Бяха му необходими пет месеца внимателно наблюдение, за да състави списъка от няколкото теми, които със сигурност предизвикваха силна реакция у нея. Сред тях бяха покойният император и Империята отпреди битката при Ендор. На противоположния край на емоционалния спектър бе Люк Скайуокър.

— Въпреки това — продължи той замислено, — ако върховният адмирал Траун е сметнал за нужно да държи на кораба си йосаламири, няма да е зле да последваме примера му.

Мара внезапно го погледна в очите и настойчиво попита:

— Защо?

— Обикновена предпазна мярка — отговори Карде. — Защо реагираш толкова бурно?

Тя се поколеба, водеше някаква битка вътре в себе си, но накрая взе решение и отговори:

— Според мен това ще е само губене на време. Изглежда, Траун вече се плаши и от сянката си. Но дори и да е прав, как ще запазиш йосаламирите живи на кораба, без да пренесеш поне едно дърво?

— Сигурен съм, че Траун е измислил нещо — увери я Карде. — Данкин и Чин ще се поразровят за подробностите.

Погледът ѝ беше заваян, изглежда, се бе замислила за нещо.

— Добре — призна поражението си тя. — Сигурна съм, че ще се справят.

— А през това време — продължи Карде, като се престори, че не е забелязал объркването ѝ, — ние ще продължим работата си. Доколкото си спомням, ти щеше да предложиш някои подобрения, които искаш да направиш в организацията.

— Да — пое си дълбоко въздух, затвори очи и когато отново го погледна, бе възвърнала обичайната си самоувереност. — Ето какво предлагам...

В началото бавно, но с нарастваща увереност Мара направи подробно и проникателно изложение на недостатъците и слабостите на организацията. Карде я слушаше внимателно и се хранеше, удивявайки

се на скритите ѝ способности. Обеща си, че някой ден ще намери начин да изрови онези подробности от миналото ѝ, които тя толкова упорито криеше, да разбере откъде идва и в края на краищата коя и каква е била.

И да научи какво толкова ѝ бе направил Люк Скайуокър, че го мразеше толкова силно.

ГЛАВА 4

На „Химера“ ѝ бяха необходими пет дни на четвърта светлинна скорост, за да измине разстоянието от триста и петдесет светлинни години между Миркр и Затъntenата земя. Но това беше добре дошло, защото инженерите се нуждаеха от време, за да направят преносима рамка, която да поддържа и да подхранва йосаламирите.

— Все още не съм убеден, че те наистина ще ни трябват — измърмори Пелаеон и погледна с отвращение здравата огъната тръба и покритите с козина, приличащи на саламандри същества върху нея. Тръбата и прикрепената към нея рамка тежаха страшно много, а самите създания миришеха лошо. — Ако Пазителят е бил оставен на Затъntenата земя от императора, не виждам причини да имаме някакви проблеми с него.

— Приемете го като обичайна предпазна мярка, капитане — отговори Траун. Адмиралът седеше на мястото на втория пилот на совалката и внимателно оправяше ремъците, които прикрепяха рамката с йосаламирите към тялото му. — Възможно е да срещнем трудности, докато го убедим кои сме или дори че все още служим на императора — хвърли по един поглед на екраните и кимна на пилота: — Тръгваме.

Чу се приглушено изщракване, с лек тласък совалката се отдели от „Химера“ и се насочи към повърхността на планетата.

— Може би би ни било по-лесно да го убедим, ако бяхме взели със себе си един взвод щурмоваци — промърмори Пелаеон, забил поглед в екрана отпред.

— Това би го ядосало — изтъкна Траун. — Не подценявай гордостта и чувствителността на майсторите джедаи. Но пък затова — погледна назад през рамо — водим и Рък. Всеки близък служител на императора трябва да е добре запознат с величавата роля на ногрите в историята на Империята.

Пелаеон обърна глава към тихата, вдъхваща страх фигура, която седеше от другата страна на пътеката.

— Изглеждате сигурен, че Пазителят е майстор джедай.

— На кого другиго императорът би поверил защитата на личната си съкровищница? — отговори Траун. — На легион щурмоваци, снабдени с ядрени заряди, модерно тежко въоръжение и технологии, които можеш да засечеш още от орбита със затворени очи?

Пелаеон се намръщи. Поне за това нямаше да се тревожат. На повърхността на планетата скенерите на „Химера“ не бяха открили нищо, което да доказва наличието на по-развита от равнището на копието и лъка цивилизация. Но това не го успокояваше особено.

— Просто се чудех дали императорът не го е повикал от Затънтената земя да помогне в борбата срещу бунтовниците.

— Съвсем скоро ще разберем — сви рамене Траун. Лекият шум от триенето по корпуса при навлизането на совалката в атмосферата се усили. Картината на екрана пред Пелаеон стана по-ясна. По-голямата част от повърхността под тях бе заета от гора, разделена тук-там от обширни, избуяли поля. Едва видима през пелената облаци, се издигаше планина.

— Това ли е планината Тантис? — обърна се той към пилота.

— Тъй вярно, сър. Скоро ще се види и градът.

— Добре — Пелаеон скришом посегна към дясното си бедро и нагласи бластера да му е подръка. Траун можеше да бъде колкото си иска уверен в йосаламирите и логиката, мислеше си той, но ако зависеше от него, би взел още подкрепления.

Градът, разположен в югозападното подножие на планината Тантис, беше по-голям, отколкото изглеждаше от орбита. Част от схлупените колиби се гушеха под прикритието на дърветата. Траун заповяда на пилота да обиколи селището два пъти, преди да кацнат на главния площад срещу внушителния палат.

— Интересно — промърмори той, надничайки през илюминатора, докато нагласяваше върху раменете си самара с йосаламирите. — Тук виждам най-малко три архитектурни стила — човешки и на още две различни чужди раси. Такова разнообразие не се среща често на една планета, да не говорим за един град. Всъщност палатът срещу нас съчетава елементи и от трите стила.

— Аха — разсеяно се съгласи Пелаеон и на свой ред надникна през илюминатора. В този момент сградите го интересуваха далеч по-малко от хората, които според сензорите се криеха в тях. — Някаква идея, дали тези чужди раси са враждебно настроени към непознати?

— Вероятно — отговори Траун и пристъпи към стълбичката, където вече ги чакаше Рък. — Повечето не са много дружелюбни. Да тръгваме.

Стълбичката се спусна към земята със съскането на изпуснат под налягане газ. Пелаеон стисна зъби и се присъедини към останалите. Стъпиха на земята, Рък беше пръв. Направиха първите крачки встрани от совалката. Никой не стреля по тях, не извика, не се показа да ги посрещне.

— Май са малко срамежливи — промърмори Пелаеон, стисна здраво бластера и се огледа.

— Разбираемо е — отговори адмиралът и извади сгънат мегафон от колана си. — Да видим дали ще успеем да ги убедим да станат малко по-гостоприемни — разгъна мегафона и го приближи до устните си: — Търся Пазителя на планината — гласът изгърмя по площада, последните срички отекнаха в околните сгради. — Кой ще ме заведе при него?

И последният звук се стопи в тишината. Траун свали мегафона и зачака. Секундите отминаваха, а отговор не идваше.

— Може би не разбират основния език — усъмни се Пелаеон.

— Не — студено възрази адмиралът, — поне хората със сигурност го знаят. Може би им трябва някакъв подтик — той пак вдигна мегафона и повтори: — Търся Пазителя на планината. Ако някой не ме отведе при него, ще пострада целият град.

Думите му още не бяха заглъхнали, когато без всякакво предупреждение отдясно долетя стрела. Пропусна на косъм самара с йосаламирите, който прикриваше раменете и гърба на Траун и се удари в защитното облекло под бялата адмиралска униформа.

— Почакай — заповяда Траун на Рък, който бе вдигнал бластера, готов за стрелба. — Засече ли откъде се стреля?

— Да — потвърди ногрито, бластерът бе насочен към двуетажна схлупена сграда на половината разстояние до палата.

— Добре — адмиралът отново вдигна мегафона. — Един от вас току-що стреля по нас. Вижте последствията — свали ръката си и кимна към Рък. — Сега!

Острите зъби на Рък се оголиха в някакво подобие на усмивка и той се зае със задачата си да унищожи сградата бързо, старателно и безостатъчно.

Първо стреля по вратите и прозорците, като изпрати може би десетина изстрела по тях, за да предотврати евентуална стрелба в отговор. След това се прехвърли на стените на първия етаж. При двайсетия изстрел сградата се заклати. Още няколко по стените на втория етаж, обратно на първия — и къщата рухна с грохот.

Траун почака да стихне шумът от разпадащата се зидария и отново вдигна мегафона към устните си:

— Това ще сполети всеки, който дръзне да ми се противопостави. Питам за последен път: кой ще ме отведе при Пазителя на планината?

— Аз — долетя някъде отляво уверен глас.

Пелаеон рязко се обърна. Пред палата стоеше висок и слаб мъж с рошава сива коса, брадата почти покриваше гърдите му. Носеше кафява роба и леки сандали, завързани здраво за глезените. Под брадата му проблясваше медальон. Лицето бе тъмно, с остри черти, царствената му осанка граничеше с арогантност. Изгледа ги изучаващо, погледът му излъчваше любопитство, примесено с отвращение.

— Вие сте странници — същите чувства се долавяха и в гласа му. Вдигна глава и погледна совалката. — Странници от друг свят.

— Точно така — кимна Траун. — А ти кой си? Възрастният мъж спря погледа си на димящите руини, останали от сградата след обстрела на Рък.

— Разрушихте една от моите къщи — каза той. — Не беше необходимо.

— Бяхме нападнати — студено отговори адмиралът. — Ти ли беше неговият господар?

Очите на непознатия сякаш проблеснаха, Пелаеон не можеше да бъде сигурен от това разстояние.

— Аз управлявам — гласът му беше тих, но със стаена заплаха. — Всичко, което виждате, е мое.

Двамата с Траун се вторачиха един в друг. Адмиралът пръв наруши тишината:

— Аз съм върховният адмирал Траун, пълководецът, слуга на Императора. Търся Пазителя на планината.

Възрастният мъж кимна едва доловимо:

— Ще ви заведа при него — и се обърна към палата.

— Движете се близо един до друг — прошепна Траун на останалите и тръгна след него. — Бъдете нащрек.

Прекосяха площада и преминаха през изящно украсената арка, увенчаваща двойните врати на палата. Никой не стреля по тях.

— Мислех, че Пазителят живее в планината — отбеляза Траун, след като водачът им бутна вратите, които се отвориха твърде леко за размерите си. Пелаеон реши, че мъжът е по-силен, отколкото изглеждаше.

— Едно време наистина живееше в планината — отговори той през рамо. — Когато аз заставах начело, хората на Затъntenата земя построиха този палат за него — и той застава в средата на богато украсеното преддверие, на половин разстояние до следващия вход, затворен с двойни врати, и извика: — Оставете ни сами!

За част от секундата Пелаеон си помисли, че старецът говори на него. Отвори уста, за да протестира, но стените от двете му страни се отвориха и от скритите ниши излязоха двама кокалести мъже. Изгледаха заплашително поданиците на Империята, праметнаха лъковете си през рамо и излязоха. Възрастният мъж изчака да се изгубят от погледа и се приближи към следващия вход, затворен с две врати.

— Елате — махна той навътре със странен блясък в погледа. — Имперският Пазител ви очаква.

Вратите тихо се отвориха и от залата долетя светлина, която идваше от стотиците кандила, изпълнили огромното помещение. Пелаеон погледна изправилия се на прага старец, обзе го внезапно предчувствие за надвиснала заплаха, при което кожата му настръхна. Пое си дълбоко въздух и последва Траун и Рък.

Гробница.

Нямаше никакво съмнение, за какво служеше огромната зала. С изключение на хвърлящите бледа светлина кандила, вътре нямаше нищо друго освен голям каменен саркофаг, разположен в центъра.

— Сега разбирам — тихо каза Траун. — Значи е покойник.

— Покойник е — потвърди старецът зад тях. — Виждате ли всичките тези кандила, адмирале?

— Да — кимна Траун. — Хората сигурно са го почитали много.

— Почитали? — изсумтя възрастният мъж. — Не бих казал. Кандилата бележат гробовете на натрапниците, дошли тук след

смъртта му.

Пелаеон се извъртя към него и инстинктивно извади бластера. Траун демонстративно изчака няколко секунди преди да се обърне и да попита:

— И как са умрели? Старецът се усмихна леко:

— Убих ги, разбира се. Така както убих и Пазителя — протегна ръце към тях с обърнати нагоре длани. — Точно както ще убия и вас сега.

От върховете на пръстите му изскочиха синкави мълнии, които изчезнаха безследно на няколко метра пред тях.

Всичко стана толкова бързо, че Пелаеон нямаше време дори да се изплаши. С твърде голямо закъснение вдигна бластера и сторещеният от мълниите въздух опари ръката му.

— Почакай — тихо заповяда Траун и се обърна към възрастния мъж. — Както вече сам се убеди, Пазителю, ние не сме обикновени натрапници.

— Пазителят умря! — извика старецът, последната дума бе почти погълната от гърма на светкавиците, които отново изчезнаха в нищото, преди да стигнат до тях.

— Да, старият Пазител умря — съгласи се адмиралът, надвиквайки оглушителния тътен. — Но сега ти си заел неговото място. Ти защитавах планината на императора.

— Аз не служа на никого — дръзко отговори възрастният мъж и запрати към тях нов залп светкавици, който изчезна като първите два. — Силата се подчинява единствено на мен.

Атаката спря също толкова внезапно, колкото бе започнала. Старецът се вгледа в Траун с все още протегнати напред ръце и раздражено изражение на лицето:

— Вие не сте джедаи. Как успявате да ме спрете?

— Бъди с нас и ще разбереш — предложи Траун. Възрастният мъж изпъна величавата си снага и извика:

— Аз съм майстор джедай. Не ми е нужно да бъда с никого.

— Разбирам — кимна Траун. — В такъв случай позволи на нас да сме с теб — искрящите му червени очи се впиха в лицето на джедая. — Позволи ни да ти покажем как можеш да станеш толкова могъщ, колкото не си си и представял, да получиш властта, за която дори и един майстор джедай не би могъл да мечтае.

Възрастният мъж остана известно време загледан в адмирала, на лицето му бързо се смениха десетина различни изражения.

— Добре — накрая каза той. — Елате с мен, ще поговорим.

— Благодаря — кимна Траун. — Може ли да попитам с кого имаме честта да говорим?

— Разбира се — лицето на възрастния мъж внезапно си бе възвърнало царственото излъчване и когато проговори, гласът му закънтя из огромната гробница: — Аз съм Хорус Кбаот, майстор джедай.

Пелаеон рязко си пое дъх, по гърба му полазиха тръпки:

— Хоръс Кбаот?! Но... — не успя да продължи. Траун го погледна така, както самият Пелаеон би погледнал младши офицер, обадил се не навреме.

— Елате — повтори старецът и отново се обърна към адмирала. — Ще поговорим.

Джедаят ги изведе от гробницата навън на слънчева светлина. На пътеката, няколко метра пред вратата, ги чакаше един от двамата пазачи, на които Кбаот бе заповядал да напуснат. По лицето му личеше едва сдържан гняв, в ръцете си държеше изпънат лък с положена на тетивата стрела.

— Вие разрушихте дома му — безгрижно каза Кбаот. — Няма как да не търси отмъщение.

Още не бе довършил думите си, когато мъжът вдигна лъка и стреля. Пелаеон инстинктивно се приведе и вдигна бластера. Стрелата спря полета си на няколко метра пред тях. Капитанът зяпна увисналото във въздуха парче дърво с метален наконечник, мозъкът му бавно проумяваше какво се бе случило.

— Те са наши гости — обърна се Кбаот към мъжа, като гласът му достигна до всеки от хората на площада. — И към тях трябва да се отнасяме по подобаващ начин.

С лек пукот стрелата се строши на парчета, които паднаха на земята. Пазачът бавно и неохотно смъкна лъка си, очите му блестяха със сдържан гняв. Траун го изгледа и даде знак на Рък. Ногрито вдигна бластера и стреля.

От земята мигновено се вдигна каменна плочка и прегради пътя на изстрела, като се разпръсна на парчета, когато той я удари. Траун се обърна към Кбаот, на лицето му бяха изписани гняв и изненада:

— Кбаот!

— Това са моите хора, адмирале — прекъсна го той, гласът му като че ли бе изкован от стомана. — Не вашите, моите. Ако някой трябва да понесе наказание, аз ще определя какво да е.

Двамата се вторачиха един в друг. С очевидно усилие Траун успя да си върне спокойствието.

— Разбира се, майстор Кбаот. Извинете ме. Кбаот кимна:

— Така е по-добре. Много по-добре — освободи пазача кимвайки и се обърна към адмирала. — Елате. Ще поговорим.

— Обяснете — подкани ги Кбаот и кимна към удобните възглавнички по пода — как успяхте да се предпазите от нападението ми.

— Нека първо да ви разкажа за нашето предложение — отговори Траун, огледа внимателно стаята и се отпусна на една от възглавниците. Пелаеон предполагаше, че върховният адмирал разглежда пръснатите наоколо произведения на изкуството. — Вярвам, че ще го намерите...

— Сега ще ми обясните как успяхте да се предпазите от нападението — повтори Кбаот.

Траун стисна устни, но бързо овладя раздразнението си.

— Всъщност е доста просто — погледна към разположилия се на раменете му йосаламир и го погали нежно по дългия врат. — Тези същества, които виждате по нас, се наричат йосаламири. Те се прикрепят неподвижно по дърветата на една отдалечена малка планета и имат интересната и може би уникална способност да отблъскват Силата.

— Как така да я отблъскват? — намръщи се Кбаот.

— Просто не я допускат до себе си — обясни Траун. — Приблизително по същия начин, по който се образуват мехурчета при допира между въздуха и водата. Един йосаламир понякога може да създаде такъв защитен мехур с радиус десет метра, а когато се съберат няколко, силата им нараства много повече.

— Никога не съм чувал за такова нещо — Кбаот зяпаше йосаламира около врата на Траун с почти детско любопитство. — Как са успели да се сдобият с тази способност?

— Не знам — призна адмиралът. — Предполагам, че талантът има някакво значение за оцеляването им, но не мога да си представя

как точно им помага — той вдигна вежди:

— Но това няма никакво значение. За момента самата им способност е достатъчна за моите намерения.

Кбаот се намръщи:

— И вашето намерение е да пречупите моята Сила? Траун сви рамене:

— Очаквахме тук да намерим имперския Пазител. Трябваше да сме сигурни, че той ще ни позволи да се представим и да обясним каква е задачата ни — протегна се и отново погали йосаламира по врата. — Но както стана ясно, защитата от Силата на Пазителя се оказа допълнителен фактор. Аз имах наум нещо далеч по-интересно за нашите малки любимци.

— И то е?

— Всичко с времето си, майстор Кбаот — усмихна се Траун. — И само след като проверим какво има в съкровищницата на императора в планината Тантис.

— Значи сте дошли тук единствено заради планината? — стисна устни джедаят.

— Планината ни трябва. Или, за да се изразя по-правилно, трябва ни това, което се надявам да намеря вътре.

— И то е?

Траун го изгледа внимателно и каза:

— Малко преди битката при Ендор се чуха слухове, че имперските учени са успели да изобретят наистина практическо защитно поле. Точно то ми трябва. И освен това — добави той, сякаш току-що му бе хрумнала тази мисъл — една друга малка, почти незначителна технология.

— И мислите, че ще откриете това защитно поле тук, в планината?

— Надявам се, че ще намеря, ако не готов пробен модел, то поне пълния комплект схеми и чертежи — отговори Траун. — Една от причините императорът да построи тази съкровищница беше желанието му да е сигурен, че интересните и потенциално полезни технологии няма да се изгубят за поколенията.

— Наред със събирането на безкрайни трофеи от величествените му победи и завладени места — изсумтя Кбаот.

— Почти всички зали са пълни с подобни гъделичкащи самочувствието предмети.

Пелаеон се напрегна:

— Били сте в планината?! — по някакъв начин бе очаквал съкровищницата да бъде защитена с всякакви ключалки и предпазни съоръжения.

Кбаот го изгледа подигравателно:

— Разбира се, че съм бил. Не сте забравили, че убих Пазителя, нали? — обърна се към Траун: — Значи искате малките играчки на императора. Вече знаете, че можете да влезете в планината независимо дали ще ви помогна или не. Тогава защо стоите тук?

— Планината е част от онова, което искам — отговори адмиралът. — Имам нужда от помощта на майстор джедай като вас.

Кбаот се отпусна на възглавницата, през брадата му надничаше цинична усмивка.

— А, най-накрая стигнахме и до същината на проблема. Предполагам, че това е предложението за властта, която дори и майстор джедай би желал?

Адмиралът се усмихна:

— Точно така. Кажете, майстор Кбаот, знаете ли за ужасяващия разгром на имперската флота в битката при Ендор преди пет години?

— Чух нещо. Един странник дойде тук и разказа за нея — Кбаот погледна през прозореца към палата гробница от другата страна на площада. — Но съвсем малко.

Пелаеон преглътна. Траун не показва, че е забелязал намека.

— Сигурно сте се чудили как едва няколко десетки кораби на бунтовниците са успели да разгромят силите на Империята, които ги превъзхождаха най-малко десет към едно.

— Не съм си губил времето с разни сметки — сухо отговори Кбаот. — Предполагам, че бунтовниците просто са били по-добре подготвени.

— В някакъв смисъл е така — съгласи се Траун. — Бунтовниците наистина се сражаваха по-добре, но това не се дължеше на никакви специални способности или подготовка. Те се сражаваха по-добре от флотата, защото императорът почина — обърна се към Пелаеон: — Вие бяхте там, капитане, и сигурно също сте го забелязали. Внезапна загуба на координация между членовете на екипажите, както и между

самите кораби, липса на ефикасност и дисциплина. Накратко казано, загубата на това загадъчно, неуловимо качество, което наричаме боен дух.

— Наистина имаше известно объркване — сковано отговори Пелаеон. Подозираше накъде насочва разговора адмиралът, и това никак не му харесваше. — Но няма нищо, което да не може да се обясни с обичайното напрежение на битката.

Синьо-черните вежди на адмирала се повдигнаха леко:

— Нима? Загубата на „Звездоубиец“, изненадващата повреда в звездния разрушител, която в последната минута доведе до унищожаване на самата бойна станция; загубата на още шест звездни разрушителя в схватки, които обикновено не биха ги затруднили? И вие определяте всичко това като резултат от обичайното напрежение на битката?

— Не императорът водеше сражението — отговори Пелаеон с ярост, която изненада и него самия. — Това не е вярно. Аз бях там, адмирале, и знам.

— Да, вие бяхте там, капитане — гласът на Траун внезапно прозвуча по-твърдо. — Време е да се отърсите от слепотата и да погледнете истината в очите без значение, колко тъжна ще бъде за вас. Оттогава вие, както и всички останали във флотата, не притежавате собствен боен дух. Именно волята на императора ви направляваше, неговото съзнание ви зареждаше със сила, решителност и боеспособност. Бяхте зависими от присъствието му като най-обикновени киборги, управлявани от бойния компютър на кораба.

— Не е вярно — извика Пелаеон, стомахът му се бе свил на пареща топка. — Не може да бъде вярно. Продължихме да се бием дори и след смъртта му.

— Да — гласът на Траун бе тих и презрителен. — Бихте се. Като кадети.

Кбаот изсумтя.

— Това ли искате от мен, адмирал Траун? — подигравателно попита той. — Да превърна корабите от флотата в марионетки във вашите ръце?

— Нищо подобно, майстор Кбаот — съвършено спокойно отговори адмиралът. — Много внимателно подбрах и използвах сравнението с киборгите. Фаталната грешка на императора бе, че

искаше през цялото време лично изцяло да контролира флотата. В края на краищата точно това доведе бедата. Моето желание е вие само да улесните координацията между корабите и отделните части, а и това ще бъде единствено в критични моменти и внимателно подбрани бойни ситуации.

Кбаот погледна към Пелаеон и попита:

— И с каква цел?

— Целта вече я посочих — отговори Траун. — Власт.

— Каква власт?

За пръв път, откакто бяха кацнали на планетата, адмиралът изглеждаше объркан, не знаеше какво да отговори, но продължи:

— Завладяване на световете, разбира се. Окончателна победа над бунтовниците. Възстановяване на славата на някогашния Нов ред в Империята.

Кбаот поклати глава:

— Вие не разбирате властта, адмирал Траун. Завладяването на светове, които няма да посетите никога повече, не е власт. Нито пък унищожаването на кораби и бунтовници, които не си видял очи в очи — махна с ръка наоколо, очите му блесяха със зловещи тайнствени пламъци. — Ето това, адмирал Траун, е власт. Градът, планетата, хората. Всеки човек, псаданианец или минериш, който живее тук, е мой. Наистина мой — отново погледна през прозореца. — Аз ги уча, ръководя, наказвам. Животът и смъртта им са в моите ръце.

— Точно това ви предлагам и аз — каза Траун. — Милиони хора, милиарди, ако желаете. И вие ще можете да правите с тях каквото пожелаете.

— Не е същото — с бащинско търпение отговори джедаят. — Не искам отдалечена власт над непознати хора.

— Тогава може да си изберете някой град, който да управлявате — настоя Траун. — Голям, малък, какъвто пожелаете.

— И сега си имам град, който управлявам. Адмиралът присви очи:

— Имам нужда от помощта ви, майстор Кбаот. Кажете си цената.

Кбаот се усмихна:

— Моята цена? Цената за моята служба? — усмивката му внезапно изчезна. — Аз съм майстор джедай, адмирале — произнесе той със заплаха. — Не съм продажен наемник като вашия ногри —

погледна презрително Рък, който седеше спокойно встрани. — О, да, ногри, знам какъв си и какви са твоите сънародници. Личните смъртоносни командоси на императора, които убиват и умират по прищявката на амбициозни мъже, като Дарт Вейдър или великия адмирал, застанал сега пред мен.

— Лорд Вейдър служеше вярно на Империята и на императора — изръмжа Рък, черните му очи се бяха впили в Кбаот. — Също като нас.

— Може би — Кбаот се обърна към Траун. — Имам всичко, което искам и от което се нуждая, адмирале. Вашата мисия на Затъntenата земя вече свърши. Можете да си вървите.

Траун не помръдна от мястото си.

— Имам нужда от помощта ви, майстор Кбаот — спокойно повтори той. — И ще я получа.

— И какво ще направите в противен случай? — усмихна се подигравателно Кбаот. — Ще заповядате на вашия ногри да ме убие? Ще бъде доста забавна гледка — обърна се към Пелаеон. — Или ще наредите на смелия капитан на звездния разрушител да срине града от орбита? Само че не можете да си позволите да рискувате да засегнете планината, нали?

— Моите оръжейници могат да разрушат града до основи, без дори да опърлят тревата по планината Тантис — дръзко отговори Пелаеон. — Ако ви трябва малка демонстрация...

— Спокойно, капитане — прекъсна го Траун. — Значи вие предпочитате личната власт лице в лице, майстор Кбаот?

Да, определено мога да го разбера. Не че в нея може да има кой знае какво предизвикателство. Разбира се — добави той замислено, поглеждайки през прозореца, — това може би е основната идея. Предполагам, че дори майсторите джедаи накрая стават твърде стари, за да се интересуват от друго, освен да си седят спокойно на слънце. Кбаот се намръщи:

— Внимавайте, адмирал Траун — предупреди той, — или може да потърся предизвикателството във вашето унищожаване.

— Това едва ли би било някакво предизвикателство за човек с вашата сила и умения — възрази Траун и сви рамене. — Предполагам, че тук обучавате някой друг джедай.

Кбаот се намръщи, озадачен от внезапната смяна на темата.

— Друг джедай? — повтори той.

— Разбира се. В реда на нещата е един майстор да има при себе си по-нискостоящ джедай, който да му служи. Джедай, когото той може да обучава, да командва и да наказва, както пожелае.

По лицето на Кбаот пробяга лека сянка.

— Вече не са останали джедай — прошепна той. — Императорът и Вейдър ги издириха и ги унищожиха.

— Не всички — тихо отвърна Траун. — През последните пет години се появиха двама нови джедаи: — Люк Скайуокър и Лея Органа Соло.

— И какво общо имат те с мен?

— Мога да ви ги предам.

Кбаот се вгледа в него за една дълга минута, по лицето му се бореха съмнение и желание. Желанието победи.

— И двамата ли?

— И двамата — кимна Траун. — Помислете си какво може да направи човек с вашите способности с един млад джедай. Да го оформи по свое желание, да го промени, да му придаде чисто нов вид, какъвто си избере — той вдигна вежди и добави: — А с тях получавате и специален подарък — Лея Органа Соло е бременна с близнаци.

Кбаот рязко си пое въздух и изсъска:

— Близнаци джедаи?

— С огромен потенциал, поне така твърдят моите източници — адмиралът се усмихна: — Разбира се, какво ще се получи от тях, зависи изцяло от вас.

Кбаот хвърли бърз поглед към Пелаеон, после отново се обърна към Траун и бавно, но решително се изправи.

— Чудесно, адмирале — каза той. — В замяна на джедаите съм готов да предоставя помощта си. Заведете ме на кораба.

— Всяко нещо с времето си, майстор Кбаот — изправи се и Траун. — Първо трябва да отидем до планината на императора. Сделката зависи от това, дали там ще намеря онова, което търся.

— О, да — в погледа на джедая проблеснаха предупредителни пламъчета. — Да се надяваме, че ще успеете.

Бяха им нужни седем часа, докато претърсят цялата крепост в планината, която се оказа по-голяма, отколкото Пелаеон бе очаквал.

Накрая наистина намериха съкровищата, на които се бе надявал Траун. Защитните полета и онази малка, почти, незначителна технология.

Вратата на личната командна зала на върховния адмирал се отвори, Пелаеон се стегна и пристъпи вътре.

— Може ли да поговорим, адмирале?

— Разбира се, капитане — отговори Траун от мястото си в средата на двойния кръг екрани. — Заповядайте. Някакви новини от императорския дворец?

— Не, сър. Последните са от вчера — Пелаеон бавно се приближи до външния кръг, за последен път внимателно си повтори наум думите, които възнамеряваше да каже. — Но може да попитам, ако желаете.

— Няма смисъл — поклати глава Траун. — Изглежда, подробностите за пътуването до Бимисаари горе-долу вече са уредени. Сега трябва само да съобщим на някоя от бойните групи — може би на осмата, и веднага ще заловим нашите джедаи.

— Тъй вярно, сър — Пелаеон събра смелост: — Адмирале, ще призная, че не съм убеден дали споразумението с Кбаот е добро. За да бъда съвсем искрен, ще кажа, че според мен той не е с всичкия си.

Траун го погледна леко изненадан.

— Разбира се, че не е съвсем наред. И освен това не е Хоръс Кбаот.

Пелаеон зяпна с широко отворена уста.

— Какво!?

— Хоръс Кбаот е покойник — отговори Траун. — Той беше един от шестимата майстори джедаи, оглавили експедицията извън галактиката на Старата република. Не съм сигурен дали по онова време сте били достатъчно високо в йерархията, за да знаете за него.

— Чувал съм нещо — намръщи се Пелаеон, опитвайки се да си спомни подробности. — Грандиозен опит да се разшири властта на Старата република извън нашата галактика. Ако не се лъжа, излетели са малко преди да започнат Войните на клонингите. След това не съм чувал нищо за тях.

— Защото не е имало какво да чуете — спокойно каза Траун. — Пресрещна ги една бойна част извън границите на Старата република и ги унищожи.

Пелаеон го погледна внимателно, по гърба му полазиха тръпки, но не успя да се въздържи и попита:

— Откъде знаете?

Адмиралът го погледна леко присмехулно:

— Защото аз командвах тази част. Дори и в онези дни императорът разбираше, че джедаите трябва да бъдат унищожавани. Шестима майстори джедаи на един кораб не бяха цел за изпускане.

Пелаеон облиза устни:

— Но в такъв случай...

— Кого сме довели на борда на „Химера“ ли? — довърши въпроса му Траун. — Мислех си, че това е очевидно. Хорус Кбаот — обърнете внимание на различното произнасяне на Хоръс — е клонинг.

Капитанът се втренчи в него:

— Клонинг!?

— Със сигурност. Създаден от генетичен образец вероятно малко преди смъртта на истинския Кбаот.

— С други думи, в самото начало на войната — каза Пелаеон, усещайки буца в гърлото си. Първите клонинги, поне тези, с които флотата се бе сблъсквала, бяха умствено и емоционално лабилни. Но понякога бяха наистина поразителни и ефективни... Отърси се от тази мисъл и се обърна към Траун: — И вие съвсем съзнателно доведохте това нещо на борда на моя кораб?

— Да не би да предпочитате да бяхме довели истински майстор джедай? — студено попита Траун. — Втори Дарт Вейдър със способности и амбиции, с които лесно може да застане начело на вашия кораб? Внимавайте какво си пожелавате, капитане.

— Един майстор джедай поне щеше да е предсказуем — възрази Пелаеон.

— Кбаот е достатъчно предсказуем — увери го адмиралът.

— А ако реши да прояви самоинициатива — махна с ръка към няколкото конструкции, които заобикаляха командния пулт, — за какво са йосаламирите.

Пелаеон се намръщи:

— Но въпреки това идеята не ми харесва, адмирале. Трудно ще е едновременно да предпазваме кораба и в същото време да разчитаме на него за координирането на атаките на флотата.

— Е, в сметките е включена и известна доза риск — съгласи се Траун. — Но рискът е неизменна съставка на военните действия. В този случай потенциалната изгода далеч надхвърля възможните опасности.

Пелаеон кимна неохотно. Не му харесваше, беше сигурен, че никога не би му харесало, но беше ясно, че Траун вече бе решил.

— Както кажете, сър — промърмори той. — Споменахте за съобщение до осми отряд. Да се разпоредя ли да го изпратят?

— Не, с този въпрос ще се заема лично — усмихна се подигравателно Траун. — С техния велик вожд и всичко останало, нали знаете какви са ногрите. Има ли още нещо?

Явно това беше знак за освобождаване.

— Не, сър — отговори Пелаеон и се обърна към вратата.

— Ако се нуждаете от мен, ще бъда на мостика.

— Той ще ни донесе победата, капитане — тихо каза зад него адмиралът. — Така че успокойте страховете си и се заемете с настоящата задача.

Освен ако не ни убие, помисли си Пелаеон, но вместо това кимна:

— Тъй вярно, сър — и излезе.

ГЛАВА 5

Хан довърши доклада, върна се на мястото си и зачака да започнат критиките.

Не се наложи да чака дълго.

— Значи твоите приятели контрабандистите за пореден път са отказали да се присъединят към нас — започна с погнуса адмирал Акбар. Два пъти поклати високо стърчащата си глава в непреводим калмариански жест, а огромните му очи замигаха в синхрон с движенията. — Не сте забравили, че бях против тази идея от самото начало — допълни той и махна с ципестата си ръка към папката с доклада на Хан.

Хан погледна към Лея, седнала от другата страна на масата.

— Не става въпрос просто да се присъединят към нас, адмирале — обясни той. — Повечето не виждат реална полза да се откажат от контрабандата, за да станат честни пилоти.

— Или просто не ни вярват — намеси се мелодичен чуждоземен глас. — Възможно ли е това да е истинската причина?

Капитан Соло не успя да се сдържи и се намръщи.

— Възможно е — отговори той и се насили да погледне към Борск Фейлия.

— Възможно? — виолетовите очи на Фейлия се отвориха широко, гъстата жълтеникава козина, която покриваше тялото му, леко се раздвижи в ботански жест на възпитано изразена изненада, твърде често използван от Фейлия. — Наистина ли мислите така, капитан Соло?

Хан въздъхна тихо и се отказа. Фейлия щеше да го тормози, докато не го каже по един или друг начин.

— Някои от групите, с които говорих, не ни вярват — призна той. — Подозират, че зад предложението ни се крие капан, с който се опитваме да ги изкараме на светло.

— Заради мен, разбира се — изръмжа Акбар и обичайният му розово-оранжев цвят потъмня. — Не ви ли омръзна да се връщате

постоянно към този въпрос, съветник Фейлия?

Фейлия отново отвори широко очи и мълчаливо прикова поглед в Акбар. Напрежението около масата бързо се покачи и взе буквално да се усеща във въздуха. Хан знаеше, че двамата никога не се бяха харесвали, взаимната им неприязън започна още от деня, в който Фейлия първи доведе в Съюза немалката си група ботанци след битката при Йовин. От самото начало Фейлия заговорничеше, плетеше интриги за власт и постове, нарушаваше споразумения, където и когато можеше, и ясно показваше, че очаква висок пост в политическата система, която Мон Мотма се опитваше да изгради. Акбар гледаше на амбициите му като на опасна загуба на време и усилия, особено в трудната ситуация, в която бе Съюзът по онова време, и с обичайната си прямота не се бе постарал да прикрие мнението си.

Като се имаха предвид репутацията на Акбар и последователните му успехи, Хан не се бе съмнявал, че в края на краищата Фейлия ще бъде пратен на някой относително маловажен пост в Новата република, но се случи така, че разузнавачите, които бяха открили съществуването и местоположението на новата имперска „Звезда на смъртта“, са негови сънародници ботанци.

Тъй като по това време бе претоварен с много по-спешни задачи, Хан така и не научи подробности, как Фейлия бе успял да се възползва от тази случайност и да се добере до сегашния си пост в съвета. А и ако трябваше да бъде напълно искрен, май не желаше и да разбере.

— Искам само на самия себе си да изясня ситуацията, адмирале — най-накрая наруши тежко надвисналата тишина Фейлия. — Едва ли има смисъл да продължаваме да изпращаме ценен човек, като капитан Соло, на подобни дипломатически мисии, ако те са предварително обречени на провал.

— Изобщо не са обречени на провал — намеси се Хан. С крайчеца на окоето си забеляза предупредителния поглед на Лея, но не му обърна внимание. — Контрабандистите са доста консервативни по отношение на начина си на работа, не се нахвърлят на всяко ново нещо, без да го обмислят внимателно. Убеден съм, че някой ден ще приемат предложението ни.

Фейлия вдигна рамене, козината му отново се раздвижи:

— А през това време прахосваме страшно много усилия без никакъв видим резултат.

— Вижте, не можете да изградите...

Лек, почти неуверен удар с чук в началото на масата сложи край на спора.

— Контрабандистите — спокойно се намеси Мон Мотма и строгият ѝ поглед обиколи всички присъстващи, — както и цялата галактика очакват едно-единствено нещо: официалното установяване на принципите и законите на Старата република. Това е нашата първостепенна и най-важна задача, съветници. Новата република трябва да се превърне от име в реалност.

Хан срещна очите на Лея и този път той я изгледа предупредително. Тя се смръщи, но кимна леко и не каза нищо.

Мон Мотма замълча и отново обходи с поглед присъстващите. Хан се улови, че я наблюдава изучаващо, забеляза дълбоките бръчки по лицето, сивите кичури в тъмната коса, по-скоро слабватия, отколкото нежен врат. Беше остаряла доста от първата им среща, когато Съюзът се опитваше да намери начин да се изплъзне от сянката на втората имперска бойна станция „Звездата на смъртта“. Оттогава насам върху плещите на Мон Мотма лежеше страховитата задача за изграждането на работещо ново управление и напрежението ясно ѝ се бе отразило.

Но въпреки че изминалите години се бяха изписали на лицето ѝ, в очите ѝ все още гореше същият пламък, който бе забелязал при първата им среща и който според хорските приказки пламтеше от историческото ѝ скъсване с имперския Нов ред и основаването на бунтовническия съюз от нея самата. Тя беше жилава и умна и напълно владееше положението. И всички присъстващи ясно го знаеха.

Погледът ѝ завърши обиколката си и се спря на Хан.

— Капитан Соло, благодарим ви за доклада и положените усилия. Закривам срещата.

Тя удари с чукчето и се изправи. Хан затвори папката с доклада и успя да си проправи път сред обърканите съветници до отсрещния край на масата.

— Какво ще правим сега? — тихо прошепна той на Лея, която си събираше нещата от масата. — Махаме ли се?

— Колкото по-бързо, толкова по-добре — измърмори тя в отговор. — Само трябва да дам тези неща на Уинтър.

Хан се огледа и снижи глас:

— Предполагам, че преди да ме повикат, е било доста напечено?

— Както обикновено — отговори тя. — Фейлия и Акбар разиграха един от учтивите си скандали, този път за провала в Оброаскай и за изгубената еломинска бойна част, и Фейлия попрекали със завоалираните намеци, че длъжността главнокомандващ е твърде отговорна и трудоемка и Акбар не може да се справи с нея. След това, разбира се, Мон Мотма...

— Може ли да поговорим, Лея? — гласът ва Мон Мотма прозвуча над рамото на Хан.

Той се обърна, усети как Лея се напрегна, но все пак тя го последва. — Да?

— Забравих да те питам дали вече си говорила с Люк да дойде с теб на Бимисаари — каза Мон Мотма. — Съгласи ли се?

— Да — кимна Лея и хвърли пълен с извинения поглед към съпруга си. — Съжалявам, Хан, нямах време да ти кажа. Бимианците вчера пратиха съобщение с молба Люк да дойде с мен на преговорите.

— Така ли? — Хан си помисли, че преди година сигурно щеше да бъде бесен, ако променяха в последната минута внимателно изготвената му програма. Дипломатичното търпение на Лея сигурно бе оказало някакво влияние върху характера му. Или просто се бе размекнал с възрастта.

— И откъде им е дошло на ум?

— Бимианците изпитват голяма почит към героите — каза Мон Мотма, преди Лея да успее да отговори, погледът ѝ внимателно изучаваше лицето му. Вероятно се опитваше да разбере дали бе ядосан от промяната в плана. — А ролята на Люк в битката при Ендор е достатъчно добре известна.

— Аха, чувал съм — промърмори Хан, опита се да не звучи твърде подигравателно. Нямаше нищо против мястото на Люк в пантеона на героите на Новата република, хлапето със сигурност си го заслужаваше. Но ако възможността да държи около себе си някой джедай, с когото да се хвали наляво и надясно, бе толкова важна за Мон Мотма, то тя трябваше да остави на мира Лея, за да може да продължи с уроците си, вместо да я товари с допълнителна дипломатическа работа. Той бе готов да се обзаложи, че както вървяха нещата, един амбициозен охлюв щеше да стане истински джедай далеч преди Лея.

Тя намери ръката му и я стисна. Хан отвърна на жеста, за да ѝ покаже, че не е ядосан. Макар и по всяка вероятност тя вече да го знаеше.

— По-добре да тръгваме — обърна се тя към Мон Мотма и възползвайки се от това, че държи ръката му, го задържа от масата. — Трябва да съберем дроидите, преди да тръгнем.

— Приятно пътуване — пожела им Мон Мотма. — И късмет.

— Дроидите вече са в „Сокол“ — каза Хан на Лея, докато си пробиваха път през различните групички съветници и помощниците им, събрали се на разговори. — Чуй ги качи веднага щом пристигнах.

— Знам — прошепна Лея.

— Добре тогава — съпругът ѝ повече не повдигна въпроса.

Тя отново му стисна ръката.

— Всичко ще бъде наред, Хан. Аз, ти и Люк отново ще бъдем заедно, както някога.

— Разбира се — съгласи се Хан. Да седи сред група космати дребни извънземни, по цял ден да слуша отмерения глас на Трипио да превежда на двете страни, да се опитва да вникне в още една нечовешка психология, за да разбере какво точно ще ги накара да се присъединят към Новата република. — Разбира се — повтори той с въздишка. — Точно както някога.

ГЛАВА 6

Необичайните движещи се дървета се отдръпнаха от мястото за приземяване като огромни пипала и с няколко раздрусвания Хан приземи „Хилядолетен сокол“ на неравния терен.

— Пристигнахме — обяви той, без да се обръща конкретно към някого. — Бимисаари. Специалитетите тук са козината и движещите се дървета.

— Нищо подобно — предупреди го Лея, разкопча колана на седалката и се зае с джедайската техника за отпускане, която Люк ѝ бе показал.

Политическите сделки с познати хора не представляваха проблем за нея. Но дипломатическите мисии с непознати чужди раси бяха друго нещо.

— Ще се справиш — увери я Люк, протегна се и я стисна за рамото.

Хан се извърна:

— Ще престанете ли — оплака се той. — Все едно чувам само половината от разговора.

— Извинявай — кимна Люк, изправи се и отиде да надникне през предния илюминатор на „Сокол“. — Изглежда, комитетът за нашето посрещане пристигна. Ще отида да извикам Трипио.

— Идваме след теб — извика Лея. — Готов ли си, Хан?

— Аха — отговори той и нагласи бластера в кобура. — Последна възможност да промениш решението си, Чуй.

Лея напрегна слуха си да чуе отсечения отговор на Чубака. Дори след толкова години не можеше да го разбира толкова лесно както Хан, вероятно заради някакво едва доловимо тоново равнище в гласа на уукито, което не успяваше да различи. Но дори някои от думите да бяха по-малко отчетливи, цялостният смисъл беше кристално ясен.

— О, я стига — подкани го Соло. — Подмазвали са ти се и преди, спомни си онази награда в базата Йовин. Тогава не те чух да се оплакваш.

— Спокойно, Хан — прекъсна отговора на Чубака Лея.

— Щом иска да остане на борда с Арту и да продължи работата по стабилизаторите, нямам нищо против. Бимианците едва ли ще се обидят.

Хан погледна през илюминатора на носа към приближаващата делегация.

— Не се тревожеш, че ще ги обидим — измърмори той.

— Просто си мислех, че няма да е зле да има още някой с нас, като подкрепление. За всеки случай.

Лея се усмихна и го потупа по ръката.

— Бимианците са много приятелски настроени — увери го тя. — Няма да имаме никакви неприятности.

— Това съм го чувал и преди — сухо отговори съпругът ѝ и извади предавател от нишата до седалката. Посегна да го сложи на колана, но спря по средата на движението и го закачи на яката.

— Там изглежда добре — каза Лея. — Да не си решил да си закачиш на колана старите генералски пагони?

Той направи гримаса.

— Много смешно. Когато ми е на яката, само трябва да превключа и ще мога да говоря с Чуй, без това да бъде очевидно за всички наоколо.

— Аха — кимна Лея. Идеята беше добра. — Изглежда, си прекарал доста време в компанията на лейтенант Пейдж и командосите му.

— По-скоро съм прекарал много време по срещите на съвета — отвърна Хан и се изправи. — След четири години наблюдение я политическите борби човек научава цената на коварството. Хайде, Чуй, ела да заключиш след нас.

Люк и Трипио ги чакаха на изхода на стълбичката.

— Готови ли сте? — попита ги Люк.

— Да — отговори Лея и си пое дълбоко дъх. Люкът се отвори със съскане на освободен въздух под налягане и те се спуснаха по стълбичката до земята, където ги очакваха облечените в жълто космати същества.

Церемонията по посрещането не им отне много време и в по-голямата си част бе почти неразбираема, въпреки че Трипио направи всичко, което бе по силите му, да преведе петте части на хармонията,

на която, изглежда, бе написано цялото нещо. Приветствената песен свърши и двама бимианци пристъпиха напред, единият продължи с припяването, а другият размаха малко електронно устройство.

— Той приветства изтъкнатия посетител съветник Лея Органа Соло — преведе Трипио — и се надява разговорите със старейшините по закона да бъдат успешни. Освен това настоява капитан Соло да остави оръжието си на кораба.

Дроидът го произнесе толкова спокойно, че им бяха необходими няколко секунди, докато смисълът стигне до тях.

— Какво беше това последното? — попита Лея.

— Капитан Соло трябва да остави оръжието си на кораба — повтори Трипио. — На територията на града оръжията са забранени. Не се допускат никакви изключения.

— Чудесно — измърмори Хан в ухото й. — Не ми каза за това.

— Изобщо не знаех — тихо възрази Лея и се усмихна успокояващо на двамата бимианци. — Май нямаме избор.

— Дипломация — изръмжа Хан. В устата му думата прозвуча като проклетие. Откопча колана, на който висеше бластерът, намота го внимателно около кобура и го хвърли в кораба. — Сега доволна ли си?

— Нима някога не съм била? — Лея кимна на Трипио. — Кажим, че, сме готови.

Дроидът преведе. Двата бимианци отстъпиха назад и посочиха пътя, по който бяха дошли.

Бяха се отдалечили на около двајсетина метра от „Сокол“, когато зад тях долетя звукът от затварянето на люка на кораба, и Лея внезапно се сети нещо.

— Люк — измърмори тя.

— Да, знам — прошепна той. — Сигурно си мислят, че той просто е част от обичайното облекло на един джедай.

— Или детекторите им за оръжия не могат да засичат лазерни мечове — тихо се намеси Хан, който вървеше вляво от Лея. — Но, така или иначе, това, което не знаят, не може да им навреди.

— Надявам се — отговори Лея, опитваше се набързо да си припомни всички подобни случаи и дипломатически провали, които бе имала. Но щом самите бимианци не възразиха... — Небеса, вижте тълпата!

Там, където пътеката излизаше от прикритието на дърветата, ги чакаха стотици бимианци в познатото избродирано жълто облекло, подредени на около двајсетина метра от двете страни. Официалният комитет по посрещането се подреди в индийска нишка и продължи напред, без да погледне към тълпата. Лея си пое дълбоко дъх и ги последва.

Беше доста странно, но не чак толкова неприятно, колкото се бе опасявала. Всеки бимианец протягаше ръка, Докосваше я съвсем леко по раменете, главата, ръката или гърба. Но всичко премина в пълна тишина и ред, с усещането за пълна цивилизованост.

Въпреки това тя се радваше, че Чубака реши да не идва. Той мразеше да гр докосват и се съпротивяваше доста яростно на опитите да бъде погален от непознати. Преминаха през тълпата и бимианецът, който вървеше до Лея, изпя нещо.

— Каза, че кулата на закона е точно пред нас — преведе Трипио. — Там се намира планетарният им съвет.

Лея надникна над главите на вървящите пред тях бимианци. Явно онова там бе кулата на закона. А до нея...

— Трипио, попитай какво е онова до кулата — заповяда на дроида. — Онази сграда, която прилича на купол на три етажа без стени и покрив.

Дроидът запя и бимианецът отговори.

— Това е главният пазар на града — каза Трипио. — Според него бимианците предпочитали да прекарват колкото може повече време на открито.

— Вероятно, щом времето се развали, покривът се разширява и закрива цялата сграда — добави Хан зад нея. — Виждам съм такива конструкции и на други места.

— Каза, че ако желаете, можете да направите една обиколка на пазара, преди да си тръгнете — добави Трипио.

— Звучи чудесно — каза Хан. — Великолепно място за купуване на сувенири.

— Тихо — предупреди ги Лея. — Или ще се наложи да ме чакаш в „Сокол“ с Чуй.

Бимисаарианската кула на закона бе далеч по-проста сграда, каквито явно бяха всички места за събиране на планетарния съвет, само с две равнища по-висока от триетажния пазар. Въведоха ги в

голяма зала на първия етаж, вътре сред окачени навред гоблени ги чакаха неколцина бимианци. При влизането на Лея трима от тях се изправиха и запяха.

— Добавят своите приветствия към тези, които получихте при кацането на кораба, принцеса Лея — преведе Трипио. — Но се извиняват, че преговорите все още не могат да започнат. На главния им преговарящ му е прилошало преди няколко минути.

— О! — Лея бе неприятно изненадана. — Моля те, предай им нашите съжаления и ги попитай дали можем да им помогнем с нещо.

— Те ви благодарят — започна Трипио след размяната на мелодийки — и ви уверяват, че вашата помощ не е необходима. Състоянието му не е опасно, просто е неразположен — дроидът се поколеба и добави предпазливо: — Май не е добре да настоявате, ваше височество. Неразположението му явно е твърде лично.

— Разбирам — сериозно отговори Лея, като едва успя да потисне усмивката си от превзетия тон на Дроида. — В такъв случай предполагам, че може да се върнем на „Сокол“, докато той се почувства готов да продължи преговорите.

Дроидът преведе думите ѝ и един от придружаващите ги бимианци запя в отговор.

— Той ви предлага алтернатива, ваше височество: с удоволствие ще ви разведе из пазара, докато чакате.

Лея погледна към Хан и Люк:

— Някакви възражения?

Бимианецът запя отново.

— Освен това се осмелява да предположи, че господарят Люк и капитан Соло могат да намерят интересни за тях неща в горните етажи на кулата — преведе Трипио. — Доколкото разбирам, там има реликви от средните векове на Старата република.

Някъде в съзнанието на Лея една камбана удари тревога. Нима бимианците се опитваха да ги разделят?

— На Люк и Хан пазарът също ще им хареса — тихо каза тя.

Последва още една размяна на арии.

— Щели да сучаят — преведе Трипио. — Наистина, ако е като повечето пазари, които съм виждал...

— Обичам да обикалям пазарите — рязко го прекъсна Хан с натезжал от съмнения глас. — Дори много.

— Какво ще кажеш? — обърна се към брат си Лея. Люк огледа бимианците, изучавайки ги със способностите си на джедай.

— Не виждам каква опасност могат да представляват за нас — бавно каза той. — Не улавям никаква прикритост. Нищо повече от обичайното за политици.

Лея кимна, думите му я поуспокоиха. Нормални политици, вероятно това беше. Бимианците сигурно търсеха възможност, преди да започнат сериозните преговори, да поприказват с нея, без Люк да е наблизо.

— В такъв случай приемаме — кимна тя на бимианеца.

— Пазарът е тук повече от двеста години — преведе Трипио, Лея и Хан последваха водача и се качиха на подвижната стълбичка между второто и третото равнище на сградата без покрив. — Разбира се, не е бил в този си вид. Всъщност кулата на закона е построена точно защото мястото е добре известен кръстопът.

— Не се е променило много, нали? — промърмори Хан и се притисна към Лея, за да избегне сблъсъка с неколцина решителни купувачи.

Беше виждал много пазари на различни планети, но малко от тях бяхатолкова претъпкани. Посетителите не бяха само местни жители. Тук-там в морето от облечени в жълто бимианци — дали някога обличаха друг цвят — се виждаха хора, неколцина барадасци, жители на Иши Тиб, представители на Юзуми и дори същества, бегло приличащи на паонидци.

— Сега разбираш ли защо си струва да привлечем тази планета в Новата република? — прошепна Лея.

— Аха — съгласи се Хан, пристъпи към една от сергиите и се загледа в изложените метални предмети. Собственикът или продавачът запя нещо и посочи към комплект ножове. — Не, благодаря — отклони поканата той и се дръпна назад, но бимианецът продължи да свирука, жестовете му станаха по-отсечени. — Трипио, предай на домакина ни да му каже, че ножовете не ме интересуват — обърна се пилотът към дроида.

Не последва никакъв отговор. Хан се огледа и отново го повика по име.

Трипио се бе зазяпал някъде в тълпата.

— Ей, тенекиената кутия! — извика той. — На теб говоря. Дроидът се обърна:

— Ужасно съжалявам, капитан Соло — извини се той, — но домакинът ни като че ли изчезна.

— Как така изчезна? — възкликна Хан и се огледа. Техният бимианец, доколкото си спомняше, имаше на раменете си няколко блестящи звездички, каквито сега не се виждаха никъде.

— Как може да изчезне просто така? Лея го хвана за ръката:

— Имам лоши предчувствия — задавено прошепна тя. — Да се връщаме в кулата.

— Добре — съгласи се Хан. — Хайде, Трипио. Внимавай да не се изгубиш.

Хвана Лея за ръката, обърна се към изхода и замръзна на място. На няколко метра пред тях, като остров в разпененото жълто море, се бяха изправили трима представители на непозната чужда раса и ги гледаха. Ниски, не по-високи от бимианците, със сивкава кожа, големи тъмни очи и издадени напред челюсти. Държаха в ръце шокови палки.

— Имаме проблем — прошепна той на Лея и бавно завъртя глава, за да се огледа. Надяваше се, че тримата са сами. Нищо подобно. Най-малко осем съставляваха плътен обръч с радиус от десетина метра, в средата на който се намираха Хан, Лея и Трипио.

— Хан! — извика сепнато Лея.

— Видях ги — прошепна той. — Ще си имаме неприятности, скъпа.

Тя погледна назад към нашествениците и попита:

— Кой са?

— Не знам, никога не съм виждал такива. Но явно не се шегуват. Тези неща в ръцете им са шокови палки, изстрелват облак газ на двеста метра с достатъчна концентрация, за да повали голям гундарк — Хан осъзна, че инстинктивно се бяха отдръпнали назад от приближаващите извънземни. Погледна назад, разбра замисъла им и каза на Лея: — Карат ни да слезем долу. Опитват се да ни изведат от пазара, за да не стрелят в гълпата.

— Обречени сме — изхлипа Трипио. Лея стисна Хан за ръката:

— Какво ще правим?

— Нека проверим колко внимателно ни наблюдават. Като се опитваше да не изпуска от поглед нито един от нападателите, Хан

безгрижно се присегна със свободната ръка към закрепения за яката предавател. Най-близо стоящият извънземен вдигна предупредително шоковата палка. Хан спря и бавно свали надолу ръката си.

— Дотук с тази идея — прошепна той. — Мисля, че е време да се омитаме. По-добре да викнем Люк.

— Той не може да ни помогне.

Хан я погледна, очите ѝ бяха безжизнени, лицето — повехнало.

— Защо? — попита той, стомахът му се бе свил на топка. Тя въздъхна едва доловимо:

— Хванали са и него.

ГЛАВА 7

Беше усещане, а не отчетлива дума, но отекна в съзнанието на Люк ясно като вик: Помощ! Завъртя се, забрави за древния гоблен, който разглеждаше, а изострените му сетива на джедай припламнаха в бойна готовност. Обширната зала на последния етаж на кулата си бе както преди пуста, с изключение на неколцината бимианци, които обикаляха пред големите стенни гоблени и изложените старинни експонати. Не го заплашваше никаква непосредствена опасност. Какво става? — мислено попита той Лея и забърза към следващата зала и стълбите надолу.

Улови кратка картина от съзнанието на Лея, изображение на извънземни фигури и ясното усещане за затагаща се примка. Не се отчайвайте. Идвам. Втурна се в залата, където бе стълбището за надолу, хвана се за касата на вратата, за да улесни завиването си, и внезапно застина на място. Между него и стълбището в полукръг стояха седем мълчаливи сиви фигури.

Люк застана неподвижно, ръката му все още стискаше вратата, твърде далеч от лазерния меч на колана. Нямахше представа, за какво служеха палките в ръцете на нападателите, но не гореше от желание да го разбере на собствен гръб, освен ако не беше абсолютно необходимо.

— Какво искате? — попита високо.

Непознатото същество в центъра на полукръга — най-вероятно водачът им — махна с палката. Люк погледна през | рамо към залата, от която току-що бе излязъл.

— Да се върна обратно ли?

Водачът отново махна и този път Люк съзря малката, почти незабележима тактическа грешка.

— Добре — каза възможно най-успокояващо. — Няма проблем — тръгна назад, без да изпуска от очи нападателите си, държейки ръцете си настрани от лазерния меч. Поведоха го към следващата зала, до която Люк не бе стигнал, когато пристигна спешният повик на Лея, — Ако ми кажете какво искате, сигурен съм, че ще можем да се

разберем — предложи той, без да се спира. Звукът от приглушени стъпки му подсказа, че наоколо все още има неколцина бимианци, и вероятно това беше причината непознатите още да не са скочили отгоре му. — Надявам се, че поне можем да поговорим. Не ми се иска да нараня някого от вас.

Водачът на групата замислено раздвижи левия си палец. Не беше много, но Люк наблюдаваше внимателно и това му бе достатъчно. Явно спусъкът на палката се натискаше с палец.

— Ако искате нещо от мен, готов съм да поговоря с вас — продължи той. — Приятелите ми от пазара няма да са ви нужни.

Почти бе стигнал входа към залата. Оставаха още няколко стъпки. Ако дотогава не стреляха... Вече беше точно до вратата под издълбаната каменна арка.

— А сега накъде? — попита и се насили да се отпусне. Ето това чакаше.

Водачът отново махна с палката и посред движението за една-единствена секунда оръжието сочеше не към Люк, а към двама от нападателите.

Люк се присегна със Силата и натисна спусъка. Палката подскочи в ръката на притежателя си със силно рязко съскане и от цевта излетя облак капчици. Люк не почака да види какъв точно бе ефектът. Изстрелът му беше спечелил може би половин секунда объркване и той не можеше да си позволи да загуби нито една частица от нея. Хвърли се назад и встрани, връхлетя в залата и рязко зави под ъгъл, за да се скрие зад леката преграда, предоставена му от стената до вратата.

Едва успя. В мига, когато се дръпна, от входа се чу залп от резки съскалия и когато се изправи на крака, видя, че по рамката на вратата се бяха проточили странни меки пипала от някаква тънка прозрачна материя. Последва още един изстрел, той светкавично се дръпна назад, а изстреляното вещество се изви в дъга, като в движение се превърна от облак малки капчици в струя и накрая — в плътен поток с цилиндрична форма.

Лазерният меч блестеше в ръката му. Знаеше, че ще влязат вътре след няколко секунди, този път, без да си правят труда да се държат тихо и незабележимо. И когато проникнеха вътре...

Стисна зъби, през съзнанието му профуча споменът за краткия сблъсък с Боба Фет. Овързан здраво с въжето на наемния ловец на глави, той бе успял да избяга, след като въжето бе прерязано от отклонен изстрел от бластер. Но сега не разполагаше с такова оръжие, за да опита отново. А и не беше напълно сигурен какво можеше да направи лазерният меч срещу спрея. Щеше да бъде като опит за рязане на въже, което непрекъснато се самовъзстановява. Или по-точно, като рязане на седем такива въжета.

Чу стъпките им, вече тичаха към него, през вратата долетяха още пипала, за да са сигурни, че той ще се отдръпне назад и няма да ги очаква в засада. Обичайна военна тактика, изиграна с прецизност, която говореше, че срещу него не са обикновени аматьори.

Люк вдигна лазерния меч и рискува да се огледа. Залата бе украсена както всички останали, които бе видял на този етаж, със старинни гоблени по стените, а на пиедестали бяха подредени разни средновековни експонати, но нямаше къде да се скрие. Погледът му пробяга по стените, търсейки изхода, но всичко това бе напълно безполезно. Където и да се намираше, изходът със сигурност бе твърде далеч, за да му свърши работа.

Съскането на палките спря и той се обърна тъкмо навреме, за да види влизането на нападателите в залата. Те го съзряха и насочиха оръжията си към него. Люк се присегна със Силата, грабна един от гоблените на стената и го хвърли върху тях.

Това беше номер, който можеше да измисли само джедай, и по всички правила трябваше да свърши работа. И седемте нападатели бяха в залата, когато Люк свали гоблена, и седемте бяха под него, когато тежкото пано започна да пада. Но когато то се приземи на пода на огромна смачкана купчина, всичките седем се бяха отдръпнали назад.

Изад купчината долетя рязкото съскане на оръжията и Люк се наведе, но разбра, че струите не идват към него. Вместо това пипалата приковаваха останалите гоблени по стените.

Реши, че са стреляли случайно, че нападателите са натиснали спусъка при отскачането назад, за да избегнат падащия отгоре им гоблен. Но след няколко секунди се досети за истината — приковаваха останалите гоблени по стените, за да не му позволят да повтори номера. Със закъснение посегна към падналия гоблен с надеждата да

го захвърли върху тях, но откри, че той също бе здраво прикрепен за пода.

Жуженето спря и над купчината внимателно надникна една сива глава и Люк със съжаление си помисли, че не му остава избор. Имаше само един начин да действа, ако искаше да спаси Лея и Хан.

Извади лазерния меч и отпусна съзнанието си, присегна се със сетивата на джедай към седемте фигури и се опита да си ги представи. Нападателят, който го наблюдаваше, вдигна палката си. Люк изви ръце наляво и замахна с всичка сила. Лъчът докосна края на падналия гоблен и се завъртя във въздуха като огнен хищник. Нападателят го видя, автоматично се дръпна назад и умря на място, тъй като лъчът проряза гоблена на две.

Останалите разбраха, че са обречени, но въпреки това не се предадоха. Нададоха пронизителен боен вик и нападаха. Четирима се показаха от двете страни на гоблена, а другите двама скочиха нагоре в опит да стрелят. Но това не им помогна с нищо. Водени от Силата, въртящите Ic'е лъчи от лазерния меч покосиха редиците им. След миг всичко бе приключило.

Люк потрепери и бавно си пое дъх. Не го искаше, но се наложи. Можеше само да се надява, че го бе направил навреме. Прибра лазерния меч в ръката си, прескочи телата на нападателите и отново се присегна със Силата:

Лея?

Украсените колони от двете страни на стълбището се виждаха съвсем наблизо, след още една редичка сергии, когато Хан усети потръпването на Лея.

— Свободен е — прошепна тя. — Идва насам.

— Чудесно — отговори Хан. — Браво. Да се надяваме, че тия приятелчета тук няма да го разберат, преди да се появи.

Още не бе довършил изречението, когато нападателите им в пълен синхрон вдигнаха шоките палки и започнаха да си проправят път през въртящата се в кръг тълпа.

— Твърде късно — процеди през зъби Хан. — Вече са научили.

Лея го стисна за ръката:

— Да се опитам ли да им отнема оръжията?

— Няма да се справиш с всичките единайсет — отхвърли предложението той и се огледа отчаяно. Погледът му падна на близката

сергия, отрупана с кутии с накити, и изведнъж му просветна какво да направи. Може и да станеше. — Лея, виждаш ли сергията с бижута? Вземи колкото можеш.

Тя го погледна изненадано:

— Какво...

— Хайде — изсъска той, извънземните се приближаваха. — Вземи и ги хвърли към мен.

С крайчеца на очите си видя как една от изложените кутии се разклати, когато тя се опита да я подхване. След това внезапно се наклони и подскочи към него, падна в ръцете му и преди да успее да я хване здраво, на пода се разпиляха няколко огърлици. Безредната шумотевица от разговорите бе прорязана от пронизителен вик. Хан се обърна и видя, че собственикът на откраднатата стока сочи към него. Лея извика предупредително:

— Хан!

— Пригответи се да се хвърлиш на земята — извика в отговор той.

Жълтата вълна вбесени бимианци се стовари върху набедения крадец и го събори на земята.

Телата им представляваха естествена преграда между него и шоковите палки, той хвърли бижутата, сграбчи предавателя и се опита да надвика шумотевицата:

— Чуй!

Люк чу вика дори от последния етаж на кулата и от внезапно нахлулия смут в съзнанието на Лея му стана ясно, че няма да успее да стигне до пазара навреме. Спря на място, умът му препускаше бясно. В другия край на залата точно срещу отворения купол на пазара гледаше широко отворен прозорец, но петте етажа бяха твърде голяма височина дори за един джедай. Погледна към помещението, от което току-що бе излязъл, търсеше някакви възможности, погледът му се спря на едно от оръжията на нападателите, което едва се виждаше през арката.

Вероятността за успех бе минимална, но по-добра възможност нямаше да има. Присегна се със Силата, оръжието долетя до ръката му и той хукна към прозореца, като по пътя набързо го разгледа. Беше с доста просто устройство, работеше на два режима — като спрей и под налягане, стреляше се със спусък за палеца. Нагласи го на най-голяма мощност и обхват, долепи се до прозореца, прицели се в частично покрития купол на пазара и стреля.

Палката отскочи срещу рамото му по-рязко, отколкото бе очаквал, но пък резултатът бе по-добър, отколкото се бе надявал. Извитата като дъга струя удари покрива и с последвалите допълнителни изстрели от разтегливата като гума течност се образува един вид здраво въже. Изчака няколко секунди да се втвърди, внимателно го докосна с пръст и му остави още няколко секунди, за да се увери, че се е прикрепило здраво за покрива. Пое си дълбоко въздух, сграбчи с две ръце импровизираното въже и скочи.

Спусна се стремително надолу, вятърът се стовари върху тялото му, разроши косата и раздърпа дрехите му. Под него се виждаха жълтата тълпа бимианци и десетината сиви фигури, които си пробиваха път към Лея и Хан.

Проблесна огнен лъч, видим дори и на ослепителната слънчева светлина, и един от бимианците се строполи на земята ранен или мъртъв, от това разстояние Люк не можеше да каже със сигурност. Подът бързо се приближаваше към него, той се стегна, за да се приземи, и точно тогава с трясък, който сигурно изпочупи всички прозорци наоколо, отгоре връхлетя „Хилядолетен сокол“.

Ударната вълна подхвана Люк при приземяването и го захвърли на пода върху двама бимианци. Изправи се на крака, съзнаваше, че Чубака едва ли можеше да пристигне в по-подходящ момент. На десетина метра от него двама от непознатите нападатели бяха насочили вниманието си изцяло нагоре, готови да стрелят срещу „Сокол“. Люк извади лазерния меч от колана, прескочи неколцина бимианци и порази нападателите, без дори да успеят да го видят.

Над главите им отново се разнесе рев, но този път Чубака не прелетя над пазара, а с помощта на реактивната струя от двигателя успя да закове „Сокол“ на място. Надвиснал точно над обкръжените си спътници, той извади долното въртящо се оръдие на кораба и започна да стреля.

Бимианците не бяха глупави. Каквото и да бяха направили Лея и Хан, за да разбунят гнездото на стършелите, самите бимианци явно нямаха желание да бъдат изпозастреляни от небето. Развълнуваната жълта тълпа мигновено се покри, хората изоставиха атаката си и се разбягаха страховито при вида на „Сокол“. Люк си проправи път през тях, използвайки на места телата им за прикритие, и се насочи към нападателите.

Попаднали между лазерния меч и въртящото се оръдие на „Сокол“, те бяха унищожени почти мигновено.

— В такава каша си се забъркал — поклати глава Люк.

— Съжалявам, господарю — извини се Трипио, гласът му почти не се чуваше, приглушен от слоевете втвърдила се лепкава течност, която покриваше горната част от тялото му като причудлива украса. — Изглежда, винаги ви ’ причинявам неприятности.

— Не си прав и го знаеш — успокои го Люк, докато разглеждаше различните разтворители, подредени пред него на масата в каюткомпанията на „Сокол“. До този момент нито един от тях не бе оказал дори и минимално въздействие на лепкавото вещество. — Ти беше безценен помощник за нас през изминалите години. Просто трябва да се научиш кога не бива да се намесваш.

Арту изчурулика нещо.

— Не, капитан Соло не ми каза да залегна — сковано отговори Трипио на тумбестия дроид. — Той каза: „Бъди готов да залегнеш.“ Мисля, че разликата е очевидна дори за теб.

Арту продължи да пиука, но Трипио не му обърна внимание.

— Добре, нека да пробваме и този — предложи Люк и посегна към следващия разтворител. Докато търсеше чист парцал сред натрупаната купчинка използвани, в каюткомпанията влезе Лея.

— Как е той? — приближи се тя към Трипио.

— Ще се оправи — увери я Люк. — Може да му се наложи да остане в това състояние, докато се върнем в Корускант. Хан каза, че тези шокови палки се използват най-вече от ловците на едър дивеч, и то на отдалечените планети, като разтворът е доста екзотична смесица — посочи отхвърлените до този момент бутилки с разтворител.

— Може би бимианците ще предложат нещо подходящо — каза Лея, взе една от бутилките и се зачете в етикета. — Ще ги попитаме, като се върнем долу.

Люк я погледна намръщено:

— Мислиш да се връщаме?

Тя на свой ред го изгледа сериозно:

— Трябва, Люк, знаеш го. Това е дипломатическа мисия, не пътуваме за удоволствие. Ако си тръгнем веднага след като корабът ни е стрелял по главния пазар на планетата, ще се получи изключително неприятна ситуация.

— Мисля, че бимианците трябва да се смятат за късметлии, че няма загинали от тях — изтъкна брат ѝ. — Особено, като се има предвид, че случилото се е отчасти по тяхна вина.

— Не можеш да обвиняваш цялото общество за действията на няколко души — разпалено възрази Лея. — Просто един политик, незачитащ обществените и правните норми, е направил лош избор.

— Лош избор!?! — изсумтя Люк. — Така ли го наричат?

— Точно така — кимна сестра му. — Оказа се, че бимианецът, който ни развеждаше по пазара, е бил подкупен, за да ни заведе там. Но не е бил в течение на целия план.

— Предполагам, че не е знаел и как действа онова, дето го е дал на главния преговарящ, нали?

Лея сви рамене:

— Всъщност все още няма никакво доказателство, че той или някой друг се е опитал да отрови главния преговарящ. Но при тези обстоятелства бимианците са готови да признаят, че не е изключено.

Люк се намръщи:

— Колко щедро от тяхна страна. Какво мисли Хан за връщането ни долу?

— Хан няма думата по въпроса — твърдо заяви тя. — Аз съм отговорна за тази мисия, не той.

— Точно така — съгласи се Хан и пристъпи в каюткомпанията. — Ти си начело на мисията, но корабът е мой.

Лея го зяпна, на лицето ѝ се четеше недоверие.

— Не може да бъде — прошепна тя.

— Разбира се, че може — спокойно отговори съпругът ѝ и се настани в едно от креслата около масата. — Прехвърлихме се в хиперпространството преди около две минути. Следващата ни спирка е Корускант.

— Хан! — избухна тя. Люк никога не я бе виждал толкова ядосана. — Казах на бимианците, че веднага ще се върнем долу.

— А аз им казах, че ще се забавим малко — отговори Хан. — Достатъчно, за да се върнем с ескадрила изстребители или дори със звезден кръстосвач.

— А ако си ги обидил? — сопна се Лея. — Имаш ли представа, колко подготвителна работа е извършена за тази мисия?

— Съвсем случайно имам представа — гласът на Хан прозвуча твърдо. — И много добре знам какво можеше да ни се случи, ако покойните ни приятели с шокните палки бяха с неколцина повече.

Лея го зяпна онемяла и Люк усети как моментният гняв в нея се стопява.

— Въпреки това не трябваше да отлетиш, без да ме попиташ — каза тя.

— Права си — призна Хан. — Но не исках да губим време. Ако наистина са дошли с повече хора, вероятно разполагат и с кораб — опита се нерешително да се усмихне. — Нямаше време да обсъдим въпроса в специална комисия.

Лея се усмихна накриво в отговор и каза кисело:

— Аз не съм комисия.

С това кратката буря отмина и напрежението изчезна. Люк си обеща, че някой ден ще ги попита за какво се отнася тази тяхна лична шега.

— Като говорим за нашите приятели — започна той, — някой сети ли се да попита бимианците кои и откъде бяха?

— Не знаят — поклати глава Лея. — А и аз не съм виждала такива преди.

— Може да проверим в имперските архиви, когато се върнем в Корускант — каза Хан и внимателно вдигна ръка към бузата си, където се виждаше синина от натъртване. — Все някъде трябва да има информация за тях.

— Освен ако Империята не ги е открила някъде в Непознатите райони — тихо каза Лея.

Люк я погледна:

— Мислиш, че зад нападението стои Империята?

— Кой друг? — отговори тя. — Единственият въпрос е защо.

— Е, каквато и да е причината, ще останат силно разочаровани — каза Хан и се изправи. — Отивам в пилотската кабина да видя дали ще мога да усложня още малко курса на кораба. Няма никакъв смисъл да рискуваме излишно.

В главата на Люк изплува един спомен: Хан и „Сокол“, връхлитащ в центъра на битката с първата бойна станция „Звездата на смъртта“, за да стреля в гръб по изстребителя на Дарт Вейдър.

— Трудно ми е да си представя Хан Соло, който отказва да поеме някакъв риск — усмихна се Люк.

Хан размаха пръст към него:

— Не се надувай толкова много, а си спомни, че защитавам теб, сестра ти, племенничката и племенника ти. Това има значение нали?

Люк се усмихна:

— Туш — призна той и вдигна за поздрав въображаем лазерен меч.

— А като с^ана въпрос — добави Хан, — не е ли дошло времето Лея да получи свой лазерен меч?

Люк вдигна рамене:

— Мога да й направя веднага щом бъде готова — каза той и погледна сестра си: — Лея?

Тя се поколеба и накрая призна:

— Не знам. Никога не съм се чувствала спокойно с тези неща — погледна тя Хан. — Но сигурно трябва да направя усилия.

— Така е — съгласи се Люк. — Талантът ти може да е за друго, но въпреки това трябва да научиш основните неща. Доколкото знам, всички джедаи в Старата република са носили лазерни мечове, дори лечителите и учителите.

Тя кимна:

— Добре тогава. Ще започнем веднага щом>намеря малко свободно време.

— Още сега — настоя Хан. — Трябва, Лея. Великолепните ти дипломатически умения няма да бъдат от никаква полза за теб или за някой друг, ако Империята те напъха в някоя затворническа килия.

Лея неохотно кимна.

— Сигурно. Веднага щом се върнем, ще кажа на Мон Мотма, че трябва да съкрати списъка с ангажиментите ми — усмихна се на Люк. — Значи крайт на ваканцията настъпи, учителю?

— Май да — отговори той и се опита да прикрие заседналата на гърлото му буца.

Въпреки това Лея я забеляза и за негова изненада я изтълкува погрешно.

— О, хайде — нежно го смърри тя. — Не съм чак толкова лоша ученичка. Погледни на нещата като възможност за трупане на опит, нали някой ден ще трябва да учиш и близнаците.

— Знам — тихо отвърна Люк.

— Добре — намеси се Хан. — Значи да смятам, че въпросът е уреден. Оставям ви, ще се видим по-късно.

— Довиждане — отговори Лея. Обърна се към Трипио и го изгледа критично: — Да видим сега какво можем да направим за теб.

Люк се облегна назад в креслото си, наблюдаваше я как енергично се зае с втвърдената лепкава смес, усещаше позната тъпа болка в стомаха си. „Аз реших да го обуча за джедай — беше казал Бен Кеноби за Дарт Вейдър. — Мислех си, че мога да го науча, както се научих от Йода. Но сгреших.“

Думите му ехтяха в главата на Люк през целия път до Корускант.

ГЛАВА 8

Върховният адмирал Траун, седнал в креслото в центъра на кръга с холограми на произведения на изкуството, остана неподвижен и не отговори веднага. Пелаеон също не помръдваше, наблюдаваше внимателно изражението на лицето му и блестящите червени очи и се опитваше да не мисли за съдбата на приносителите на лоши новини в ръцете на лорд Вейдър.

— Значи са загинали всички освен координатора, така ли? — най-накрая попита Траун.

— Тъй вярно, сър — потвърди Пелаеон. Хвърли поглед през залата към Кбаот, който разглеждаше едно от изображенията на стената, и заговори по-тихо: — Все още не сме напълно сигурни какво точно се е объркало.

— Заповядайте в централата да разпитат подробно координатора — каза Траун. — Какви са новините от Затъntenата земя?

Пелаеон си мислеше, че говорят тихо и Кбаот не ги чува. Грешеше.

— Значи така? — обади се Кбаот, обърна се с гръб към холограмата и се приближи към командното табло на Траун. — Ногрите са се провалили, колко лошо, дайте да решим по-спешните проблеми, така ли? Обещахте ми джедаи, адмирал е.

Траун го изглежда студено:

— Обещах — призна той. — И ще ги доставя — обърна се решително към Пелаеон и повтори: — Какви са новините от Затъntenата земя?

Капитанът преглътна, опитваше се немного успешно да не забравя, че с всичките йосаламири в командната зала Кбаот не притежава никаква Сила. Поне за момента.

— Екипът техници е приключил с анализите, сър — каза той. — Според тях схемите за защитните полета са пълни, но изграждането на работещ модел ще им отнеме доста време. И ще бъде доста скъпо, особено за кораб с размерите на „Химера“.

— За щастие няма да се наложи да започнат с нещо толкова голямо — отговори Траун и му подаде информационен чип. — Тук са подробностите, какво ще ни трябва при Слуис Ван.

— Корабостроителницата? — Пелаеон се намръщи и пое чипа. До този момент адмиралът пазеше в тайна целите и стратегията на атаката.

— Точно така. А освен това ще ни трябват и подобрени машини за копаене на руда, мисля, че им викат минни къртици. Заповядайте на разузнавателния отдел да прерови архивите и да види къде можем да ги намерим, ще са ни нужни поне четирийсет.

— Тъй вярно, сър — отбеляза в бележника си Пелаеон. Хвърли бърз поглед към Кбаот и продължи. — Още нещо, сър. Инженерите докладваха, че почти осемдесет процента от цилиндрите „Спаарти“, от които се нуждаем, са в добро състояние или лесно ще бъдат възстановени до работен режим.

— Цилиндри „Спаарти“? — намръщи се Кбаот. — Какво е това?

— Онази незначителна технология, която се надявах да намеря в планината — успокои го Траун и намръщено погледна Пелаеон. Ненужно предупреждение, капитанът вече бе разбрал, че обсъждането на цилиндрите „Спаарти“ едва ли бе най-умното нещо, което можеше да направи. — Значи осемдесет процента. Това е чудесно, капитане. Великолепно — в жарките му очи проблесна пламък. — Какъв изключителен замисъл от страна на императора да ни остави тези разкошни устройства, с които да построим наново Империята. Някакви подробности за боеспособността на съоръженията на планинската крепост и отбранителните системи?

— В по-голямата си част са в отлично състояние — отговори Пелаеон. — Три от четирите реактора вече са включени. Някои от по-сложните отбранителни системи изглеждат изхабени, но и с останалото крепостта ще може да се защити повече от успешно.

— Още веднъж чудесно — кимна Траун. Мимолетната проява на възбуда бе изчезнала и той отново хладнокръвно се бе заловил с работа. — Заповядайте им да започнат да привеждат цилиндрите в пълна работна готовност. „Мъртвешка глава“ ще пристигне след два-три дни с още специалисти и двеста йосаламири. Тогава — усмихна се леко — ще започнем операцията сериозно. Първа ще бъде корабостроителницата в Слуис Ван.

— Тъй вярно, сър — Пелаеон отново погледна към Кбаот.

— А какво ще предприемем спрямо Скайуокър и сестра му?

— Ще използваме четвърти отряд — отговори адмиралът.

— Изпратете съобщение да преустановят сегашните си операции и да очакват по-нататъшните заповеди.

— Желаете именно аз да изпратя съобщението, така ли?

— попита капитанът. — Не че поставям под съмнение заповедите ви — побърза да добави, — но преди предпочитахте да се свързвате с тях лично.

Траун вдигна вежди:

— Осми отряд ме подведе — меко каза той. — Като изпратя съобщението чрез вас, останалите ще разберат колко съм недоволен.

— А какво ще правите, когато четвърти отряд също ви провали? — намеси се Кбаот. — Много добре знаете, че ще стане така. Пак ли ще бъдете само недоволен? Или най-сетне ще признаете, че професионалните ви убийци не могат да се справят с един джедай?

— Никога досега не са срещнали враг, с когото да не могат да се справят, майстор Кбаот — студено отвърна Траун. — Все някога ще успеят. А дотогава — сви рамене — няколко ногри повече или по-малко няма да се отразят съществено на войската ни.

Пелаеон трепна и инстинктивно погледна към вратата на кабинета. Рък едва ли щеше да реагира спокойно на лекотата, с която адмиралът изпращаше на смърт сънародниците му.

— Но, от друга страна, адмирале, тези опити ще ги накарат да бъдат нащрек — изтъкна той.

— Прав е — Кбаот вдигна пръст към капитана. — Не можете да приложите два пъти един и същ номер на джедай.

— Може би — адмиралът се опита да отговори учтиво, но в гласа му се прокраднаха стоманени нотки. — Какво предлагате? Да се заловим със сестра му, а него да го оставим на мира?

— Точно така, заемете се със сестрата — надуто се съгласи Кбаот. — Мисля, че най-добре ще е аз да се захвана с младия джедай.

Траун го погледна изненадано:

— И как предлагате да стане това? Кбаот се усмихна:

— Той е джедай, аз също съм джедай. Ако го повикам, ще дойде при мен.

Адмиралът го изгледа мълчаливо и накрая каза:

— Вие сте ми необходим с флотата. Подготовката за нападението над бунтовническата корабостроителница в Слуис Ван вече е доста напреднала. За първите ходове в акцията ще е необходима координация на майстор джедай.

Кбаот изпъна величествената си снага:

— Обещах да ви помогна само срещу вашия ангажимент да ми доставите джедаите. Ще ги получа по един или по друг начин, адмирале.

Траун впи блестящите си очи в него.

— Значи ли това, че един майстор джедай не държи на думата си? Много добре знаете, че залавянето на Скайуокър може да ни отнеме доста време.

— Още една причина да започна веднага — светкавично отвърна Кбаот.

— А защо да не съчетаем и двете? — намеси се Пелаеон. Двамата погледнаха към него.

— Обяснете, капитане — заповяда Траун, в гласа му се прокрадваше едва доловима заплаха.

Пелаеон стисна зъби, но вече бе твърде късно.

— Може да започнем да разпространяваме слухове за вас, майстор Кбаот. Че сте на някой рядко населен свят, където сте живели от години, без никой да ви забележи. Подобни слухове със сигурност ще стигнат до Новата... прощавайте, до бунтовниците — поправи се той и погледна към Траун. — Особено когато става въпрос за Хоръс Кбаот.

Джедаят изсумтя:

— И вие си мислите, че само заради някакви си празни приказки той веднага ще се втурне да ме търси?

— Нека бъде предпазлив колкото си иска — замислено каза Траун, от предишната заплашителна нотка не бе останала и следа. — Нека доведе със себе си половината бунтовнически сили, ако иска. Там няма да има нищо, което да ви свързва с нас.

Пелаеон кимна:

— А докато намерим подходящата планета и започнем да разпространяваме слуховете, вие можете да останете и да ни помогнете при предварителната подготовка за нападението над Слуис Ван. За щастие необходимостта от отговор на нашите действия ще

държи Скайуокър твърде зает, за да провери мълвата, преди да приключим с акцията в Слуис Ван.

— А ако все пак реши да избърза — добави Траун, — ще разберем веднага щом предприеме каквото и да било, и ще имаме достатъчно време, за да ви закараме там, преди да пристигне.

— Ммм — измърмори Кбаот и поглади дългата си брада. Погледът му бе зареян някъде в безкрайността. Пелаеон сдържаше дъха си в очакване и след една дълга минута джедаят рязко кимна: — Много добре. В плана има смисъл. Оттеглям се в покоите си, адмирале, за да избира на коя планета да се появя отново — и с почти царствено кимване към всеки от тях джедаят излезе.

— Поздравления, капитане — адмиралът студено погледна Пелаеон. — Идеята ви, изглежда, допадна на майстор Кбаот.

Пелаеон се насили да отговори на втренчения поглед.

— Приемете моите извинения, адмирале, ако съм проговорил не на място.

Траун се усмихна леко:

— Служили сте твърде дълго под командването на лорд Вейдър, капитане — каза той. — Не бих отхвърлил една полезна идея само защото не идва от мен. В случая не става въпрос за моя пост и самочувствие.

Освен може би когато имате работа с Кбаот, помисли си Пелаеон, но на глас каза:

— Тъй вярно, сър. С ваше позволение, адмирале, ще отида да подготвя съобщенията до Затъntenата земя и ногрите.

— Както желаете, капитане. Продължавайте с наблюдението на подготовката на операцията в Слуис Ван — блестящите очи на Траун се приковаха в неговите. — Наблюдавайте ги внимателно, капитане. С планината Тантис и акцията над Слунс Ван ще бъде направена първата крачка по дългия път към победата над бунтовниците. Със или без помощта на нашия майстор джедай.

На теория се предполагаше, че срещите на вътрешния съвет трябва да бъдат по-спокойни и нормални от официалните събирания на Временния съвет. Хан много отдавна бе открил, че всъщност вътрешният съвет може да те върти на шиш със същата ожесточеност, както и по-голямата група.

— Нека да го кажем направо, капитан Соло — започна Борск Фейлия с обичайната си мазна учтивост. — Вие сам, без да се допитате до представител на официалната власт, сте решили да прекратите мисията в Бимисаари.

— Точно така — кимна Хан. — И освен това изложих аргументите си за постъпката.

— Които според мен са изключително разумни и точни — притече се на помощ на Хан сериозният глас на адмирал Акбар. — Задължението на капитан Соло в този момент е било пределно ясно: да защити посланика и да се върне незабавно, за да ни предупреди.

— Да ни предупреди за какво? — пресече го Фейлия. — Извинете ме, адмирале, но аз не разбирам каква точно е заплахата, пред която се предполага, че сме се изправили. Които и да са били тези сивокожи същества, явно не са били сметнати от стария сенат за достатъчно важни, та да бъдат вписани в архивите. Съмнявам се, че една толкова незначителна раса е способна да организира голямо нападение срещу нас.

— Не сме сигурни, че не са били включени в архива поради тази причина — изтъкна Лея. — Може да се дължи просто на недоглеждане или на пропуск.

— Или на съзнателно изтриване на сведенията — добави Люк.

Козината на Фейлия настръхна в знак на леко неверие.

— И защо сенатът на Империята би заличил от архивите съществуването на една цяла раса?

— Не съм казвал, че това е дело на сената — отговори Люк. — Може и самите те да са го направили.

Фейлия изсумтя:

— Твърде невероятно дори ако е възможно.

— Може би съветник Органа Соло ще отговор на този въпрос — спокойно се намеси Мон Мотма и погледна Лея. — Ти беше по-навътре от мен с потока информация в сената на Империята. Възможно ли е да се направи подобно нещо?

— Не знам — поклати глава Лея. — Така и не успях да проникна толкова дълбоко в точните механизми за поддържане и попълване на архивите на сената. Но здравият разум предполага, че няма как да се изгради толкова сигурна система, в която да не може да проникне някой, който достатъчно твърдо е решил да го направи.

— Това все още не дава отговор на въпроса, защо вашите непознати нападатели ще са така решени да се скрият от цялата галактика — вметна Фейлия.

— Може би са разбрали, че Старата република умира — гласът на Лея звучеше леко раздражено, — и са унищожили всички препратки към себе си с надеждата, че надигащата се Империя може и да не ги забележи.

Фейлия реагираше светкавично, Хан не можеше да го отрече.

— В такъв случай — ботанецът бързо превключи на скорост — може би страхът от едно ново откриване е причина за нападението — погледна към Акбар. — Лично аз не виждам основания на този инцидент да се отговори с военна операция. Да принизяваме нашите велики военни сили до равнището на обикновен дипломатически ескорт, е обида за смелостта и бойния им дух.

— Спестете си речите, съветник — измърмори Акбар. — Нито един от великите военни не е тук, че да се трогне от тях.

— Казвам онова, което чувствам, адмирале — отвърна Фейлия с изражение на наранена гордост, което така добре умееше да си придава.

Акбар погледна свирепо към него и понечи да отговори, но Лея го превари:

— Питам се дали ще можем да се върнем към главния въпрос — бързо поде тя. — Предполагам, всеки е забелязал, че каквито и да са били мотивите им, непознатите бяха готови и ни чакаха на Бимисаари.

— Явно ще трябва да затегнем мерките за сигурност при тези мисии — отбеляза Акбар. — И не само тук, все пак вашите нападатели са успели да подкупят местен бимиански политик.

— Което ще ни струва доста време и усилия — измърмори Фейлия и част от козината му се раздвижи.

— Това не може да се избегне — твърдо се намеси Мон Мотма. — Ако не се грижим за нашите посланици, авторитетът на Новата република ще спада и влиянието ѝ ще намалява. Следователно — тя погледна Акбар — вие ще подготвите бойна част, която да придружи съветник Органа Соло при пътуването ѝ утре обратно до Бимисаари.

„Утре!“ Хан рязко обърна глава към Лея и в отговор получи същия озадачен поглед.

— Извинете — вдигна пръст той. — Утре ли казахте? Мон Мотма го погледна с изражение на лека изненада.

— Да, утре. Бимианците ви очакват, капитане.

— Знам, но...

— Хан иска да каже — намеси се Лея, — че възнамерявах на тази среща да помоля за кратко прекъсване на дипломатическите ми задължения.

— Едва ли е възможно — отговори Мон Мотма и леко се намръщи. — Има твърде много неща за правене.

— Не за почивка — обърна се към нея Хан, като се опитваше да си спомни дипломатическите хватки, които знаеше. — Лея се нуждае от повече време, за да възобнови обучението си за джедай.

Мон Мотма облиза устни и погледна към Акбар и Фейлия.

— Съжалявам — поклати тя глава. — От всички присъстващи точно аз съзнавам нуждата от още един джедай сред нас. Но засега просто има твърде много спешни задачи — тя погледна отново към Фейлия. На Хан му се стори, че търси одобрението на ботанеца: — След година и дори може би по-скоро ще разполагаме с достатъчно опитни дипломати, за да може да посветиш времето си на обучението. Но засега имаме нужда от теб тук.

За дълъг неловък момент в стаята се възцари тишина. Пръв проговори Акбар:

— Моля да ме извините, ще отида да се разпоредя за военния ескорт.

— Разбира се — кимна Мон Мотма. — Освен ако няма още нещо, което да трябва да обсъдим.

Това беше всичко. Хан стисна здраво зъби и започна да събира записките си.

— Добре ли си? — тихо го попита Лея.

— Борбата срещу Империята беше далеч по-лесна — изръмжа той. Погледна към Фейлия от другата страна на масата. — Тогава поне знаехме кои са враговете ни.

Лея стисна ръката му.

— Хайде — подкани го тя. — Да идем да видим дали са успели да почистят Трипио.

ГЛАВА 9

Дежурният офицер пристъпи на командния мостик на „Химера“ и плътно прибра пети:

— Всички части докладваха, че са готови, адмирале.

— Чудесно — отговори съвършено спокойно Траун. — Пригответе се за преминаване към светлинна скорост.

Пелаеон погледна адмирала и след това съсредоточи вниманието си върху данните за въоръжението и степента на подготовка на корабите, към чернотата отвън, погълнала останалите пет кораба от неговата група. На триста хиляди светлинни години от тук слънцето на системата Бпфаш се виждаше като едва забележима точка, неразличима сред останалите ярки звезди. Обичайната военна тактика не гледаше с добро око на прехвърлянето през хиперпространството с междинна точка досами атакуваната система — смяташе се, че по пътя корабите могат лесно да се изгубят, а освен това на такова малко разстояние беше доста трудно да се направи точен скок през хиперпространството. Всъщност двамата с Траун водиха дълъг и немного учтив спор върху тази идея, когато великият адмирал за първи път я включи в плана за нападение. Сега, след почти година тренировка, процедурата се бе превърнала в рутина. Пелаеон си помисли, че може би екипажът на „Химера“ не е чак толкова неопитен, колкото понякога изглеждаше заради непознаването на подходящия военен етикет.

— Капитане? Готов ли е флагманският ми кораб?

Пелаеон мигновено се върна към работата. Всички защитни системи на кораба бяха в изправност, пилотите бяха по местата си и изстребителите в хангара бяха готови да излетят всеки момент.

— „Химера“ очаква само вашите заповеди, адмирале — каза той, официалният въпрос и отговор отекнаха като призрачно напомняне за дните, когато военният етикет бе в сила из цялата галактика.

— Чудесно — отговори Траун. Обърна се в креслото си към фигурата, седнала почти в края на мостика, и кимна; — Майстор

Кбаот, готови ли са и другите две части?

— Да — намръщено отговори Кбаот. — Очакват заповеди.

Пелаеон потрепери и хвърли поглед към Траун. Но адмиралът бе решил да не обръща внимание на заяждането в думите на джедая.

— Заповядайте тогава — нареди Траун и се присегна да погали йосаламирите, закрепени към рамката над креслото му. — Капитане, започнете отброяването!

— Веднага, сър — Пелаеон се протегна към таблото пред себе си и включи брояча. Пръснатите около тях кораби щяха да следят сигнала и да броят ведно с тях.

Броячът достигна нула, през илюминаторите на носа на кораба проблеснаха звездите и „Химера“ извърши скока в хиперпространството. Блясъкът на звездите избледня в пъстротата на хиперпространството.

— Трета светлинна — докладва шурманът, потвърждавайки данните от екрана.

— Прието — отговори Пелаеон, сплете пръсти и настрои съзнанието си на боен режим, докато наблюдаваше как броячът отброява от нула. Седемдесет секунди, седемдесет и четири, седемдесет и пет, седемдесет и шест... Лъчите на звездите проблеснаха отново през пъстрото небе, „Химера“ беше пристигнала.

— Всички изтребители: излитайте! — заповяда Пелаеон и хвърли бърз поглед към тактичeskото изображение над екрана. Бяха изскочили от хиперпространството точно както беше планирано, двете планети и сложната система от луни на системата Бпфаш се намираха в обхвата на оръдията им. — Някакъв отговор на появата ни? — попита той дежурния офицер.

— Защитни изтребители излитат от третата луна — докладва той. — Засега нищо по-голямо.

— Уточнете местоположението на въздушната им база — заповяда Траун — и предайте на „Неумолим“ да подходи и да я унищожи.

— Слушам, сър.

Пелаеон вече можеше да види изтребителите, които връхлитаха като рояк разярени насекоми. Отдясно на „Химера“ звездният разрушител „Неумолим“ се приближаваше към базата, клиновидно

подредените имперски изтребители летяха напред, за да се разправят със защитниците.

— Коригирайте курса към по-далечната планета — заповяда той на щурмана. — Изтребителите да минат в разгърнат строй и да ни прикриват от страни. „Съдник“ ще поеме другата планета — обърна се към Траун: — Някакви специални заповеди, адмирале?

Траун разглеждаше внимателно екрана, на който бяха изобразени двете планети.

— Придържайте се към плана, капитане — отговори той.

— Предварителните сведения се оказаха точни, можете да си изберете цел. Напомнете още веднъж на стрелците, че задачата им е да нараняват и да всяват страх, не да унищожават.

— Предайте заповедта — кимна Пелаеон към свързочниците. — Напомнете и на екипажите на изтребителите.

С периферното си зрение забеляза как Траун се обърна.

— Майстор Кбаот, как върви нападението в другите две системи? — попита той.

— Нормално.

Пелаеон се намръщи и на свой ред се извърна към джедая. Гласът беше на Кбаот, но звучеше гърлено и напрегнато, едва разпознаваем. Същото беше с вида му.

Пелаеон не можеше да откъсне поглед от джедая, неприятно студено усещане стегна стомаха му. Кбаот стоеше неестествено скован, със затворени очи, виждаше се как очните ябълки се движат под клепачите. Пръстите му бяха впити в облегалките на креслото, устните му бяха здраво стиснати, жилите му по врата издути.

— Добре ли сте, майстор Кбаот? — попита той.

— Спестете си загрижеността, капитане — студено каза Траун. — Нашият джедай се е отдал на любимото си удоволствие да контролира хора.

Кбаот издаде нещо средно между сумтене и хълцане.

— Нали ви казах, адмирал е, в това е истинската власт.

— Не съм забравил — спокойно отговори Траун. — Можете ли да обобщите каква съпротива срещат?

Изкривеното лице на джедая се намръщи още повече.

— Засега с не особено голяма точност. Нито една от групите не е в опасност. Това усещам в съзнанията им.

— Добре. Предайте на „Отмъстителя“ да напусне частта и да се върне да ни чака на мястото на срещата.

Пелаеон погледна объркано адмирала:

— Сър?!

Траун се обърна към него, в погледа му проблеснаха предупредителни искрици:

— Изпълнявайте задълженията си, капитане.

С внезапен пристъп на прозрение Пелаеон разбра, че нападението от няколко страни над територията на Новата република беше повече от проста прелюдия и подготовка за атаката на Слуис Ван. То беше и своеобразна проверка на способностите на Кбаот, на желанието му да приема и изпълнява заповеди.

— Слушам, адмирале — измърмори Пелаеон и се обърна към екраните пред себе си.

„Химера“ вече бе в орбитата на планетата, огромните турболазерни оръдия на кораба откриха огън и на тактическото изображение започнаха да проблясват малки светлинки, бележещи попаденията. Комуникационните станции на бунтовниците грейнаха за момент и потънаха в тъмнина, индустриалните цели на повърхността на планетата избухнаха ярко, угаснаха и отново проблеснаха с втората ударна вълна. Няколко стари междузвездни кръстосвача тип галеон се появиха откъм десния борд. Изтребителите на „Химера“ нарушиха клиновидния си строй и се спуснаха да пресрещнат нападателите. Далеч пред тях батареите на „Буреносен ястреб“ обстрелваха орбитална защитна станция и когато Пелаеон погледна натам, станцията избухна в пламъци и за секунди се превърна в пара. Битката се развиваше изключително добре. Дори невероятно добре.

Неприятно предчувствие се загнезди в главата на капитана и той реши да провери данните за състоянието на хода на битката в реално време. До този момент бяха загубили само три изтребителя, а звездните разрушители бяха понесли незначителни повърхностни повреди, докато противникът остана без осем кръстосвача и осемнайсет изтребителя. Вярно, че имперските сили превъзхождаха по огнева мощ бунтовниците и все пак...

Бавно и неохотно Пелаеон докосна няколко клавиша на командното табло. Преди няколко седмици бе направил статистическа

извадка на бойния профил на „Химера“ за изминалите години. Извади я и я наложи върху сегашните данни.

Не бе сгрешил. По всеки един показател — скорост, координация, ефикасност и точност, екипажът на „Химера“ надминаваше с над 40 — обичайното.

Обърна се, погледна каменното лице на Кбаот и студени тръпки полазиха по гърба му. Така и не бе повярвал напълно на Траун за причините за загубата на битката при Ендор. Не му се искаше да повярва в тях. Но сега вече не можеше да има съмнения.

Макар по-голямата част от вниманието му да оставаше съсредоточено в поддържането на телепатична връзка с другите две бойни части, приблизително на четири светлинни години разстояние, на Кбаот все още му оставаха достатъчно сили, за да постигне тези резултати. Пелаеон си бе задавал въпроса със скрито презрение, какво даваше на стареца правото да си прикачи титлата „майстор“. Сега вече знаеше.

— Пристигна съобщение — докладва свързочникът. — Излетяла е нова група планетарни кръстосвачи със средна далекобойност.

— Наредете на „Буреносен ястреб“ да ги пресрещне — заповяда Траун.

— Слушам, сър. Определихме и местоположението на станцията, от която идват сигнали за бедствие, адмирале.

Пелаеон се отърси от неканените мисли и погледна към холографското изображение. На най-далечната луна от системата проблясваше ново кръгче.

— Предайте на четвърти ескадрон да я унищожи — заповяда той.

— Не — възрази Траун. — Ще си тръгнем много преди да успеят да пристигнат подкрепления. Да оставим бунтовниците да пилеят ресурсите си, изпращайки безполезни сили за помощ. Всъщност — адмиралът погледна часовника — мисля, че вече е време да се изтегляме. Заповядайте на изстребителите да се върнат на корабите, всички да се приготвят за скок веднага щом приберат изстребителите.

Пелаеон натисна няколко клавиша на командното табло и направи бърза предварителна проверка за готовността на „Химера“ да премине на светлинна скорост. Обичайната военна практика изискваше при този тип нападение над цели планети звездните разрушители да

играят ролята на подвижна обсадна станция, тъй като въвличането им в пряка светкавична атака, последвана от бързо оттегляне, беше чисто прахосване на силите, а и доста опасно за самите разрушители. Но привържениците на тази тактика явно никога не бяха наблюдавали действията на пълководец като адмирал Траун.

— Заповядайте и на другите две части да прекратят атаката — обърна се към Кбаот Траун. — Предполагам, че сте в достатъчно близък контакт, за да го направите?

— Големи съмнения изпитвате в способностите ми, адмирале — отвърна Кбаот с още по-дрезгав глас. — Твърде големи.

— Изпитвам съмнения към всичко, което не ми е познато — възрази Траун. — Предайте им, че ще ги чакаме на мястото на срещата.

— Както заповядайте — изсъска другият.

Пелаеон погледна към Кбаот. Проверката на способностите му в бойни условия беше нещо необходимо. Но не биваше да се отива твърде далеч.

— Трябва да разбере кой командва тук — тихо каза Траун, все едно четеше мислите на Пелаеон.

— Тъй вярно сър — кимна капитанът, опита се гласът му да прозвучи твърдо.

Адмиралът на няколко пъти бе доказвал, че знае какво прави. И все пак Пелаеон не можеше да не се пита дали Траун съзнаваше могъществото на силата, която бе събудил на Затъntenата земя. Великият адмирал кимна:

— Добре. Имате ли някаква информация за минните къртици, за които ви попитах?

— Тъъ, не, сър — преди година сигурно щеше да му се стори свръхнеобичайно и нереално да разговаря за нещо не толкова спешно посред битката. — Не за такова голямо количество, каквото искате. Мисля, че най-добрата възможност е в системата Атега. Или по-точно, ще бъде, ако намерим начин да решим проблема с интензивността на слънчевото лъчение.

— Проблемът не е толкова сложен — отговори със спокойна убеденост Траун. — Ако скокът се извършва с достатъчна точност, „Съдник“ ще остане пряко изложен на слънчевите лъчи само по няколко минути. Корпусът му със сигурност ще издържи такова натоварване. Нуждаем се от не повече от няколко дни подготовка, за да

прикрием илюминаторите и да свалим външните сензори и предавателните съоръжения.

Пелаеон кимна и преглътна следващия си въпрос. Разбира се, нямаше да възникнат обичайните трудности за звезден разрушител, останал без връзка с околния свят. Нали Кбаот беше с тях.

— Адмирале? Траун се обърна:

— Слушам ви, майстор Кбаот.

— Къде са моите джедаи, адмирале? Обещахте ми, че вашите дресирани ногри ще ми ги доставят.

С крайчеца на очите си Пелаеон видя, че Рък настръхва.

— Търпение, майстор Кбаот — отговори Траун. — Подготовката на цялата операция изисква време, но вече всички проблеми са отстранени. Ногрите очакват само подходящото време за действие.

— Добре ще е това време да дойде скоро — предупреди го Кбаот. — Уморих се да чакам.

Траун хвърли поглед към Пелаеон, в червените му очи блесна гняв.

— Както всички нас — спокойно отговори той.

Далеч пред товарния кораб „Волният Карде“ един от имперските звездни разрушители, който се виждаше през предния илюминатор на пилотската кабина, блесна с лъжлива представа за движение и изчезна.

— Тръгват си — обяви Мара.

— Нима! — учудено възкликна зад нея Карде.

— Да — потвърди тя и превключи командния екран в тактическо изображение. — Единият звезден разрушител току-що се прехвърли в хиперпространството, а другите се изтеглят и се готвят да го последват.

— Интересно — измърмори Карде и пристъпи да надникне над рамото ѝ през илюминатора. — Светкавично нападение, бързо оттегляне и на всичкото отгоре със звездни разрушители. Такава акция не се вижда всеки ден.

— Чух, че нещо подобно се е случило в системата Дракузи преди няколко месеца — намеси се вторият пилот, огромен мъж на име Лахтън. — Същият светкавичен набег и оттегляне, но само с един звезден разрушител.

— Явно започва да се усеща влиянието на адмирал Траун върху стратегията на имперската флота — замислено и с известна

загриженост в гласа каза Карде. — Доста странно. Изглежда, поема твърде висок риск според възможния резултат. Чудя се какво ли точно е намислил.

— Нещо сложно — вметна Мара и сама усети горчивината в гласа си. — Траун никога не си е падал по простите неща. Дори и преди битката при Ендор, когато Империята се славеше с пищно и изтънчено коварство, той бе много над другите.

— Не можеш да си позволиш да предприемаш прости ходове, когато територията на Империята постоянно се свива — Карде замълча и Мара усети погледа му върху себе си. — Изглежда, знаеш доста за върховния адмирал Траун.

— Знам това-онова за доста неща — спокойно каза тя. — Затова ме обучавах за твой помощник, нали?

— Туш — съгласи се той. — Ето още един.

Мара погледна навреме през илюминатора и видя как третият звезден разрушител превключва на светлинна скорост. Остана още един.

— Не е ли време да се раздвижим? — попита тя. — Последният ще изчезне всеки момент.

— Забрави за доставката — каза той. — Останахме тук само защото си мислех, че ще ти бъде от полза да наблюдаваш битката, когато се разбра, че пристигнахме в подходящия момент.

Мара го погледна учудено:

— Какво искаш да кажеш с това „Забрави за доставката“? Те ни очакват.

— Така е — кимна той. — За съжаление в момента цялата система очаква и значително ято стършели от Новата република. Едва ли това е най-подходящият момент да се мотаем наоколо с натоварен с контрабандни стоки кораб.

— Защо мислиш, че ще дойдат? — попита настоятелно Мара. — Както и да го погледнеш, ще пристигнат твърде късно, за да направят каквото и да е.

— Права си, но не в това е смисълът на подобни представления — отговори Карде. — Важното е да се натрупат точки в местната политическа игра, да се покаже сила и по този начин да се успокои населението и някак да се убеди, че подобно нещо няма да се случи никога повече.

— И да обещаят да помогнат да се разчистят разрушенията — добави Лахтън.

— Това се подразбира — сухо се съгласи Карде. — А ние не бихме искали да се намесваме в тази ситуация. От следващата спирка ще изпратим съобщение, че ще се опитаме да извършим доставката другата седмица.

— И все пак не ми харесва — настоя Мара. — Обещахме им, наистина им обещахме.

За кратко се възцари мълчание.

— Такава е стандартната процедура — проговори най-накрая Карде, в гласа му едва-едва пролича любопитство, прикрито от обичайния гладък изискан тон. — Сигурен съм, че те предпочитат доставката им да закъснее, отколкото да изгубят целия товар.

Мара с усилие отблъсна черната пелена на спомените. Обещанията...

— Сигурно си прав — съгласи се тя и отново съсредоточи вниманието си в командното табло.

Докато говореха, и последният звезден разрушител бе извършил скока в хиперпространството, оставяйки след себе си само вбесени и безсилни защитници и повсеместно разрушение. Истинска бъркотия за разчистване и оправяне от политиците и военните от Новата република. Погледна за момент към близките планети. Зачуди се дали Люк Скайуокър ще е сред хората, които Новата република ще изпрати да оправят бъркотията.

— Веднага щом си готова, Мара.

Тя с усилие се отърси от тази мисъл.

— Слушам, сър — присегна се към командното табло. Още не, си каза тихо. Още не. Но много, много скоро.

Подвижната мишена връхлетя върху нея, завъртя се, спусна се отново, после се поколеба, засили се и стреля. Лея завъртя новия си лазерен меч под твърде голям ъгъл и закъсня с част от секундата.

— Ох! — изръмжа тя и отскочи назад.

— Не успяваш да задържиш силата под контрол — каза Люк. — Трябва да... чакай малко.

Присегна се със Силата и спря мишената. Ясно си спомняше първите практически уроци на „Сокол“, когато трябваше да внимава за думите на Бен Кеноби, без да изпуска от поглед мишената. Справянето

с двете задачи едновременно не беше никак лесно. Но може би в това беше целият замисъл. Сигурно наученият под напрежение урок се помнеше по-дълго.

— Контролирам я, колкото мога — Лея разтри ръката си, където я бе жилнал бластерът на учебната мишена. — Още не съм придобила точната техника — тя го стрелна с очи: — Или просто не ставам за такива схватки.

— Ще се справиш — твърдо каза Люк. — Щом аз се научих, и то без да владее техниките за самоотбрана, на които са те учили от малка на Алдеран.

— Вероятно в това е проблемът — отвърна Лея. — Нищо чудно старите бойни рефлексии сега само да ми пречат.

— Може и да си права — призна Люк, искаше му се да знае отговора и на този въпрос. — Значи колкото по-бързо ги забравиш, толкова по-добре.

Вратата избръмча.

— Хан е — каза Лея, отстъпи назад от мишената и свали лазерния меч. — Влизай!

— Здравейте — поздрави Хан, пристъпи вътре и погледна подред Лея и Люк. Изглеждаше неспокоен. — Как върви урокът?

— Горедолу — отговори Люк.

— По-добре не питай — намръщи се на съпруга си Лея.

— Какво се е случило?

— Имперските сили току-що са извършили светкавични нападения в три системи в сектора Слуис — изговори наведнъж Хан. — Едното място се казва Бпфаш, имената на другите две не мога да произнеса.

Люк подсвирна.

— Три наведнъж. Доста самонадеяно!

— Напоследък това е нормално за тях — поклати глава Лея. Около очите ѝ се бяха появили угрижени бръчки. — Замислят нещо, Хан, усещам го. Нещо голямо и опасно — тя махна безпомощно с ръка: — Не мога обаче да се сетя какво може да е.

— Акбар каза абсолютно същото — кимна Хан. — Проблемът е, че няма никакво доказателство. Като махнем стила и тактиката, това са все същите набези в тила, които Империята извършва през последната година и половина.

— Знам — озъби се Лея. — Но не подценявай Акбар, той има невероятни бойни инстинкти. Няма значение, какво говорят някои хора.

Хан я погледна изненадано:

— Ей, скъпа, аз съм на твоя страна, не си забравила, нали?

Тя се усмихна:

— Извинявай. Какви са щетите? Соло сви рамене:

— Не е толкова зле, колкото би могло да бъде. Особено като се има предвид, че са ударили и на трите места с по четири звездни разрушителя. Но и трите системи са твърде разтърсени.

— Мога да си представя — въздъхна Лея. — Нека да позная: Мои Мотма иска да отида там и да ги уверя, че Новата република е в състояние и има желание да ги защити.

— Как позна? — изръмжа Хан. — Чуй вече е подготвил „Сокол“.

— Няма да тръгнете сами, нали? — попита Люк. — След Бимисаари...

— Не се тревожи — ухили се Хан. — Този път няма да ни хванат неподготвени. С нас идват двацет кораба, за да преценят щетите, плюс частта на Уедж и Свирепия ескадрон. Ще бъдем в безопасност.

— Така казахте и за Бимисаари — изтъкна Люк. — По-добре да дойда с вас.

Хан погледна Лея.

— Не можеш...

Люк го погледна учудено:

— Защо?

— Защото те не обичат джедаите — тихо отвърна Лея. Съпругът ѝ прехапа устни:

— Някои от техните джедаи се обърнали към тъмната страна на Силата по време на Войните на клонингите и хората си изпатили лошо, докато ги спрат. Или поне така казва Мон Мотма.

— Права е — кимна Лея. — Докато служех в сената на Империята, още се усещаха последиците от провала им. Но не беше засегната само Бпфаш, някои от обърналите се към тъмната Сила джедаи избягаха и създаваха проблеми в целия сектор Слуиси. Един от тях дори успя да стигне до Дагоба.

Люк почувства как по тялото му премина ток: Дагоба?!

— Кога се е случило това? — попита той възможно най-спокойно.

— Преди трийсет-трийсет и пет години — отговори Лея, погледна го и сбърчи въпросително чело: — Защо?

Брат ѝ поклати глава. Йода никога не беше споменавал, че на Дагоба е имало обърнат към тъмната Сила джедаи.

— Просто питам — измърмори той.

— Хайде, може да поговорим и по-късно за това — подкани ги Хан. — Колкото по-бързо тръгнем, толкова по-бързо ще приключим.

— Прав си — съгласи се Лея, закачи лазерния меч на колана си и тръгна към вратата. — Ще си приготвя багажа и ще оставя няколко нареждания на Уинтър. Ще се видим на кораба.

Люк я изпрати с поглед, обърна се и видя, че Хан го наблюдава внимателно.

— Изобщо не ми харесва тази история — каза му той.

— Не се притеснявай, тя ще е в безопасност — увери го Хан. — Виж, знам колко много искаш да я предпазиш. Но тя не може да разчита, че големият ѝ брат винаги ще бъде до нея.

— Всъщност така и не разбрахме кой от нас е по-голям — измърмори Люк.

— Както и да е — махна с ръка Хан. — Най-доброто, което можеш да направиш за нея в този момент, е това, с което вече си се заел. Ти я обучаваш за джедаи и тя ще бъде способна да се справи с всичко, което Империята може да хвърли срещу нея.

Стомахът на Люк се сви на топка:

— Предполагам, че си прав.

— Докато аз и Чуй сме с нея, всичко ще е наред — добави Хан и тръгна към вратата. — Ще се видим, след като се върнем.

— Пазете се — извика след него Люк.

Хан се обърна с изражение на наранена гордост:

— Ей, не забравяй, че съм аз.

Люк остана сам. Обиколи стаята, като се бореше с тежкия товар на отговорността, който от време на време заплашваше да го задуши. Да рискува живота си, бе нормално за него, но да държи в ръцете си бъдещето на Лея, бе нещо съвсем различно.

— Не съм учител! — извика в празната стая.

Единственият отговор бе лекото потрепване на спряната мишена. Обзет от внезапен импулс, Люк я включи, тя зае положение за атака и той извади лазерния меч от колана. Десетина изстрела излетяха в бърза последователност, мишената се защура като обезумяло насекомо. Люк я парира без никакво усилие, завъртя лазерния меч в блестящ полукръг, схватката го погълна, през главата и по тялото му премина неочаквана възбуда. Това поне беше нещо, с което можеше да се пребори, здраво и осезаемо, не така отдалечено и мрачно като собствените му страхове. Мишената стреля отново и отново, като всеки изстрел бе парирай от острието на лазерния меч. Машината спря внезапно с рязко изсвирване. Люк я зяпна объркан, чудейки се какво се е случило, и изведнъж осъзна, че едва си поема дъх. Дишаше тежко, плуваше в пот. Автоматът бе програмиран за двадесет минути и те бяха изтекли.

Прибра лазерния меч в колана си, чувстваше се доста странно. Не за пръв път губеше представа за времето, но преди винаги бе по време на медитация. Само веднъж бе ставало в подобна бойна ситуация, на Дагоба, под наблюдението на Йода. Дагоба... Избърса с ръкав потта от челото си, приближи се до табло в ъгъла и се свърза с летището.

— Скайуокър е — представи се. — Искам до един час корабът ми да бъде готов за полет.

— Слушам, сър — отривисто отговори младият офицер по поддръжката. — Но първо ще трябва да изпратите вашия космически робот.

— Добре — кимна Люк.

Не им позволи да изтриват паметта на бордовия компютър през няколко месеца, както изискваше стандартната процедура. В резултат компютърът до такава степен се бе само моделирал около уникалната личност на Арту, че връзката им беше на равнището на два изкуствени интелекта. Така се постигаха изключителна скорост и ефективност при отделните процеси, но, от друга страна, никой от компютрите по поддръжката не можеше да разговаря с бордовия.

— Ще го пратя след няколко минути.

— Слушам, сър.

Люк изключи връзката и се изправи, питайки се разсеяно защо бе взел това решение. Йода нямаше да бъде на Дагоба, нямаше да може

да говори с него и да му зададе въпросите, които го тревожеха.
И все пак кой знае!

ГЛАВА 10

— Както виждате — словоохотливо започна Уедж, докато обсипаната с пластмасови и керамични парчета повърхност скърцаше под ботушите му, — бъркотията е доста голяма.

— Вярно — съгласи се Лея.

Прилоша ѝ при вида на огромния кратер сред разпръснатите отломки. Неколцината представители на Новата републиката от нейната група обикаляха наоколо и си говореха тихо с придружителите си от Бпфаш, като от време на време спираха, за да вдигнат някое парче от останките на главната електроцентрала на планетата.

— Колко са загиналите? — попита тя, макар че не беше сигурна дали иска да чуе отговора.

— Неколкостотин в цялата система — отговори Уедж, след като погледна в бележника си. — Можеше и да е по-зле.

— Можеше — Лея неволно погледна нагоре към синьозеленото небе. Наистина можеше да е по-зле, като се имаше предвид, че най-малко четири звездни разрушителя бяха обстрелвали планетата. — И все пак разрушенията са значителни.

— Вярно — кимна Уедж. — Но можеше да бъдат много по-големи.

— Питам се защо са се ограничили с толкова — промълви замислен Хан.

— Всички това се питат — съгласи се водачът им. — Тези дни това е вторият най-често задаван въпрос тук.

— А кой е първият? — попита Лея.

— Нека да позная — Хан изпревари Уедж. — Първият е защо са решили да нападнат първо Бпфаш.

— Улучи — отново кимна Уедж. — Не е като да са нямали подобър избор. Корабостроителницата в Слуис Ван е на трийсет светлинни години от тук, а там по всяко време има най-малко сто кораба, без да броим самите съоръжения. На около шейсет светлинни години е комуникационната станция в Преситлин, а в радиус сто

светлинни години са четири от петте най-големи търговски центъра на Новата република. Само още един ден за отиване и връщане при нормална скорост за звезден разрушител. Така че защо са избрали Бпфаш?

Лея се замисли. Въпросът наистина беше основателен.

— Слуис Вай е доста добре защитен — посочи тя. — С нашите звездни кръстосвани и орбиталните бойни станции на Слуис всеки имперски командир с малко мозък в главата би помислил два пъти, преди да нападне. А всички останали системи са доста по-навътре в територията на Новата република от Бпфаш. Може би не са искали да поемат големи рискове.

— Или са изпробвали новата си предавателна система в бойни условия? — намръщено предположи Хан.

— Не знаем дали имат нова система — усъмни се Уедж. — И преди са предприемали подобни изненадващи координирани нападения.

— Не — поклати глава Хан и се огледа. — Сега разполагат с нещо ново. Някакъв усилвател, който им позволява да излъчват векторни съобщения през защитните полета и шума на битката.

— Не мисля, че е усилвател — каза Лея и по гърба ѝ полазиха студени тръпки. Някъде дълбоко в нея премига тревожен сигнал. — И в трите системи не е било засечено никакво излъчване.

Хан я погледна внимателно и тихо попита:

— Добре ли си?

— Да — промърмори тя и отново потрепери. — Спомних си, че когато Дарт Вейдър ни бе затворил на Беспин, Люк знаеше какво става с нас независимо къде се намираше. Говореше се, че императорът и Вейдър притежават същите способности.

— Да, но и двамата не са живи — напомни ѝ Хан. — Поне Люк така казва.

— Знам — отговори тя. Тревожното усещане се бе усилило. — Но ако имперските сили са намерили нов джедай, който да е достатъчно могъщ в тъмната страна на Силата?

Уедж вървеше доста пред тях, но сега се спря и се обърна:

— За Кбаот ли говорите?

— Моля? — намръщи се Лея.

— Хорус Кбаот — повтори Уедж. — Стори ми се, че споменахте джедаите.

^ — Да — кимна Лея. — Кой е Хорус Кбаот?

— Беше един от най-известните майстори джедаи в годините преди основаването на Империята — отговори Уедж. — Предполагаше се, че е изчезнал преди началото на Войните на клонингите. Преди няколко дни чух, че се е появил отново и се е установил в някакъв далечен свят на име Джомарк.

— Да, бе — изсумтя Хан. — И е стоял със скръстени ръце по време на бунта?

Уедж вдигна рамене:

— Повтарям това, което чух, генерале. Не съм го измислил.

— Може да попитаме Люк — предложи Лея. — Сигурно знае нещо. Готови ли сме да продължим нататък?

— Да — кимна Уедж. — Въздушните плъзгачи са ей там... Гъделичкащото усещане за тревога в съзнанието на Лея изведнъж избухна в ясно предчувствие за надвиснала беда.

— Хан, Уедж, наведете се!

На ръба на кратера се появиха десетина познати сивокожи същества.

— Скрийте се! — извика на останалите представители на Републиката в кратера Хан точно когато нападателите извадиха бластерите си.

Той дръпна Лея за китката и я бутна зад ограниченото прикритие, което им предлагаше защитната броня на реактора на електростанцията, смачкана и потънала наполовина в земята след обстрела на имперската флота. Уедж се втурна след тях и се блъсна в Лея.

— Извинявай — задъхано прошепна той, извади бластера си и внимателно се надигна да погледне над импровизираното прикритие. Едва успя да подаде глава, когато изстрел от бластер отчупи парче от метала точно до лицето му и той се метна обратно назад.

— Не съм сигурен — каза той, — но ми се струва, че ще си имаме сериозни неприятности.

— Прав си — съгласи се намръщено Хан.

Лея се обърна към него. В едната си ръка той държеше бластера, а с другата закачаше на колана предавателя.

— Взели са си урок от миналия път. Сега заглушават всички канали.

Лея потрепери. Нападнати тук, без връзка с останалите, бяха напълно безпомощни, изолирани от всякаква възможна подкрепа. Инстинктивно посегна да погали корема си, но вместо това хвана дръжката на лазерния меч. Стисна го здраво и решителност замени страха ѝ. Пълноправен джедай или не, достатъчно обучена или не, тя нямаше да се предаде без бой.

— Изглежда, сте се сблъскали с тези типове и преди — каза Уедж, надигна се леко и стреля към нападателите.

— Срецали сме се — изръмжа Хан, опитвайки се да намери удобна позиция за точна стрелба. — Но така и не разбрахме какво искат.

Лея докосна копчето за включване на лазерния меч, не бе сигурна дали има достатъчно умения, за да парира изстрели от бластер, но спря внезапно. През шума на изстрелите и попаденията им в металната броня до нея достигна нов, много познат звук.

— Хан!

— Чух — отговори той. — Браво, Чуй!

— Какво става? — попита Уедж.

— Бръмченето, което чуваш, идва от „Сокол“ — обясни Хан и се облегна назад, за да погледне нагоре. — Разбрал е, че ни заглушават, и е събрал две и две. Ето го!

С пронизителен рев познатата форма на „Хилядолетен сокол“ се спусна над тях. Направи кръг, без да обръща внимание на безполезните изстрели с бластер от долу, и тронаво се приземи между тях и нападателите. Лея надникна внимателно над преградата и видя как стълбичката на кораба бавно се спуска.

— Браво — каза Хан, който надничаше над рамото ѝ. — Добре, аз тръгвам пръв и ще ви прикривам от стълбата. Лея идва след мен, а ти, Уедж, си последен. Внимавайте, онези може да се опитат да ме заобиколят и да минат отстрани.

— Разбрано — кимна Уедж. — Тръгваме веднага щом си готов.

— Добре — Хан понечи да се изправи.

— Чакай малко — внезапно каза Лея и го хвана за ръката.

— Нещо не е, както трябва.

— Точно така, стрелят по нас — отбеляза Уедж.

— Не, сериозно — прекъсна го Лея. — Нещо не е наред.

— Какво? — намръщено я попита съпругът ѝ. — Хайде, Лея, не може да стоим тук цял ден.

Лея стисна зъби, опитваше се да проследи трепкането в нея. Още беше неясно... Изведнъж ѝ просветна:

— Чуй! Не мога да доловя присъствието му на борда.

— Сигурно защото е твърде далеч — каза Уедж с едва прикрито нетърпение в гласа. — Хайде, докато се напомним да тръгнем, може и да взривят кораба.

— Чакай малко — изръмжа Хан, без да откъсва погледа си от Лея. — Засега няма за какво да се безпокоим, те използват само ръчни бластери. А ако нещата загрубеят, Чуй винаги може да стреля — и спря внезапно с озадачено изражение.

Лея изведнъж се сети какво си мислеше.

— Въртящото се оръдие на долната палуба — довърши изречението тя. — Защо не го използва сега?

— Добър въпрос — мрачно отбеляза Хан. Надигна се пак и внимателно огледа кораба. Когато отново се отпусна зад прикритието, на устните му играеше горчива усмивка.

— Отговорът е много прост. Това не е „Сокол“.

— Какво? — възкликна Уедж, долната му челюст увисна изненадано.

— Абсолютно копие — отговори Хан. — Не мога да повярвам, тези типове са успели да изкопаят отнякъде работещ изстребител УТ-1300.

Уедж подсвирна леко:

— Явно наистина са ви вдигнали мерника.

— Да, и аз все повече се убеждавам — каза Хан. — Някакви предложения?

Водачът им погледна иззад прикритието:

— Предполагам, че бягството не се брои.

— Нали стоят на ръба на кратера и само чакат да се покажем, за да ни заловят.

— Точно така — съгласи се Хан. — Щом разберат, че няма да се хванем на примамката, играта със сигурност ще загрубее.

— А дали не можем по някакъв начин да се отървем поне от кораба? — попита Лея. — Да го повредим, така че да не може да ни

нападне отгоре?

— Има доста възможности — изсумтя Хан. — Проблемът е, че за повечето от тях трябва да си вътре в него. Колкото и да не е дебела външната броня, със сигурност ще устои на ръчните бластери.

— А на лазерния меч?

Той я изгледа подозрително:

— Нали не искаш да кажеш, че...

— Май нямаме друг избор — отговори тя. — Нали?

— Май си права — намръщи се той. — Добре, но ще ида аз.

Лея поклати глава:

— Ще отидем всички заедно. Знаем, че искат поне един от нас жив, в противен случай просто щяха да прелетят отгоре и да ни пометат с оръдията. Ако се движим заедно, няма да могат да стрелят. Ще тръгнем, все едно възнамеряваме да се качим на кораба, и в последния момент ще свием и ще се скрием зад стълбичката. Аз и Уедж ще стреляме по тях, а и вътре, ако се покаже някой, за да не им даваме възможност да се доближат, а ти ще видиш какво може да направиш с лазерния меч.

— Не съм сигурен, че това е най-доброто — измърмори Хан. — Мисля, че трябва да отидем само двамата с Уедж.

— Не, тримата заедно — настоя Лея. — Това е единствената гаранция, че няма да стрелят.

Хан погледна Уедж:

— Какво ще кажеш?

— Мисля, че това е най-добрата ни възможност — отговори той. — И не е зле да побързаме.

— Добре — Хан пое дълбоко дъх и подаде бластера на Лея. — Дай ми лазерния меч. Готови, тръгваме!

Изскочи иззад прикритието и приведен побягна към кораба на зигзаг, за да избегне кръстосания огън. Лея и Уедж го последваха незабавно, Лея забеляза, че останалите представители на Републиката вършат добра работа, като не дават възможност на нападателите да се спуснат от ръба на кратера. Различни някакво движение вътре в кораба и стисна здраво бластера. Хан стигна до стълбичката с половин секунда преднина, сви рязко настрани и се шмугна зад корпуса.

Нападателите им веднага разбраха, че капанът им се е провалил. Лея и Уедж бяха посрешнати със залп изстрели от отворения люк. Лея

се хвърли на земята и пропълзя под стълбата, като стреляше напосоки през люка, за да не позволи на онези от кораба да излязат навън. От другата страна на стълбата Уедж също се опитваше да поддържа преграден огън пред нападателите, зад нея се чуваше пълзене по земята, Хан заемаше удобна позиция, за да свърши това, което бе намислил. Съществата вътре в кораба бяха в по-добра позиция, на милиметри от лявото ѝ рамо блесна изстрел и тя се опита да стреля малко по-навътре в сянката на люка. През рева на бластерите зад нея се чу рязко съскане, Хан бе включил лазерния меч. Лея стисна зъби и се напрегна, въпреки че не знаеше какво ще последва.

Ударната вълна я хвърли назад, корабът подскочи метър над земята и се стовари обратно. През звънтенето в ушите си тя чу пронизителен боен вик. Стрелбата от вътрешността на кораба бе спряла, от тишината горе долиташе странно съскане. Лея внимателно се измъкна изпод стълбичката и пропълзя настрани. Предполагаше, че от кораба изтича нещо, но изобщо не беше подготвена за огромната бяла струя газ, която свистеше към небето като от кратер на избухнал вулкан.

— Доволна ли си? — попита Хан, настани се до нея и се обърна да се наслади на творението си.

— Зависи дали корабът ще гръмне или не — отговори Лея. — Какво му направи?

— Прерязах охладителните тръби на главния двигател — подаде ѝ лазерния меч и пое бластера. — Там минава газ под налягане.

— Мислех, че газовете за охлаждане са опасни за дишане — погледна тя предпазливо към издигащия се облак.

— Опасни са — съгласи се Хан. — Но този е по-лек от въздуха, така че за нас долу не е опасен. За онези вътре работата е по-друга.

Лея изведнъж долови настъпилата тишина.

— Не стрелят — каза тя. Хан се послуша:

— Права си. И не само онези в кораба.

— Чудя се какво ли са намислили — промърмори Лея и стисна здраво лазерния меч.

Отговорът дойде почти незабавно. Разнесе се яростен гръм, ударната вълна ги притисна към земята. Тя ужасена си помисли, че нападателите унищожават кораба, но шумът заглъхна, а стълбичката си беше на мястото.

— Какво беше това?

— Това, скъпа — изправи се Хан на крака, — беше звукът от изстрелването на спасителна совалка — той пристъпи внимателно до стълбичката, която предлагаше някаква минимална защита, и погледна нагоре. — Сигурно е преустроена за движение в атмосфера. Не съм и подозирал досега колко шумни могат да бъдат тези машини.

— Обикновено летят във вакуум — напомни Лея и също се изправи. — Какво ще правим сега?

— Ще вземем нашия ескорт и ще се махнем от тук възможно най-бързо.

— Ескорт? — не разбра Лея. — Какъв сек... Въпросът ѝ бе прекъснат от рева на двигатели, над тях се спуснаха три изстребителя с вдигнати за атака криле, готови да посрещнат всякакви изненади. Тя погледна към огромния бял облак газ и внезапно разбра всичко.

— Нарочно го направи, нали?

— Разбира се — изгледа я невъзмутимо Хан. — Защо просто да повредиш един кораб, когато можеш едновременно с това да изпратиш сигнал за помощ? — погледна облака и замислено каза: — Знаеш ли, понякога сам се удивявам на изобретателността си.

— Уверявам ви, капитан Соло — прозвуча от говорителя на „Сокол“ сериозният глас на адмирал Акбар, — че правим всичко възможно, за да разберем как е станало.

— Точно това казахте и преди четири дни — напомни Хан, като едва успяваше да се държи учтиво. Не му беше лесно. Отдавна беше свикнал да стрелят по него, но да излага на опасност Лея, бе съвсем друго нещо. — Не може толкова много хора да са знаели, че отиваме в Бпфаш!

— Много ще се изненадате, като разберете колко са — отговори Акбар. — Заедно с членовете на съвета, помощниците им и работниците по поддръжката на летището общият брой на запознатите с вашите намерения възлиза на не по-малко от двеста души. Без да броим колегите и приятелите, на които тези двеста са споменали за вас. Проучването на всеки от тях ще ни отнеме доста време.

Хан се навъси:

— Чудесно. И какво ще ни предложите да правим през това време?

— Нали имате въоръжен ескорт?

— Имахме го и преди четири дни — възрази Хан — и той не ни помогна с нищо. Командир Антил и Свирепият ескадрон вършат чудесна работа при космическите битки, но охраната на дипломати не им е много по специалността. Лейтенант Пейдж и неговите командоси биха се справили далеч по-добре.

— За съжаление са твърде заети — каза Акбар. — Може би ще е най-добре просто да върнете съветник Органа Соло тук, където ще е надеждно защитена.

— Много ми се иска да имам вашата увереност — отговори Хан, — но въпросът е дали в Корускант тя ще бъде в по-голяма безопасност, отколкото е тук.

Последва продължително мълчание, Хан си представи как огромните очи на Акбар се въртят възмутено в орбитите.

— Подтекстът на въпроса ви не ми харесва, капитане.

— На мен също не ми допада особено, адмирале — отговори Хан. — Но погледнете истината в очите: след като имперските сили получават сведения от двореца, то също толкова лесно могат да вкарат свои агенти вътре.

— Струва ми се малко вероятно — с леден глас отвърна Акбар. — Системата за сигурност, изградена от мен на Корускант, е способна да се справи с всичко, което са в състояние да предприемат имперските сили.

— Сигурен съм, че е така, адмирале — въздъхна Хан. — Просто исках да кажа...

— Ще ви уведоим, когато съберем повече информация, капитане — прекъсна го Акбар. — Дотогава сте свободни да правите каквото смятате за необходимо. Край от Корускант.

Лекото бръмчене от предавателя замлъкна.

— Добре тогава — измърмори под нос Хан. — Край и от Бпфаш.

Остана седнал в пилотската кабина още няколко минути, споменавайки с по няколко думи роднините на всички политици като цяло и по-специално тези на Акбар. На екраните пред него, обикновено показващи данните за състоянието на корабните системи, се виждаше част от космодрума, като по-голямо внимание беше отделено на района около люка. Въртящият се бластер на долната палуба бе изкаран от гнездото му, готов за стрелба, защитните полета бяха нагласени да се включат при най-малката опасност, макар че в

атмосферни условия не бяха кой знае колко ефикасни. Хан поклати глава, чувстваше отвращение и недоволство. Допускал ли съм някога, чудеше се, че някой ден ще се превърна в параноик?

В другия край на кабината се чуха леки стъпки. Хан се обърна, ръката му автоматично се присегна към бластера.

— Аз съм — обади се Лея, пристъпи и погледна в екраните. Изглеждаше изморена. — Приключи ли разговора с Акбар?

— Не беше кой знае какъв разговор — с едва прикрита горчивина отговори Хан. — Попитах дали сериозно се опитват да открият откъде нашите приятелчета с бластерите са получили информация за пътуването дотук, той ме увери, че правели, каквото било по силите им, успях да го настъпя по болното място и той докачен прекъсна връзката. Нищо ново, напоследък срещите ни с него протичат по един и същ начин.

Лея се усмихна кисело:

— Ти наистина имаш подход към хората, няма що!

— Този път не съм виновен — възрази Хан. — Само предположих, че хората му от службите за сигурност може и да не успеят да предотвратят проникването на тези типове в императорския дворец. И той избухна.

— Добре — уморено кимна съпругата му и се отпусна на мястото на втория пилот. — Въпреки военачалническите си умения Акбар не притежава достатъчно изтънченост, за да бъде добър политик. А и откак Фейлия му ходи по петите... — сви рамене с неудобство. — Той просто се опитва да си опази територията.

— Аха, но ако се опитва да държи Фейлия по-далеч от военните, е тръгнал в напълно погрешна посока — изръмжа Хан. — Половината от тях вече са твърдо убедени, че трябва да слушат Фейлия.

— За съжаление често се получава така — въздъхна Лея. — Обаяние и амбиция, много опасно съчетание.

Хан се намръщи. В гласът ѝ бе доловил нещо странно.

— Какво имаш предвид под „опасно“?

— Нищо — погледна го виновно. — Съжалявам, казах го, без да се замисля.

— Лея, ако знаеш нещо...

— Не знам нищо — прекъсна го тя с тон, който предупреждаваше да не зачеква повече тази тема. — Просто някакво

предчувствие. Струва ми се, че Фейлия иска много повече от мястото на Акбар като върховен главнокомандващ. Но това е също усещане.

Също като предчувствието ѝ, че Империята подготвя някакъв голям удар...

— Добре — примирено каза той. — Приключи ли със задачите си тук?

— Доколкото е възможно — в гласа ѝ отново се усети умора. — Възстановяването ще отнеме доста време, но с организацията на работата трябва да се започне от Корускант — тя се облегна в креслото и затвори очи. — Конвои товарни кораби с нови съоръжения, специалисти, допълнителна работна ръка, всякакви такива неща.

— Аха — кимна Хан. — Предполагам, че гориш от нетърпение да се върнеш и да задвижиш нещата.

Тя отвори очи и му хвърли озадачен поглед:

— Изглежда, ти нямаш такова намерение?

Хан замислено погледна екраните, които показваха космодрума.

— Е, всички очакват ти да се заемеш точно с това. Така че може би трябва да направиш нещо друго.

— Какво?

— Не знам. Да измислиш къде може да отидеш, така че никой да не се сети да те търси там.

— И после? — заплашително попита тя. Хан несъзнателно се стегна:

— Да се скриеш там за известно време.

— Знаеш, че не мога да го направя — отговори тя точно както бе предполагал. — В Корускант си имам задължения.

— Имаш задължения и към себе си — възрази той. — Да не говорим за близнаците.

Тя го погледна навъсено:

— Не е честно.

— Не е ли?

Лея се извърна с неразгадаемо изражение на лицето.

— Не мога просто така да избягам, Хан — тихо промълви тя. — Не мога. В Корускант имам толкова неща за вършене.

Хан стисна зъби. Напоследък твърде често спореха по този въпрос.

— Добре, ако ти трябва само връзка с Корускант, защо не отидем някъде, където има дипломатическа мисия на Новата република. Така можеш да си в течение на това, какво става в съвета.

— А откъде можем да сме сигурни, че тамошният посланик няма да ни предаде? — поклати тя глава и измърмори: — Не мога да повярвам, че говоря така. Все едно отново сме бунтовници, а не представители на законно избрано правителство.

— А кой казва, че посланикът трябва да знае за нас? — попита Хан. — На „Сокол“ имаме дипломатически приемник и можем сами да получаваме и да предаваме съобщения.

— Само ако успеем да се доберем до кодовете на местната мисия — напомни тя — и да ги вкараме в нашия приемник. А това не е толкова лесно.

— Ще намерим начин — настоя Хан. — Така и Акбар ще получи малко време да проследи откъде изтича информация.

— Прав си — замисли се Лея и бавно поклати глава. — Не знам. Кодовете на Новата република са почти непробиваеми.

Хан изсумтя:

— Не ми се иска да те разочаровам, скъпа, но в цялата галактика свободно се мотаят хакери, които могат да излапат правителствените кодове за закуска. Само трябва да намерим някой от тях.

— И да му платим огромна сума? — сухо каза Лея.

— Е, да — съгласи се Хан, мислейки напрегнато. — От друга страна, дори хакерите понякога дължат услуга на някого.

— Така ли? — погледна го подозрително Лея. — Да не би да познаваш някого?

— В интерес на истината — да — Хан облиза устни. — Проблемът е, че ако имперските сили са си свършили както трябва предварителните проучвания, вероятно също знаят за него и той е под наблюдение.

— Което ще рече...

— Което ще рече, че трябва да намерим някой, който има контакти с хакери — той се присегна към командното табло и включи предавателя на „Сокол“. — Антилис, тук е Соло. Чуваш ли ме?

— Тъй вярно, генерале — незабавно отговори Уедж.

— Напускаме Бпфаш, Уедж — продължи Хан. — Все още не е официално, ти ще го съобщиш на останалите от делегацията, след като

излетим.

— Тъй вярно — отговори Уедж. — Искате ли да ви предоставя придружители, или предпочитате да се измъкнете тихомълком? Има неколцина, на които мога да се доверя.

Хан се усмихна накриво на Лея. Уедж беше разбрал всичко.

— Благодаря ти, но не искаме останалите членове на делегацията да останат без защита.

— Както желаете. Засега съм готов да се справя с всичко, което може да изникне. Ще се видим в Корускант.

— Да — отвърна Хан и прекъсна връзката. — Евентуално — измърмори той под нос и включи интеркома. — Чуй, готови ли сме за полет?

Уукито изръмжа утвърдително.

— Добре. Провери дали всичко е точно закрепено по местата, и се качи при нас. Най-добре вземи и Трипио, може да се наложи да говорим с въздушния контрол на Бпфаш.

— Мога ли да попитам къде отиваме? — обади се Лея, след като той започна подготовката за излитане.

— Нали ти казах — отговори Хан. — Трябва да намерим доверен човек, който има връзки с подземния свят.

В погледа ѝ блесна подозрение:

— Нямах предвид Ландо, нали?

— Кой друг? — невинно отговори Хан. — Влиятелен гражданин, герой от войната, почтен предприемач. Разбира се, че ще познава някой хакер.

Лея извъртя очи.

— Защо ли — измърмори тя — започвам да изпитвам лоши предчувствия за цялата тази работа?

ГЛАВА 11

— Дръж се, Арту! — извика Люк, след като първите пориви на атмосферните вихри разтърсиха изстребителя. — Пристигнахме. Измервателните уреди нормално ли работят?

Отзад долетя утвърдително пиукане, на екрана на компютъра се изписа преводът.

— Добре — кимна Люк и пак насочи вниманието си към покритата с облаци планета, която стремително се приближаваше към тях.

Странно, помисли си той, как само при първото пътуване до Дагоба измервателните уреди бяха отказали с приближаването. А може би не беше чак толкова странно. Възможно бе Йода да ги е заглушавал, за да го насочи, без той да разбере, към подходящото място за кацане.

А сега Йода вече го нямаше.

Люк решително отхвърли тази мисъл. Оплакването на загубата на приятел и учител бе нормално и говореше за благородство, но постоянното мислене за нея означаваше да отдаде превес на миналото пред настоящето.

Изстребителят навлезе в ниските слоеве на атмосферата и за няколко секунди бе обграден от плътни бели облаци. Люк следеше уредите и бавно и внимателно приближаваше кораба към земята. Последния път, когато бе идвал тук, точно преди битката при Ендор, се бе приземил без проблеми, но също както тогава и сега не искаше да рискува излишно. Уредите за приземяване показаха мястото, където бе живял Йода.

— Арту, намери удобно за кацане място, моля те.

В отговор на предния екран се появи червен правоъгълник, на изток от дома на учителя, но достатъчно близо.

— Благодаря — обърна се към дроида Люк и се зае с подготовката на приземяването.

Няколко секунди по-късно след разтърсващо промъкване през гъстите клони на дърветата бяха на земята. Люк свали шлема и бутна

нагоре люка. Плътната миризма на дагобанските блатата нахлу в ноздрите му, странна смесица на сладко и гнило, която извика в съзнанието му стотици спомени. Лекото поклащане на ушите на Йода, необичайно приготвеното, но вкусно задушено, с което често го гощаваше, начинът, по който навитата на кичури козина гъделичкаше Люк по ушите, когато той го носеше на гръб по време на тренировките, самите тренировки, дългите часове, умствената и психическата преумора, постепенно растящата увереност и усещане за Силата, пещерата и връхлетелите го там призрачни видения, породени от тъмната страна на Силата...

Пещерата?!

Люк светкавично се изправи в кабината, ръката му несъзнателно стисна дръжката на лазерния меч и той надникна през леката мараня. Горещо се надяваше, че не е приземил изстребителя до пещерата.

Но беше точно така. Срещу него, на не повече от петдесет метра, се издигаше величественото дърво, което растеше над злокобното място, огромната му черна сянка се извисяваше над околните дървета. Под него сред заплетените коренища, едва видим през мъглата и ниските хрусталаци, тъмнееше отворът на пещерата.

— Чудесно — промърмори Люк. — Просто чудесно. Зад гърба му прозвуча поредица от въпросителни пиукания.

— Няма значение, Арту — отговори той през рамо и остави шлема на седалката. — Всичко е наред. Защо не останеш тук, а аз...

Изстребителят се разлюля леко, Люк се обърна и видя, че Арту вече е излязъл от гнездото си и внимателно пристъпва напред.

— Е, щом искаш, може да дойдеш с мен — добави кисело. Арту изпиука отново, не точно весело, но явно с облекчение. Малкият дроид мразеше да остава сам.

— Чакай — спря го Люк. — Ще слеза да ти помогна. Скочи долу. Земята бе леко блатиста, но изглеждаше достатъчно твърда, за да издържи тежестта на изстребителя. Той се присегия със Силата, повдигна Арту от мястото му и го свали до себе си.

— Готов си.

Някъде от далечината долетя протяжният и пронизителен писък на една от птиците на Дагоба. Люк се вслуша в извивките на песента ѝ, погледът му обиколи блатата наоколо, чудеше се защо всъщност бе дошъл тук. В Корускант му се бе сторило доста спешно, дори

жизненоважно да го направи. Но сега, след като пристигна, постъпката му се струваше безпричинна. Безпричинна и глупава. Арту избръмча въпросително. Люк с усилие отърси от себе си съмненията.

— Мислех си, че Йода може да е оставил нещо полезно за нас — каза на дроида, като избра най-лесния начин да изрази основанията, които ги бяха довели тук. — Къщата трябва да е натам — огледа се той. — Да вървим.

Разстоянието не беше голямо, но пътят до дома на Йода им отне повече време, отколкото очакваше. Това отчасти се дължеше на мочурливата почва и буйната растителност — бе забравил колко трудно се вървеше през дагобанските блата. Но имаше и още нещо — леко, но постоянно напрежение в съзнанието му, което го потискаше вътрешно, замъгляваше способността му да мисли.

Когато накрая пристигнаха, установиха, че домът на учителя е изчезнал.

Люк дълго време стоя загледан в сплетената растителност, израсла на мястото на къщата. Връщащото се с нова сила усещане за загуба се бореше със смущаващата мисъл, че е постъпил изключително глупаво. Израснал в пустинята на Татуин, където изоставена сграда можеше да остане непроменена повече от половин век, изобщо не му бе хрумвало какво може да се случи за пет години с някоя къща в блатата. До него Арту изпиука въпросително.

— Мислех си, че Йода може да е пазил някакви записки или книги — обясни Люк. — Нещо, което да ми каже повече за обучението на джедаите. Не е останало много, нали?

В отговор Арту извади малка пластинка с различни датчици.

— Забрави — махна с ръка Люк и тръгна напред. — Така и така сме тук, по-добре направо да погледнем.

За няколко минути си проправиха път с лазерния меч през храстите и увивните растения до останките от външните стени на къщата. В по-голямата си част представляваха купчина камъни на височина до кръста, покрити с гъсто преплетени лиани. Вътре имаше още повече растения, на места пробиха старите каменни стени. Наполовина заровени в прахта лежаха познатите железни съдове на Йода, покрити с някакъв странен мухъл. Зад гърба му Арту леко изсвири.

— Да, не мисля, че ще намерим нещо полезно — съгласи се Люк, наведе се и вдигна един от съдовете. От него изскочи малък гущер и се скри в червеникавата трева. — Арту, провери дали няма някакво електронно излъчване. Не помня да е използвал нещо подобно, но... — той сви рамене.

Дроидът послушно вдигна пластинката с датчиците. Люк го наблюдаваше как я размаха напред-назад и внезапно спря.

— Засече ли нещо?

Арту изтананика възбудено, завъртя горната си част и погледна в посоката, от която бяха дошли.

— Обратно натам — изненадано смръщи чело Люк. Погледна безредието наоколо. — Не е тук, така ли?

Арту избипка отново и се обърна, търкаляйки се със затруднение по неравната повърхност. Спря, завъртя горната си част към Люк и запиука въпросително.

— Добре, идвам — въздъхна Люк, опита се да потисне внезапно появилото се познато чувство за надвиснала заплаха. — Води ме.

Светлината, която едва се процеждаше през покривалото от листа над тях, бе станала забележимо по-мъждива, когато стигнаха до изстребителя.

— А сега накъде? — попита Люк. — Надявам се, няма да ми кажеш, че през цялото време си засичал нашия кораб.

Арту завъртя глава и възмутено изтананика категорично отхвърляне на подобно предположение. Пластинката с датчиците леко се обърна точно към пещерата. Люк усети как в гърлото му се появи тежка буца.

— Сигурен ли си? Дроидът избипка пак.

— Значи си сигурен — въздъхна Люк.

Застана неподвижно, обзет от нерешителност, загледан през маранята към пещерата. Нямаше належаща нужда да влезе вътре, в това бе сигурен. Каквото и да бе намерил Арту, то със сигурност не бе оставено от Йода. Поне не в пещерата. И все пак откъде ли идваше електронният сигнал? Лея бе споменала, че някакъв джедай, обърнал се към тъмната страна на Силата, бил идвал тук. Може би беше нещо негово? Люк стисна зъби:

— Чакай ме тук, Арту — заповяда на дроида и тръгна към пещерата. — Няма да се бавя.

Йода често го бе предупреждавал, че страхът и гневът са роби на тъмната страна на Силата, Люк разсеяно се запита на коя страна служеше любопитството. Израслото над пещерата дърво отблизо изглеждаше също толкова зло, колкото си го спомняше — с извита снага, мрачно и потискащо, сякаш самото то обладано от тъмната страна на Силата. Нищо чудно и да беше така, Люк не можеше да каже със сигурност, тъй като сетивата му бяха притъпени от смазващото излъчване на пещерата. Явно тук бе източникът на подсъзнателното напрежение, което изпитваше от момента на пристигането си на Дагоба, и за момент се зачуди защо това усещане не е било толкова силно преди.

Сигурно защото Йода винаги е бил тук и присъствието му е предпазвало Люк от истинската сила на пещерата. Но сега Йода вече го нямаше и той се бе изправил пред черния вход съвсем сам.

Пое си дълбоко дъх. Аз съм джедай, решително си напомни. Извади предавателя от колана и го включи:

— Арту? Чуваше ли ме? — в отговор се чу кратко бипване. — Добре. Влизам. Кажи ми, когато се приближа до онова, което си засякъл.

Чу се потвърдително пиукане. Той закачи предавателя на колана и извади лазерния меч. Пое дълбоко въздух, приведе се под чворестите преплетени коренища на дървото и пристъпи в пещерата.

Вътре беше толкова неприятно, колкото си го спомняше. Тъмно, влажно, пълно с гадни насекоми, които се разбягваха изпод краката му, и с тинести растения. Беше най-отвратителното място, в което бе стъпвал. Земята под краката му беше по-нестабилна, отколкото я помнеше, при първите няколко крачки на два пъти едва не падна, тъй като почвата поддаваше под тежестта му. През мъглата отпред просветна познато място, но Люк стисна здраво лазерния меч и продължи напред. Тук бе водил кошмарна битка с призрачната фигура на Дарт Вейдър.

Спря за миг, борейки се със страховете и спомените. За негово облекчение този път нищо не се случи. От мрачните сенки встрани не долетя хрипливо дишане, не се яви Дарт Вейдър да го предизвика на двубой. Нищо.

Люк облиза нервно устни и извади предавателя от колана. Не, разбира се, че нямаше да се случи нищо. Вече се бе изправил лице в

лице със страховете си и ги бе преодолял. Дарт Вейдър бе победен и изчезнал, пещерата не можеше да го заплашва с нищо повече от нереални и безименни страхове, и то само ако им позволеше да го завладеят. Трябваше да го разбере от самото начало.

— Арту, чуваш ли ме?

Малкият дроид изпиука в отговор.

— Добре — каза Люк и тръгна напред. — Колко още ми остава...

Точно по средата на изречението, както бе вдигнал крак, мрачната замъгленост в пещерата се сля около него в блестящо нереално изображение...

Намираше се на малък въздушен плъзгач, който плъзеше бавно над бездънната яма. Земята не се виждаше ясно, но от нея се надигаше силна топлина. Нещо го блъсна отзад и го принуди да се качи на плоската дъска, която стърчеше хоризонтално от левия борд на плъзгача.

Люк се задъха, картината внезапно бе станала кристално ясна. Отново беше в малкия плъзгач на Джаба Мошеника на път за екзекуцията си в бездънната яма в Каркун...

Пред него се виждаше разкошната баржа па Джаба, която бавно се приближаваше. Придворните се блъскаха за по-добро място, от което да наблюдават предстоящото зрелище. Много от подробностите около баржата не се различаваха ясно през мъгливата пелена на видението, но топ успя да зърне най-отгоре на палубата дребната фигурка на Арту, който чакаше сигнала на Люк...

— Няма да се оставя да ме въвлечете отново в тази игра! — извика Люк. — Няма! Вече се изправих срещу страховете си и ги преодолях.

Но думите прозвучаха безсилни и за самия него и още докато ги изричаше, усещаше мушкането на копието на пазача в гърба си, последвалия скок в ямата. Завъртя се във въздуха, улови края на дъската и се издигна високо над главите на пазачите...

Приземи се на крака, обърна се към баржата и протегна ръце да грабне лазерния меч, подхвърлен му от Арту.

Но мечът не стигна до него. Топ стоеше в очакване с протегнати ръце, но мечът смени посоката на летене и зави обратно към палубата на въздушната баржа. Люк отчаяно се присегна със Силата да си го

върне, но безуспешно. Лазерният меч продължи полета си и кацна в ръката на слаба жена, застанала на горната палуба.

Люк я зяпна, заля го вълна от страх. В мъглявината на видението не можеше да види добре лицето ѝ, а и слънцето грееше в очите му, но вдигнатият като трофей високо в ръцете ѝ лазерен меч му каза всичко, което трябваше да знае — тя беше могъща в Силата и току-що бе обрекла него и приятелите му на смърт.

Копията го блъскаха отново към дъската и през призрачната мъглявина топ ясно дочу подигравателния ѝ смях...

Не! — извика Люк и картината изчезна също така внезапно, както се бе появила.

Отново бе в пещерата на Дагоба, косата и туниката му бяха мокри от пот, от предавателя в ръката му се чуваше неистово електронно пиукане. Той потрепери, пое си дълбоко въздух и стисна здраво лазерния меч, сякаш за да се увери, че е все още в ръцете му.

— Всичко... — думите излизаха трудно от пресъхналото му гърло и той опита отново. — Всичко е наред, Арту. Добре съм — увери той дроида. Млъкна, опитваше се да се пребори с объркването, да си спомни какво правеше тук. — Още ли улавяш електронния сигнал?

Арту изпиука положително.

— Навътре ли е? Още едно пиукане.

— Добре — въздъхна Люк.

Завъртя меча в ръката си, избърса потта от челото си и предпазливо тръгна напред, като се опитваше да гледа едновременно във всички посоки. Сякаш вече бе преминал през най-лошото, което можеше да му предложи пещерата. Не се появиха други видения, той продължи уверено навътре и най-накрая Арту сигнализира, че е пристигнал.

Уредът, след като успя да го измъкне от калта и мъха, му поднесе разочарование — леко сплеснат цилиндър, малко по-дълъг от дланта му. На едната му страна имаше пет триъгълни ръждясали бутона, а на другата някакви странни непознати надписи.

— Това ли е? — попита Люк. Не му харесваше идеята, че е изминал толкова много път за нещо толкова незначително на вид. — И няма нищо друго?

Арту избипка положително и изсвири нещо, което можеше да бъде само въпрос.

— Не знам какво е — отговори Люк. — Може би ти ще го познаеш. Потрай малко, излизам.

Пътят назад не бе приятен, но мина без особени премеждия. Той се измъкна изпод корените на дървото, пое дълбоко относително свежия блатист въздух и въздъхна с облекчение.

За своя изненада забеляза, че докато е бил в пещерата, навън бе станало тъмно, смуцаващото видение от миналото сигурно бе траяло по-дълго, отколкото му се бе сторило. Арту бе включил светлините на изтребителя, лъчите пробождаха мъглата отпред. Тръгна към кораба, като си проправяше мъчително път през гъстата растителност.

Арту го чакаше и тихо пиукаше. Пиукането премина в облекчено бипкане, когато Люк излезе на светло, и малкият дроид започна да се поклаща напред-назад като развълнувано дете.

— Успокой се, Арту, добре съм — увери го Люк, клекна до него и извади от джоба си сплескания цилиндър. — Какво ще кажеш?

Дроидът изцвърча замислено, горната му част се завъртя, за да погледне цилиндъра от различни ъгли. Внезапно цвърченето мина в развълнувано електронно пиукане.

— Какво? — попита Люк, опитвайки се да вникне в канонадата от звуци, и кисело си помисли, че Трипио никога не е наоколо, когато има нужда от него. — Намали малко, Арту. Не мога да... забрави — прекъсна го той, изправи се и се загледа в околния мрак. — Май няма никакъв смисъл да висим още тук.

Погледна назад към пещерата, към мрачния ѝ вход и потрепери. Не, нямаше никаква причина да останат, а се сецаше поне за едно много добро основание да заминат веднага. Дотук с идеята, помисли си той навъсено, че на Дагоба може да намери отговори на въпросите, които го измъчваха. Би трябвало да се сети за това още на Корускант.

— Хайде — обърна се към дроида. — Да те настаним на мястото ти. Може да ми кажеш за какво става въпрос, и на път за дома.

Докладът на Арту за цилиндъра бе много кратък и твърде безполезен. Малкият дроид не познаваше дизайна, не можеше да разгадае функциите на устройството по резултатите от своите измервания и дори нямаше представа, на какъв език е надписът. Да не говорим за значението му. Люк започваше да се чуди за какво е било цялото предишно вълнение на дроида, когато на компютърния екран пред него се показа последното изречение.

— Ландо? — изненада се Люк и отново прочете думите. — Не си спомням да съм виждал Ландо с такова нещо.

По екрана се появи отговорът на Арту.

— Да, знам, че по онова време бях доста зает — съгласи се Люк и несъзнателно преплете пръстите на изкуствената си дясна ръка. — Не можеш да разполагаш с много свободно време, когато ти слагат нова ръка. А той даде ли го на генерал Мадийн, или просто му го показва?

На екрана се изписа обърканият отговор на дроида.

— Няма значение — успокои го Люк. — Предполагам, че и ти си бил затрупан с работа.

Хвърли поглед към екрана, зад тях Дагоба се бе стопила в едва видим полумесец. Отпърво възнамеряваше да отиде право в Корускант и да изчака Лея и Хан да се върнат от Бпфаш, но както разбра, задачата им там можеше да продължи няколко седмици. А Ландо го бе канил доста пъти да посети новата му мина за редки руди на свръхгорещата планета Нклон.

— Промяна в плана, Арту — обяви той и въведе в компютъра новия курс. — Ще минем през системата Атега и ще се отбием на гости при Ландо. Може би той ще ни каже какво представлява това нещо.

По време на пътуването ще има време спокойно да обмисли смущаващите образи в пещерата. И да реши дали не бяха нещо повече от призрачно видение на миналото.

ГЛАВА 12

— Не, нямам разрешение за транзит към Нклон — търпеливо повтори в предавателя на „Сокол“ Хан и погледна към модифицирания бомбардировач, който летеше до тях. — Освен това нямам и работа тук. Опитвам се да намеря Ландо Калризиан.

От съседното кресло долетя нещо като сподавен смях.

— Каза ли нещо? — извика той през рамо.

— Не — невинно отговори Лея. — Просто си спомних за миналия път.

— Аха — изръмжа Хан. Той също не го бе забравил и Беспин не бе в списъка на най-приятните му спомени. — Вижте, просто се обадете на Ландо, става ли? — предложи той на екипажа на бомбардировача. — Кажете му, че е дошъл негов стар приятел, който предлага да изиграят едно раздаване сабак при условие, че ако спечеля, ще взема каквото си пожелае от стоката му. Той ще разбере.

— Какво искаме да направим? — наведе се напред Лея и го изгледа озадачено.

Хан изключи предавателя:

— Имперските сили може да имат шпиони и тук — напомни й той. — Ако е така, няма да е много умно от наша страна да обявим имената си на цялата система на Атега.

— Прав си — неохотно се съгласи Лея. — Но въпреки това съобщението ти е доста странно.

— Ландо ще разбере, че го пращам аз, стига този второразреден бомбаджия да му го предаде все пак.

Чубака изръмжа предупредително — от дясната им страна се приближаваше нещо огромно.

— Имаш ли представа, какво може да е това? — попита Хан и обърна глава да се опита да го види по-добре.

Предавателят избръмча, преди уукито да успее да отговори.

— Неидентифициран кораб, по заповед на генерал Калризиан ви пращат специален превоз — гласът на пилота на патрулния кораб

звучеше леко разочарован. Навярно се бе надявал да му заповядат да изрита натрапниците извън системата. — Ескортът идва да ви посрещне, останете на място, докато пристигне.

— Прието — отговори Хан и не успя да се насили да благодари на пилота.

— Ескорт ли? — предпазливо попита Лея. — Защо ни е ескорт?

— Така се получава, след като излизаш постоянно по работа, когато Ландо ни идва на гости в двореца — смъмри я Хан и отново проточи врат да погледне навън. Огромната маса приближаваше още повече. — Нклон е изключително гореща планета, тъй като е твърде близо до слънцето, и никакъв кораб не може да стигне до нея, ще му се разтопи корпусът. Затова — той махна на Лея да погледне надясно — са ни изпратили и ескорт.

Зад него се чу изненадано подсвирване и дори Хан, на когото Ландо бе показал холоси на тези неща, трябваше да признае, че гледката е поразителна. Прикриващият кораб приличаше на летящ чадър, хлътнала чиния, наполовина на големината на звезден разрушител. Долната ѝ страна беше набраздена от тръби и вертикални стабилизатори, през които постоянно циркулираха веществата за охлаждащата система, която предпазваше чинията да не изгори по време на пътуването към планетата. Там, където би трябвало да бъде дръжката на чадъра, стърчеше цилиндричен пилон, дълъг наполовина на радиуса на чинията, отрупан с охлаждащи тръби. В средата на пилона, почти като незначително допълнение, беше корабът влекач, който управляваше цялото съоръжение.

— Велики небеса! — прошепна поразена Лея. — И това нещо все пак лети!

— Да, но не му е много лесно — отговори Хан, докато с известно опасение наблюдаваше приближаването на чудовищната конструкция към „Сокол“. Не биваше да идва прекалено наблизко, „Сокол“ бе доста по-малък от товарните шлепове, които прикриващият кораб обикновено придружаваше. — Ландо ми каза, че имали много проблеми, докато ги проектират по правилния начин и обучат пилотите да летят с тях.

Лея кимна:

— Нищо чудно. Предавателят отново из бръмча:

— Неидентифициран кораб, тук прикриващ кораб номер девет. Пригответе се за скачване, моля продиктувайте кода на верижната си система за скачване.

— Чудесно — измърмори под нос Хан и превключи предавателя: — Защитен кораб номер девет, не притежаваме верижна система за скачване. Просто ми кажете курса и ще ви следваме.

Настъпи кратка тишина.

— Много добре, неидентифициран кораб — най-накрая неохотно според Хан отговори гласът. — Координатите са 2-8-6, шеста подсветлинна скорост.

Без да изчака потвърждение, огромният чадър започна бавно да се отдалечава.

— Следвай го, Чуй — нареди на втория пилот Хан. Това не представляваше никакъв проблем, защото „Сокол“ бе по-бърз и безкрайно по-подвижен от всеки друг кораб със сходни размери. — Защитен кораб номер девет, какво е приблизителното време на пристигане в Нклон?

— Бързате ли, неидентифициран кораб?

— Как да бързаме при тази великолепна гледка? — подигравателно попита Хан и погледна към надвисналата над тях чиния, закрила почти всичко. — Да, може да се каже, че малко бързаме.

— Съжалявам — отговори другият. — Ако имахте верижна система за скачване, можехме да направим бърз скок през хиперпространството и да стигнем до Нклон за около час. А така ще отидат не по-малко от десет часа.

Хан сбърчи чело:

— Чудесно!

— А не може ли да направим временна верижна система за скачване? — предложи Лея. — Трипио познава компютъра на „Сокол“ доста добре и сигурно ще успее да го направи.

Чубака се извърна леко към нея и изръмжа, като не остави място за дискусии дори и ако Хан бе имал намерение да спори. А той определено нямаше.

— Чуй е прав — твърдо каза той на Лея. — Няма да скачваме „Сокол“ към нищо. Разбрахте ли, защитен кораб?

— За мен няма никакъв проблем, неидентифициран кораб — отговори другият. Изглежда, всички изпитваха първерзно удоволствие от използването на това обръщение. — Плащат ми на час.

— Хубаво — каза Хан. — Ще го преживеем някак.

— Разбира се.

Връзката прекъсна и Хан се присегна към командното табло. Чадърът продължаваше да се отдалечава, но не се забелязваше никаква особена промяна в скоростта.

— Чуй, той пуснал ли си е двигателите? Уукито изръмжа отрицателно.

— Нещо не е наред ли? — попита Лея.

— Не знам — отговори Хан и се огледа. С надвисналия над тях чадър нямаше кой знае какво да се види. — Нещо не ми харесва — включи предавателя: — Защитен кораб номер девет, защо стоим?

— Няма защо да се тревожите, неидентифициран кораб — успокояващо отговориха. — Пристигна още един кораб без верижна система за скачване, ще вземем и двата едновременно. Няма смисъл да правим два курса, нали?

Хан усети, че го полазват тръпки. Още един кораб на път за Нклон точно в този момент?!

— Установихте ли самоличността на втория кораб? — попита той.

Пилотът на прикриващия кораб изсумтя:

— Ей, приятелю, та ние не знаем и вашата самоличност.

— Много ми помогнахте, няма що — измърмори Хан, като прикри микрофона с ръка. — Чуи, можеш ли да видиш новия кораб?

Отговорът на уукито беше пределно кратък и ясен. И обезпокояваш.

— Хитро — измърмори Хан. — Много хитро.

— Не разбрах — погледна над раменете му Лея.

— Идва от другата страна на централния пилон на прикриващия кораб — навъсено каза Хан и посочи линиите на екрана на компютъра. — Внимава пилонът да е постоянно между нас и не можем да го видим.

— Нарочно ли го прави?

— Сигурно — отговорът му прозвуча сдържано. — Чуй, поеми пилотирането, аз ще се кача при оръдието.

Изтича по коридора покрай каютите, стигна до централния отсек и се заизкачва нагоре по стълбата.

— Капитан Соло — долетя механичен глас от каюткомпанията, — някакъв проблем ли има?

— Може би, Трипио — извика в отговор Хан. — По-добре си сложи предпазните колани.

Изкачи стълбата, зави надясно към лафета на оръдието, преодоля моментната липса на гравитация и се настани в креслото. Командното табло се зареди задоволително бързо, след като той го включи с едната ръка, а с другата си сложи слушалките.

— Нещо да се е показало, Чуй? — извика той в микрофона. Чубакът изръмжа отрицателно, приближаващият се кораб все още бил изцяло зад пилона на прикриващия кораб. Но компютърът вече определил разстоянието между тях и уукито успяло да изчисли максималната големина на кораба. Не изглеждал много опасен.

— Е, и това е нещо — Хан запрехвърля наум различните видове кораби, опитвайки се да отгатне какво би могла да хвърли срещу тях Империята. Нов изстребител? — Бъди нащрек, току-виж излязло някаква примамка.

Радиолокаторът леко иззвъня, непознатият кораб започваше да излиза иззад пилона. Хан се стегна, пръстите му нежно обхванаха спусъка. Корабът се появи изненадващо бързо, заобикаляйки пилона в спирала. Намали леко...

— Изстребител — разпозна го Лея с огромно облекчение.

— Със знаците на републиката.

— Здравейте, пътешественици — изгърмя гласът на Люк в ушите на Хан. — Радвам се да ви видя.

— Тъъ, здрасти — Соло едва потисна неволния подтик да поздрави Люк по име. Теоретично бяха на сигурна честота, но не беше толкова трудно да бъдат подслушани.

— Какво правиш тук?

— Дойдох да видя Ландо — отговори Люк. — Извинявайте, ако ви изплаших. Когато ми казаха, че ще пътувам с още един неизвестен кораб, си помислих, че може да е капан. Допреди няколко секунди изобщо не подозирах, че може да сте вие.

— Аха — измърмори Хан, загледан в другия кораб, установен в паралелен курс. Беше си изстребителят на Люк. Или поне изглеждаше

като него. — И какво? — небрежно продължи той, завъртя лазерното оръдие и взе на мушка другия кораб. Както беше разположен в момента, изстребителят на Люк трябваше да се извърти на деветдесет градуса, за да стреля по „Сокол“. Стига, разбира се, да не беше модифициран и да не му бяха сложили нови оръдия.

— Това обикновено посещение на учтивост ли е или какво?

— Не точно. Намерих една стара джунджурия и се надявах Ландо да може да я разпознае — гласът се поколеба.

— Мисля, че не е разумно да говорим за това така свободно. А вие защо сте тук?

— Това не е много подходяща тема за такъв разговор — каза Хан, като умът му работеше на бързи обороти.

Наистина звучеше като Люк, но след онзи почти катастрофално завършил опит за примамка в Бпфаш той не беше склонен да приема нещо за сигурно, докато не се убедеше с очите си. Трябваше да измислят някакъв начин да го идентифицират категорично, при това много бързо. Прекъсна радиовръзката с Люк.

— Лея, можеш ли да кажеш дали това наистина е Люк?

— Мисля, че да — бавно отговори тя. — Почти съм сигурна.

— Това не ни върши работа, скъпа — предупреди я той.

— Знам — отговори тя. — Чакай, имам идея. Хан отново се включи във връзка с Люк.

— ...казаха, че ако имам верижна система за скачване, ще пристигнем много по-бързо — говореше Люк. — Скок през хиперпространството толкова близо, колкото позволява гравитационното притегляне на Нклон, и след това още няколко минути с прикриващия кораб и вече ще съм в сянката на планетата и ще стигна до повърхността сам.

— Само че изстребителите нямат системи за скачване, нали? — вметна Хан.

— Точно така — суховато се съгласи Люк. — Пропуск в оборудването, без съмнение.

— Без съмнение — повтори Хан, започвайки леко да се поти. Каквото и да бе намислила Лея, надяваше се да го направи колкото може по-бързо.

— Всъщност се радвам, че се получи така — намеси се точно в този момент тя. — Чувствам се по-сигурна, когато пътуваме заедно.

Докато не съм забравила, тук има някой, който иска да каже здрасти.

— Арту? — колебливо произнесе превзетият глас на Трипио. — Там ли си?

Слушалките на Хан избухнаха с безсмислени електронни пиуканья и цвърчене.

— Е, нямам представа, къде другаде би могъл да си — сковано каза Трипио. — От досегашния си опит знам, че почти няма каша, в която да не се забъркаш. Особено когато не съм до теб да ти помагам.

В слушалките се чу нещо, което подозрително напомняше за електронно изсумтяване.

— Да, ти винаги си го вярвал — възрази Трипио още по-сковано. — Предполагам, че се заблуждаваш.

Арту изсумтя отново, Хан се усмихна, изключи контролното табло и прибра лазерното оръдие. Като контрабандист бе познавал доста мъже, които за нищо на света не биха си взели жена, която мисли по-бързо от самите тях. Той самият отдавна бе решил, че друга не му трябва.

Пилотът на прикриващия кораб не бе преувеличил. Десет часа по-късно най-сетне обяви, че могат да продължат сами, направи един не особено учтив коментар за довиждане и се дръпна от пътя им.

Нямаше кой знае какво за виждане, но Хан реши, че тъмната страна на неразвитата планета е рядко живописна. На един от екраните проблесна сигнал от платформите за кацане и той полека се насочи в указаната посока. Зад него се чуха стъпки.

— Какво става? — попита Лея, прозя се и седна на мястото на втория пилот.

— Вече сме в сянката на Нклон — отговори Хан и кимна към чернотата без никаква звезда отпред. — Успях да се свържа с централата на Ландо. Изглежда, ще бъдем там след десетина минути.

— Чудесно — Лея погледна настрани към светлините на летящия до тях изстребител. — Говорил ли си с Люк напоследък?

— През последните няколко часа не. Каза, че щял да се опита да поспи. Мисля, че в момента корабът се управлява от Арту.

— Да, така е — кимна Лея, гласът ѝ сякаш идеше някъде отдалеч, както когато упражняваше новите си способности на джедай. — Но Люк не спи много дълбоко. Нещо го притеснява.

— Нещо го притеснява през последните няколко месеца — напомни й Хан. — Но ще се оправи.

— Не, това е нещо различно — поклати глава Лея. — Някак си, как да кажа, като че ли е по-спешно — обърна се към него. — Според Уинтър на теб може да каже какво го измъчва.

— Не го е направил — отговори Хан. — Не се безпокой, ще ми каже, когато е готов за разговор.

— Сигурно е така — надникна през илюминатора на пилотската кабина и видя планетата, към която бързо се приближаваха. — Невероятно. Знаеш ли, оттук може да се види слънчевата корона?

— Да, само не ме карай да те изваждам от сянката, за да я видиш — каза Хан. — Прикриващите кораби не са само за показност, навън слънчевите лъчи са достатъчно силни, че за няколко секунди да унищожат всеки външен уред и изцяло да стопят корпуса на „Сокол“ за минути.

Тя озадачено поклати глава:

— Първо Беспин, сега Нклон. Ландо винаги ли се е занимавал с налудничави неща?

— Доста често — призна Хан. — Макар че на Беспин работеше с позната технология, Облачният град действаше от години, преди той да сложи ръка върху него. А това — кимна навън — трябваше да го измислят и построят направо от нищото.

Лея се облегна назад:

— Май виждам града, ей онези светлилки там долу. Съпругът й погледна нагам и каза:

— Малко са. По-скоро това са група съпровождащи минни къртици. За последно чух, че пуснал над сто от тях да копаят по повърхността.

— Това да не са онези астероидни совалки, които му помогнахме да откъдне от „Стоунхил индъстрис“?

— Не, тях ги използва във външната система като влекачи — отвърна Хан. — Тези са малки двуместни машинки, които приличат на конуси с отрязан връх. Под долния люк са монтирали комплект свредели, задвижвани с плазмени реактивни двигатели. Просто се приземяваш, където искаш да копаеш, пускаш свределите за няколко минути и после излизаш и събираш рудата.

— Аха, спомних си — кимна Лея. — Всъщност и те са били астероидни рудокопачи, нали?

— Да, за такива са проектирани. Точно тази партида е била използвана в някакъв завод за претопяване, където я е намерил Ландо. Вместо да вземат само плазмените двигатели, собствениците ги превозили целите и на място ги свързали във верига.

— Питам се как ли Ландо се е сдобил с тях.

— Сигурно е по-добре да не знаем. Предавателят изщрака:

— Неидентифициран кораб, говори контролната служба на Пътуващия град — чу се ясен глас. — Разпределени сте за кацане на четвърта и пета платформа. Следвайте светлинните сигнали и внимавайте за неравности по пистата.

— Разбрано — отговори Хан.

„Сокол“ вече летеше над повърхността, висотомерът показваше само петдесет метра. Пред тях се издигаше нисък хълм, той натисна няколко копчета на командното табло, корабът набра височина и мина над него. Точно отпред се показа Пътуващият град.

— Кажй го пак онова за налудничавите проекти на Ландо — подкани я той.

Лея поклати глава, не можеше да намери думи. Дори Хан, който повече или по-малко знаеше какво да очаква, трябваше да признае, че гледката е поразителна. Огромен, гърбав, блеснал с хиляди светлинки в тъмнината от сянката на звездата, миньорският комплекс приличаше на чудовищно живо същество, провлачило се тромаво по повърхността, а ниските хълмове, през които минаваше, пред него изглеждаха като детски купчинки пясък. Претърсващи лъчи кръстосваха пустошта, десетина малки кораба бръмчаха като паразитни насекоми над него или се щураха на земята пред краката му.

На Хан му трябваша няколко секунди, за да разгради чудовището на съставните му части — най-отгоре беше стар тежкотоварен кръстосвач, под него четирийсетте пленени имперски АТ-АТ, които го носеха по повърхността, отпред и отзад кръжаха совалки и малки въздушни плъзгачи. Но от осъзнаването на строежа му градът не стана по-малко поразителен. Предавателят отново прещрака:

— Неидентифициран кораб — произнесе познат глас, — добре дошъл в Пътуващия град. Какви са тези предложения за игра на сабака?

Хан се ухили:

— Здравсти, Ландо. Тъкмо си говорехме за теб.

— Не се и съмнявам — престорено кисело отговори Ландо. — Сигурно за моите умения и творчески способности?

— Нещо такова — каза Хан. — Има ли някакви специални трикове за кацане на това нещо?

— Не — увери го Ландо. — Все пак се движим с няколко километра в час. Люк ли е в изстребителя?

— Да, ето ме — намеси се Люк, преди Хан да успее да отговори. — Поразително е, Ландо.

— Почакай да видиш отвътре. Е, ама знаете кога да дойдете. Лея и Чуй с вас ли са?

— Всички сме тук — отговори Лея.

— Не сме дошли само на гости — предупреди го Хан. — Трябва ни малко помощ.

— Никакъв проблем — отговори Ландо с почти незабележимо колебание в гласа. — Каквото трябва, имате го от мен. В момента съм на главния участък, наблюдавам едно трудно изкопаване. Ще пратя някой да ви посрещне на платформите за кацане и да ви доведе тук. Не забравяйте, че тук няма атмосфера, проверете дали сте се скачили с вентилационната тръба, преди да отворите люка.

— Добре — отговори Хан. — А ти внимавай хората, които ще ни посрещнат, да заслужават доверието ти.

Още една кратка пауза.

— О?! — внимателно попита Ландо. — Има ли нещо, което... — прекъсна го внезапно електронно пиукане от преподавателя.

— Какво беше това? — рязко попита Лея.

— Някой ни заглушава — изръмжа Хан и изключи преподавателя.

Пиукането изчезна, но в ушите му продължаваше да отеква пронизителното звънене и той включи интеркома:

— Чуй, имаме проблем. Качи се тук.

Получи потвърждение и се обърна към преподавателя.

— Прегледай наоколо — каза на Лея. — Виж дали не се приближава някой.

— Добре — Лея вече бе седнала пред командното табло. — Какво ще правиш?

— Ще се опитам да намеря свободна честота.

Промени курса на „Сокол“, така че вече не се приближаваха към града, като предварително се убеди, че има достатъчно място за маневрата, включи отново предавателя и намали силата на звука. В миналото бе използвал най-различни номера за промяна на честотите срещу подобно заглушаване. Сега въпросът беше дали щеше да има достатъчно време да приложи някой от тях. Внезапно, много по-бързо, отколкото бе очаквал, пиукането бе заменено от глас:

— ...повтарям: всеки кораб, който ме чува, моля да провери.

— Ландо, аз съм — извика Хан. — Какво става?

— Не съм сигурен — колебливо отговори той. — Объркването в честотите може да се дължи и на слънчевото лъчение, понякога се случва. Но следата прилича много на... — гласът му изчезна.

— На какво? — настоя Хан.

От предавателя се чу рязко изсъскване, като че ли някой шумно си бе поел дъх.

— Имперски звезден разрушител — прошепна Ландо. — Приближава се бързо към тъмната част на планетата.

Хан погледна Лея, лицето ѝ бе застинало като камък.

— Открили са ни — прошепна тя.

ГЛАВА 13

— Виждам го, Арту, виждам го — успокой го Люк. — Остави ме аз да се оправям със звездния разрушител, а ти продължавай да се опитваш да преодолееш заглушаваеето.

Малкият дроид изчурулика нервно потвърждение и се върна към заниманието си. Пред тях „Хилядолетен сокол“ бе променил курса си и завиваше обратно към приближаващия имперски кораб. Надявайки се, че Хан знае какво прави, Люк превключи изстребителя на боен режим и го последва. Опита се да се свърже с Лея.

В отговора ѝ нямаше думи, но ясно се долавяха гневът, недоволството и лекият страх. Дръж се, аз съм до теб. Вложи в думите си, доколкото можеше, увереност и успокоение.

А съвсем не бе уверен. Сам по себе си звездният разрушител не го тревожеше толкова — ако описанията на Ландо за силното слънчево лъчение бяха верни, големият кораб в момента бе безпомощен и голяма част от оръдията му би трябвало да се изпарят от корпуса. Но изстребителите, защитени в дълбоките му хангари, не бяха в чак толкова неизгодно положение и щяха да излетят веднага щом корабът навлезеше в сянката на Нклон.

Внезапно шумът в предавателя изчезна:

— Люк?

— Чувам те — потвърди той. — Какъв е планът?

— Надявах се да си измислил нещо — сухо отговори Хан. — Изглежда, ни превъзхождат доста.

— Ландо разполага ли с изстребители?

— Събира каквото има, но ще ги държи наблизко, за да бранят града. Май екипажите не са много опитни.

— Значи ние ще водим атаката — обобщи Люк. В съзнанието му проблесна неясен спомен — как проникна в двореца на Джаба в Татуин преди пет години, след като използва Силата, за да приспи вниманието на пазачите гаморианци. — Предлагам следното. Аз минавам отпред и ще се опитам да ги объркам или да забавя

рефлексите им, доколкото мога. Ти идваш веднага след мен и ги помиташ.

— Изглежда, това е най-доброто, което можем да направим за момента — изръмжа Хан. — Придържай до повърхността, с малко късмет може някои от тях да се разбият в хълмовете.

— Е, все пак недей да летиш твърде ниско — предупреди го Лея. — Не забравяй, че няма да можеш да отделяш достатъчно внимание на управлението на изстребителя.

— Ще се справя — увери я Люк и за последен път провери екраните на командното табло.

Това беше първата му космическа битка като истински джедай. Смътно се зачуди как биха се справили в такава схватка джедаите от Старата република. Ако изобщо се сражаваха по този начин.

— Ето ги — оповести Хан. — Излитат от хангарите и се насочват насам. Май е само една ескадрила. Твърде са самоуверени.

— Може би — Люк изгледа намръщено тактическия екран. — Какви са тези други кораби с тях?

— Не знам — провлачи Хан. — Но са доста големи. Може да превозват десантни части.

— Да се надяваме, че не е така. Ако това е истинско нахлуване, а не светкавичен набег и отдръпване както на Бпфаш... Най-добре да предупредиш Ландо.

— Лея вече го прави. Готов ли си?

Люк си пое въздух. Изстребителите се бяха прегрупирани в три бойни единици по четири.

— Готов.

— Добре. Давай!

Първата група вече връхлиташе стремително срещу тях. Люк притвори очи и докато управляваше кораба изцяло несъзнателно, се присегна със Силата.

Усещането беше доста непривично. Непривично, но и крайно неприятно. Да докоснеш съзнанието на някой друг с намерение да установиш телепатична връзка, бе съвсем различно от мисловния контакт с цел пълно изкривяване на усещанията. Беше изпитал почти същото и в палата на Джаба при срещата с пазачите, но тогава го отдаде на загрижеността да доведе до успешен край задачата за спасението на Хан. Сега разбра, че има още нещо. Може би тези

действия, дори извършени при самозащита, бяха опасно близо до ръба на тъмните места, където на джедаите им бе забранено да пристъпват. Запита се защо Йода и Бен никога не са му споменавали за това. Чудеше се какво друго за същността на джедая щеше да се наложи да открие сам.

Люк?

Останал за момент без контрол, изстребителят се наклони на една страна и коланите на креслото се впиха в тялото му. Гласът продължаваше да шепти в съзнанието му.

Бен? — извика той. Не приличаше на Бен Кеноби, но ако не беше той, тогава кой...

Ела при мен, Люк — продължи гласът. — Трябва да дойдеш при мен. Ще те чакам.

Кой си ти? — попита Люк и съсредоточи в контакта всичката Сила, която можеше да отдели, без да рискува да разбие кораба. Но чуждото съзнание умело се изплъзваше от хватката му, бе подвижно като носено от урагана листо и той не успяваше да го проследи. — Къде си?

Ще ме намериш.

Люк се напрегна, но връзката се разпадаше.

Ще ме намериш и тогава джедаите ще се издигнат отново. Сбогом засега!

Чакай!

Викът му се изгуби в празнотата. Люк стисна зъби, стегна се и бавно започна да осъзнава, че в ушите му звучи един далеч по-познат глас.

— Лея? — изхриптя той в предавателя, гърлото му бе неопишуемо пресъхнало.

— Люк, добре ли си? — попита нетърпеливо тя.

— Разбира се — този път гласът му прозвуча по-нормално. — Добре съм. Какъв е проблемът?

— Ти си проблемът — намеси се Хан. — Да не мислиш да ги преследваш до дома им?

Люк премигна и се огледа изненадано. Пикиращите изстребители бяха изчезнали, след тях бяха останали само разхвърляни по земята разнебитени останки. На екрана видя, че звездният разрушител е напуснал сянката на Нклон и бързо се отдалечава от планетата към

достатъчно далечна точка от гравитационния кладенец, за да скочи през хиперпространството. Зад него се приближаваха няколко миниатюрни светли точки — два от прикриващите кораби на Ландо, които с голямо закъснение се притичваха на помощ в битката.

— Нима всичко приключи? — глупаво попита той.

— Приключи — увери го Лея. — Свалихме два от техните изстребители, другите избягаха.

— А десантните кораби?

— И те се оттеглиха заедно с изстребителите — отговори Хан. — Така и не разбрах какво правеха тук, изгубих им следите по време на битката. Но, така или иначе, май изобщо не успяха да се приближат до града.

Люк си пое дълбоко дъх и погледна часовника на таблото на изстребителя. Губеше му се половин час. Вътрешното му усещане за време нямаше никакви спомени за него. Нима връзката с другия джедай бе траяла толкова дълго? Трябваше да провери тази работа. Много, много внимателно.

На главния екран на мостика видимият като малка светеща точка на черния фон на Нклон „Съдник“ извърши скока към светлинна скорост.

— Минаха, адмирале — обяви Пелаеон и погледна към Траун.

— Добре — адмиралът погледна почти небрежно към останалите екрани, макар че нямаше от какво да се притеснява далеч от системата на Атега. — И така — завъртя се той в креслото, — какво можете да ни кажете, майстор Кбаот?

— Те изпълниха задачата си — отговори Кбаот с напрегнато изражение. — Успяха да вземат петдесет и една от минните къртици, за които ги изпратихте.

— Петдесет и една — повтори Траун с видимо задоволство. — Великолепно. Нямахте проблеми при насочването им на отиване и на връщане, нали?

Кбаот прикова поглед в Траун:

— Те изпълниха задачата си — повтори той. — Колко пъти възнамерявате да ми задавате един и същ въпрос?

— Докато не се убедя, че получавам правилния отговор — студено отвърна Траун. — По някое време, изглежда, срещнахте проблеми.

— Не съм имал никакви проблеми, адмирале — надуто отговори Кбаот. — Просто разговарях — той млъкна с лека усмивка на лицето. — С Люк Скайуокър.

— Какво говорите?! — изсумтя Пелаеон. — Последните сводки на разузнаването посочват, че Скайуокър е...

Върховният адмирал го принуди с жест да млъкне. Траун се обърна към джедая:

— Обяснете, моля. Кбаот кимна към екрана:

— Сега е там, адмирале. Пристигна в Нклон точно преди „Съдник“.

Блестящите очи на Траун се присвиха:

— Скайуокър е на Нклон? — гласът му бе застрашително спокоен.

— В самия вихър на битката — отговори Кбаот, който съвсем ясно се забавляваше с объркването на адмирала.

— И вие не ми съобщихте? — настоя Траун със същия заплашителен тон.

Усмивката на Кбаот изчезна:

— Вече ви казах, адмирал Траун: оставете Скайуокър на мен. Аз ще се оправя с него, когато реша, по мой си начин. От вас искам само да изпълните обещанието си да ме закарате в Джомарк.

За един момент Траун остана загледан в майстора джедай, червените му очи блестяха, лицето му бе застинало в неразбираемо каменно изражение. Пелаеон сдържа дъха си.

— Още е рано — каза най-накрая адмиралът. Кбаот изсумтя:

— Защо? Защото талантът ми е твърде полезен за вас и не можете просто така да се откажете от мен?

— Нищо подобно — с леден глас отговори Траун. — Въпрос на експедитивност. Не е имало достатъчно време слуховете за вашето присъствие да се разпространят. Докато не се убедим, че Скайуокър ще отговори, само ще ви губим времето да стоите там.

На лицето на Кбаот се появи замечтано изражение:

— О, ще отговори — меко каза той. — Вярвайте ми, адмирал Траун, наистина ще отговори.

— Винаги съм ви вярвал — подигравателно каза Траун. Протегна ръка към йосаламирите, закрепени към креслото на командния мостик, сякаш за да напомни на майстор джедая точно колко му се доверява. —

Но, така или иначе, това ще е загуба на вашето време. Капитан Пелаеон, колко време ще отнеме поправката на повредите по „Съдник“?

— Най-малко няколко дни, адмирале — отвърна Пелаеон. — Зависи от повредите, но може и да потрябват три-четири седмици.

— Добре. Ще отидем на мястото на срещата, ще останем, колкото да се уверим, че отстраняването на щетите върви, и след това ще закараме майстор Кбаот на Джомарк. Вярвам, че това ви задоволява — добави той, поглеждайки към джедая.

— Да — Кбаот внимателно стана от креслото. — Отивам да си почина, адмирале. Викнете ме, ако имате нужда от помощта ми.

— Непременно.

Траун изпрати с поглед отдалечаващия се през мостика Кбаот и след като вратите се затвориха плътно зад него, се обърна към Пелаеон. Капитанът се стегна, опитваше се да не мига твърде често пред блестящия взор на адмирала.

— Искам да изчислите един курс, капитане — студено и решително проговори Траун: — най-прекия път от Нклон към Джомарк при най-висока скорост на изтребител с хипердвигател.

— Тъй вярно, адмирале — Пелаеон махна към щурмана, който кимна и се залови за работа. — Мислите ли, че Кбаот е прав и Скайуокър наистина е там?

Траун леко сви рамене:

— Джедаите могат да влияят на хората, капитане, и през огромни разстояния. Възможно е дори оттук Кбаот да е достатъчно близо до Скайуокър, за да му внуши някоя идея или желание. Дали тези техники ще проработят при някой друг джедай... — отново сви рамене. — Предстои ни да видим.

— Тъй вярно, сър — на екрана пред Пелаеон вече бяха започнали да се появяват исканите числа. — Ако Скайуокър е напуснал Нклон веднага след битката, няма да има никакви трудности да закараме Кбаот на Джомарк преди него.

— Това вече го знам, капитане — отговори Траун. — Аз искам далеч по-предизвикателно нещо. Ще оставим Кбаот на Джомарк и след това ще се върнем и ще направим засада някъде по планирания курс на Скайуокър. На около двацет светлинни години от Джомарк, мисля.

Пелаеон го погледна изненадано. От изражението на Траун дори косъмчетата по врата му настръхнаха.

— Не разбирам, сър — предпазливо каза той. Блестящите червени очи го изгледаха замислено:

— Съвсем просто е, капитане. Искам да избавя нашия могъщ и величествен майстор джедай от растящата му увереност, че е жизненонеобходим за нас.

Пелаеон схвана идеята:

— Като направим засада на Скайуокър на планирания курс към Джомарк?

— Точно така — кимна Траун. — И на място ще решим дали да го заловим жив и да го предадем на Кбаот — погледът му проблесна за момент, — или просто да го убием.

Пелаеон го зяпна, долната му челюст увисна от изненада:

— Вие обещахте на Кбаот, че ще му го предадете!

— Реших да преразгледам сделката — студено отговори Траун. — Скайуокър доказва, че е много опасен за нас, и по всички сведения личи, че досега е устоял на най-малко един опит да го обърнат към тъмната страна на Силата. Кбаот може повече да се надява да подчини на волята си сестра му и близнаците.

Пелаеон погледна към затворените врати в края на залата и си напомни твърдо, че при всичките йосаламири на мостика на „Химера“ няма начин Кбаот да използва Силата, за да подслуша разговора им.

— Може би той очаква с нетърпение предизвикателството да се пребори със Скайуокър, сър — предположи предпазливо.

— Пред него ще има доста предизвикателства, докато изградим отново Империята. Нека да запази уменията и коварството си за тях — Траун се обърна към екраните. — Така или иначе, Кбаот с удоволствие ще забрави за Скайуокър, щом в ръцете му попадне сестра му. Предполагам, че желанията и изискванията на нашия майстор джедай ще се окажат променливи като настроенятията му.

Пелаеон се замисли. По отношение на Скайуокър желанията на Кбаот оставаха забележително устойчиви.

— С почитание предлагам, адмирале, да направим всичко, което е по силите ни, за да заловим Скайуокър жив — рече капитанът и продължи вдъхновено: — Особено ако смъртта му може да накара Кбаот да напусне Джомарк и да се върне на Затънтената земя.

Траун го погледна и леко присви блестящите си очи:

— Интересен момент, капитане — тихо измърмори той. — Наистина интересен. Прав сте, разбира се. На всякъ цена трябва да го държим далеч от Затътената земя. Поне докато не приключи работата по цилиндрите Спаарти и не закараме там всичките йосаламири, които ще ни трябват — усмихна се леко. — Реакцията му спрямо това, което правим там, може да не е съвсем приятна.

— И аз мисля така, сър — кимна Пелаеон. Адмиралът присви устни:

— Чудесно, капитане, съгласен съм с вашето предложение — изправи се в креслото. — Време е да го приведем в действие. Пригответе „Химера“ за светлинна скорост.

Пелаеон се обърна към екраните на командното табло.

— Слушам, сър. Направо към мястото на срещата ли се насочваме?

— Първо ще се отклоним малко. Искам да минем през системата Атега от изходната точка на търговския маршрут, близо до базата на прикриващите кораби, и да се опитаме да наблюдаваме заминаването на Скайуокър. Ще го проследим и след това — погледна натам, където трябваше да се намира Нклон. — Кой знае? Там, където отива Скайуокър, често се появява и „Хилядолетен сокол“. Има вероятност да ги хванем всички заедно.

ГЛАВА 14

— Петдесет и една — изръмжа за пореден път Ландо Калризиан и погледна свирепо към Хан и Лея. Вече десета минута обикаляше нервно около креслата във всекидневната. — Петдесет и една от най-добре оборудваните ми минни къртици. Петдесет и една! Та това е половината от работната ми сила, представяте ли си!? Половината!

Отпусна се в едно кресло, но веднага отново скочи на крака и закръстосва стаята, а черната му пелерина се развяваше зад него като укротен буреносен облак. Лея отвори уста да изрази съжаление и да се опита да го успокои, но Хан предупредително я стисна за китката. Явно и преди бе виждал Ландо в подобно състояние. Тя преглътна думите си и продължи да наблюдава как домакинът им крачи наоколо като затворено в клетка животно. И изведнъж, без никакво предупреждение, всичко свърши.

— Съжалявам — рязко каза Ландо, спря пред нея и взе ръката ѝ. — Пренебрегвам задълженията си на домакин, нали? Добре дошли на Нклон — поднесе ръката ѝ към устните си, целуна я, а със свободната ръка махна към прозореца: — Какво ще кажете за малкото ми предприятие?

— Поразително — отговори убедено Лея. — Как ти хрумна да дойдеш тук?

— А, замислях го от години — сви той рамене, изправи я нежно на крака и я поведе към прозореца, обхванал с ръка кръста ѝ. Откак се бяха оженили с Хан, Лея бе забелязала промяна в отношението на Ландо към нея. То бе станало кавалерско, изцяло според предписанията на дворцовия етикет — коренно различно от държането му при първата им среща в Облачния град. В началото доста се бе озадачила, но после разбра, че всичко е с цел да дразни Хан. Но сега той дори не даде вид, че го е забелязал.

— Попадал съм на планове за нещо подобно в Облачния град от времето, когато го е построил лорд Еклесис Фиг — продължи Ландо и махна с ръка към прозореца. С бавното движение на града хоризонтът

се приближаваше едва-едва, лекото полюшване и гледката напомниха на Лея за няколкото ѝ пътувания с морски кораб. — Повечето от необходимия метал е дошъл от свръхгорещата вътрешна планета, която сполучливо са кръстили Скъперник, и въпреки че за добиването на рудата са използвали гризковци, е отнело страшно много време. Та Фиг е нахвърлял идеята за построяването на подвижна рудодобивна станция, която постоянно да е на неосветената тъмна страна на Скъперник. Но не се е получило.

— Не беше възможно — намеси се Хан и застава зад Лея.

— Повърхността на Скъперник е твърде набраздена, за да може каквато и да е била машина на колела да се движи лесно по нея.

Ландо го погледна изненадано:

— Откъде знаеш за проекта?

Хан разсеяно поклати глава, погледът му обхождаше околността навън и звездното небе над тях.

— Прекарвал съм не един следобед заробен в имперските архиви, когато ти се опитваше да убедиш Мон Мотма да помогне за изграждането на Пътуващия град. Исках да проверя дали някой друг вече не е правил опит, откривайки, че не е възможно да стане.

— Много мило от твоя страна, че си си направил труда — Ландо вдигна вежди: — Ще ми кажете ли най-сетне какво става и защо сте тук?

— Може би ще е най-добре да почакаме и Люк да дойде — тихо предложи Лея, преди Хан да успее да отговори.

Ландо погледна край приятеля си, сякаш току-що бе забелязал липсата на Люк:

— А къде е той всъщност?

— Искаше да вземе един бърз душ и да се преоблече — отговори Хан и насочи вниманието си към натоварената с руда малка совалка, която се приближаваше към платформите за кацане. — Изтребителят му не разполага с особени удобства.

— Най-вече за по-дълги пътувания — съгласи се Ландо и проследи погледа му. — Винаги съм казвал, че не върви хипердвигател на такова малко нещо.

— Ще видя защо се забави — внезапно реши Хан. — Имаш ли предавател в тази стая?

— Ей там — Ландо посочи към украсен с резба дървен бар в ъгъла на стаята. — Набери централата, те ще те свържат.

— Благодаря — извика през рамо Хан, вече преполовил пътя до бара.

— Нещата са зле, така ли? — прошепна Ландо на Лея и проследи с поглед движението на приятеля си.

— Доста — призна тя. — Има вероятност звездният разрушител да е дошъл тук заради мен.

Ландо не отговори веднага, но след малко спокойно, сякаш изричаше неоспорима истина, каза:

— Дошли сте да търсите помощ. — Да.

Той си пое дълбоко дъх.

— Ще направя каквото мога, разбира се.

— Благодаря ти — кимна Лея.

— За нищо — отговори той.

Но погледът му се премести от Хан към прозореца и бурната дейност, която кипеше навън; изражението му не издаваше бушуващите в него чувства. Вероятно си мислеше за последния път, когато Лея и Хан бяха идвали при него с молба за помощ. И какво му струваше това.

Ландо изслуша мълчаливо разказа им и поклати глава:

— Не — решително каза той. — Ако има изтичане на информация, със сигурност не е от Нклон.

— Откъде си сигурен? — попита Лея.

— За вас не е обявено възнаграждение — отговори Ландо. — Вярно, че тук си имаме неколцина негодници, но те се интересуват единствено от парите. Никой от тях няма да ви предаде на Империята за забавление. Освен това защо имперските сили ще крадат моите минни къртици, ако са преследвали вас?

— Просто за да те ядосат — предложи Хан. — Искам да кажа, че не виждам никаква основателна причина да отмъкнат машините.

— Прав си — съгласи се Ландо. — Може би искат да окажат натиск върху някой от моите клиенти или просто да разстроят притока на суровини за Новата република. Както и да, не това е основното. Въпросът е, че те взеха машините, а оставиха вас.

— А откъде знаеш, че няма предложено възнаграждение за нас — попита Люк от мястото си вдясно от него.

Лея бе забелязала, че се бе настанил така, че с лазерния си меч да бъде между приятелите си и единствената врата на стаята. Явно тук се чувстваше в не по-голяма безопасност от нея.

— Защото щях да разбера, ако имаше — отговори леко сопнато Ландо. — Това, че съм станал порядъчен гражданин, не означава, че вече нямам никакви контакти с подземния свят.

— Казах ти, че ще има нужните връзки — кимна с мрачно задоволство Хан. — Чудесно. На кои от хората си имаш вяра, Ландо?

— Е... — леко избръмчаване от китката му го прекъсна.

— Извинявайте — извади мъничък предавател от декоративната си платнена гривна и натисна някакъв клавиш: — Да?

Лея не успя да чуе отговора от мястото си.

— Какъв предавател? — попита Ландо и се намръщи, — Добре. Аз ще се погрижа. Продължете проучванията — изключи предавателчето и го прибра обратно в гривната.

— Обади се от свързочния отдел — обясни той и се огледа. — Засекли са късовълнов предавател на много необичайна честота, който май излъчва от тук.

Лея усети как Хан до нея се напрегна.

— Какъв предавател? — попита той.

— Може би такъв — намеси се Люк. Изправи се, извади от туниката си сплескан цилиндър и пристъпи към Ландо.

— Мислех си, че ще можеш да ми кажеш нещо за него.

Ландо взе цилиндъра и го претегли на ръка.

— Интересно — промърмори и внимателно се вгледа в неразбираемия надпис. — Не бях виждал такова нещо от доста време. Поне не този тип. Откъде го имаш?

— Намерих го зарит в калта в блатата. Арту го засече от доста голямо разстояние, но не успя да ми каже какъв е.

— Това е въпросният предавател значи — кимна Лаидо.

— Направо е невероятно, че все още работи.

— А какво точно излъчва? — попита Хан и погледна уреда, сякаш бе отровна змия.

— Само радиовълни — увери го Ландо. — А и обхватът е доста малък, по-малък от планетарния радиус. Не е възможно да е бил използван, за да се проследи Люк дотук, ако това те тревожи.

— Знаеш ли какво представлява? — попита Люк.

— Разбира се — Ландо му го върна. — Доста стар модел късобълнов предавател за връзка с кораб. Както изглежда, заложен е преди Войната на клонингите.

— Повиквач? — изненада се Люк и го завъртя в ръцете си. — Нещо като устройството за дистанционно управление на кораба?

— Точно така — кимна Ландо. — Само че доста по-сложно. Ако корабът ти е оборудван с напълно автономна верига системи, само с една команда той ще дойде право при теб, като заобиколи всички препятствия по пътя. Някои от корабите дори могат доста умело при необходимост да си пробият път през противника с бой — поклати глава, обзет от спомени. — Понякога това е изключително полезно.

Хан изсумтя леко:

— Кажи го на флотата на „Катана“.

— Е, разбира се, че трябва да вградиш и системи за самозащита — възрази Ландо. — Но поверяването на управлението на сложните системи на кораба на десетки или дори на стотици дроиди поражда допълнителни проблеми. Полуавтоматичните системи, които използваме при транспортните и защитните кораби, тук са достатъчно безопасни.

— А в Облачния град също ли използвахте полуавтоматични вериги? — попита Люк. — Арту каза, че те е видял с нещо подобно в ръка веднага щом се магнахме от там.

— Моят личен кораб бе изцяло автоматизиран — каза Ландо. — Искях нещо, което можеше да реагира веднага, просто за всеки случай — той стисна устни. — Хората на Вейдър сигурно са го открили и са го унищожили, докато са причаквали теб, защото той не дойде, когато го повиках. Каза, че си го намерил в някакво блато ли?

— Да — Люк погледна Лея. — На Дагоба. Лея го зяпна изненадано:

— Дагоба? Където е отишъл обърнатият в тъмната страна на Силата джедай от Бпфаш?

— Точно така — кимна Люк. Стисна здраво цилиндричния предавател със странно изражение на лицето. — Това нещо сигурно е било негово.

— А може друг да го е изгубил по друго време — изтъкна Ландо. — Късовълнов предавател отпреди Войната на клонингите може да работи повече от век на нисък режим на мощност.

— Не — бавно поклати глава Люк. — Негов е, сигурен съм. Пещерата, в която го намерих, е изцяло пропита с тъмната страна на Силата. Струва ми се, че той е умрял там.

Известно време никой не проговори. Лея наблюдаваше внимателно брат си и чувстваше напрежението в мислите му. На Дагоба се бе случило още нещо, което се връзваше с новото усещане за спешност, което бе усетила, докато се приближаваха към Нклон. Люк рязко вдигна очи, сякаш прочел мислите ѝ.

— Говорехме за контактите на Ландо с контрабандистите — каза той. Съобщението беше ясно — сега не му беше времето да пита за подробности около случилото се на Дагоба.

— Точно така — веднага поде Хан, явно и той долавяйки намека. — Искам да знам на кои от твоите заобикалящи закона приятели можеш да вярваш.

Ландо вдигна рамене:

— Зависи какво искаш да им повериш. Хан го погледна в очите:

— Живота на Лея.

Чубака, седнал от другата страна на масата точно срещу Хан, изръмжа изненадано. Ландо го зяпна втрещено:

— Шегуваш се!

Хан поклати глава и прикова поглед в очите на домакина:

— Видя колко близо до нас се движат имперските сили. Налага се да я скрием някъде, докато Акбар разбере откъде изтича информация. Но тя трябва да остане във връзка с Корускант, с други думи, най-подходящото място е някоя дипломатическа мисия, към чиито предаватели да се прикрепим незабелязано.

— А дипломатическата мисия означава кодове — тежко каза Ландо. — Съжалявам, Хан, но не познавам хакер, на когото да се доверя толкова.

— А имаш ли връзки с група контрабандисти, която от дълги години да работи с някого? — настоя Хан.

— И да му вярвам? — замисли се Ландо. — Не точно. Единственият, който донякъде се доближава, е Талон Карде — всички разправят, че е безкрайно честен в търговските си сделки.

— Срещал ли си се с него? — попита Люк.

— Веднъж — отговори Ландо. — Направи ми впечатление на пресметлив и продажен особняк.

— Чувал съм за Карде — намеси се Хан. — Всъщност от месеци се опитвам да се свържа с него. Нали помниш Дравис? Той ми каза, че групата на Карде е най-голямата в момента.

— Може и да е прав — вдигна рамене Ландо. — Карде не е като Джаба, да обикаля и да се перчи с влиянието и силата си. Дори не съм сигурен къде му е базата, да не говорим кои са верните му хора.

— Ако изобщо ги има — изръмжа Хан. Лея видя в очите му огорчението от безполезните срещи с различните контрабандистки групировки, които предпочитаха да не вземат категорична страна в политическия спор между Новата република и Империята. — Доста от тях нямат.

— Рисковете на професията — потърка брадичката си Ландо, сбърчил замислено чело. — Не знам, Хан. Искан ми се да ви предложи да останете тук, но защитата, с която разполагаме, наистина не е в състояние да спре по-сериозно нападение — намръщи се на нещо в себе си. — Освен ако не направим нещо по-хитро.

— Като?

— Например да вземем малък кораб или спасителна совалка и да я скрием под повърхността — очите му заблестяха. — Ще я заравяме точно преди настъпването на зората и така ще бъдете на пряка слънчева светлина само по няколко часа на ден. Имперските сили дори няма да могат да ви открият, да не говорим да стигнат до вас.

Хан поклати глава:

— Прекалено рисковано е. Ако възникне проблем, няма да има как да ни помогнете.

Чубака го докосна по ръката и тихо изръмжа. Хан се обърна към уукито.

— Не е толкова рисковано, колкото изглежда — Ландо насочи вниманието си към Лея. — Може да направим самата капсула напълно безопасна — правила сме такива неща с пратки свръхчувствителни уреди и не са се повреждали.

— Колко трае завъртането на Нклон? — попита Лея. Ръмженето на Чубака стана още по-настойтелно, но все още не достатъчно силно, че да разбере за какво си приказваха с Хан.

— Малко повече от девет стандартни дни — отговори Ландо.

— Значи ще бъдем напълно изолирани от Корускант най-малко четирийсет и пет. Освен ако не разполагаш с предавател, който да

работи и на слънчевата страна.

Ландо поклати глава:

— Най-добрите, които имаме, ще изгорят за няколко минути.

— В такъв случай...

Прекъсна я покашлянето на Хан.

— Чуй има предложение — обяви той, като гласът и изражението на лицето му издаваха смесени чувства.

Всички погледнаха към тях.

— И какво е то? — подсказа Лея. Хан облиза устни:

— Той казва, че ако искаш, би могъл да те заведе на Кашиуук.

Лея погледна към Чубака, усети, че я побиват странни и не особено приятни тръпки.

— Бях останала с впечатлението — внимателно започна тя, — че уукитата не обичат да приемат посетители на техния свят.

Отговорът на Чубака бе объркан като изражението на Хан.

— Уукитата са били доста приятелски настроени към хората, преди да се появи Империята и да започне да ги отвежда в робство — каза Хан. — Но би трябвало да е възможно за посещенията ти да знаят само неколцина души — ти, Чуй, представителят на Новата република и още един-двама.

— Само че отново опираме до представителя на Новата република, нали той ще разбере за мен? — изтъкна Лея.

— Да, но той ще бъде ууки — каза Ландо. — Ако те приеме под личната си закрила, никога няма да те предаде, това е абсолютно сигурно.

Лея се вгледа внимателно в Хан:

— Звучи добре. Защо не ти харесва? Едно мускулче на бузата на Хан трепна.

— Кашиуук съвсем не е най-безопасното място в галактиката — направо заяви той. — Особено за хора. Ще живееш на дървета, на стотици метри над земята...

— Нали ще бъда с Чуй — решително напомни тя, но едва успя да потисне потреперването си. Беше чувала какви ли не разкази за смъртоносната природа на Кашиуук. — Ти му поверяваш живота си доста често.

Той сви сконфузено рамене:

— Друго е.

— Защо не идеш с тях? — предложи Люк. — Така ще можеш лично да я защитиш, ако се наложи.

— Прав си — навъсено се съгласи Хан. — Точно това възнамерявах да направя, но Чуй смята, че ще спечелим повече време, ако двамата с Лея се разделим. Той ще я заведе на Кашиуук, а аз ще отлетя със „Сокол“, като се престоря, че тя все още е с мен. Нещо подобно. Ландо кимна:

— Звучи ми съвсем приемливо.

Лея погледна Люк, на устните ѝ напираше очевидното предложение, но така и остана неизречено. Нещо в изражението му я предупреди да не го моли да дойде с нея.

— Двамата с Чуй ще се оправим — стисна тя ръката на Хан. — Не се притеснявай.

— Е, значи решено — каза Ландо. — Може да използвате моя кораб, разбира се. Всъщност — той изглеждаше замислен, — ако искаш компания, Хан, мога да дойда с теб.

Приятелят му сви рамене, очевидно все още недоволен от решението.

— Ако имаш желание, разбира се.

— Чудесно — каза Ландо. — Може би ще е най-добре да напуснем Нклон заедно — от няколко седмици планирам едно междузвездно пътуване за пазаруване, така че имам основателна причина. След като подминем депото на прикриващите кораби, Чуй и Лея ще вземат моя кораб и никой нищо няма да разбере.

— И тогава Хан може да прати някакво съобщение до Корускант, все едно Лея все още е на борда — предложи Люк.

Ландо се усмихна лукаво:

— Всъщност си мисля, че може да направим нещо повече. Трипио още ли е с вас?

— Помага на Арту при проверката на повредите на „Сокол“ — каза Лея. — Защо?

— Ще видиш — отговори Ландо и се изправи. — Ще ни отнеме малко време, но според мен си заслужава. Хайде да поговорим с моя главен програмист.

Главният програмист беше дребен мъж със замечтани сини очи, тънка ивица коса се извиваше като сива дъга от веждите до врата му, а на тила му имаше намотай блестящ имплантирай шунт. Люк слушаше

как Ландо обяснява процедурата, и остана, докато се убеди; че всичко върви гладко. След това тихо се измъкна и се прибра в стаята, която му бе приготвена от хората на домакина. Час по-късно Лея го намери загледан безцелно в безкрайния звезден поток.

— Ето къде си бил — каза тя, приближи се и погледна към звездите на екрана. — Започнахме да се чудим къде може да си отишъл.

— Трябваше да проверя нещо — отговори Люк. — Свършихте ли вече?

— Аз свърших с моята част — Лея дръпна едно кресло и седна до него. — Сега работят по цялата програма. След това ще дойде и редът на Трипио.

Люк поклати глава:

— На мен ми се струваше доста по-просто.

— Е, основните техники са прости — съгласи се тя. — Доколкото разбирам, най-трудната част е да я прекарат през програмата за самосъхранение на Трипио, без да променят самосъзнанието му — погледна отново към екрана. — Мислех си да те питам дали не искаш да дойдеш с мен на Кашиуук — опитваше се с всички сили гласът ѝ да звучи нормално. — Но ти май имаш други планове.

Брат ѝ потрепери:

— Не те изоставям, Лея — прошепна той и му се искаше да си повярва. — Наистина. В дългосрочен план това може да означава за теб и за близнаците много повече от всичко, което бих могъл да направя на Кашиуук.

— Добре — прие спокойно думите му тя. — Поне ще ми кажеш ли къде отиваш?

— Още не знам — призна той. — Трябва да намеря един човек, но нямам представа, откъде да започна да го търся — поколеба се, изведнъж осъзна колко странно и дори може би налудничаво щяха да прозвучат думите му. Но въпреки това все някога трябваше да изплюе камъчето: — Става въпрос за друг джедай.

Тя го зяпна невярващо:

— Шегуваш се.

— Защо? — попита Люк и се намръщи. Реакцията ѝ изглеждаше някак не на място. — Галактиката е огромна.

— Но нали се смяташе, че ти си последният джедай в нея — възрази тя. — Нали точно това ти е казал Йода, преди да умре?

— Да — кимна той. — Но започвам да си мисля, че е сгрешил.

Тя повдигна вежди:

— Сгрешил? Майстор джедай?

В съзнанието на Люк проблесна скъп спомен: как призрачното видение на Оби уан се опитва да му обясни предишните си твърдения за Дарт Вейдър сред блатата на Дагоба.

— Понякога един джедай може да каже нещо подвеждащо — каза той. — А дори и майсторите джедай не са всезнаещи.

Замълча, гледаше сестра си и се чудеше каква част от цялата история да ѝ разкаже. Разгромът на Империята все още бе твърде далеч, а животът на тайнствения джедай можеше да зависи от опазването на съществуването му в тайна. Лея чакаше мълчаливо, на лицето ѝ бе изписана загриженост.

— Това не трябва да го казваш на никого — пророни накрая Люк. — Наистина на никого, дори на Хан и Ландо, освен ако не стане абсолютно необходимо. Те нямат твоите способности да издържат на разпити.

Лея потрепери, но погледът ѝ остана ясен и тя тихо прошепна:

— Разбирам.

— Добре. Идвало ли ти е някога на ум да се запиташ как Учителя Йода успяваше да остане скрит от императора и Вейдър през всичките години?

Тя сви рамене:

— Вероятно, но съм смятала, че те не са знаели за съществуването му.

— Би трябвало да са знаели — изтъкна Люк. — Те разбраха за мен от изкривяването на Силата, когато започнах да я използвам. Защо да не са знаели и за Йода?

— Някакво прикриване на съзнанието?

— Може би. Но според мен по-вероятно се дължи на мястото, което е избрал да живее. Или по-скоро — сети се той, — което случаят е избрал за негов дом.

Едва забележима усмивка заигра по устните на Лея.

— Нима най-накрая е настъпил моментът да разбере къде е бил твоят таен център за обучение?

— Не исках друг да знае за него — каза Люк, тласкан от неразбираем импулс да се опита да оправдае решението си пред нея. — Беше съвършено скрит, а дори след смъртта му се страхувах, че имперските сили могат да направят нещо — той млъкна, но бързо се съвзе. — Както и да е, сега това няма значение. Домът на Йода беше на Дагоба. Буквално в съседство с обладаната от тъмната страна на Силата пещера, където намерих предавателя.

За миг очите ѝ се разшириха от изненада.

— Дагоба — прошепна тя, кимна леко, като че най-сетне бе решила някаква тормозеща я от дълго време загадка. — Винаги съм се чудила как избягалият от Бпфаш обърнат в тъмната страна на Силата джедай е бил победен накрая. Сигурно тъкмо Йода го е... — намръщи се тя.

— Спрял — довърши вместо нея Люк и по гърба му ползиха тръпки. Собствените му схватки с Дарт Вейдър бяха достатъчно болезнени, а истинска война между двама майстори джедай сигурно би била ужасяваща. — И сигурно го е спрял, без да си губи времето.

— Предавателят вече е бил превключен на ниска мощност — напомни Лея. — Той може би се е приготвял да повика кораба си.

Люк кимна:

— Всичко това обяснява защо пещерата е така пропита с тъмната страна на Силата. Но не обяснява защо Йода е избрал да живее там — той замълча, като я наблюдаваше внимателно.

След малко тя се досети:

— Пещерата го е прикривала — прошепна тя. — Също както взаимно се неутрализират положителният и отрицателният електрически заряд — за страничния наблюдател сякаш няма никакъв заряд.

— Мисля, че в това е обяснението — отново кимна Люк. — И ако наистина това е бил начинът, по който Учителя Йода е останал скрит, защо някой друг джедай не е приложил същия номер?

— Би могъл — съгласи се неохотно Лея. — Но не мисля, че слуховете за Кбаот са достатъчно сериозни, че да тръгнеш да го преследваш.

Люк се намръщи изненадано:

— Какви слухове? Сега Лея се изненада:

— Говори се, че някакъв майстор джедай на име Хоръс Кбаот се е появил отново от скривалището си, където е прекарал последните десетилетия — погледна го внимателно тя. — Не си ли чувал?

Той поклати глава: — Не.

— Но тогава как...

— Някой се свърза с мен, Лея. По време на битката този следобед. Проникна в съзнанието ми, както би го направил джедай.

Двамата се гледаха известно време мълчаливо, накрая Лея проговори:

— Не вярвам. Просто не мога да повярвам. Къде би могъл да се крие толкова дълго джедай със Силата и миналото на Кбаот? И защо?

— Не знам защо — призна Люк. — А относно това къде — кимна към екрана. — Ето това търсех. Място, където би могъл да е умрял обърнат в тъмната страна на Силата джедай — и погледна отново към Лея. — Слуховете обясняват ли къде би могъл да се намира Кбаот?

— Това може да се окаже капан на имперските сили — предупреди го Лея с внезапно станал рязък глас. — Човекът, който се е свързал с теб, може да е някой прегърнал тъмната страна на Силата джедай, като Дарт Вейдър, а историята за Кбаот да е измислена за примамка. Не забравяй, че Йода не ги броеше. Вейдър и императорът все още бяха живи, когато той каза, че ти си последният джедай.

— Възможно е — призна той. — Може и да е фалшив слух. Но ако не е...

Изречението увисна недовършено във въздуха. Лея се измъчваше от колебания, изписани на лицето ѝ и преплетени здраво с тревогите ѝ за безопасността му. Но докато го наблюдаваше, си възвърна контрола върху чувствата.

Беше успяла да напредне доста в тази страна от обучението си.

— Той е на Джомарк — накрая тихо каза тя. — Поне според слуховете, които ни предаде Уедж.

Люк се обърна към екрана и извика в компютъра данните за Джомарк. Не бяха кой знае колко много.

— Не е гъсто населена планета — обади се той, загледан в статистическите данни и рядко осветените части на картата. — Под три милиона. Или поне е било така, когато са вкарани тези данни — добави той и потърси датата на публикацията. — Изглежда, през

последните петнайсет години никой не е обръщал внимание на Джомарк — обърна се към Лея. — Точно такова място ще избере един джедай, за да се скрие от Империята.

— Веднага ли тръгваш?

Погледна я и преглътна бързия и очевиден отговор.

— Не, ще почакам да се пригответе с Чуй и да тръгнем с един прикриващ кораб. Поне дотолкова ще мога да те предпазя.

— Благодаря — тя си пое дълбоко въздух и се изправи. — Надявам се, че знаеш какво правиш.

— И аз — честно отговори той. — Но просто трябва да опитам. Поне това знам със сигурност.

Лея стисна устни:

— Сигурно едно от нещата, с които трябва да свикна, е да се оставям да ме води Силата.

— Не се безпокой — посъветва я Люк, изправи се и изключи екрана. — Не става изведнъж, просто привикваш с нея. Хайде, да отидем да проверим докъде са стигнали с Трипио.

— Най-накрая! — извика Трипио и с отчаяно облекчение размаха ръце, когато Лея и Люк влязоха в стаята. — Господарю Люк! Моля ви, кажете на генерал Калризиан, че намерението му е сериозно нарушение на първичното ми програмиране.

— Не се безпокой, Трипио — успокои го Люк и се приближи към него. Отпред дроидът изглеждаше, като че спокойно седи в креслото, но когато се приближи, Люк видя плетеницата от кабели, които се простираха от шевовете на главата и гърба към компютърното табло зад него. — Ландо и хората му ще внимават да не ти се случи нищо.

Погледна към домакина и получи уверено кимване в отговор.

— Но, господари? Люк...

— Трипио — намеси се Ландо, — погледни на това като на един по-сложен начин да изпълниш първоначално заложената ти програма. Не трябва ли един дроид-преводач да говори от името на лицето, за когото превежда?

— В самата си същност аз съм протоколен дроид — поправи го леденостудено Трипио. — И пак ще повторя, че такова нещо не се предвижда в нито един протокол.

Киборгът погледна иззад командното табло и кимна.

— Готови сме — оповести Ландо и докосна превключвателя. — Да му дадем малко време... Готово. Кажете нещо, Трипио.

— О, скъпи — произнесе той, съвършено имитирайки гласа на Лея.

Арту, застанал в другия край на залата, запиука тихо.

— Това е — каза Ландо, определено доволен от себе си.

— Перфектната примамка — наклони глава към Лея — за перфектната дама.

— Доста странно — продължи Трипио, този път с гласа на Лея в замислено настроение.

— Добре звучи — каза Хан и погледна към останалите.

— Значи сме готови да потегляме?

— Дайте ми един час да оставя последни разпореждания — помоли Ландо и тръгна към вратата. — И без това прикриващият кораб ще се нуждае от време, за да дойде да ни вземе.

— Среща на кораба — извика след него Хан, доближи се до Лея и я хвана за ръката. — Най-добре да се върнем на „Сокол“.

Тя сложи дланта си в неговата и се усмихна уверено:

— Всичко ще бъде наред, Хан. Чуй и другите уукита ще се грижат добре за мен.

— По-добре да се постараят — изръмжа Хан и хвърли бърз поглед към киборга, който махаше последните кабели свързващи Трипио с компютърното табло. — Да вървим, Трипио. Горя от нетърпение да чуя какво мисли Чуй за новия ти глас.

— О, скъпи — прошепна отново Трипио. — О, скъпи! Лея учудено поклати глава, докато вървяха към вратата, и попита невярващо:

— Наистина ли звучи така гласът ми?

ГЛАВА 15

През цялото време на пътуването с прикриващия кораб от Нклон Хан очакваше да бъдат нападнати. За щастие този път предчувствието му не се сбъдна. Трите кораба стигнаха депото на прикриващите кораби без никакви неприятности и заедно извършиха кратък скок през хиперпространството до покрайнините на системата Атега. Там Чубака и Лея се прехвърлиха на яхтата на Ландо „Дамата на късмета“ и потеглиха за Кашиуук. Люк почака, за да се увери, че са заминали безопасно, свали бойната готовност на изтребителя и изчезна по някаква своя тайнствена задача. Хан остана на борда на „Сокол“ с Ландо и Трипио.

— Не се притеснявай за нея — успокои го Ландо, който ровичкаше нещо по бордовия компютър от мястото си на втория пилот. — Сега е в пълна безопасност.

Хан с усилие се отдръпна от илюминатора и го погледна. Навън нямаше какво да види — „Дамата на късмета“ отдавна бе изчезнал.

— Знаеш ли, почти същото нещо каза и тогава на Боорди — рече кисело. — Онова нескопосно скалъпено надбягване, помниш ли? Тогава постоянно повтаряше: „Не се притеснявай за нея.“

Ландо цъкна с език:

— Да, но сега наистина го вярвам.

— Хубаво, че го казваш. Какво забавление си ни измие — [???

— Първо трябва да накараме Трипио да изпрати съобщение до Корускант — отговори Ландо. — Така всеки, който тръгне да ни следи, ще остане с впечатлението, че Лея е на борда на „Сокол“. След това ще прехвърлим няколко системи и ще изпратим ново съобщение. А за след това си мислех — погледна го той изпитателно, — че можем да направим една малка обиколка.

— Обиколка? — подозрително повтори Хан. Ландо направо излъчваше невинност, а на лицето му се бе появило изражението, с което го увличаше в рисковани начинания.

— Да не искаш да обиколим цялата галактика да търсим изчезналите минни къртици?

— Хан! — възкликна докачено Ландо. — Нима мислиш, че ще падна толкова ниско, че да те подмамвам да ми помагаш да си върша работата?

— Извинявай — отговори приятелят му, като се опита гласът му да не прозвучи много подигравателно. — Забравих, че вече си почтен човек. Какви са тези обиколки, които предлагаш да направим?

— Е... — Ландо нехайно се облегна назад и сложи ръце на тила. — Ти спомена, че не си успял да се свържеш с Талон Карде. Мислех си, че можем да опитаме отново.

Хан го погледна изненадано:

— Шегуваш ли се?

— Защо не? На теб ти трябва товарни кораби и добър хакер. Карде може да ти достави и двете.

— Вече не ми трябва хакер — отговори Хан. — Ти сам каза, че сега Лея е в пълна безопасност.

— Разбира се, докато някой не пусне слуха, че тя е там — възрази Ландо. — Не ми се вярва да го направят уукитата, но през Кашиуук минават всякакви други търговци. Достатъчно е да я забележи един човек, и ще се върнеш в същото положение, както когато дойде на Нклон — вдигна той вежди. — А освен това Карде може да разполага с някаква информация за загадъчния нов командващ имперските сили, който напоследък ви кара да се въртите като кучета след опашките си.

Почти със сигурност този командващ стоеше зад нападенията срещу Лея.

— Знаеш ли как да се свържеш с Карде?

— Не пряко, но знам къде да намеря хората му. Но щом така и така разполагаме с Трипио и способностите му да говори всякакви езици, най-добре ще е да продължим напред и да установим нови връзки.

— Ще ни трябва доста време.

— По-малко, отколкото си мислиш — увери го Ландо. — Освен това новите връзки ще покрият следите ни.

Хан се намръщи, но Ландо беше прав. Лея беше в безопасност, поне засега, така че можеха да си позволят да подходят към нещата

предпазливо.

— Добре — кимна той. — Стяга да не се наложи да играем на гоненица с някой звезден разрушител.

— Разбира се — сериозно се съгласи Ландо. — Последното ни желание е да пуснем имперските сили по следите на Карде. И без това си имаме предостатъчно врагове — той превключи интеркома: — Трипио? Чуваш ли ме?

— Разбира се — отговори той с гласа на Лея.

— Ела тук — заповяда Ландо. — Време е за първото ти представление.

Този път командната зала вместо с картини беше пълна със скулптури — над сто бяха подредени около стените или разположени върху богато украсени пиедестали. Разнообразието, както би трябвало да очаква Пелаеон, беше учудващо и варираше от огромни късове камък и дърво, по които личеше намесата на човешка ръка, до други, които по-скоро приличаха на замръзнали живи същества, отколкото на произведения на изкуството. Всяко бе обградено от мек ореол светлина, която рязко контрастираше с тъмните пространства помежду им.

— Адмирале? — колебливо извика Пелаеон, опитвайки се да намери фигурата на Траун сред произведенията на изкуството и меката светлина.

— Влезте, капитане — отвърна студено Траун. Над командното кресло, точно над белеещата се в тъмнината адмиралска униформа, се появиха две блестящи червени точки. — Имате ли някакви новини?

— Да, сър — Пелаеон пристъпи до кръглото командно табло и подаде чипа с информацията. — Една от сондите ни е засякла Скайуокър и спътниците му в покрайнините на Атега.

— И спътниците му — замислено повтори Траун. Взе информационния чип, пхна го в компютъра и мълчаливо прегледа съдържанието му. — Интересно — промърмори. — Наистина интересно. Какъв е този трети кораб, който отива да се скачи с централния отсек на „Хилядолетен сокол“?

— Засега сме го идентифицирали като „Дамата на късмета“ — отговори Пелаеон. — Личният краб на управителя Ландо Калризиан. Една от другите сонди е засякла съобщение, че Калризиан напуска Нклон и отива на покупки.

— Знаем ли, че Калризиан наистина се е качил на борда на кораба на Нклон?

— Тъъ... не, сър, не със сигурност. Но може да се опитаме да получим тези сведения.

— Няма нужда — махна Траун. — Враговете ни са далеч над тези детински номера — посочи към екрана, на който се виждаше как „Дамата на късмета“ се скачва с „Хилядолетен сокол“. — Вижете, капитане, тяхната стратегия. Капитан Соло, съпругата му и може би уукито Чубака се качват на „Сокол“ още на Нклон, а Калризиан взема своя кораб. Излитат до покрайнините на системата Атега и там се прехвърлят.

Пелаеон сви вежди:

— Но ние...

— Шшт! — рязко го прекъсна Траун и вдигна пръст с прикован в екрана поглед. Пелаеон също се взря, но там не се случваше нищо особено. След няколко минути двата кораба се разделиха, внимателно отдалечавайки се един от друг. — Великолепно — каза адмиралът и застопори картината на екрана. — Четири минути и петдесет и три секунди. Доста са бързали, разбира се, да не забравяме, че скачването на два кораба ги прави твърде уязвими. Което означава... — сбърчи замислено чело, но след това взорът му се проясни и той със задоволство продължи: — Че трима души са минали от кораб на кораб.

— Тъй вярно, сър — кимна Пелаеон, чудеше се откъде, в името на Империята, бе разбрал това адмиралът. — Но поне знаем със сигурност, че Лея Органа Соло е останала на „Хилядолетен Сокол“.

— Така ли? — лениво попита Траун. — Наистина ли го знаем със сигурност?

— Мисля че, да, сър — настойчиво отговори Пелаеон. Все пак адмиралът не бе видял записа до края. — След като „Дамата на късмета“ и изстребителят на Скайуокър потеглиха, засякохме съобщение, което без съмнение идваше от „Хилядолетен сокол“.

Траун поклати глава:

— Било е запис — гласът му не оставяше място за спор. — Не, те са по-хитри. Значи е бил пренастроен на нейните гласови честоти дроид, най-вероятно протоколният ЗРО дроид на Скайуокър. Виждате ли, Лея Органа Соло е единият човек, който е заминал с „Дамата на късмета“.

Капитанът се взря в екрана:

— Не разбирам.

— Нека да видим какви са възможностите — отговори Траун, облегна се в креслото и сплете пръсти пред себе си. — На борда на „Хилядолетен сокол“ излитат трима души, а на „Дамата на късмета“ има само един. След това между двата се прехвърлят общо трима души. Но Соло и Калризиан са хора, които няма да поверят кораба си на несигурното управление на бордовия компютър или на някой дроид. Така че накрая на всеки кораб трябва да остане поне един човек. Следите ли мисълта ми?

— Да — кимна Пелаеон. — Но от това не става ясно кой къде е отишъл.

— Търпение, капитане — прекъсна го Траун. — Търпение. Както казахте, въпросът опира до крайния състав на екипажите. За щастие, след като вече знаем, че са били извършени три прехвърляния, остават само две възможни комбинации: Или Соло и Органа Соло са заедно на „Дамата на късмета“, или че там са Органа Соло и уукнто.

— Освен ако не се е прехвърлил някой дроид — изтъкна Пелаеон.

— Не ми се вярва — поклати глава Траун. — Ако погледнем назад в миналото, Соло никога не е харесвал дроидите и не им е позволявал да пътуват на кораба му освен при изключително необичайни обстоятелства. Дроидът на Скайуокър и приятелят му космическият робот, изглежда, са единственото изключение, а благодарение на уловеното от вас съобщение вече знаем, че дроидът е останал на „Хилядолетен сокол“.

— Тъй вярно, сър — отговори не напълно убедено Пелаеон, но много добре съзнаваше, че не сега е времето и мястото да спори. — Да обявя ли за издирване „Дамата на късмета“?

— Не е нужно — отклони предложението му Траун и този път задоволството в гласа му си пролича ясно. — Знам с абсолютна точност накъде отива Лея Органа Соло.

Пелаеон го зяпна изненадано:

— Не може да бъде, сър.

— Говоря сериозно, капитане — спокойно каза Траун. — Помислете: Соло и Органа Соло няма какво да спечелят, ако просто се прехвърлят заедно на „Дамата на късмета“ — „Хилядолетен сокол“ е

много по-бърз и по-добре защитен. Това упражнение има смисъл единствено ако Органа Соло и уукито са заедно — адмиралът се усмихна: — А след като знаем това, остава само едно възможно място, където могат да отидат.

Пелаеон погледна към екрана, чувстваше се малко объркан. Но логиката на върховния адмирал изглеждаше абсолютно ясна и непоклатима:

— Кашиуук?

— Кашиуук — потвърди Траун. — Те много добре знаят, че не могат да се изплъзват постоянно от ногрите, и затова са решили да я заобиколят с уукита. С всичките недостатъци и положителни страни на това действие.

Пелаеон потръпна. Той бе летял с един от корабите, изпратени до Кашиуук да заловят уукита за императорската търговия с роби.

— Може и да не излезе толкова лесно, колкото изглежда, адмирале — предупреди го той. — Най-доброто, което може да се каже за природата на Кашиуук, е, че тя представлява смъртоносен капан. А и самите уукита са изключително способни бойци.

— Не по-добри от ногрите — възрази студено Траун. — А какво разбрахте за Скайуокър?

— След като напусна Атега, се насочи към Джомарк — отговори Пелаеон. — Но може и да е променил курса си, след като е излязъл от обхвата на нашите сонди.

— Не, със сигурност отива към Джомарк — леко се усмихна Траун. — Нашият майстор джедай го каза, нали? — адмиралът погледна към часовника на командното табло. — Заминаваме за Джомарк незабавно. Каква преднина имаме?

— Най-малко четири дни, при условие че Скайуокър не е направил никакви подобрения на изтребителя си. А може и повече, зависи колко пъти ще спре по пътя.

— Няма да спира изобщо — каза Траун. — За пътувания на такива разстояния джедаите изпадат в хибернационен транс. Но за нашите цели четири дни преднина са съвсем достатъчни — той се изправи в креслото и натисна някакъв бутон. Изображенията на скулптурите се стопиха и студена светлина обля командната зала. — Ще ни трябват още два кораба. Кръстосвач прехващан, който да

измъкне от хиперпространството Скайуокър, и някакъв товарен кораб. За предпочитане такъв, от който ще можем да се лишим лесно.

— Да се лишим лесно? — премигна изненадано Пелаеон.

— Точно така, капитане. Ще трябва да замаскираме нападението като обикновен нещастен случай. Попаднали сме на Скайуокър, докато сме претърсвали товарен кораб, заподозрян, че носи въоръжение за бунтовниците — вдигна той вежди: — По този начин си запазваме възможността при необходимост да го прехвърлим към Кбаот, без Скайуокър да разбере, че е било засада.

— Разбрано, сър — отговори Пелаеон. — С ваше разрешение ще се оттегля да подготвя „Химера“ за пътуването — обърна се той и замръзна на място.

В средата на залата се издигаше скулптура, която не бе изчезнала с останалите. Обяна от нежна светлина, тя се извиваше на пиедестала като вълна от странен океан.

— Да — каза Траун зад него. — Тази всъщност е истинска.

— Много... много интересно — успя да отговори Пелаеон. Скулптурата му действаше хипнотично.

— Нали? — съгласи се адмиралът, гласът му бе изпълнен с копнеж. — Тя е свидетелство за единствения ми провал в Непознатите райони. Единствения път, когато разбирането за изкуството на една раса не успя да ми даде вътрешна представа за нейната душевност. Или поне не навреме. Сега вярвам, че най-накрая започвам да ги разбирам.

— Занапред ще се види ползата — предположи дипломатично Пелаеон.

— Едва ли — отговори със същия унесен глас Траун. — Отмъстих си за накърнената чест, като унищожих цялата им планета.

Пелаеон преглътна.

— Да, сър — прошепна той и отново тръгна към вратата. На минаване покрай скулптурата потрепери леко.

ГЛАВА 16

В хибернационния транс на джедаите нямаше сънища, той минаваше без спомени, без съзнание за съществуването на външния свят. Приличаше твърде много на състояние на кома с една малка разлика: въпреки липсата на истинско съзнание у Люк усетът му за време не изчезваше. Той не разбираше как става това, но някак се бе научил да го използва.

Точно този усет за време заедно с неистовото пиукане на Арту някъде отдалеч беше първият намек, че нещо не е наред.

— Добре, Арту, вече съм буден — увери той дроида, докато се връщаше в съзнание.

Премига няколко пъти, за да премахне лепкавото усещане в очите си, и направи бърза проверка на показанията на компютъра. Данните потвърдиха предположението му: изстребителят бе изскочил от хиперпространството на почти двацет светлинни години от Джомарк. Радарът показваше право пред него два кораба, а малко по-встрани трети. Все още сънен, той вдигна глава да погледне по-внимателно.

Внезапният приток на адреналин го събуди напълно. Отпред имаше товарен междузвезден кораб, мощните му двигатели ясно проблясваха през смачканите и тук-там пробити плочи на корпуса. Зад него, надвиснал застрашително като тъмна морска бездна, се възправяше имперски звезден разрушител.

Гневът, страхът и омразата са роби на тъмната Сила. Люк с усилие потисна страха си. Товарният кораб беше между него и звездния разрушител, имперските сили, съсредоточили се над голямата си плячка, може още да не го бяха забелязали.

— Да изчезваме от тук, Арту — каза той, превключи на ръчно управление и бързо обърна изстребителя. Двигателите нададоха вой, протестирайки срещу резкия завой.

— Неидентифициран изстребител — изгърмя груб глас от говорителя. — Говори имперският звезден разрушител „Химера“. Предайте идентификационния си код и местоназначение.

Дотук с надеждите, че не са го забелязали. Едва сега Люк зърна в далечината причината за изскачането от хиперпространството — третият кораб бе кръстосвач прехващач, любимото оръжие на Империята за задържане на неприятеля. Сигурно бяха лежали в засада зад товарния кораб и явно единствено на лошия му късмет се дължеше фактът, че е попаднал в тежката сянка на прехващана и е бил измъкнат от хиперпространството заедно с товарния кораб.

Люк притвори очи съсредоточено, присегна се със Силата и се опита да разбере дали той беше на Републиката, неутрален кораб или пират, заловен от „Химера“. Но на борда нямаше и следа от живот. Екипажът или бе успял да избяга, или вече бе отведен в плен. Тъй или иначе, в този момент Люк нищо не можеше да направи за тях.

— Арту, намери най-близкия край на гравитационната фуния на прехващана — заповяда той и хвърли изстребителя в обръщащо стомаха свободно падане, което дори компенсаторите на ускорителите не успяха да намалят. Ако успееше да се държи така, че товарният кораб да е постоянно между изстребителя и звездния разрушител, можеше да се опита да излезе от обхвата, преди да насочат привличащия лъч и да го издърпат.

— Неидентифициран изстребител — грубият глас звучеше ядосано. — Повтарям, съобщете идентификационния си код или се пригответе да бъдете задържани.

— Трябваше да взема един от фалшивите кодове на Хан — измърмори Люк. — Арту, къде е най-близкият край?

Дроидът избибика и на екрана на компютъра се появи сложна диаграма.

— Толкова далеч! — прошепна Люк. — Е, не ни остава друго, освен да се опитаме да стигнем дотам. Дръж се!

— Неидентифициран изстребител...

Остатъкът от думите му бе погълнат от рева на двигателите, включени внезапно от Люк на пълна мощност. Питащото пиукане на Арту почти се загуби в оглушителния шум.

— Не, по-добре защитните полета да останат изключени — извика в отговор Люк. — Трябва ни допълнителна мощност, за да поддържаме висока скорост.

Премълча, че ако звездният разрушител наистина имаше намерение да ги превърне в пара, на това разстояние наличието или

липсата на защитните полета нямаше особено значение. Но, така или иначе, Арту сигурно вече го знаеше.

Дори и да не искаха просто да го унищожат, имперските сили явно няхаха намерение и да го пуснат да им избяга. На екрана на радара се виждаше как звездният разрушител се промъква на удобна позиция зад повредения товарен кораб.

Люк погледна към радара. Все още бяха в обсега на притеглящия лъч и ако продължаваха да се движат с тази скорост, положението нямаше да се промени през следващите няколко минути. Трябваше да измисли начин да ги обърка, да насочи вниманието им другаде...

— Арту, трябва ми бързо препрограмиране на едно от протонните торпеда — извика той. — Ще го пуснем без никаква начална скорост, но така, че да се насочи право назад. Никакви сензори и излъчвания, искам да бъде абсолютно безжизнено. Можеш ли да го направиш? — дроидът изпиука положително. — Добре. Кажи ми, като си готов, и го пусни веднага.

Насочи вниманието си към екрана и леко коригира курса на изстребителя. Изстреляно с минимум активност на направляващите сензори, торпедото щеше да затрудни внушителното количество заглушители на звездния разрушител, а липсата на всякакво излъчване щеше да ограничи възможността имперските сили да се опитат да го взривят с лазери. Разбира се, оставаше проблемът, че ако торпедото не е насочено изключително точно, ще се взриви преди или след предполагаемата му цел, без да ѝ нанесе никакви поражения.

Арту изпиука и с леко трепване на изстребителя торпедото бе изстреляно. Люк наблюдаваше напрегнато движението му и в един момент се присегна със Силата да поправи траекторията му. Миг покъсно товарният кораб се взриви с ярки последователни експлозии.

Люк погледна към радара и мислено стисна палци. Почти бяха излезли от обхвата. Ако останките от товарния кораб успеяха да заглушат притеглящия лъч още няколко секунди щяха да се справят.

Арту избибика предупредително. Люк погледна към екрана за превода, след това — към радара с по-голям обхват и почувства как стомахът му се сви. Арту отново избибика, този път по-настойтелно.

— Видях го, Арту — изръмжа Люк. Това беше очевидната тактика, която можеха да приложат имперските сили. Товарният кораб вече не представляваше никакъв интерес, така че прехващачът

променяше позицията си, завъртайки се така, че да обхване в прожекторите на тежкото си гравитационно поле изплъзващия се изтребител. Люк наблюдаваше на екрана как фуниеvidният лъч се завърта под прав ъгъл.

— Дръж се, Арту — извика той, направи рязък завой под прав ъгъл, така че застанаха перпендикулярно на първоначалния си курс.

Зад него се чу изненадан писък.

— Спокойно, Арту. Знаем какво правя — извика той на дроида.

От дясната им страна звездният разрушител със закъснение се опитваше да извърти огромното си туловище, за да последва маневрата на Люк, и за пръв път от началото на сблъсъка от него започнаха да изскачат проблясъци на лазерни изстрели.

Люк реагира мигновено. Само скоростта нямаше да ги спаси сега, а едно точно попадение би прекратило завинаги състезанието.

— Включи защитните полета, Арту — заповяда той на дроида и съсредоточи цялото си внимание в най-добрите маневри, на които бе способен. — Намери баланс между защитните полета и скоростта.

Арту отговори и веднага се почувства лек спад в шума на двигателите, защитните полета бяха започнали да черпят мощност. Скоростта на изтребителя намаля, но засега номерът минаваше. Изваден от равновесие от резкия завой под прав ъгъл, прехващачът се въртеше в погрешната посока, притеглящият лъч търсеше в предишния курс на изтребителя. Командирът на прехващана очевидно се опитваше да поправи грешката си, но отклонената от курса инерция на огромните генератори на притеглящото поле беше на страната на Люк. Ако успееше да остане извън обхвата на звездния разрушител още няколко секунди, щеше да е недостижим за притеглящия лъч и можеше да направи скок в хиперпространството.

— Подготовка за светлинна скорост — заповяда той на Арту. — Няма значение в каква посока, ще направим кратък скок и после ще нагласим нещата по-внимателно.

Арту изпиука.

Защитните колани рязко се впиха в тялото на Люк. Привличащият лъч на звездния разрушител ги бе докопал.

Арту изпищя ужасено, но Люк нямаше време да го успокоява. Първоначалният му прав курс се бе превърнал в крива, въртене в орбита, в чийто център бе звездният разрушител. Тя не беше устойчива

като истинските и веднага щом от имперския кораб успееша да насочат към изстребителя още един прехващащ лъч, щеше да се превърне в насочена навътре спирала, чиято крайна точка щеше да бъде хангарът на звездния разрушител.

Люк свали защитните полета и за пореден път включи двигателите на пълна мощност, макар много добре да съзнаваше, че опитът ще е безполезен. Така и стана — в първия миг хватката на притеглящия лъч като че ли отслабна, но после отново се стегна. Незначителната промяна в скоростта не бе достатъчна, за да надделее над прехваналия ги лъч. Но ако успеше някак да промени рязко скоростта...

— Неидентифициран изстребител — отново прозвуча грубият глас, този път без съмнение изпълнен със злорадство. — Нямате никакъв шанс да избягате, по-нататъшните ви усилия само ще повредят двигателя. Заповядвам ви да намалите и да се пригответе за кацане.

Люк стисна зъби. Щеше да е изключително опасно, но нямаше друг избор. А и беше чувал, че веднъж подобно нещо било проработило. Някъде.

— Арту, ще се опитаме да направим един номер — обърна се той към дроида. — Когато ти дам знак, включи с обратна сила компенсаторите на ускорителите на пълна тяга, не обръщай внимание на предпазителите — нещо изпиука откъм контролното табло и той хвърли бърз поглед към екрана. Спираловидното падане ги бе довело точно до края на гравитационната проекция на прехващача. — Арту, сега!

С вой на ужасно натоварените си системи изстребителят закова на място. Люк нямаше достатъчно време дори да се запита какво на борда на кораба можеше да издаде такъв писък, когато отново увисна, този път с още по-голям натиск, на предпазните колани. Палците му, готови на спусъците, натиснаха силно и излетяха две протонни торпеда, а изстребителят мигновено вдигна нос нагоре. Заради изненадващата му маневра прехващащият лъч на звездния разрушител за момент отпусна хватката. Ако направляващият го компютър сега хванеше торпедата вместо самия изстребител...

Изведнъж торпедата изчезнаха, зад тях едва-едва се забелязваше леката следа, където бяха уловени от първоначалния им курс. Номерът

беше минал, звездният разрушител придърпваше грешната цел.

— Свободни сме! — извика той на Арту и включи двигателите на пълна мощност. — Пригответи се за скок в хиперпространството!

Дроидът отговори нещо, но Люк нямаше време да погледне превода на екрана. Имперските сили бяха разбрали грешката си и съзнавайки, че нямат време да пренасочат прехващания лъч, явно бяха решили да ги унищожат. Като че ли всички оръдия на звездния разрушител стреляха едновременно и изведнъж Люк се изправи пред истинска буря от лазерен огън. Насили се да се отпусне, НозВоли на Силата да го завладее и да поеме контрола над ръцете му на кормилото така, както водеше лазерния меч. Корабът подскочи веднъж, бяха ги уцелили, с периферното си зрение той забеляза как лазерното оръдие на десния борд изчезна в облак свръхгореща плазма. Над тях прелетя Друг изстрел, още един прогори по-близо следа в светещото небе над тях. От контролното табло се чу тих сигнал — вече бяха извън притеглящата сянка на прехващача.

— Давай! — извика Люк към Арту.

Прозвуча нов обтягащ нервите електронен писък, а небето пред тях изведнъж се изпълни с безкрайна звездна светлина.

Бяха успели.

На Пелаеон му се струваше, че Траун стои до илюминатора вече цяла вечност, загледан в точката, където бе изчезнал изстребителят на Скайуокър. Капитанът го наблюдаваше скришом и напрегнато се чудеше кога ще последва неизбежното избухване. Разсеяно изслуша доклада за щетите от четвъртия прожектор на прехващания лъч и предпазливо избягна да налага наказания. Унищожаването на един от десетте прожектора на „Химера“ не беше кой знае каква загуба. Но не така стоеше работата с бягството на Скайуокър.

Траун се размърда и се обърна към него. Пелаеон се стегна.

— Елате с мен, капитане — спокойно каза адмиралът и тръгна към изхода на командния мостик.

— Слушам, сър — промърмори Пелаеон и тръгна след него, а в главата му се въртяха разкази как Дарт Вейдър е наказвал грешките на подчинените си.

На мостика бе необичайно тихо. Траун се насочи към задната стълба и тръгна надолу към помещението на екипажа на десния борд. Мина покрай седналите зад компютърните екрани редници, край

изпъналите се зад тях офицери и спря пред контролното табло на прехващащите лъчи на десния борд.

— Името — гласът му бе мъчително спокоен.

— Крие Пийтерсън, сър — отговори седналият пред таблото младеж и го изгледа предпазливо.

— Ти отговаряше за прехващания лъч при сблъсъка с изстребителя — бе по-скоро твърдение, а не въпрос.

— Тъй вярно, сър. Но грешката не беше моя. Траун леко вдигна вежди:

— Обясни!

Пийтерсън понечи да махне с ръка, но промени решението си:

— Целта направи нещо с компенсаторите на ускорителите, вследствие на което изчезна векторът на скоростта му...

— Знам какво стана — прекъсна го Траун. — Искам да разбера защо бягството му не е твоя грешка.

— Никога не съм бил обучаван за такава възможност, сър — отговори Пийтерсън, в очите му проблесна предизвикателство. — Компютърът го изпусна за момент, но веднага след това показа, че отново го е хванал. Нямахме откъде да знам, че е засякъл нещо друго, докато...

— Докато протонното торпедо не взриви прожектора?

Пийтерсън спокойно издържа погледа му:

— Тъй вярно, сър.

Известно време Траун го оглеждаше изучаващо и накрая попита:

— Кой е твоят командир?

Погледът на Пийтерсън се плъзна надясно:

— Младши лейтенант Коклежа, сър.

Бавно, но решително адмиралът се обърна към високия мъж, застанал сковано на пътеката.

— Вие ли отговаряте за този човек? Коклежа преглътна:

— Тъй вярно, сър.

— И Неговото обучение е било ваша отговорност?

— Тъй вярно, сър — повтори Коклежа.

— По време на обучението отигравали ли сте подобен случай?

— Не си спомням, сър — призна младши лейтенантът. — Стандартната програма за обучение включва случаи на изпускане на целта и мнимо повторно хващане.

Траун погледна леко към Пийтерсън:

— Вие ли сте го вербували, младши лейтенант?

— Не, сър. Той е на задължителна военна служба.

— И това го прави по-малко ценен за вашето обучение от обикновен редник?

— Не, сър — Коклежа хвърли бърз поглед към Пийтерсън. — Винаги съм се държал по един и същ начин с подчинените си.

— Разбирам — замисли се за момент адмиралът, после се обърна и погледна над рамото на Пелаеон. — Рък!

Пелаеон се стресна, когато Рък безшумно се промъкна край него, не бе разбрал, че ногрито ги е последвало долу. Траун изчака Рък да застане до него и отново се обърна към Коклежа:

— Младши лейтенант, знаете ли каква е разликата между грешка и объркване?

Целият мостик бе замрял. Коклежа преглътна едва-едва, кръвта се бе оттекла от лицето му:

— Не, сър.

— Всеки може да се обърка, младши лейтенант. Но това объркване не става грешка, докато провинилият се не откаже да се поправи — вдигна леко пръст и почти нехайно махна с ръка.

Пелаеон не забеляза движението на Рък. Пийтерсън дори нямаше време да извика.

Някъде от дъното на помещението на екипажа се чу как някой прави опит да не повърне. Траун отново погледна зад Пелаеон и махна с ръка, тишината бе нарушена от приближаването на двама щурмоваци.

— Освободете се от него — заповяда им адмиралът, извърна се от сгърченото тяло на Пийтерсън, впи поглед в Коклежа и меко продължи: — Объркването, младши лейтенант, сега е поправено. Може да започнете да обучавате негов заместник.

Задържа погледа си на Коклежа още няколко секунди. След това, изглежда, забравил за напрежението наоколо, се обърна към Пелаеон:

— Искам пълните технически и тактически данни от последните секунди на този сблъсък, капитане — със съвършено равен глас каза той. — Изключително много ме интересува накъде се е насочил Скайуокър.

— Заповядайте, сър — колебливо проговори един лейтенант и пристъпи напред, за да подаде на адмирала информационен чип.

— Благодаря — погледна го разсеяно Траун и го прехвърли на Пелаеон. — Ще го хванем, капитане — каза той и тръгна обратно през помещението към стълбата. — Съвсем скоро ще го хванем.

— Тъй вярно, сър — предпазливо се съгласи Пелаеон и забърза да го настигне. — Сигурен съм, че е въпрос на време.

Траун вдигна вежди и благо отговори:

— Не ме разбрахте. Аз го казах съвсем буквално. Той не е много далеч от тук и — усмихна се многозначително на Пелаеон — е напълно безпомощен.

Пелаеон го погледна изненадано:

— Не ви разбрах, сър?

— Използваният от него трик има един интересен страничен ефект, за който, както подозирам, той няма представа — обясни адмиралът. — Обръщането на компенсаторите на ускорителите причинява доста големи щети на хипердвигателя. След не повече от една светлинна година той напълно ще излезе от строя. Само трябва да проследим посоката, в която изчезна, или да убедим някой друг да го направи вместо нас и той ще бъде наш. Разбрахте ли?

— Да, сър. Да се свържа ли с останалите кораби от флотата?

Траун поклати глава:

— Сега най-важната задача на флотата е да се подготви за нападението над Слуис Ван. Не, мисля да предоставим тази задача на външни хора. Изпратете съобщение до ръководителите на контрабандистите, които действат в този район. Браск, Карде, Парта и всички останали, с които поддържа връзка. Използвайте личните им честоти и кодове. Едно леко напомняне, колко знаем за всеки от тях, ще ги направи по-сговорчиви. Предайте им курса на Скайуокър и обявете награда от трийсет хиляди за залавянето му.

— Слушам, сър — Пелаеон погледна надолу към помещението на екипажа. Около станцията за прехващащите лъчи все още се долавяше движение. — Сър, щом сте били убедени, че бягството на Скайуокър е само временно...?

— Империята е във война, капитане — с леден глас отговори върховният адмирал. — Не можем да си позволим лукса да работим с хера, чийто ум е толкова ограничен, че не може да се приспособи към

изненадваща ситуация — той погледна изразително към Рък и отново впери блестящите си червени очи в Пелаеон: — Изпълнявайте заповедите, капитане. Скайуокър ще бъде наш. Жив или мъртъв.

ГЛАВА 17

Циферблатите и екраните пред Люк святкаха леко, по тях се изписваха данните за състоянието на корабните системи. През прозрачната повърхност на люка се виждаше носът на изтребителя, отразяващ светлината на далечните звезди. Още по-нататък бяха самите звезди, пръскащи наоколо студен блясък. И това беше всичко. Нямаше слънце, планети, астероиди или комети. Нищо. Нито бойни или транспортни кораби, сателити и сонди. Нищо. Люк и Арту се намираха буквално в средата на нищото. Компютърната проверка на състоянието на кораба приключи и Люк попита:

— Арту, какво е положението?

Зад него се чу жален електронен стон и отговорът на дроида се появи на екрана на компютъра.

— Толкова ли е зле?

Арту отново изплака и заключението на компютъра бе заменено от собствената му преценка за ситуацията.

А тя никак не беше добра. Включването на обратно на компенсаторите на ускорителите бе причинило неочаквано пренатоварване на напрежението и в двата компресора на хипердвигателите — не бяха изгорели на място, но повредата ги бе спряла десет минути след прехвърлянето в хиперпространството. Корабът се бе движил с четвърта скорост, което означаваше, че бяха изминали не повече от половин светлинна година. На всичкото отгоре токовият удар бе извадил извън строя и векторния предавател.

— С други думи — каза Люк, — не можем да тръгнем, няма кой знае каква вероятност да ни намерят и не сме в състояние да се обадим за помощ. Това обобщава ли всичко?

Арту добави още нещо.

— Прав си — въздъхна Люк. — И не можем да останем дълго време тук.

Потри с ръка брадичката си и се опита да отблъсне страха, който заплашваше да го обземе. Страхът щеше да ограничи способността му

да мисли, а в този момент трезвата преценка беше последното нещо, което можеше да си позволи да губи.

— Добре — проточи той. — Нека да опитаме следното: да извадим и двата компресора на хипердвигателите и да видим дали ще успеем от здравите части да сглобим един работещ. Ако се получи, ще го сложим някъде в средата на веригата, където ще може да обслужва и двата двигателя. Може би до серпантината на помощния стартер, който не ни е нужен, за да се приберем у дома. Възможно ли е?

Арту изпиука замислено.

— Не те питам дали ще е лесно — търпеливо отговори Люк, след като прочете на екрана превода, — а дали е възможно.

Последва още едно песимистично съобщение.

— Е, да опитаме въпреки всичко — той свали колана и се опита да се обърне в тясното ограничено пространство в пилотската кабина.

Ако свалеше облегалката на катапултиращото кресло, можеше да стигне до товарния отсек и намиращите се вътре инструменти. Арту отново се обади.

— Не се безпокой, няма да се заклеця — успокои го Люк, промени решението си и посегна към вградените в стените на кабината ниши. Там се намираха ръкавиците и шлемът на скафандъра му. По-лесно щеше да му е да излезе в открития космос и да се промъкне в товарния отсек през долния люк. — Ако искаш да помогнеш, можеш да намериш упътването за поддръжка на кораба и да видиш как да извадя компресорите. И махни тази траурна физиономия, започваш да се държиш като Трипио.

Арту все още бръмчеше, обиден от сравнението, когато херметически затвореният шлем на Люк отрязва звука. Но все пак наистина изглеждаше по-спокоен.

Трябваше му почти два часа, за да мине покрай всички кабели и тръбички и да извади от гнездото компресора на левия хипердвигател, и само една минута, за да разбере, че първоначалният песимизъм на Арту е бил напълно оправдан.

— Напукан е — тъжно оповести на дроида Люк и завъртя тежката кутия в ръцете си. — Кожухът му не става за нищо. Пукнатините са съвсем малки, някои едва се забелязват, но са по почти цялата дължина.

Арту тихо изпиука, но нямаше нужда от превод. Люк не разбираше кой знае колко от поддръжка на изтребители, но знаеше достатъчно, за да осъзнае, че без здравия свръхпроводим кожух компресорът на хипердвигателя е само кутия със свързани безполезни части.

— Да не се предаваме още — напомни той на Арту. — Ако кожухът на другия компресор е в ред, ще можем да излетим.

Събра инструментите, движеше се необичайно тромаво при нулевата гравитация и тръгна през корпуса на изтребителя към десния двигател. Само няколко минути му бяха необходими, за да свали нужната преграда и да свърже отново някои от изгорелите кабели. След това, опитвайки се да провере едновременно главата си и фенерчето в отвора, като не се заслепява, надникна вътре.

Внимателният преглед на кожата на компресора показва, че няма никакъв смисъл да продължава. За известно време той просто увисна там, коляното му леко почукваше по регулиращия напрежението вентил, чудейки се какво, в името на Силата, можеха да направят. Изтребителят, толкова здрав и безопасен дори в разгара на битката, сега бе само една плашещо тънка нишка, на която се държеше животът му.

Озърна се, погледна към празнотата и далечните звезди и лекото усещане за падане, което винаги съпровождаше нулевата гравитация, отново го завладя. В главата му изплува стар спомен: как виси от Облачния град, отслабен от страх и шока от загубата на дясната ръка, чудейки се докога ще му стигнат силите да се държи да не падне. Лея, без думи извика той, влагайки цялата си сила в новодобитите си умения на джедай. Лея, чуваш ли ме? Отговори!

Нямаше друг отговор освен ехото в собственото му съзнание. Но той не бе и очаквал друго. Лея отдавна бе заминала и сега трябваше да е в безопасност на Кашиуук под закрилата на Чубака и цялата планета на уукитата. Попита се дали някога ще разбере какво се е случило с него. За джедая няма чувства, а покой. Люк си пое дълбоко дъх и изтласка черните мисли. Не, няма да се предаде. След като хипердвигателите не можеха да бъдат поправени, сигурно имаше нещо друго, което можеше да опита.

— Идвам, Арту — обяви той, върна на мястото му панела и събра инструментите. — Докато ме чакаш, провери как стои работата с

векторния преподавател.

Когато Люк се върна и издърпа над себе си люка на пилотската кабина. Арту вече бе извадил всички данни. Не бяха по-окуражителни от тези на компресорите на хипердвигателите. Направена от десет километра изключително тънка свръхпроводима жица, антената едва ли можеше да се поправи на място. Но пък и Люк не бе обикновен пилот на изстребител.

— Добре, ето какво ще направим — бавно каза той на дроида. — Външният слой на антената е безвъзвратно загубен, но сърцевината ѝ не ми изглежда засегната. Ако някъде на кораба намерим десет километра свръхпроводима жица, може би ще сме в състояние да изградим нова антена. Нали така?

Арту помисли малко и избипка.

— Я стига — смъмри го Люк. — Да не искаш да кажеш, че не можеш да се справиш с това, което по цял ден върши една механична навиваща машина?

Отговорът на дроида звучеше силно докачено. Преводът на екрана на компютъра — още повече.

— В такъв случай всичко е наред — едва успя да потисне усмивката си Люк. — Предполагам, че в агравитатора или в заглушителя ще намерим нужната жица. Ще провериш ли?

Арту тихо отвърна след кратка пауза.

— Да, знам какви са ограниченията на животоподдържащите системи. Точно затова ти ще се заемеш с намотките, а аз ще прекарам повечето време в хибернационен транс.

Последва още една серия пиукане.

— Не се тревожи — успокой го Люк. — Докато се събудам през няколко дни за храна и вода, хибернацията е напълно безопасна. Виждал си ме да го правя десетки пъти, забрави ли? Сега се захващай за работа и провери това, което ти поръчах.

В нито едно от двете устройства нямаше достатъчно дълга жица, но след като се поровичка в тайнствените кътчета на техническата си памет, Арту стигна до заключението, че осемте километра в заглушителя ще стигнат да направи някаква приемлива антена с немного голям обхват. Така или иначе, нямаше да знае със сигурност, докато не опиташе.

На Люк му беше необходим още един час работа, за да изкара в открития космос предавателя и антената, да махне повредения външен слой жици и да пренесе всичко до задната част на горния корпус, където можеха да го стигнат двата хващача на Арту. Изграждането на временна конструкция за подаване на жицата и предпазването ѝ от навиване и усукване му отнеха още час, а известно време след това наблюдава операцията отвътре, за да се убеди, че всичко върви, както трябва. Вече нямаше какво да прави.

— Не забравяй — предупреди той дроида, докато се настаняваше колкото може по-удобно в пилотската кабина, — ако нещо се обърка или дори само ако си помислиш, че нещо може да се обърка, ела ме събуди. Разбра ли?

Арту изсвири уверено.

— Добре — каза Люк по-скоро на себе си. — Май това е всичко.

Пое си дълбоко въздух и за последен път погледна към звездното небе. Ако и антената не проработеше... Нямаше смисъл да се тревожи за това сега. За момента беше направил всичко, което можеше. Беше време да се потопи във вътрешния си покой и да остави съдбата си в ръцете на Лрту. На Арту и на Силата.

Отново пое дълбок дъх. Лея, безполезно извика той за последен път. Насочи вниманието и съзнанието си навътре и започна да забавя ударите на сърцето.

Последното, което си спомняше, преди тъмнината да го погълне, беше странното усещане, че някъде някой дочува сетния му повик.

Лея...

Лея се събули рязко и прошепна името на Люк. Надигна се на една страна, подпря се на лакът и се вгледа в околния здрач. Можеше да се закълне, че това бе неговият глас или по-скоро — докосването на съзнанието му. Виждаше само тясното пространство на главната кабина на „Дамата на късмета“, долавяше единствено ударите на собственото си сърце и познатите звуци на летящия кораб. И на няколко метра от нея познатото усещане за присъствието на Чубака в пилотската кабина. Разсъни се, Люк бе на стотици светлинни години. Сигурно беше сън.

Тя се излегна отново с въздишка. Чу леката промяна в шума и вибрациите на кораба, когато главният хипердвигател изключи и агравитаторите спряха работа. Напрегна слух и долови тихото съскане

от триенето на въздуха в корпуса. Пристигаха на Кашиуук малко преди предвиденото.

Стана от леглото и намери дрехите си. Докато се обличаше, лошите предчувствия я връхлетяха с нова сила. Хан и Чубака можеха да се опитват да я успокояват колкото си искат, но тя бе чела дипломатическите доклади и много добре знаеше колко силна бе скритата омраза, която уукитата все още изпитваха към хората. Положението ѝ на съветник от Новата република едва ли щеше коренно да промени отношението към нея. Особено като се имаше предвид трудността при разбирането на техния език. Потрепери при тази мисъл и не за първи път, откак напуснаха Нклон, си помисли, че би предпочела Ландо да бе използвал някой друг дроид за номера си с гласа. Престоят ѝ на Кашиуук щеше да е много по-лесен, ако Трипио с възможностите му да превежда от седем милиона езика бе дошъл с нея.

Влезе в пилотската кабина, „Дамата на късмета“ вече бе доста навътре в атмосферата, летеше ниско над изненадващо равния слой облаци и с лекота заобикаляше върховете на дърветата, които тук-там се показваха над тях. Спомняше си, че когато за пръв път прочете за размерите на дърветата на Кашиуук, бе избухнала срещу библиотекаря на сената, че правителството не може да си позволи в архивите да има толкова абсурдни грешки. Дори сега, когато дърветата бяха точно пред нея, Лея трудно можеше да повярва на числата.

— Тези размери типични ли са за дърветата урошур? — попита тя Чубака и се настани в креслото до него.

Чубака изръмжа отрицателно, дърветата които се виждали над облациите, били с около половин километър по-високи от нормалното.

— Значи на тях слагате детските кръгове — кимна Лея. Той обърна глава към нея и дори за ограничената ѝ способност да чете по лицето на уукито изненадата му бе доста очевидна.

— Не ме гледай така стреснато — смърри го тя с усмивка. — Някои от нас хората знаят по нещо за културата на уукитата. Все пак не всички сме невежи диваци.

Той я изгледа втречено и след това със смях се обърна към контролното табло. Пред тях, малко вдясно, се бе появила голяма група от най-високите дървета урошур. Чубака обърна „Дамата на късмета“ към тях и след няколко минути бяха достатъчно близо, за да може Лея

да види мрежата от въжета и тънки клони, които ги свързваха малко над облаците. Чубака започна да кръжи с кораба наоколо, като постепенно стесняваше радиуса и с едно-единствено леко изръмжаване за предупреждение се спусна рязко надолу в облаците.

Лея стисна зъби. Никога не си беше падала по сляпото летене, особено в район, пълен с препятствия с размерите на дърветата урошури. Но още преди „Дамата на късмета“ да потъне изцяло в плътната бяла мъгла, вече бяха изскочили от нея. Точно под тях имаше още един слой облаци. Чубака се гмурна и след секунди излезе и от него.

Лея рязко си пое въздух. Заел пропастта между няколко огромни дървета, буквално увиснал във въздуха, пред тях се простираше истински град.

Това не бяха скупчени на едно място първобитни колиби с огнища като дървесните жилища на еуоките в Ендор. Градът беше истински и се простираше на повече от един квадратен километър площ. Дори от това разстояние можеше да види, че сградите са големи и сложни, някои на два и дори на три етажа, с прави и обмислено прокарани между тях улици. Огромните стволове на дърветата стърчаха високо, на някои места дори минаваха през града и създаваха илюзията за гигантски кафяви колони, на които се държеше покривът от облаци. Градът бе заобиколен отвред с разноцветни блестящи лъчи.

Чубака измърмори нещо въпросително.

— Не, никога не съм виждала холоси на населено място на уукита — прошепна тя. — Явно загубата е изцяло моя.

Сега вече се приближиха достатъчно близо, за да види, че наоколо няма нишо подобно на колоната, която бе очаквала да поддържа града. Ако трябваше да бъде искрена, не се виждаше абсолютно никаква подпора. Нима целият град се държеше на агравитационни полета?

„Дамата на късмета“ леко се наклони на дясно. Точно пред тях в края на града и малко над него имаше кръгла платформа, обградена със светлинки за приземяване. Платформата изглеждаше така, сякаш бе част от дървото, и на Лея ѝ бяха необходими няколко секунди, за да разбере, че това е остатък от огромен клон, отрязан хоризонтално близо до ствола. Това си беше технически подвиг. Лея разсеяно се запита как ли са успели да се отърват от остатъка от клона.

Платформата не изглеждаше достатъчно голяма да приеме кораб като „Дамата на късмета“, но един бърз поглед назад към града ѝ показва, че привидно малките размери се дължаха на зрителната измама от огромните дървета. Чубака приземи кораба на обгореното дърво и стана ясно, че платформата може лесно да поеме не само „Дамата на късмета“, но и истински товарни кораби. Или имперски щурмови кръстосвачи. Лея реши, че може би не трябва да се задълбава много много върху обстоятелствата около построяването ѝ.

Очакваше уукитата да изпратят делегация за посрещането и се оказа, че е наполовина права. Чубака спусна стълбичката на кораба и две от огромните създания се приближиха към „Дамата на късмета“, неразличими един от друг за неопитното ѝ око освен може би по малката разлика във височината и забележимо различните бели портупей, които се спускаха по диагонал през кафявата козина от раменете до кръста. По-високият, чийто портупей бе от жълто-кафеникава кожа със златни нишки, направи крачка напред, когато Лея заслиза по стълбата. Тя тръгна към него, използвайки всички познати ѝ джедайски техники за отпускане, и се молеше да не бъде толкова мъчително. Беше ѝ достатъчно трудно да разбира Чубака, а той живееше сред хората от десетилетия. На тукашно ууки, говорещо на местния диалект, сигурно нищо нямаше да му се разбира. Високото ууки кимна леко и отвори уста. Лея напрегна всички сили, за да го разбере, но...

— Аз теб, Леяорганасоло, те приветствам — изръмжа уукито. — Руукроро те поздравява с добре дошла.

Лея, зяпнала от почуда, успя бързо да отговори: — Тъъ... благодаря. Ммм... поласкана съм, че съм тук.

— Както и ние от твоето присъствие — изръмжа учтиво той. — Аз съм Ралрахин, но може би ще е по-лесно за теб да ме наричаш Ралра.

— За мен е чест да се запозная с теб — кимна Лея, все още леко замаяна.

Като се изключеше странното удължаване на някои звуци, говорът на Ралра бе напълно разбираем. Сякаш изведнъж бе изчезнал онзи неразбираем ропот на речта на уукитата, с който напразно се бе опитвала да се пребори. Усети как в лицето ѝ нахлу кръв, надяваше се,

че изненадата ѝ не е проличала. Явно не беше. До нея Чубака тихо изръмжа.

— Май се досещам нещо — погледна го тя сурово. — През всичките тези години ти просто си заеквал и не ти е дошло на ум да ми го кажеш?

Чубака се захили още по-широко.

— Чубака говори много добре — намеси се Ралра. — Всъщност аз заеквам. Изглежда, така хората ме разбират по-лесно.

— Аха — кимна Лея, въпреки че не ѝ бе много ясно за какво ставаше въпрос. — Значи си бил посланик?

Внезапно въздухът около нея стана леденостуден.

— Бях роб на Империята — тихо изръмжа Ралра. — Както и Чубака, преди Хансоло да го освободи. Моите господари ме използваха да говоря с останалите роби уукита.

Лея потръпна:

— Съжалявам — успя да каже.

— Няма нищо — настоя той. — Моята позиция ми даде възможност да събера много информация за силите на Империята. Информация, която се оказа полезна, след като твоят Съюз ни освободи.

Изведнъж Лея осъзна, че Чубака вече не е до нея. За своя огромна изненада видя, че се е вкопчил в смъртоносна прегръдка с другото ууки, а лъкът му е притиснат здраво към гърба от ръката на непознатия.

— Чуй! — извика тя и посегна към бластера на колана. Косматите ръце на Ралра стиснаха нейните в желязна хватка, преди да успее да извади оръжието си.

— Не ги безпокой — твърдо каза уукито. — Чубака и Салпорин са приятели от детинство и не са се виждали от много отдавна. Тяхната среща не бива да бъде прекъсвана.

— Извинявай — измърмори Лея и отпусна ръка, чувствайки се като пълен идиот.

— В съобщението си Чубака твърди, че се нуждаете от убежище — продължи Ралра, забелязал смуцението ѝ. — Ела. Ще ти покажа какво приготвихме.

Лея хвърли поглед към Чубака и Салпорин, все още притиснати един към друг.

— Не е ли по-добре да ги изчакаме? — леко неуверено предложи тя.

— Няма никаква опасност — Ралра се изпъна в цял ръст.

— Леяорганасоло, ти трябва да разбереш. Без теб и твоите хора много от нас все още щяха да са роби на Империята или убити от нея. Ние имаме кръвен дълг към теб и твоята Република.

— Благодаря — напрегнатостта ѝ изчезна напълно. Доста неща в културата и психологията на уукитата все още ѝ се струваха непонятни и странни, но кръвния дълг поне разбираше много добре. Ралра официално се бе посветил на нейната безопасност, а решението му бе подкрепено от честта, суровата сила и решителността на уукито.

— Ела — изръмжа Ралра и махна към отворената кабинка на лифта, която се виждаше в края на платформата. — Да идем в града.

— Добре — отговори Лея. — Искам да попитам как го задържате на мястото му. Агравитационни полета ли използвате?

— Ще ти покажа.

Оказа се, че градът не се поддържа от агравитационни полета, нито от носеща колона, прехващащи стоманени връзки или някаква друга съвременната технология. Както Лея осъзна, методът на уукитата бе всъщност най-сложният от всички. Градът се поддържаше от клоните на дърветата.

— Огромна задача беше да се построи град с такива размери — каза Ралра и махна с голямата си ръка към решетъчната конструкция над тях. — Много от клоните на нужното равнище бяха отрязани. Останалите започнаха да растат по-бързо и станаха по-здрави.

— Прилича на огромна паяжина — замислено каза Лея и надникна от кабинката на горе към града, опитвайки се да не мисли за километрите празно пространство отдолу. — Как успяхте да ги съедините в такава плетеница?

— Не сме им правили нищо. В растежа си те са едно цяло.

— Как така? — изненада се Лея.

— Слели са се — обясни Ралра. — Когато два клона от урошур се срещнат, те се сливат в един и заедно пускат светлината, която играеше пред тях. — Вече видя как става. Довечера сигурно ще сложим на масата една от тях.

— С удоволствие — каза Лея. — Помня, че Чуй ми е разказвал колко са вкусни.

— Хайде в града — каза Ралра и натисна нешо по контролното табло на кабинката. — Искахме да те подслоним в една от луксозните къщи — продължи той, когато тръгнаха нагоре, — но Чубака не ни позволи.

Той посочи с ръка и Лея за пръв път забеляза къщите, построени направо в ствола на дървото пред тях. Някои бяха на няколко етажа и доста добре изградени, но като че ли всички свършваха в празното.

— Чубака знае много добре предпочитанията ми — каза тя, потискайки потреперването си. — А аз се чудех защо кабинката се спуска толкова ниско под равнището на града.

— Тя се използва главно за превоз на товари или на болни — отбеляза Ралра. — Повечето уукита предпочитат да се катерят по дърветата сами.

Протегна ръка към нея и я обърна с дланта нагоре, мускулите под козината и кожата се стегнаха и от възглавничките на пръстите се показаха зловещо извити нокти. Лея преглътна:

— Не знаех, че имате такива нокти. Макар че сигурно трябваше да се досетя. Все пак вие сте дървесна раса.

— Не е възможно да живеем на дърветата без тях — съгласи се Ралра. Прибра ги и махна нагоре с ръка: — Дори и спускането по лианите ще е трудно.

— Лиани? — повтори Лея и се взря напрегнато през прозрачния покрив на кабинката.

Не бе забелязала никакви лиани по дърветата, а и сега не виждаше. Погледът ѝ попадна на въжетата, които се спускаха от кабинката през листата към клоните над тях.

— Тъмнозелените въжета.

— Тези въжета?! — внимателно попита тя и кимна към тях. — Лиани ли са?

— Да, лиани кшу — увери я той. — Не се безпокой за издръжливостта им. Те са по-здрави от изкуствените въжета и не могат да бъдат прерязани дори с бластер. Освен това се самовъзстановяват.

нови клончета във всички посоки — изръмжа под носа си някаква дума, която Лея не успя да си преведе. — Това е живото напомняне за единството и силата на народа на уукитата — добави той почти на себе си.

Лея мълчаливо кимна. За нея това бе и ясно доказателство, че всички урошури в тази групичка бяха едно огромно растение с единна или най-малкото здраво свързана коренна система. Дали уукитата го знаеха? Или очевидното им благоговение пред дърветата забраняваше такива мисли и изследвания?

Не че любопитството шеше да им помогне особено. Тя наведе глава и погледна към плътната мъгла под кабинката. Някъде долу трябваше да има по-ниски урошури и стотици видове дървета, които съставляваха обширната джунгла на Кашиуук. В джунглата вирееха десетки видове дървесни екосистеми, подредени на няколко хоризонтални слоя, които постепенно се смъкваха към земята, всеки един по-смъртоносен от горния. Не знаеше дали уукитата някога бяха стигали до повърхността, но и да го бе направил някой, едва ли му бе останало време за свободни ботанически изследвания.

— Наричат се кроис — каза Ралра.

Лея премигна, изненадана от странното неразбирателство. Отвори уста да попита за какво говори, но забеляза двете ята птици, които летяха бързо в небето над тях.

— Тези птици ли?

— Да. Преди бяха деликатес за уукитата, но днес дори и най-бедните могат да си ги позволят — посочи към ръба на града над тях, където се виждаше мека светлина от разноцветните лъчи, които бе видяла от кораба. — Кроисите ще видят светлината, а там ги чакат ловците.

Лея кимна, че е разбрала, беше виждала визуални примамки с различна степен на сложност за привличане на животните за храна на други светове.

— Облаците не им ли пречат?

— Най-добре е да има облаци — отговори Ралра. — Облаците разпръсват светлината, така че кроисите могат да я видят от голямо разстояние и да дойдат — докато говореше, птиците завиха рязко нагоре през облаците към Лея погледна внимателно лианите, борейки се с внезапно обзелата я паника. Беше летяла из цялата галактика с всевъзможни въздушни плъзгачи и космически кораби без ни най-малки признаци на акрофобия, но това висене на ръба на нищото без солидно подсигурана кабина беше нещо съвсем друго. Топлото

усещане за безопасност, което бе започнала да чувства при приземяването на Кашиуук, започна да изчезва.

— Лианите някога късали ли са се? — попита, опитвайки се гласът ѝ да звучи нормално.

— В миналото се е случвало — отговори Ралра. — Разни паразити и гъби могат да ги разрушат, ако не бъдат отстранени. Сега имаме специална служба за безопасност, което нашите предци не са могли да си позволят. Кабинки като тази имат агравитационни полета за спешни случаи.

— Аха — кимна Лея и моментното чувство на неудобство, породено от поредната ѝ проява на начинаещ и немного умен дипломат, изчезна. Лесно се забравяше, че въпреки някак си отживелите им градове по дърветата и животинския им външен вид уукитата като цяло се справяха чудесно със съвременните технологии.

Кабинката достигна равнището на града. Чубака и Салпорин ги чакаха, като първият барабанеше с пръсти по лъка. Лея се бе научила да разпознава в този жест нетърпение. Ралра спря кабинката до широката стълбичка и отвори вратата, Салпорин пристъпи напред и протегна ръка да ѝ помогне.

— Уредихме с Чубака да останете в дома на Салпорин — каза Ралра, след като стъпиха на относително твърда повърхност. — Не е далеч. Има транспорт, ако искаш.

Лея погледна към най-близките части на града. Много ѝ се искаше да се поразходи, да се срещне с обитателите и да почувства мястото. Но след всичките усилия да дойде незабелязано на Кашиуук това, да се покаже пред цялото население, едва ли беше най-умното, което можеше да направи.

— Може би е по-добре да отидем с въздушната шейна — каза тя. Когато се приближиха до него, Чубака изръмжа нещо.

— Тя искаше да разгледа града отдолу — каза Ралра. — Вече сме готови да тръгваме.

Чубака отново изръмжа недоволено, но сложи на рамото си лъка и без повече коментари тръгна напред към шейната, спряна на двайсетина метра по-напред. Ралра и Лея го последваха, а последен вървеше Салпорин. Лея вече бе забелязала, че къщите и другите сгради започват веднага зад сплетените клони без нищо по-съществено от няколко преплетени лиани между тях и празното пространство. Ралра

бе обяснил, че прилепналите до ствола къщи се смятат за най-престижни, значи може би тези на ръба принадлежаха на най-богатите представители на средната класа. Тя разсеяно погледна към най-близката от тях и надникна през прозореца. Иззад сенките се мярна лице...

— Чуй! — задъхано извика тя.

Посегна към бластера, обаче лицето вече бе изчезнало. Но тя мигновено бе разпознала изпъкналите очи, здравата челюст и сивата кожа. Чубака веднага притича до нея, в ръцете си вече държеше готовия за стрелба лък.

— Ей там имаше едно от онези създания, които ни нападнаха на Бимисаари — обясни Лея и се присегна с джедайските си умения, но не улови нищо. — На онзи прозорец — добави тя и посочи с бластера. — Точно там беше.

Чубака изрева някаква заповед, прикри я с туловището си така, че да бъде между нея и къщата, и бавно започна да я избутва назад, лъкът му се поклащаше. Ралра и Салпорин вече бяха до къщата, в ръцете си държаха измъкнати отнякъде неприятни на вид ножове. Застанаха от двете страни на вратата и Чубака стреля.

Някъде откъм центъра на града долетя рев — протяжен вой на гняв и тревога, който се заблъска в стените на сградите и в огромните дървета. Ралра и Салпорин изчезнаха вътре, но викът бе подет от други гласове и така се засили, че сякаш половината град вече крещеше. Лея се притисна към покрития с козина гръб на Чубака, потръпвайки от очевидната свирепост на вика, който ѝ напомняше за пазара в Бимисаари и реакцията на тълпата при кражбата на бижутата. Само че тук нямаше малки и симпатични облечени в жълто бимианци, а огромни силни уукита.

Ралра и Салпорин излязоха от къщата, отпред вече се бе събрала огромна тълпа, на която Чубака обърна не повече внимание, отколкото на вика. тъй като погледът му заедно с лъка бе насочен към къщата. Двата му приятели също пренебрегнаха тълпата и изчезнаха от двете страни на къщата. Върнаха се много бързо с изражението на ловци, чиято плячка им се е изплъзва.

— Там беше — настоя Лея, когато те застанаха до нея и Чубака. — Видях го.

— Може да си права — каза Ралра и прибра ножовете в скритите кани под портупея. Салпорин, който все още наблюдаваше къщата, държеше своите готови. — Не намерихме обаче никаква следа.

Лея прехапа устни и се огледа внимателно. Наблизо нямаше други къщи, в които нападателите можеха да се скрият, без тя и Чубака да ги видят. От тази страна нямаше никакво прикритие, а от другата бе краят на града.

— Отвъд ръба — внезапно се досети тя. — Така е било. Спуснал се е надолу с катераческа екипировка или го е чакала въздушна шейна.

— Не ми се вярва — мина край нея Ралра. — Но е възможно. Ще се спусна с кабинката и ще се опитам да го открия.

Чубака протегна ръка да го спре и изръмжа.

— Прав си — призна с нежелание Ралра, — твоята безопасност, Леяорганасоло, е най-важна в този момент. Ще те заведем на сигурно място и след това ще се опитаме да разберем какво се е случило.

В безопасност. Лея погледна къщата и я побиха тръпки. Чудеше се дали някога отново щеше да се почувства в безопасност.

ГЛАВА 18

Рязкото пиукане, което идваше някъде от много далеч, извади Люк от безпаметния сън.

— Добре, Арту, буден съм — изморено прошепна той и потърка очи с ръка. Кокалчетата на пръстите му удариха визъора на шлема и от удара част от мъглата, все още обвиваща съзнанието му, се разпръсна. Не си спомняше точните обстоятелства, при които бе потънал в хибернационен транс, но имаше смътното предчувствие, че дроидът го бе изкарал от него твърде рано. — Какво става? — опитваше се да си спомни каква точно беше задачата на дроида.

Пиукането премина в нетърпеливо бръмчене. Люк все още се опитваше да фокусира погледа си. Поиска да види превода върху екрана, но за негова изненада екранът бе изцяло тъмен. Както и всички останали дисплеи. Изведнъж си спомни всичко. Беше хванат в капан някъде в дълбокия космос и уредите на изстребителя не работеха, с изключение на енергийния генератор за Арту и функциониращите на минимален режим животоподдържащи системи за самия него. А Арту трябваше да се занимава с намотката на нова антена за векторния предавател. Размърда леко схванатия си врат, извърна се към дроида, чудейки се какъв беше проблемът. Мускулите му потръпнаха от изненада. Към тях се спускаше кораб.

Обърна се отново към командното табло, напълно разсънен, и се опита да включи всички уреди наведнъж.

Но това бе безполезен рефлекс. Дори и с преките команди щяха да са му нужни най-малко петнайсет минути, докато изведе системите на изстребителя от студения им покой и ги приведе в някаква по-сериозна готовност за полет, да не говорим за битка. Ако пришълците бяха неприятели...

С реактивните двигатели за спешни случаи той извъртя леко изстребителя към приближаващия се кораб. Екраните и радарите отново заработиха и потвърдиха това, което вече бе установил със собствените си очи: посетителят бе средно голям, овехтял на вид корелиански

товарен кораб. Силите на Империята обикновено не използваха подобни машини, а и по корпуса му не личаха имперски обозначения.

И все пак бе много малко вероятно да е обикновен товарен кораб. Може би бе пират? Присегна се със Силата, за да достигне съзнанието на екипажа. Арту изпиука и той погледна към екрана на компютъра.

— Да, вече го забелязах. Но и един обикновен товарен кораб може да намали скоростта си по този начин, ако е празен. Защо не направиш бърз анализ на показанията на радара, виж дали ще забележиш някакви оръдия.

Дроидът изпиука в потвърждение и Люк набързо провери данните на другите уреди. Мощността на главното лазерно оръдие вече бе наполовина, а на основния двигател — почти наполовина от цикъла за подготовка за полет. А премигващият сигнал на предавателя показваше, че има съобщение.

Люк пое дълбоко въздух, за да се успокои, и го включи на приемане.

— ...нужда от помощ — говореше студен женски глас. — Повтарям: неидентифициран изстребител, тук е товарният кораб „Волният Карде“. Имате ли нужда от помощ?

— „Волният Карде“, говори изстребител на Новата република АА-589 — представи се Люк. — Да, имам нужда от помощ.

— Прието, изстребител — отговори тя. — Какъв е проблемът?

— Хипердвигателите — каза той, следейки внимателно другия кораб, който продължаваше да се приближава.

Преди малко Люк се бе извъртял, за да застане точно срещу него, но другият пилот бе отговорил с леко изместване от предишната си посока и „Волният Карде“ вече не беше на една линия с лазерите на изстребителя. Може би беше проява на предпазливост, но имаше и други възможни обяснения, — изгубих и двата компресора. Кожухът им е напукан, а сигурно има и други повреди. Не ми се вярва да имате няколко излишни?

— За кораб с такъв размер — не — жената млъкна, но след малко продължи: — Може да дойдете на борда и ще ви свалим някъде по пътя.

Люк се присегна със Силата, опитвайки се да разбере смисъла, който се криеше зад думите. Но дори в тях да имаше измама, не можа да я долови. Нямаше обаче друг избор.

— Звучи добре. Има ли някакъв начин да вземете и кораба ми?

— Не ми се вярва да можете да си позволите нашите цени за превоз — сухо отговори жената. — Ще попитам капитана, но не се надявайте много. Ще трябва да ви вземем на буксир, хангарите ни са претъпкани.

Люк стисна устни. Натоварен докрай кораб не можеше да си позволи маневрата за намаляване на скоростта, на която му бе обърнал внимание Арту. Или го лъжеха, или нормалната на външен вид двигателна система бе претърпяла цялостни и изключителни подобрения. Това означаваше, че „Волният Карде“ е контрабандист, пират или маскиран военен кораб. А Новата република не разполагаше с маскирани военни кораби. Отново прозвуча гласът:

— Ако останете в това положение, изстребител, ние ще се приближим достатъчно, за да пуснем енергиен проход. Или предпочитате сам да дойдете при нас със скафандър.

— С енергийния проход ще стане по-бързо — отговори Люк и реши да провери думите ѝ. — Не ми се вярва някой от нас да има основателна причина да бъде тук. Как така минахте насам?

— Можем да поемем съвсем малко багаж — пренебрегна тя въпроса му. — Предполагам, че ще искате да вземете със себе си и космическия си робот.

Дотук с проверката.

— Да, ако е възможно — отговори той.

— Добре, в такъв случай е уредено. Капитанът определи таксата за превоз на пет хиляди.

— Разбрано — каза Люк и се освободи от колана.

Той бръкна в нишата, извади шлема и ръкавиците си и ги пхна в предния джоб на пилотския си костюм, откъдето лесно можеше да ги извади. Енергийният проход бе относително стабилен, но винаги можеше да го сполети нещастен случай. А и ако екипажът на „Волният Карде“ се надяваше да получи лесно един изстребител, изключването на енергийния проход по средата на маневрата беше най-простият и подъл начин да се освободят от него.

Екипажът... Люк насочи сетивата си към приближаващия кораб. Нещо не беше наред, чувстваше го, но не можеше да определи какво точно. Арту изпиука нетърпеливо.

— Не, не ми отговори — съгласи се Люк. — И не се сецам за нито една основателна причина да са тук. Какво ще кажеш?

Дроидът нададе тих хленч.

— И аз мисля така. Но ако не приемем предложението им, не печелим нищо. Просто трябва да бъдем нащрек.

Бръкна в другата ниша и извади бластер, провери мощността му и го пъкна в кобура на пилотския костюм. Прибра в джоба и миниатюрния предавател за връзка с изстребителя, макар да не бе ясно каква полза можеше да има от него на борда на „Волният Карде“. След доста въртене в тясното пространство успя да закачи на кръста медицинския пакет за първа помощ. Накрая окачи до него и лазерния си меч.

— Добре, изстребител, проходът е готов — прозвуча женският глас. — Можете да тръгвате.

Малкият люк за скачване на „Волният Карде“ беше точно над тях, външната му врата зееше подканящо. Люк погледна към екрана, за да се увери, че между двата кораба наистина има въздушен коридор, и дълбоко пое дъх.

— Хайде, Арту — каза и вдигна люка.

Лек полъх премина край лицето му, когато въздушното налягане се изравни. Той се извъртя внимателно и се измъкна навън, хващайки се за люка, за да се обърне. Арту вече се бе измъкнал от гнездото си и се рееше свободно точно над изстребителя, като пиукаше нещастно.

— Ще ти помогна, Арту — успокои го Люк и със Силата примъкна към себе си дроида. Погледна още веднъж, за да се увери в посоката за последен път, сви колене и се оттласна от изстребителя.

Достигна херметически затварящата се врата в края на люка секунда преди Арту, сграбчи висящите от стената ръкохватки и двамата леко спряха. Явно някой ги наблюдаваше, защото все още не бяха излезли от отсека, когато външната врата се затвори. Усещането за гравитация се върна достатъчно бавно, за да се пригоят към него безболезнено, и след малко вътрешната врата се отвори. Чакаше ги млад мъж, облечен в обикновен костюм с непозната кройка.

— Добре дошли на борда на „Волният Карде“ — сериозно кимна той. — Последвайте ме, капитанът иска да ви види.

Обърна се и тръгна по извиващия се коридор, без да дочака отговор.

— Хайде, Арту — измърмори Люк и тръгна след посрещача, като се опита да изследва набързо кораба с помощта на Силата.

Освен техния водач успя да долови и присъствието на още четирима души на борда, всички в предния сектор. Зад тях, откъм кърмата...

Тръсна глава в опит да изчисти образа, но кърмата остана недостъпна за него. Може би се дължеше на дългата хибернация. Но поне беше сигурен, че там няма хора или дроиди от екипажа, а друго не му трябваше за момента.

Водачът им спря пред една врата, която безшумно се отвори, и той отстъпи встрани.

— Капитан Карде ще ви приеме веднага — махна с ръка към отворената врата.

— Благодаря — кимна Люк.

Пристъпи в стаята с тихо пиукация зад гърба му Арту. Помещението приличаше на кабинет, по-голямата част бе заета от сложни комуникационни и кодиращи устройства. В средата имаше голямо бюро с командно табло, а зад него седеше слаб мъж с изпито лице, къса черна коса и светли сини очи.

— Добър вечер — поздрави той със самоуверен, добре модулиран глас. — Аз съм Талон Карде — погледът му обходи Люк, като че ли го измерваше. — Предполагам, че вие сте командир Люк Скайуокър.

Люк го зяпна. Как бе успял...

— Просто гражданинът Скайуокър — отговори той, мъчейки се да запази гласа си спокоен. — Отказах се от длъжността си в Съюза преди почти четири години.

Тъглчетата на устните на Карде се извиха в лека усмивка.

— Приемам поправката. Е, бяхте си намерили чудесно място, за да се отървете от всичко.

— Помогнаха ми при избора — отговори младият джедай. — Имах малък сблъсък с имперски звезден разрушител на около половин светлинна година от тук.

— Аха — кимна Карде, но Люк не долови у него никаква изненада. — Да, Империята все още е доста активна в тази част на галактиката. И напоследък става все по-активна — наклони той леко глава на една страна, без да изпуска Люк от погледа си. — Но вие и

сами сте го разбрали, предполагам. Изглежда, въпреки всичко ще успеем да вземем кораба ви на буксир. Вече заповядах да го свържат.

— Благодаря — отвърна Люк и по гърба му полазиха тръпки. Независимо дали беше пират или контрабандист, Карде би трябвало да реагира по-рязко на новината, че наблизо има звезден разрушител. Освен ако вече нямаше някакво споразумение с Империята. — Позволете ми да изкажа благодарностите си за това, че ме спасихте — продължи той. — Двамата с Арту извадихме късмет, че се оказахте наблизо.

— Кой е Арту? О, да, разбира се, вашият дроид — сините очи за кратко се отместиха от него. — Вие явно сте чудесен воин, Скайуокър. Не е лесно да се избяга от звезден разрушител. Макар че сигурно човек като вас е свикнал да създава проблеми на имперските сили.

— Вече не участвам в битките на предната линия — каза Люк. — Не ми казахте как така се случихте наблизо, капитане. Нито пък откъде знаете кой съм.

Още една лека усмивка.

— С този лазерен меч на колана? — попита иронично Карде. — Трябва да сте или Скайуокър, или човек с вкус към антиките и с много високо мнение за собствените фехтовачески умения — сините очи отново огледаха Люк от главата до петите. — Но всъщност не отговаряте на представите. Макар че сигурно това не е толкова изненадващо — голяма част от историята на джедаите е така преплетена с митове и чисто невежество, че е почти невъзможно да се получи ясна представа за същността им.

Предупредителното звънче в съзнанието на Люк заби по-силно.

— Изглежда, сте очаквали да ме намерите по тези места — каза той, отпусна тялото си в бойна поза и се присегна със Силата.

Петимата членове на екипажа си бяха там, където бяха преди пет минути, някъде в предната част на кораба. Никой освен самия Карде не бе достатъчно близо, за да представлява непосредствена заплаха.

— В интерес на истината очаквахме го — спокойно се съгласи Карде. — Макар че заслугата не е моя. Тук ни доведе един от моите помощници, Мара Джейд — главата му се наклони леко надясно. — В момента е на мостика.

Млъкна, очевидно очаквайки отговора му. Люк знаеше, че е възможно това да е някакъв капан, но предположението, че някой

вероятно е бил способен да усети присъствието му от светлинни години разстояние, беше твърде интригуващо, за да го подмине. Джедаят бе вече в пълна готовност и насочи част от Силата си към мостика на „Волният Карде“. На руля бе младата жена, с която бе говорил от изстребителя. До нея по-възрастен мъж се взираше в изчисленията на навигационния компютър. А до тях... Все едно го разтърси токов удар.

— Да, тя е — почти безцеремонно потвърди Карде. — Прикрива го доста добре, макар че едва ли би се справила с един джедай. Отне ми няколко месеца внимателно наблюдение, докато разбере, че изпитва тези чувства към вас, към вашата личност.

На Люк му бяха необходими няколко секунди, за да възвърне гласа си. Никога досега не бе усещал толкова черна и горчива омраза, дори от страна на императора.

— Не съм я виждал никога — успя да каже.

— Нима? — Карде сви рамене. — Жалко. Силно се надяхвах, че ще можете да ми кажете защо изпитва тези чувства. Добре — изправи се той, — в такъв случай предполагам, че засега няма какво повече да си кажем, и нека веднага да ви призная колко много съжалявам, че нещата се развиха по този начин.

Люк автоматично протегна ръка към меча. Едва бе посегнал, когато ударът от зашеметяваща палка го изненада отзад.

Има джедайски техники за борба дори и в безсъзнание. Но за всички тях е необходима поне част от секундата за подготовка — време, с което Люк не разполагаше. Като през мъгла усети, че пада, от далечината чу неистовото пиукане на Арту, последно в съзнанието му се мярна учудването как, в името на Силата, Карде бе успял да го изненада така.

ГЛАВА 19

Идваше на себе си бавно и на части. Осъзнаваше само две неща — че лежи по гръб и че се чувства ужасно.

Постепенно мъглата в главата му започна да се разсейва и усещанията за околния свят започнаха да се завръщат. Въздухът беше топъл и влажен, лекият полъх на вятъра носеше непознати миризми. Твърдата повърхност под него навярно беше легло, сухата кожа и пресъхналата уста говореха, че последните няколко дни е прекарал в безпамятен сън.

Трябваше му още няколко минути, за да може наблюдението да достигне до замъгленото му съзнание. Ефектът от най-добрите шокови палки, за които бе чувал, не траеше повече от час и половина, най-много два. Явно, след като е бил зашеметен, са използвали приспивателни.

Усмихна се вътре в себе си. Карде навярно очакваше той да остане упоен още малко и сега щеше да бъде неприятно изненадан. Напрегна сили да се концентрира, вгълби се в джедайската техника за освобождаване от отровите в тялото и зачака мъглата в главата му да се разсее напълно. В следващите няколко секунди разбра, че не се получава, усилията му бяха напълно безполезни. Заспа отново. При следващото събуждане съзнанието му бе изцяло-прояснено. Премигна от светлината, по лицето му играеха слънчеви лъчи, отвори очи и надигна глава.

Лежеше на обикновено легло в малка, но уютно мебелирана стая, все още облечен в пилотския си костюм.

Точно срещу него беше отвореният прозорец, откъдето проникваше наситеният с аромати вятър, който бе доловил при предишното си събуждане. На петдесетина метра от сградата се издигаше гора, над дърветата приличаше жълтеникаво-оранжево слънце и той нямаше никаква представа, дали изгрява или залязва. С мебелировката ѝ стаята не приличаше много на затворническа килия...

— Най-накрая се събуди, а? — стресна го женски глас от другата страна на леглото.

Люк сепнато извъртя глава в посоката, откъдето идваше гласът. Първата му мигновена мисъл беше, че някак е пропуснал да усети присъствието на друг човек в стаята, но втората, веднага след това, твърдеше, че това е невъзможно и че звукът сигурно идва от интерком. Извъртя се и откри, че първата му мисъл е била напълно правилна.

Седеше в кресло с висока облегалка, ръцете ѝ небрежно почиваха върху облегалките, позата ѝ му се струваше необичайно позната. Жената бе слаба, приблизително на неговата възраст, с блестяща меденочервена коса и тъмни зелени очи. Краката ѝ бяха праметнати един връз друг, на скута ѝ лежеше малък, но зловещ на вид бластер. Обикновено живо човешко същество, но въпреки това Люк не можеше да я усети.

Объркването му явно бе проличало на лицето му.

— Точно така — каза тя и го възнагради с усмивка. Не приятелска, нито дори учтива, а сякаш изградена от горчивина и злобна насмешка. — Добре дошъл отново в света на обикновените смъртни.

С внезапен приток на адреналин Люк разбра, че странната пелена пред съзнанието му не прикрива единствено нея. Не чувстваше абсолютно нищо — хора, дроиди, дори и гората отвъд прозореца.

Изведнъж бе станал сляп за околния свят.

— Не ти харесва, нали? — подигравателно попита жената. — Не е приятно някой ден внезапно да изгубиш онова, което те е правело различен.

Бавно и предпазливо Люк провеси крака от леглото и седна, за да даде възможност на тялото си да свикне отново с усещането за движение. Жената го наблюдаваше внимателно, дясната ѝ ръка се спусна към скута и стисна здраво бластера.

— Ако целта на това представление е да ме впечатлиш с невероятните си сили и бързо възстановяване — каза тя, — не се напъгай.

— О, нямам такива намерения — отвърна на пресекулки Люк, опитвайки се да прикрие хрипливото си дишане. — Целта на това представление е отново да се изправя на крака — погледна я право в

очите, питаше се дали ще избегне погледа му, но тя дори не трепна пред напрегнатия му взор. — Ти си Мара Джейд, нали?

— Това също не ме впечатлява — студено отговори тя.

— Карде ми каза, че е споменал името ми пред теб.

Люк кимна:

— Освен това каза, че ти си открила изстребителя ми. Благодаря.

В погледа ѝ проблеснаха пламъци:

— Спести си благодарностите — излая. — Единственият въпрос за мен е дали да те предадем на имперската флота, или сами да те убием — Мара рязко скочи на крака, стиснала заплашително бластера в ръката си: — Ставай! Карде иска да говори с теб.

Люк предпазливо се изправи и изведнъж забеляза, че бе пъкнала лазерния му меч в колана си. Нима самата тя бе джедай? Достатъчно могъща, че да заслони способностите му?

— Нито една от двете възможности не ми се вижда интересна — измърмори той.

— Има още една — тя пристъпи към него, достатъчно близо, за да може той да я докосне. Вдигна бластера и го насочи право в лицето му. — Да се опиташ да избягаш... и аз да те застрелям още тук и сега.

И двамата не помръдваха. В очите ѝ пламтеше страхотна омраза, но когато Люк се вгледа по-внимателно, видя не само гняв. Дълбоко в нея гореше някаква болка.

Той не каза нищо, дори не помръдна и тя неохотно свали оръжието.

— Тръгвай! Карде ни очаква.

Стаята на Люк беше в края на дълъг коридор, по който на равни интервали се виждаха еднакви врати. Той реши, че това са спалните пометения за хората на Карде. Излязоха на обрасла с трева полянка и се насочиха към голяма сграда с висок покрив. Около нея се виждаха още няколко постройки — казарма, складове, хангар с работилница за ремонт на корабите. От двете страни на хангара бяха наредени десетина междузвездни кораба, най-малко два товарни кръстосвана като „Волният Карде“ и няколко по-малки, прикрити в гората, заобикаляща от всички страни комплекса. Зад един от товарните кръстосвачи се подаваше носът на изстребителя му. Почуди се дали да попита Мара какво е станало с Арту, но реши, че е по-добре да запази въпросите си за Карде.

Стигнаха до голямата централна сграда, Мара се присегна покрай Люк и долепи длан към малък светъл панел на стената. Вратата безшумно се отвори и тя каза: — Той е в голямата зала. Право напред. Тръгнаха по дълъг коридор, минаха през няколко немного обширни стаи за храна и почивка. При приближаването им в дъното на коридора се отвори голяма врата и Мара го въведе в просторна, сякаш изскочила от древните легенди зала.

Люк спря на прага зяпнал от изненада. Помещението бе огромно, с висок прозрачен таван, поддържан от гъста мрежа резбовани греди. Стените бяха от тъмнокафяво дърво, почти целите покрити с изящна резба. През миниатюрни пролуки сред изваянията проникваше мека синя светлина. На пръв поглед хаотично разхвърляни в цялата зала лежаха различни произведения на изкуството — малки пластики, картини, неразпознаваеми предмети, дело на някоя чужда раса. В отделени един от друг уютни кътове за разговор бяха подредени кресла, кушетки, възглавнички, които придаваха на мястото почти неофициална атмосфера.

Но всичко това беше на заден плац, забелязваше се от втори поглед или далеч по-късно, защото в първия момент цялото внимание на Люк бе погълнато от дървото, стърчащо в средата на стаята. Нямаше нищо общо с нежните декоративни дръвчета в императорския дворец. Беше огромно, в основата си стволът бе дебел почти един метър. Короната се издигаше далеч над прозрачния покрив. Дебелите клони, започващи на около два метра над пода, се разгръщаха в цялата зала, някои от тях почти докосваха стените като ръце, които се протягат да обхванат всичко наоколо.

— А, Скайуокър — дочу се някъде отпред. Люк с усилие сведе погледа си надолу. Карде се бе разположил удобно на едно кресло в подножието на дървото. От двете му страни на земята лежаха дългоноги животни, извили кучеподобните си муцуни към Люк. — Заповядайте насам.

Люк преглътна с усилие и тръгна към него. От детството си помнеше разни истории за дворци, в които растат дървета. Някои от приказките бяха доста зловещи, изпълнени със заплаха, чувство за безпомощност и страх. Във всички тези приказки дворците бяха свърталища на злото.

— Добре дошли отново в света на живите — проговори Карде, когато Люк се приближи. Взе сребърна каничка от масата до себе си и наля червеникава течност в няколко чаши. — Приемете моите извинения, че ви държах толкова време упоен. Но съм сигурен, че много добре си давате сметка за всички трудности около задачата един джедай да остане там, където си го сложил.

— Разбира се — кимна Люк. Вниманието му бе приковано към двете животни до креслото на Карде. Те продължаваха да го зяпат с настойчивост, от която по гърба му ползиха тръпки. — Въпреки че, ако ме бяхте помолили учтиво — добави той, — щяхте да разберете, че съм готов да ви сътруднича.

По устните на Карде пробяга лека усмивка:

— Може би. А може би не — махна с ръка към отсрещното кресло: — Разполагайте се.

Люк тръгна напред, едно от животните се надигна леко и издаде тих звук, нещо средно между мяукане и ръмжене.

— Спокойно, Щурм — укроти го Карде и погледна надолу. — Той е наш гост.

Съществува не обърна внимание на думите му, изцяло съсредоточено в Люк.

— Май не ви вярва — предпазливо предположи джедаят. Думите му се сляха със странното ръмжене на второто животно.

— Сигурно — Карде стисна здраво каишките на двете животни, огледа се из залата, погледът му попадна на тримата мъже, които се бяха разположили в единия ъгъл за разговори, и извика: — Чин! Изведи ги навън, моля те.

— Веднага — от групата се отдели мъж на средна възраст с фрофианска прическа и бавно се приближи. — Хайде, приятелчета — изръмжа той, пое каишките от ръката на Карде и поведе животните навън. — Какво ще кажете да излезем малко на разходка, а?

— Приемете извиненията ми, Скайуокър — произнесе Карде, докато изпращаше с намръщен поглед оттеглящите се животни. — Обикновено се отнасят по-учтиво с гостите. Сега вече можете да седнете.

Люк се подчини на поканата заповед и прие предложената му от Карде чаша. Мара пристъпи зад него и се настани до шефа си. Люк

забеляза, че бе прибрала бластера в един кобур над лявата си китка, откъдето можеше да го извади с такава лекота, сякаш бе в ръката ѝ.

— Това е съвсем лек стимулант — кимна към течността в чашите Карде. — Ще ви помогне да се събудите — отпи от своята и внимателно я постави на ниската масичка.

Люк предпазливо пое няколко глътки от течността. На вкус беше доста добра, а и ако Карде искаше отново да го упои, едва ли бе нужно да прибегва до такива детински хитрувания.

— Имате ли нещо против да ми кажете къде е моят Дроид?

— А, добре е — увери го контрабандистът. — Заповядах да го приберат в един от складовете за инструменти.

— Искам да го видя, ако е възможно.

— Може, но по-късно — Карде се облегна в креслото, на челото му се появиха леки бръчки. — Може би след като решим какво ще правим с вас.

Люк погледна към Мара.

— Помощникът ви вече спомена възможностите. Надявам се, че бих могъл да прибавя най-малко още една.

— Да ви изпратим обратно вкъщи? — предположи Карде.

— Срещу подобаващо възнаграждение, разбира се — увери го Люк. — Да кажем, два пъти повече от това, което предлага Империята.

— Твърде щедър сте с парите на други хора — сухо отвърна контрабандистът. — За съжаление проблемът е не в парите, а в политиката. Виждате ли, операциите ни се простират доста дълбоко в територията и на Империята, и на Новата република. Ако разберат, че сме ви освободили, имперските сили ще бъдат силно недоволни от нас.

— Обратното ще стане, ако ме предадете на Империята — изтъкна Люк.

— Точно така — кимна Карде. — Но да не забравяме, че поради повредата в антената на векторния предавател на вашия изстребител Републиката няма представа, какво се е случило с вас. А Империята за съжаление е много добре запозната с положението.

— И въпросът е не какво биха предложили — намеси се Мара, — а какво вече са предложили: трийсет хиляди.

Люк облиза устни:

— Не съм допускарал, че струвам толкова скъпо.

— Вие сте разковничето за успеха или провала на всеки независим контрабандист — безцеремонно отсече Карде. — Сега край мястото на катастрофата сигурно има десетки кораби, които са пренебрегнали програмите си и поетите задължения, за да ви търсят — усмихна се леко. — Контрабандисти, които изобщо не са се и замисляли как биха се справили с един джедай, ако го хванат.

— Вашият начин, изглежда, действа добре — отговори Люк. — Предполагам, че няма да пожелаете да ми кажете как го постигате.

Карде се усмихна отново:

— Такива тайни струват много. Разполагате ли с такава ценна информация, която да размените срещу нея?

— Сигурно не — спокойно отвърна Люк. — Но отново изразявам увереност, че Новата република с готовност ще плати пазарната ѝ стойност.

Контрабандистът отпи от напитката и погледна замислено към джедая над ръба на чашата.

— Предлагам ви сделка — каза той и постави чашата на масичката до себе си. — Вие ще ми кажете защо Империята изведнъж започна да проявява толкова силен интерес към вас, а аз ще ви открия тайната, защо джедайските умения тук не действат.

— Защо не попитате направо някого от имперската флота?

Карде се усмихна:

— Не, благодаря. Не бих искал да се замислят откъде се е появил внезапният ми интерес към вас, особено след като отклонихме искането им да вземем участие във вашето издирване, позовавайки се на по-належащи задачи.

Люк го погледна изненадано:

— Не сте участвали в моето търсене?

— Не, не сме — Карде сви устни. — Залавянето ви е една от малките иронии на съдбата, които правят живота толкова интересен. Връцахме се от един курс за доставка, когато Мара изведнъж ни изкара от хиперпространството и програмира нов курс на кораба.

Люк изучаваше каменното изражение на Мара.

— Страшен късмет.

— Може би — отговори Карде. — В крайна сметка се озовахме в онази ситуация, която толкова се надявах да избегнем.

Люк протегна ръце с дланите нагоре:

— Тогава ме пуснете да си ида и да се престорим, че нищо не се е случило. Ще ви дам думата си, че ще запазя в тайна срещата си с вас.

— Все някога Империята ще разбере — поклати глава Карде. — Новият командващ е изключително вещ в събирането на късчета информация и подреждането им в цялостна картина. Според мен най-добрата възможност за вас е да успеем да намерим удовлетворяващо и двете страни решение. Сигурно има начин да ви пуснем и въпреки това да дадем на Империята това, което иска — той леко наклони глава. — Отново стигаме до първия ми въпрос.

— И от там до отговора — отвърна Люк. — Наистина нямам представа, какво иска от мен Империята — поколеба се, Лея вече би трябвало да е извън обсега на силите на Империята. — И все пак мога да ви кажа, че въпросът не е само до мен. Имаше и две нападения срещу сестра ми Лея.

— Опити за убийство? Скайуокър се замисли.

— Май не. Онова, на което присъствах, приличаше повече на опит за отвличане.

— Интересно — промърмори Карде и погледът му се зарея някъде в празното пространство. — Лея Органа Соло. Обучава се да стане джедай като брат си. Това би могло да обясни последните действия на Империята.

Люк почака, но в следващите секунди стана ясно, че Карде няма да продължи мисълта си на глас.

— Споменахте за компромис — напомни той. Контрабандистът поклати глава и отново насочи вниманието си към пленника.

— Да. Хрумна ми, че Империята може да се интересува от вашата привилегирована позиция в управлението на Новата република и че се опитва да получи вътрешна информация за работата и намеренията на Временния съвет. В такъв случай може да успеем да се споразумеем да ви освободим, а на имперската флота да предоставим вашия дроид.

Стомахът на Люк се сви на пареща топка:

— Няма да им свърши никаква работа — отговори възможно най-спокойно. Мисълта да продаде Арту за роб на Империята... — Арту никога не е присъствал на срещите на съвета.

— И все пак знае твърде много за вас — изтъкна Карде. — Както и за сестра ви, за нейния съпруг и останалите високопоставени лица от

Новата република — сви той рамене. — Разбира се, това е хипотетичен въпрос. Фактът, че вниманието на Империята е съсредоточено изключително върху единствения джедай и евентуалния негов последовател от Новата република, означава, че имперските сили не се нуждаят единствено от информацията. Къде бяха извършени двете предишни нападения?

— Първото на Бимисаари, а второто — на Бпфаш. Карде кимна:

— Имаме наш човек на Бпфаш, вероятно той ще може да проследи действията на имперските сили там. Опасявам се, че дотогава ще трябва да останете тук като наш гост.

Думите му прозвучаха недвусмислено като знак за приключване на разговора.

— Позволете ми да изтъкна едно последно нещо — каза Люк. — Независимо какво ще се случи с мен или дори с Лея, Империята е обречена. В Новата република има повече планети, отколкото под управлението на имперските сили, и броят им нараства с всеки изминал ден. В крайна сметка ще победим, дори и само заради численото ни превъзходство.

— Доколкото си спомням, това беше и основният аргумент на императора, когато обсъждаше вашия бунтовнически съюз — сухо възрази контрабандистът. — Но това е основният проблем в нашата дилема, нали? Ако не ви предам на Империята, тя ще търси начин да даде воля на гнева си и да ми отмъсти, докато в дългосрочен план Новата република има по-големи шансове да спечели войната.

— Само ако той и сестра му са неотлъчно там и държат Мон Мотма за ръчичката — презрително се намеси Мара. — Ако...

— Ако ги няма, крайният резултат става далеч по-неясен — съгласи се Карде. — Във всеки случай благодаря ви за отделеното време, Скайуокър. Надявам се, че ще вземем решение, без да се бавим много.

— О, не се притеснявайте заради мен — отвърна Люк. — Планетата изглежда доста приятна и не бих имал нищо против да прекарам още няколко дни тук.

— Не се заблуждавайте — предупреди го Карде. — Моите два ворнскъра имат доста горски сродници, неполучили домашно възпитание.

— Разбрах — кимна Люк.

Ако все пак успееше някак да се измъкне от лагера на Карде и да отхвърли онова, което възпрепятстваше джедайските му умения...

— И не разчитайте на силата да ви защити — почти нехайно добави Карде. — В гората ще бъдете също толкова безпомощен, а дори и повече — погледна към дървото, което се извисяваше над тях. — Освен всичко друго там има много повече йосаламири, отколкото тук.

— Йосаламири? — Люк проследи ръката му с поглед и за пръв път забеляза слабостите сиво-кафеникави същества на клона над главата на домакина. — Какво представляват?

— Те са причината вие все още да сте там, където ви поставихме — отговори Карде. — Изглежда, притежават необикновената способност да отблъскват Силата, да кажем, че създават мехури, в които Силата не действа.

— Не бях чувал за тях — каза Люк, чудейки се дали в думите на контрабандиста има някаква истина. Йода и Бен не бяха споменавали подобна възможност.

— Мнозина не са чували за тях — съгласи се Карде. — А в миналото повечето от запознатите със способностите на йосаламирите са предпочитали да запазят тайната. Джедаите от Старата република избягваха планетата по очевидни причини, поради което доста групи контрабандисти още тогава установиха тук своите бази. След като императорът унищожи джедаите, повечето контрабандисти си заминаха, тъй като предпочитаха да са по-близо до оживените търговски пътища. Сега, когато джедаите отново се завръщат — кимна сериозно към Люк, — вероятно част от тях ще се появят отново. Местното население едва ли ще изпадне във възторг от това.

Люк погледна към дървото. Сега, когато вече знаеше какво да търси, успя да види още няколко йосаламира, увити около клоните.

— Какво ви кара да мислите, че точно йосаламирите, а не нещо друго е причината за възникването на тези мехури, в които не се допуска Силата?

— Отчасти местната легенда — отговори Карде, — но главното е фактът, че сега стоите пред мен и разговаряме. Виждате ли някакъв друг начин един напрегнат човек с шокова палка в ръка да се промъкне зад джедай, без да бъде забелязан?

Скайуокър го погледна изненадано. И последното парче от загадката попадна на мястото си:

— На борда на „Волният Карде“ също е имало йосаламири.

— Точно така — кимна Карде. — Случайно. Е — погледна той към Мара, — не точно съвсем случайно.

Люк отново вдигна глава към йосаламирите над Карде.

— И какво пространство обхващат тези мехури?

— Не съм сигурен дали някой знае с точност — призна Карде. — Легендата разказва, че един йосаламир може да поддържа мехур с радиус от един до десет метра, но когато са няколко, става много по-голям. Изглежда, по някакъв начин успяват да обединят силите си. Може би вие ще ни окажете честта да участвате в няколко експеримента с тях, преди да ни напуснете?

— Може би — отвърна Люк. — Въпреки че това със сигурност ще зависи от посоката, в която ще се отправя от тук.

— Вероятно — съгласи се Карде. — Добре, сигурно искате да се преоблечете, с този пилотски костюм сте вече няколко дни. Успяхте ли да вземете със себе си някакви дрехи?

— В товарното отделение на изстребителя има малък куфар — отговори Люк. — Благодаря ви, че взехте и кораба ми.

— Винаги съм се старал да не изхвърлям нищо, което някой ден може да се окаже полезно — отвърна Карде. — Ще ви изпратим нещата веднага щом някой от моите помощници провери дали в тях няма скрито оръжие или друг полезен за вас уред — усмихна се леко: — Не ми се вярва един джедай да се обременява с подобни неща, но винаги съм се опитвал да бъда максимално предпазлив. Приятна вечер, Скайуокър.

Мара отново извади малкия бластер и го размаха:

— Да вървим! Люк се изправи.

— Позволете ми да ви предложа още една възможност — обърна се той към Карде. — Ако решите, че е по-добре да забравите за цялата случка, можете да ме върнете с Арту там, където ни намерихте. Бих искал да си пробвам късмета с другите, които ни търсят.

— Дори с имперската флота? — попита Карде.

— Дори с нея — кимна Люк.

Лека усмивка се появи на устните на контрабандиста:

— Може това да ви изненадва, но ще помисля над предложението ви.

Мара го изведе отново на двора. Слънцето се бе скрило зад дърветата, сега небето бе доста по-сиво.

— Дали не пропуснах вечерята? — попита той, докато вървяха по коридора към стаята му.

— Може и да ти донеса нещо — отвърна тя с едва прикрито раздражение.

— Благодаря — Люк внимателно си пое дъх: — Не разбирам защо до такава степен не ме обичаш...

— Млъквай! — прекъсна го Мара. — Затваряй си устата! Люк се намръщи и не направи друг опит да я заговори.

Стигнаха до стаята и тя го бутна вътре.

— Прозорецът не се заключва, но има вградена аларма — предупреди го тя. — Само да си се опитал да излезеш, ще ти бъде все едно дали аз или ворнскърите ще те намерят първи — усмихна се подигравателно: — Но недей да вземаш толкова насериозно думите ми. Опитай се и ще разбереш.

Люк погледна към прозореца, после се обърна отново към Мара:

— Благодаря, няма да се възползвам от тази възможност.

Тя излезе от стаята, без да каже нищо повече, и внимателно затвори вратата след себе си. Чу се щракването на електронната ключалка и всичко потъна в тишина.

Той се приближи до прозореца и надникна навън. Някои от прозорците на отсрещните сгради светеха, но не успя да види дали има някой в тази, в която бе заключен. Това трябваше да се очаква независимо дали Карде шеше да реши да го предаде на Империята или да го пусне да се върне в Новата република. Нямахме никакъв смисъл помощниците му да знаят повече от необходимото. Още повече ако Карде решише да послуша съвета на Мара и веднага да го убие.

Отдръпна се от прозореца и се приближи до леглото, борейки се със страха. След срещата лице в лице с императора не се бе чувствал толкова безпомощен. А и не е бил реално толкова безпомощен.

Пое си дълбоко въздух. За джедая няма чувства, а покой. Знаеше, че не може да няма начин да избяга от тук.

Въпросът беше да остане жив, докато го намери.

ГЛАВА 20

— Не, не, всичко е наред — говореше Трипио с гласа на Лея и изглеждаше толкова нещастен със слушалките на главата, колкото можеше да изглежда един дроид. — Дватамата с Хан решихме, че след като и бездруго ни е на път, можем да минем да проверим какво е положението в системата Абрегадо.

— Разбирам, ваше височество — долетя от говорителя на „Сокол“ гласът на Уинтър. На Хан му се стори, че звучи уморено, но имаше още нещо, някакво напрежение. — Мога ли да си позволя да ви посъветвам да не се бавите далеч от тук много време.

Трипио погледна безпомощно към Соло.

— Ще се върнем съвсем скоро — прошепна му Соло.

— Ще се върнем съвсем скоро — повтори дроидът в предавателя на „Сокол“.

— Само искам да проверя...

— Само искам да проверя...

— Производствените мощности в...

— Производствените мощности в...

— Хаймания.

— Хаймания.

— Чудесно, ваше височество — отговори Уинтър. — Ще предам съобщението ви на съвета. Мисля, че те ще се зарадват — последва кратка, едва доловима пауза: — Ще ми разрешите ли да поговоря за момент с капитан Соло?

В другия край на пилотската кабина Ландо се намръщи и съвсем тихо прошепна:

— Тя знае!

— Нима? — отвърна раздражено Хан, улови погледа на Трипио и кимна.

— Разбира се — каза в предавателя дроидът и въздъхна с облекчение. — Хан?

Соло се включи в предавателя:

— Чувам те, Уинтър. Какво става?

— Просто исках да разбера дали имате представа с принцеса Лея кога ще се върнете на Корускант — каза тя.

— Адмирал Акбар вече няколко пъти пита за вас.

Хан се намръщи. Откак се бе оттеглил от генералския пост преди няколко месеца, адмирал Акбар да бе обелил с него най-много две думи извън съвета.

— Благодарете на адмирала за загрижеността — отговори той на Уинтър, като внимателно подбираше думите си.

— Сигурно се оправя добре?

— Както обикновено — отвърна Уинтър. — Има някакви проблеми в семейството, след като училището започна на пълни обороти.

— Разправии с децата, така ли? — предположи Хан.

— Най-вече спорове за часа на лягане — отвърна тя. — Проблеми с най-малкия, който иска да стои до късно и да чете, нали разбирате?

— Аха — провлачи Хан. — Знам как е с децата. А съседите? Все още ли има неприятности и с тях?

След кратка пауза Уинтър добави неуверено:

— Не съм много сигурна. Не ми е споменавал за тях, но мога да попитам, ако желаете.

— Няма нужда. Най-важното е, че в семейството всичко е наред.

— И аз така мисля. Навярно той просто иска да ви напомни за себе си.

— Благодаря, че ни предаде съобщението му — погледна към Ландо. — Кажете ми, че няма да се бавим много. Ще се отбием в Абрегадо, може би и на още едно-две места и се връщаме вкъщи.

— Добре — отговори Уинтър. — Още нещо?

— Не, тоест да — поправи се Хан. — Какви са последните новини около възстановителните работи на Бпфаш?

— Трите системи, които бяха ударени от имперската флота ли?

— Точно така.

И където двамата с Лея се сблъскаха за втори път със сивокожите нападатели от непозната раса. Не го каза на глас, нямаше смисъл да се разпростира нашироко.

— Само секунда, да намеря нужния документ — измърмори Уинтър. — Да, всичко върви доста добре. Имаше някакви проблеми с товарните кораби за доставка, но, изглежда, материалите вече пристигат по-бързо.

Хан се намръщи:

— Какво е направил Акбар, да не е изровил товарни кораби от военния резерв?

— Не, произвежда нови — сухо отговори Уинтър. — Взема най-големите кораби, в повечето случаи междузвездни кръстосвачи и щурмови фрегати, оставя само основните членове от екипажа, оборудва ги с нови дроиди и ги превръща в товарни.

Соло сбърчи чело:

— Надявам се, че са придружавани от голям военен ескорт. Междузвездните кръстосвачи без добре обучени екипажи са чудесни учебни мишени за имперската флота.

— Не може да не е помислил за това — увери го Уинтър. — Орбиталните докове и корабостроителницата в Слуис Ван са надеждно защитени.

— Едва ли в наши дни нещо е надеждно защитено — горчиво отговори Хан. — Докато имперската флота си разиграва коня в цялата галактика, не е така. Както и да е, трябва да приключваме. Ще се чуем по-късно.

— Приятно пътуване. Довиждане, ваше височество. Ландо щракна с пръсти и изтръгна дроида от унеса му.

— Довиждане, Уинтър.

Хан прокара пръст изразително през гърлото си и Ландо изключи предавателя.

— Ако тези междузвездни кръстосвачи бяха оборудвани с подходящите автоматични системи, сега нямаше да се налага да ги пълнят с дроиди, за да ги превърнат в товарни кораби — невинно подметна той.

— Аха — кимна Соло, без да обръща внимание на думите му. Изправи се и провери бластера си. — Да потегляме, трябва да свършим колкото може по-бързо и да се върнем в Корускант. Там става нещо.

— Имаш предвид историята за семейството на Акбар ли? — попита Ландо и също се изправи.

— Да — Хан тръгна към стълбището за долната палуба на „Сокол“. — Ако съм разбрал правилно Уинтър, Фейлия е започнал решителния щурм срещу Акбар. Хайде, Трипио, ела да заключиш след нас.

— Капитан Соло, искам за пореден път да изразя несъгласието си с това положение на нещата — жаловито занарежда Тритшо. — Аз наистина не мисля, че да се представям за принцеса Лея, е...

— Добре, добре — прекъсна го Хан. — След като се върнем, ще накарам Ландо да те препрограмира.

— Нима приключихме с представлението? — попита Ландо, промъкна се покрай Трипио и застана до него при отворения люк. — Нали каза на Уинтър...

— Това беше заради евентуалните подслушвани — отговори Соло. — Веднага щом установим контактите си тук, ще потеглим незабавно за Корускант. Дори може да минем през Кашиуук и да приберем Лея.

Ландо подсвирна леко:

— Нима положението толкова се е влошило?

— Трудно е да се каже с точност — призна Хан, натисна копчето за спускането на стълбичката и тя леко опря в прашната настилка отдолу. — Не успях да разбера какво искаше да ми каже Уинтър с детето, дете седяло вечер до късно, за да чете. Предполагам, че е нещо за разузнаването, нали Акбар му е начело едновременно с функциите на главнокомандващ. Или дори по-лошо — че Фейлия е хвърлил око на най-високия пост.

— Трябва да си създадете по-добър код с нея — подхвърли Ландо и тръгна надолу по стълбичката.

— Ха! През няколко месеца решаваме да го направим — изръмжа Хан. — Вече трета година ги карам да седнем тримата с Лея и да го измислим, но не се получава.

— Е, това, което казваш, има смисъл — подхвърли приятелят му и огледа внимателно космодрума. — Връзва се със слуховете, които чух. Предполагам, че под „съседите“ имаш предвид Империята?

— Да. Ако Акбар бе успял да разбере откъде изтича информация, Уинтър със сигурност щеше да узнае и да ни каже.

— В такъв случай не е ли опасно да се връщаме там? — попита Ландо, когато тръгнаха към изхода.

— Опасно е — съгласи се Хан и стисна зъби. — Но трябва да поемем риска. Без Лея в ролята на посредник Фейлия може и да успее да излъже или дори да изнуди останалите съветници да му дадат каквито правомощия пожелае.

— Ммм — изръмжа Ландо, спря в края на стълбата, която водеше към изхода на космодрума, и погледна нагоре. — Да се надяваме, че днес ще е последната среща и най-сетне ще се свържем с човека, който да ни отведе до Карде.

Космодрумът в Абрегадо бе с много лошо име сред пилотите, с които Хан бе летял като контрабандист. Нарездаше се съвсем в дъното на списъка с предпочитаните спирки, непосредствено до кръчмата на Мос Ейсли на Татуин. За негова огромна, но все пак приятна изненада, когато излязоха от космодрума, видяха бляскав чист град.

— Гледай ти! — измърмори до него Ландо. — Нима цивилизацията най-сетне е стигнала и до Абрегадо?

— Случвали са се и по-странни неща — съгласи се Хан и се огледа.

Беше чисто и почти безупречно подредено, въпреки че се усещаше неповторимата атмосфера на товарен космодрум, на варварство и буйство.

— Охо — прошепна Ландо, погледът му сочеше нещо над рамото на Хан. — Изглежда, някой се е забъркал в сериозни неприятности.

Хан се обърна. На петдесетина метра по улицата малка група униформени мъже, навлечени с лека броня, с автоматични бластери в ръка стояха пред вратата на един от хангарите. Неколцина се вмъкнаха вътре, някои останаха отвън да пазят.

— Зле му се пише — съгласи се Соло и протегна врат да прочете номера над вратата. Шейсет и три. — Да се надяваме, че не е нашата свързка. А къде трябваше да се срещнем с него?

— Ей там — Ландо посочи малка сграда без прозорци, сбутана между две далеч по-стари на вид къщи. Над вратата висеше малка дървена табела с надпис „Ло Бю“. — Трябва да седнем на някоя маса между бара и казиното и да го почакаме. Той ще ни потърси.

„Ло Бю“ се оказа изненадващо просторна кръчма за скромната си фасада, простряна дълбоко навътре от улицата и в остаряла постройка вляво. До входа бяха подредени няколко маси с изглед към малка, но

добре направена сцена, празна в момента. Гърмеше оглушителна дразнеща музика. От другата страна на сцената имаше сепарета, твърде тъмни, за да се види има ли някой вътре. Вляво, издигнато с няколко стъпала и отделено от сцената с прозрачна преграда, беше казиното.

— Мисля, че барът е ей там — промърмори Ландо. — Зад масите за сабак. Май там трябва да идем.

— Идвал ли си преди? — попита през рамо Хан, тръгна край масите и се насочи към стъпалата.

— Не. Вече доста години не съм бил на Абрегадо. Беше по-зле и от Мое Ейсли и не останах дълго — поклати глава: — Каквито и неприятности да си имаме с новото тукашно правителство, не може да се отрече, че е свършило добра работа по прочистването на планетата.

— Аха, но каквито и неприятности да имаш с новото правителство, да ги разрешим тихомълком, а? — предупреди го Хан. — Ще ми се поне веднъж да минем незабелязано.

Ландо цъкна с език:

— Както кажеш.

Осветлението около бара беше по-приглушено, отколкото в казиното, но все пак достатъчно, за да виждат наоколо. Избраха си маса близо до играчите на сабак и седнаха. От средата на масата веднага се показа холограма на привлекателна девойка:

— Добър ден, господа — произнесе тя с приятно звучащ акцент. — Какво ще желаете?

— Имате ли вино от Некригор Омикрон? — попита Ландо.

— Разбира се, реколти 47, 49, 50 и 52.

— Ще вземем половин гарафа от 49-а година — каза Ландо.

— Благодаря — усмихна се тя и изчезна.

— Това паролата ли е? — попита Хан и огледа казиното. Беше в средата на следобеда местно време и все пак половината маси вече бяха заети. На бара висяха десетина души и представители на чужди раси. Явно пиенето стоеше много по-ниско от хазарта сред пороците на хайманианците.

— Всъщност той не каза какво да си поръчаме — призна Ландо. — Но понеже аз харесвам доброто вино от Некригор Омикрон...

— И тъй като за него ще плати правителството в Корускант...

— Нещо такова.

Виното пристигна на табла, изскочила от малко отворче в средата на масата.

— Ще поръчат ли още нещо, господа? — попита девойката.

Ландо поклати глава и пое гарафата и двете чаши.

— Засега не, благодаря.

— Благодаря и аз — каза тя, преди да изчезне заедно с таблата.

— И така — Ландо наля вино в чашите, — не ни остава друго, освен да чакаме.

— Е, докато си зает с чакане, можеш ли да погледнеш към третата маса за сабак, онази с петимата мъже и жената — отговори Хан. — Кажи ми дали вторият отдясно наистина е този, който ми се струва, че е?

Ландо вдигна чашата си, сякаш за да разгледа виното на светлината. Вгълбен в това занимание, той се извърна леко.

— Не може да е Фин Торв, нали?

— Според мен е точно той — отвърна Хан. — Надявах се, че ти си го виждал по-скоро от мен.

— Не съм го виждал след последната обиколка в Кесъл, когато бяхме заедно — вдигна вежди и сухо добави: — Точно преди онова грандиозно раздаване на сабак, което направихме с теб.

Хан му хвърли обиден поглед:

— Да не искаш да кажеш, че още си ми ядосан за „Сокол“?

— Е... — замисли се Ландо. — Не, сигурно не съм. Не повече, отколкото когато загубих играта от аматьор като теб.

— Аматьор?!

— Но ще си призная, че известно време след това нощем лежах буден в леглото и планирах подобаващо отмъщение. Добре, че така и не направих нищо по въпроса.

Соло погледна отново към масата за сабак.

— Ако това ще ти помогне да се почувстваш по-добре, помисли си, че ако не бе изгубил „Сокол“, сега нямаше да седим тук. Първата „Звезда на смъртта“ на императора щеше да е завладяла Йовин и да е разгромила планетите от Съюза една по една. И това щеше да е краят на бунта.

Приятелят му сви рамене:

— Не съм много сигурен. След като начело са хора като Акбар и Лея...

— Лея нямаше да е жива — прекъсна го Хан. — Тя вече бе на път за екзекуцията ѝ, когато Люк, Чуй и аз я измъкнахме от „Звездата на смъртта“ — той потрепери от спомена.

Тогава замалко не я загуби завинаги и никога нямаше да узнае какво бе пропуснал. А сега, когато вече знаеше, пак можеше да остане без нея.

— Тя е в безопасност — тихо каза Ландо. — Не се тревожи — поклати глава. — Много ми се иска да разбере защо Империята толкова се интересува от нея.

— Много добре знам — изръмжа Соло. — Защото искат близнаците.

Ландо го зяпна изненадан:

— Сигурен ли си?

— По-сигурен не мога да бъда. Иначе защо просто не използваха шокните иалки при нападението в Бпфаш? Защото вероятността проклетите оръжия да изстрелят по-голям заряд, който да я убие, е петдесет на петдесет.

— Сигурно си прав — тежко се съгласи Ландо. — А Лея знае ли?

— Нямам представа. Сигурно.

Отново се обърна към масата за сабак. Веселата шумотевица внезапно започна да го дразни. Ако Торв наистина беше свръзката на Карде, крайно време беше да престане с маскарада и да дойде при тях. Като че ли нямаше кой знае каква възможност да се чуди кои бяха неговите хора.

Погледът му обходи казиното, прехвърли се на масите около бара и внезапно се закова на една прикрита в сенките маса в далечния ъгъл с трима мъже на нея.

Нито един пилот, пребивавал достатъчно дълго в космоса, не би объркал атмосферата на обикновен товарен космодрум с неповторимото му съчетание от звуци, миризми и вибрации. Също толкова неповторима бе атмосферата и около планетарните офицери от сигурността.

— Охо! — промърмори той.

— Какво? — попита Ландо и небрежно обходи с поглед своята половина от заведението, достигна далечния край и се съгласи: — Охо, наистина. Това обяснява защо Торв се крие на масата за сабак.

— И се сили да не ни обръща внимание — кимна Хан. Той наблюдаваше войниците с периферното си зрение, опитваше се да не привлича вниманието им към себе си. Ако се набъркаха по време на срещата със свръзката на Карде, не му оставаше нищо друго, освен да извади удостоверението за самоличност от Новата република и да се опита да се позове на високия си ранг. Това едва ли щеше да свърши работа, но и в двата случая Фейлия щеше да му трие сол на главата с учтивото си хокане, когато се върнеха на Корускант.

Но ако планетарната гвардия бе по следите на Торв и това имаше нещо общо с акцията на космодрума, на която двамата с Ландо бяха станали свидетели, струваше си усилията. Той се присегна и удари леко в центъра на масата:

— Сервитьор! Девойката се появи:

— Да, господа?

— Двайсет чипа за сабак, ако обичате.

— Веднага — отговори тя и изчезна.

— Чакай малко — подозрително го изгледа Ландо, а Хан пресуши на един дъх чашата си. ~ Няма да отидеш при него, нали?

— Да имаш по-добра идея? — отвърна той и откопча кобура на бластера. — Ако той е нашата свръзка, не искам да го изтърва.

Ландо въздъхна примирено:

— Дотук с незабележимото ни присъствие. А аз какво да правя?

— Бъди готов да се намесиш — в средата на масата се появи отвор и изскочи чисто нова пачка чипове за сабак. — Засега изглежда, че те само го наблюдават, може би ще успеем да го измъкнем от тук, преди да пристигнат подкрепленията им.

— А ако не стане?

Хан прибра чиповете и се изправи.

— Тогава ще се опитам да направя нещо за отвличане на вниманието и ще се видим на „Сокол“.

— Добре. Късмет.

На масата за сабак до Торв имаше две свободни места. Хан си избра едното от тях, седна, хвърли чиповете на масата и те издрънчаха.

— Включете и мен — обяви гръмогласно той. Останалите вдигнаха глава с изражения, вариращи от изненада до очевидно раздражение. Торв го стрелна с поглед, после се извъртя да го огледа по-добре. Хан вдигна вежди:

— Ти ли раздаваш, синко? Хайде, включи ме.

— Не съм аз — отвърна Торв и посочи с очи дундестия мъж вдясно.

— Вече сме започнали — каза кисело шишкото. — Изчакай следващата игра.

— Какво? Дори не сте платили мизата още — възрази Хан и махна с ръка към чиповете за залагания.

Банката бе доста богата, играта течеше поне от няколко часа. Вероятно това беше една от причините шишкото да не иска нови хора, които можеха с един удар да спечелят всичко.

— Хайде, раздавай — викна Хан и хвърли един чип, за да си плати входа.

Шишкото го изгледа кръвнишки, бавно взе горните две карти от купчината и ги плъзна към него.

— Добре — одобри Хан. — Налягат ме стари спомени. Навремето доста често ми се налагаше да се оправям с идиотите с дебелия край на тоягата.

Торв го изгледа остро, беше надянал на лицето си каменно изражение:

— Опитай се и сега — гласът му бе нехаен. — Тук играеш с големите батковци, а не с дребосъците от твоя свят. Може и да не получиш онова, с което си свикнал.

— Не съм аматьор — надуто отвърна Хан, спомни си, че планетарната гвардия бе нахлула в шейсет и третото място на космодрума, и уверено продължи: — Спечелил съм шейсет и три раздавания само през последния месец.

По лицето на Торв пробяга усмивка, той разпозна сигнала. Значи наистина на космодрума бяха нахлули на неговия кораб.

— Трябва да си събрал доста пари при толкова много игри — промърмори той и спусна ръка под масата.

Хан се напрегна, но ръката на контрабандиста отново се показва празна. Торв обиколи с поглед заведението, като се спря за момент върху масата, на която седеше Ландо, и отново се обърна към Соло:

— Готов ли си да подкрепиш хвалбите си с пари? Той спокойно издържа погледа му:

— Готов съм да посрещна всичко, което можеш да ми предложиш.

Контрабандистът кимна бавно: . — Може и да ти припомня думите ти след малко.

— Вярно, че разговорът ви е много интересен — прекъсна ги един от играчите на масата, — но да си гледаме играта.

Торв вдигна вежди и го подкани:

— Залагам четири.

Хан погледна картите си: Господарката на пиките и Четирите монети.

— Добре — каза той, извади шест чипа и ги хвърли към банката. — Плащам твоите четири и качвам два.

Зад него се чу някакво раздвижване.

— Измамник! — извика в ухото му плътен глас.

Хан подскочи и се завъртя, инстинктивно посегна към бластера, но една огромна ръка се присегна над рамото му и сграбчи двете карти в ръката.

— Вие сте измамник, господине — изгърмя отново плътният глас.

— Какво говорите! — възмутено отвърна Хан и източи врат, за да огледа обвинителя си.

Почти съжали, че го направи. Надвесеният над него гневен мъж с дълга чорлава брада беше най-малко два пъти по-висок и го изпепеляваше с поглед като в религиозно изстъпление.

— Много добре знаете — бавно процеди непознатият. — Тази карта — той размаха една от картите на Хан — е фалшива!

Соло премига:

— Не е вярно — възрази той. Около масата вече се бе събрала доста голяма тълпа, пазачите на казиното, бармани и сервитьори, любопитни посетители, жадни да видят малко кръв. — Това е същата карта, която ми раздадоха.

— Така ли? — мъжът я хвана с огромната си ръка, вдигна я под носа на Хан и натисна с върха на пръста единия край.

Господарката на пиките внезапно се превърна в Шестимата ездачи. Непознатият докосна отново ъгълчето и се появи Каменното лице. Последваха Шестте манерки. Шутът, Господарят на монетите...

— Но това е същата карта, която ми раздадоха — повтори Хан и усети как по гърба му започват да се стичат студени капки пот. Дотук с идеята да се държат незабележимо. — Не е моя вината, ако е фалшива.

Нисък мъж с набраздено от жестоки белези лице си проби път с лакти покрай брадатия.

— Ръцете на масата — заповяда той на Хай с глас, който напълно съответстваше на външността му. — Дръпнете се настрана, преподобни, ние ще се оправим.

Преподобни!? Хан отново погледна гневния мъжага и този път забеляза черна кристална огърлица, проблясваща сред кичурите коса на шията.

— Преподобни, а? — промърмори той нещастно. По време на дългогодишните си скитания бе открил, че галактиката е пълна с най-различни религиозни групи, чиято основна задача бе да премахнат всевъзможните форми на хазарта. Както и всички играчи.

— Дръж ръцете на масата, казах! — изрева мъжът от охраната и се пресегна за подозрителната карта от ръката на преподобния. Погледна я, провери дали изображенията наистина се променят, и кимна: — Много добър фалшификат — каза той и изгледа Хан с най-благоразположения си намръщен поглед.

— Трябва да е скрил в ръкава си получената при раздаването карта — намеси се отново преподобният. Не бе помръднал и на педя. — Къде е тя, измамнико?

— Картата, която ми дадох, е точно пред теб, в ръцете на приятелчето — изръмжа Хан. — Не ми трябва фалшива, за да спечеля на сабак. Ако наистина е фалшива, такава са ми дали.

— Така ли? — преподобният без предупреждение се извъртя към шишкото, който бе раздавал и все още стоеше на масата, почти незабележим в шумящата тълпа, и протегна ръка към него: — Ако не възразявате, ще ми дадете ли вашите карти, господине?

Шишкото го зяпна изненадано.

— Как може да си помислите такова нещо? Защо да давам на някого фалшива карта? Нали виждате, че това тесте е от казиното.

— Е, има само един начин да се убедим, нали? — отвърна преподобният, присегна се и взе тестето. — Сега вие двамата — посочи с пръст към шишкото и Хан — ще бъдете претърсени, за да открием у кого е другата карта. Това ще реши въпроса, нали, Кампл? — добави той и погледна надолу към белязания от охраната.

— Не ни нареждай какво да правим, преподобни — изръмжа Кампл. — Къру, донеси скенера!

Скенера̀т беше малък и удобно прилягаше в дланта на мъжа, явно направен за скрито използване.

— Този първи — заповяда Кампл и посочи Хан.

— Тъй вярно — служителят умело прокара скенера край тялото на Соло и каза. — Чист е.

По намръщеното лице на пазача пробягаха първите тръпки на съмнението.

— Претърси го отново!

Къру послушно го провери отново.

— Пак нищо. Има само бластер, предавател и удостоверение за самоличност.

Кампл гледа Хан още няколко дълги секунди и след това неохотно се обърна към шишкото.

— Протестирам! — извика той и скочи на крака. — Аз съм гражданин от първо равнище, нямате право да ме подлагате на тази неоснователна и обидна процедура.

— Можем да го направим тук или долу в участъка — изрева Кампл. — Избирай!

Шишкото хвърли отровен поглед към Хан, но не каза нищо, докато мъжът от охраната прокараваше скенера до тялото му.

— Той също е чист — докладва той и на лицето му се изписа лека изненада.

— Провери и пода — заповяда Кампл. — Виж дали някой не я е хвърлил.

— Пребройте и картите в тестето — намеси се преподобният.

Кампл подскочи към него:

— За последен път ти казвам...

— Ако всичките шейсет и шест карти са налице — прекъсна го преподобният, гласът му бе натежал от съмнения, — излиза, че тестето е било белязано.

Пазачът подскочи като ухапан:

— В нашето казино не се допускат белязани карти!

— Така ли? — изръмжа преподобният. — Дори когато в играта участват някои важни хора? Хора, които ще разпознаят специалната карта, когато тя попадне в ръцете им?

— Това е невъзможно — излая Кампл и пристъпи към него. — „Ло Бю“ е почтено и напълно легално заведение. Нито един от тези

играчи няма връзка с...

— Ей! — прекъсна го викът на шишкото. — Къде изчезна тоя, дето седеше до мен?

Преподабният изсумтя:

— Значи никой от тях не е имал връзка с вас, така ли?

Някой изпсува яростно и започна да си проправя път през тълпата. Беше един от тримата планетарни гвардейци, които наблюдаваха масата. Кампл го изпрати с поглед, пое си дълбоко дъх, обърна се и заби поглед в Хан:

— Ще ми кажеш ли името на партньора ти?

— Не ми е партньор — отвърна Хан. — И освен това аз не мамех. Ако искате да повдигнете официално обвинение, свалете ме долу в участъка и го направете там. Ако не — той се изправи и започна да прибира разпилените по масата чипове, — аз си тръгвам.

Няколко дълги секунди си мислеше, че Кампл няма да се хване на блъфирането. Но мъжът от охраната не разполагаше с надежден свидетел и го знаеше, освен това явно си имаше по-добро занимание от това да се набърква в разправия, от която едва ли щеше да излезе нещо повече от дребно нарушение.

— Добре, изчезвай — изръмжа той. — Да не съм те видял повече.

— Не се безпокой, кракът ми никога повече няма да стъпи тук — отвърна Хан.

Тълпата бе започнала да се разпръсва и той се върна на масата без никакви проблеми. Както и очакваше, Ландо отдавна бе изчезнал, но за негова огромна изненада преди това бе платил сметката на бара.

— Доста бързо се върна — поздрави го Ландо от върха на стълбичката на „Сокол“. — Очаквах, че ще те мотаят поне още час.

— Нямахте за какво да се хванат — отвърна Хан, изкачи стълбичката и затвори люка. — Надявам се, че Торв се е измъкнал.

Ландо поклати глава:

— Чака те в каюткомпанията — вдигна многозначително вежди: — Мисли, че ни дължи услуга.

— Току-виж ни свършило работа — съгласи се Хан и тръгна по извития коридор.

Торв се бе разположил пред компютърното табло в каюткомпанията. Пред него имаше три малки информационни чипа.

— Радвам се да те видя отново, Торв — каза Хан и пристъпи вътре.

— Аз също, Соло — сериозно отговори Торв, изправи се и протегна ръка. — Вече благодарих на Калризиан, но исках да благодаря и на теб. За предупреждението и за помощта да се измъкна от там. Дълга ви услуга.

— Не се тревожи — махна с ръка Хан. — Значи наистина твоят кораб е в шейсет и трети хангар?

— Да, всъщност не е мой, а на онези, които ме наеха — сбърчи чело Торв. — За щастие в момента в него няма нищо контрабандно, снощи успях да разтоваря. Но явно още от самото начало са ме заподозрели.

— Какво караше? — попита Ландо и се промъкна зад Хан. — Не е тайна, нали?

Торв вдигна вежди:

— Не, не е тайна, но, така или иначе, няма да ми повярвате: храна.

— Прав си — отвърна Ландо. — Не ти вярвам. Контрабандистът небрежно кимна:

— В началото и аз не можех да повярвам. Но някъде по южните хълмове живеят хора, които изобщо не се спогаждат с новото правителство.

— Бунтовници?

— Не, и това е най-странното в цялата история. Не се бунтуват, не създават никакви проблеми и дори не контролират никакви жизненоважни ресурси. Прости хора, единственото, което искат, е да ги оставят да си живеят по старому. Явно правителството е решило да им даде урок и е прекъснало снабдяването им с храна и лекарства, докато не се съгласят да влязат в строя като всички останали.

— Звучи съвсем естествено за това правителство ~ тежко се съгласи Ландо. — Никакво местно самоуправление от какъвто вид.

— И така започнах да прекарвам храна — заключи Торв.

— Щура работа. Както и да е, хубаво е, че ви виждам отново заедно. Добре, че пак решихте да работите двамата. Толкова много екипи се разпаднаха през последните пет години, особено след като Джаба видя дебелия край на тоягата.

Двамата приятели се спогледаха.

— Е, всъщност по-скоро двамата отново сме в бизнеса — поправи го Хан. — Някак се свързахме по време на войната, а преди това...

— Преди просто исках да го убия — притече се на помощ Ландо.

— Разбирам — предпазливо отговори Торв, погледът му постоянно прескачаше от единия към другия. — Заради „Сокол“ е било, нали? Чух някакви слухове, бил си го откраднал.

Соло изненадано изгледа Ландо:

— Откраднал!?

— Както вече казах — сви рамене той, — направо бях полудял. Всъщност не беше истинска кражба, макар и на ръба. По това време притежавах полулегална работилница, където поправях и продавах кораби втора ръка, и останах без пари в една игра на сабак с Хан. Предложих му, ако спечели, да си избере някой кораб от моите — погледна го подигравателно. — Предполагаше се, че той ще избере някоя от бляскавите хромирани яхти, които събираха прах най-отпред, а не изстребителя, който поправях и преоборудвах за самия мен.

— Беше се справил доста добре — кимна Хан. — Макар че се наложи с Чуй да извадим доста от нещата и сами да ги дооправим.

— Много мило — изръмжа Ландо. — Още една подобна забележка и си го прибирам.

— Чуй ще измисли доста убедителни възражения — Хан погледна твърдо Торв и попита: — Вече знаеш всичко това, нали?

Торв се ухили:

— Не се обиждай, Соло. Предпочитам да проучвам клиентите си, преди да започнем да работим заедно, става ми ясно дали мога да разчитам на тях. Хората, които лъжат за миналото си, обикновено лъжат и в сделките.

— Вярвам, че издържахме проверката?

— Да, чисти сте като сълзи — все още ухилен отвърна Торв. — И така, какво може да направи за вас Талон Карде?

Хан предпазливо си пое дъх. Най-сетне стигнаха до същината. Сега му оставаше да се тревожи единствено ла не оплеска в последния момент нещата.

— Искам да предложа на Карде сделка: възможност да работи директно с Новата република.

Торв кимна:

— Чух, че обикаляш и се опитваш да накараш другите групи да приемат този начин на работа. Всички са с впечатлението, че искаш да ги изкараш на светло, за да може после Акбар лесно да сложи ръка отгоре им.

— Нищо подобно — увери го Хан. — Акбар не е сред най-запалените поддръжници на тази идея, но все пак я приема. Трябват ни още товарни кораби и контрабандистите са най-подходящият доставчик, към който можем да се обърнем.

Торв облиза устни:

— От дочутото тук и там останах с впечатлението, че предложението звучи примамливо. Разбира се, не аз взимам решенията.

— Тогава ни заведи при Карде — предложи Ландо. — Нека Хан да се разбере направо с него.

— Съжалявам, в момента той е в главната ни база — поклати глава контрабандистът. — Не мога да ви заведа.

— Защо?

— Защото не позволяваме на непознати да влизат и да излизат свободно — търпеливо обясни Торв. — Не разполагаме с огромните тромави сили за охрана, които Джаба поддържаше на Татуин заради постоянните опити на всякакви нахалници да проникнат вътре.

— Ние не сме... — започна Ландо, но Хан го прекъсна с махване на ръката.

— Добре де, ти как ще се върнеш там? Торв отвори уста, после бавно я затвори.

— Трябва да измисля как да освободя кораба си.

— Ще ти отнеме доста време — изтъкна Соло. — Освен това тук те познават много добре. А ако някой представи нужните документи, сигурно ще може да го освободи, преди да се е разчуло за случая. Контрабандистът вдигна вежди:

— Като теб например? Хан сви рамене:

— Може и да се справя. След това, което стана в „Ло Бю“, сигурно ще трябва да се потуля за малко, но не може да не оправя нещата.

— О, не се съмнявам — подигравателно каза Торв. — И къде е уловката?

— Няма уловка. В замяна искам само да ни позволиш да те закараме обратно до вашата база и след това да ни осигуриш петнайсет минути разговор с Карде.

Торв го изгледа, стиснал здраво устни:

— Знаеш много добре, че ще си имам доста неприятности, ако го направя.

— Ние не сме обикновени непознати — напомни Ландо.

— Карде вече се е срещал с мен веднъж, а и двамата с Хан от години пазим в тайна важна военна информация за силите на Съюза. Разполагаме с доста дълъг списък от хора, които ни вярват.

Контрабандистът го погледна. После отново премести поглед към Хан.

— Ще си имам неприятности — повтори той с въздишка.

— И все пак наистина ви дължа услуга. Обаче имам едно условие: аз ще програмирам компютъра на отиване и ще запазя координатите на планетата кодирани, а след това те ще се самоунищожат. А как ще потеглите от там, зависи единствено от Карде.

— Никакви проблеми — съгласи се Хан. Параноята бе доста разпространена сред контрабандистите. Тъй или иначе, не го интересуваше особено къде бе установил базата си Карде. — Кога можем да тръгнем?

— Веднага щом се приготвите — Торв кимна към чиповете за сабак в ръцете на Хан и добави: — Освен ако не искаш да се върнеш в „Ло Бю“ да ги изиграеш.

Соло съвсем бе забравил за тях.

— В никакъв случай — изръмжа той и ги хвърли на масата. — Ще се опитам никога повече да не играя сабак, когато зад врата ми душат разни фанатици.

— Да, преподобният направи много добро представление, нали? — съгласи се Торв. — Не знам какво щяхме да правим без него.

— Чакай малко! — намеси се Ландо. — Да не искаш да кажеш, че го познаваш?

— Разбира се — ухили се Торв. — Той е моята свръзка с групата от хълмовете. И все пак без непознат играч, като Хан, едва ли щеше да успее да вдигне такава шумотевица.

— Какво, този мизерник... — Хан стисна здраво зъби: — Значи фалшивата карта е била негова, така ли?

— Естествено — невинно го изгледа Торв. — Защо се оплакваш? Нали получаваш това, което искаш, водя те при Карде?

Хан се замисли. Торв беше прав, разбира се. И все пак...

— Добре — съгласи се той. — Толкова за героичните постъпки, а?

Контрабандистът изсумтя леко:

— Ти ли го казваш? Хайде, дай да въведе навигационната програма в компютъра и да потегляме.

ГЛАВА 21

Мара се приближи до вратата на командната зала, неспокойно чудейки се за какво беше това внезапно събиране. Карде не назова причината, но тя усети нещо в гласа му, което мобилизира силния ѝ инстинкт за самосъхранение. Провери малкия бластер, който висеше от кобура над китката на лявата ѝ ръка, и натисна бутона за отваряне на вратата.

Очакваше да свари поне двама души: Карде и дежурния в командната зала, а и някой от останалите, повикани на срещата. За нейна изненада Карде беше сам.

— Влез, Мара — покани я той, като вдигна глава от бележника.
— Затвори вратата след себе си.

Тя се подчини и попита:

— Някакви неприятности?

— По-скоро един незначителен проблем — увери я той. — И все пак доста обезпокоителен. Фин Торв току-що се обади, идва насам и води гости. Бившите генерали от Новата република Ландо Калризиан и Хан Соло.

Стомахът на Мара се сви:

— Какво искат? Карде леко сви рамене:

— Да говорят с мен.

За секунда мислите на Мара литнаха към Скайуокър, заключен в сградата отсреща. Не, просто нямаше начин някой от Новата република да е разбрал, че е тук. Дори повечето хора на Карде бяха в неведение за това, включително голяма част от тези на Миркр.

— С техен кораб ли идват? — попита тя.

— Да, Торв пътува с тях.

Мара неволно премести поглед към командното табло:

— Отвлечане?

Той поклати глава:

— Едва ли. Той подаде правилно всички пароли. „Небесният път“ все още е на Абрегадо, задържан е от местните власти или нещо

подобно. Калризиан и Соло са помогнали на Торв да избегне същата съдба.

— Тогава им благодари, помоли ги да свалят Торв на планетата и им кажи да се разкарат — предложи тя. — Не си ги канил.

— Вярно — съгласи се Карде, наблюдавайки я внимателно. — Но, от друга страна, Торв сякаш е убеден, че им дължи услуга.

— Нека им се изплати в свободното си време. Карде присви очи:

— Торв е мой помощник — студено каза той. — Неговите дългове са дългове на организацията. Би трябвало досега да си разбрала това.

Гърлото на Мара се сви, изненадващо ѝ бе хрумнала една ужасяваща мисъл:

— Няма да им предадеш Скайуокър, нали? — настоя тя.

— Жив ли имаш предвид? — отвърна с въпрос Карде.

Мара не можеше да отдели поглед от него, от небрежната усмивка, леко притворените клепачи, предпазливо надянатото изражение на незантересуваност. Знаеше, че това е маска, той искаше да разбере защо тя мрази Скайуокър, искаше го с най-силната страст, която би могъл да изпитва човек. Но от нея той никога нямаше да получи отговор на въпроса си.

— Едва ли ти е хрумнало — хапливо каза тя, — че Соло и Калризиан може и да са изфабрикували цялата тази история, включително задържането на „Небесният път“, само за да открият местоположението на базата ни.

— Предположих подобна възможност, но я отхвърлих като малко вероятна.

— Разбира се — подигравателно отвърна Мара. — Великият и благороден Хан Соло никога не би направил нето толкова подло, нали? Но ти не отговори на въпроса ми.

— За Скайуокър ли? Мисля, че дадох ясно да се разбере, Мара, че той ще остане тук, докато не разбере защо върховният адмирал Траун се интересува толкова от него. Най-малкото трябва да узнаем колко струва, кой колко е готов да плати, и чак след това ще можем да определим точната му пазарна цена. Мобилизирах всичките ни агенти и се надявам, че с известен късмет ще получим търсените отговори през следващите няколко дни.

— Но приятелите му ще пристигнат тук след няколко минути.

— Така е — съгласи се Карде и леко сви устни. — Ще трябва да преместим Скайуокър малко по-надалеч, не можем да рискуваме Соло и Калризиан да попаднат на него. Искам да го прехвърлиш в четвъртата барака.

— Но там държим дроида му — напомни Мара.

— В бараката има две стаи, сложи го във втората — Карде вдигна ръка и посочи кръста ѝ: — И не забравяй да махнеш това, преди да пристигнат гостите. Съмнявам се, че те няма да го разпознаят.

Мара сведе поглед към лазерния меч на Скайуокър, който висеше от колана ѝ.

— Не се притеснявай. Ако ти нямаш нищо против, аз не изгарям от желание да се срещна с тях.

— Не съм го и помислял — успокои я Карде. — Бих искал да си тук при посрещането и може би да се присъединиш към нас за вечеря. Освен тези формалности няма да имаш никакви други поводи да се виждаш с тях.

— Значи ще останат тук цял ден?

— Сигурно и през нощта — той я погледна внимателно: — Като махнем изискванията на гостоприемството, можеш ли да измислиш подобър начин да убедим Новата република, ако някога изникне такава необходимост, че Скайуокър никога не е бил тук?

В думите му имаше смисъл. Но това не означаваше, че цялата история ѝ харесва.

— Предупреди ли останалите от екипажа на „Волният Карде“ да си мълчат?

— Направих нещо по-добро — кимна към командното табло Карде. — Изпратих всички, които знаят за Скайуокър, да подготвят „Звездният лед“. Коего ми напомня, че искам, след като преместиш Скайуокър, да вкараш изстребителя му по-навътре в гората. Не повече от половин километър, не бих желал да оставаш сама там повече от необходимото. Ще се справиш ли с управлението на изстребителя?

— Мога да пилотирам всичко.

— Добре — леко се усмихна той. — Тогава най-добре е да се заемеш със задачите си. „Хилядолетен сокол“ ще се приземи след по-малко от двамайсет минути.

Мара си пое дълбоко въздух:

— Добре — обърна се и излезе от залата.

Пресече празния двор към спалните помещения, където държаха Скайуокър. В липсата на хора наоколо без съмнение се усещаше ръката на Карде, той сигурно им бе възложил различни задачи вътре в сградите, за да може тя спокойно да премести пленника в бараката. Изправи се пред вратата на стаята, отключи и я отвори.

Той стоеше до прозореца, облечен в същата черна туника, панталони и високи ботуши, които бе носил и онзи ден в двореца на Джаба.

В деня, когато тя скришом го наблюдаваше и му позволи да разруши живота ѝ.

— Вземи си нещата и да тръгваме — изръмжа Мара и размаха бластера. — Време е да те преместим.

Той пристъпи към леглото, без да я изпуска от очи, но погледът му бе прикован не в бластера, а в лицето ѝ.

— Нима Карде вече е взел решение? — спокойно попита той и вдигна куфара.

За момент тя се изкуши да му отговори, че преместването е нейна инициатива, само за да види дали скритото значение на думите ѝ ще наруши вбесяващото я джедайско спокойствие. Но дори и един джедай ще се опита да се бие, ако е убеден, че отива на явна смърт, а те и без това нямаха достатъчно време за разпавии.

— Отиваш в една от бараките, които използваме за склад. Пристигат посетители, а не разполагаме с официален костюм с твоя размер, така че ще трябва да те скрием. Хайде, тръгвай!

Поведе го покрай централната сграда към четвърта барака, удобно скътана зад главните пътеки на двора. Имаше две стаи. Само помещението вляво, което обикновено използваха за съхраняване на свръхчувствителна или опасна апаратура, беше с ключалка и вероятно това беше основната причина Карде да го избере за затворническа килия. Тя отвори вратата, без да изпуска от поглед Скайуокър. Чудеше се дали Карде е имал време да махне вътрешния заключващ механизъм. Един бърз поглед вътре ѝ бе достатъчен, за да разбере, че Карде не е идвал. Е, това лесно можеше да се оправи.

— Влизай! — заповяда тя, запали осветлението и махна с ръка.

Той се подчини.

— Изглежда доста уютно — измърмори той и плъзна поглед към струпаните кутии, заели половината от помещението. — Сигурно е и

доста спокойно.

— Идеално е за джедайска медитация — отвърна тя, пристъпи напред и надникна в една кутия с надпис „Пълнители за бластер“. Всичко беше наред, в момента кутията беше пълна с нови работнически костюми. Провери и надписите на останалите, за да се увери, че няма нищо, което затворникът би могъл да използва, за да избяга. — По-късно ще ти донесем походно легло — тръгна към вратата. — А също и храна.

— Засега ми е добре.

— Изобщо не ме интересува дали ти е удобно. Механизмът за заключване отвътре бе зад тънка метална пластинка. С два изстрела на малкия бластер тя я разби и я изкриви на една страна, а с третия унищожил кабелите вътре. Наслаждавай се на спокойствието си.

Вратата се затвори зад нея, чу се щракването на ключалката и Люк отново остана сам. Огледа се. Затрупано с кутии помещение без прозорци, заключена врата.

— Бил съм и на по-лоши места — измърмори той под нос. — Тук поне няма ренкъри.

Старият спомен го накара да се намръщи, почуди се защо изведнъж се сети за ямата на ренкъра в двореца на Джаба. Липсата на предварителна подготовка и удобства в новата му килия предполагаше, че преместването му тук е внезапно решение, взето под натиска на непредвидени обстоятелства, вероятно продиктувано от неочакваното пристигане на споменатите от Мара посетители. А ако наистина беше така, имаше възможност някъде в бързината противниците му най-сетне да са допуснали грешка.

Приближи се до вратата, изкриви още малко металната пластинка и коленичи, за да надникне в заключващия механизъм. Веднъж Хан бе изгубил няколко часа, за да се опита да му покаже слабите места на електрическите ключалки, и ако изстрелът на Мара не я бе повредил твърде много, имаше някакъв шанс да отвори вратата. Положението изобщо не бе обнадеждаващо. Дали по случайност или целенасочено изстрелът на Мара бе превърнал в пара проводниците към вътрешното реле чак до изолационната тръба в стената, където той не можеше да ги достигне. Но ако успееше да намери друг източник на електричество...

Изправи се, изтупа праха от коленете си и тръгна към струпаните кутии. Мара бе прегледала надписите им, но всъщност бе надникнала само в една. Току-виж при по-внимателно претърсване изскочило нещо полезно.

За съжаление тази операция му отне по-малко време и от изучаването на разрушената електрическа ключалка. Повечето кутии бяха така запечатани, че не можеше да ги отвори без съответни инструменти, а останалите съдържаха абсолютно безполезни за него неща, като облекла и резервни части.

Добре, помисли си той, седна на една кутия и се огледа за вдъхновение. Не мога да изляза през вратата, а в стаята няма прозорци. Но в бараката имаше още една стая, той бе зърнал другата врата, докато Мара отключваше тази. Между двете стаи може би имаше междинна врата или някаква връзка, скрита зад струпаните кутии.

Разбира се, нямаше голяма вероятност Мара да бе пропуснала нещо толкова очевидно, но той разполагаше със свободно време и нямаше с какво друго да го запълни. Изправи се и се залови да премества кутиите до стената.

Откри го почти веднага. Не врата, а нещо също толкова подходящо: електрическо табло с няколко контакта, вградено в стената сантиметри над перваза. Карде и Мара най-сетне бяха допуснали грешка.

Металната пластинка на ключалката вече бе размекната от изстрелите с бластер на Мара и не бе толкова трудно да я счупи. Люк се залови за работа, прегъваше я надолу и нагоре, докато накрая неправилното триъгълно парче падна в ръката му. Беше твърде меко, за да го използва за запечатаните кутии, но щеше да свърши работа при отварянето на едно обикновено електрическо табло.

Върна се при него и се наведе в тясното пространство между стената и кутиите. Тъкмо се опитваше да нагласи импровизираната си отвертка към първия болт, когато дочу тихо пиукане.

Той застина. Пиукането продължи, последвано от серия гладки чуруликания, които звучаха изключително познато.

— Арту? — извика той. — Ти ли си?

В следващите няколко секунди от съседната стая не се чу нищо, но изведнъж стената избухна в малка експлозия от електронно пиукане. Беше Арту, нямаше никакво съмнение.

— Спокойно, Арту — извика Люк. — Ще се опитам да отворя електрическото табло. Сигурно и от твоята страна има, ще ми помогнеш ли?

Отговорът беше възмутено електронно ръмжене.

— Така ли? Добре тогава, чакай ме, ще се оправя.

Отчупеното метално парче не бе най-удобният инструмент за работа, особено в тясното пространство между стената и кутиите. И все пак само след няколко минути успя да свали капака на таблото и да избута настрани кабелите. Приведе се напред, през образувалия се отвор можеше да види задната част на таблото в стаята, където беше Арту.

— Не ми се вярва, че ще успея да го отворя оттук — извика той на дроида. — Вратата на стаята ти заключена ли е?

Отговорът бе отрицателен, придружен с някакъв странен звук, сякаш Арту превърташе колелата си на празен ход.

— Вързан си със сдържащ болт? — попита Люк. Отново се чу същото виене на колелата. — А, усмирителен колан значи?

Нещастното пиукане на дроида потвърди предположението му. Арту много добре помнеше миналото: сдържащият болт щеше да му остави белег, докато усмирителният колан, прокаран през долната половина на тумбестото му тяло, нямаше да му причини нищо, само щеше да си поизтърка малко колелата при усилията да се освободи.

— Не се тревожи — успокой го Люк. — Ако намеря достатъчно кабел, за да прокарам връзка от таблото до вратата, може и да успея да я отключа и тогава и двамата ще изчезнем оттук.

Внимателно, без да забравя възможността от удар от проводниците за високо напрежение, той намери проводника с ниско напрежение и предпазливо започна да го изтегля от контакта. Беше подълъг, отколкото очакваше, и когато най-накрая свърши, се оказа, че на пода лежи близо метър и половина кабел.

Повече от очакваното и все пак много по-малко от необходимото. Вратата бе на около четири метра по права линия, а кабелът трябваше да е малко отпуснат, за да успее да го свърже с ключалката.

— Ще ми отнеме още малко време — извика той към Арту и се опита да измисли нещо.

Кабелът с ниско напрежение бе дълъг около метър и половина, следователно и другите проводници бяха поне толкова. Ако успееше да

извади още два, щеше да си набави повече от нужната дължина.

Само трябваше да измисли как да го направи. И, разбира се, да се предпази от токов удар.

— Какво не бих дал да разполагам с лазерния меч поне за минута — измърмори той, докато разглеждаше внимателно импровизираната отвертка.

Не беше много остра, но пък и кабелите не бяха кой знае колко здрави. За няколко минути изтегли проводниците от електрическото табло. Изправи се, свали туниката си, намота няколко пъти ръкава върху металната пластинка и започна да търка, за да пресече кабела. Почти бе успял да среже първия, когато ръката му се изплъзна от плата на туниката и за секунда докосна голия метал. Инстинктивно отскочи назад и се блъсна силно в стената. Изведнъж в главата му проблесна нещо.

— Охо — промърмори той и зяпна полупрерязания кабел.

От другата стая се чу въпросително пиукане.

— Докоснах единия проводник — извика той на дроида, — но не ме удари ток.

Арту изпиука.

— Прав си — съгласи се Люк, докосна леко кабела, после смело го хвана с пръсти.

Значи въпреки всичко Карде и Мара не бяха допуснали грешка. Явно бяха прекъснали тока в цялата постройка.

За момент остана коленичил, хванал жицата с ръка, чудейки се какво да прави сега. Вече разполагаше с необходимия проводник, но нямаше контакт, в който да го включи. От друга страна, стаята сигурно бе пълна с различни малки източници на електроенергия, прикрепени към резервните части, но те бяха здраво затворени в кутиите. Дали не можеше да използва кабелите по някакъв начин, за да ги отвори? Да пререже с тях външния слой на заварката?

Хвана здраво жицата и я дръпна силно, опитвайки се да прецени здравината ѝ. Прокара пръсти по външния изолационен слой, отпусна хватката си и намота здраво кабела около дясната си ръка. Спря, странно гъделичкашо усещане стягаше стомаха му. Дясната ръка. Изкуствената дясна ръка, която се задвижваше от два независими източника на енергия.

— Арту, какво знаеш за изкуствените крайници? — извика той и започна да човърка отвора на китката с импровизираната отвертка.

След кратка пауза дойде предпазлив и неясен отговор.

— Едва ли ще е необходима много енергия — увери той дроида и надникна в лабиринта от жици и спомагателни усилватели в ръката си. Бе забравил колко невероятно сложно бе цялото устройство. — Само трябва да извадя една от батериите. Мислиш ли, че ще можеш да ме направляваш в подробностите?

Този път паузата бе по-кратка, а отговорът прозвуча по-уверено.

— Добре — доволно каза Люк. — Да се залавяме за работа.

ГЛАВА 22

Хай завърши изложението си, седна в креслото и зачака.

— Интересно — отбеляза Карде с леко развеселено изражение, което отлично прикриваше истинските му мисли. — Наистина много интересно. Вероятно Временният съвет е готов да предостави реални гаранции за цялата операция.

— Ще гарантираме онова, което е по силите ни — отвърна Хан. — Вашата защита, законността на действията ви и така нататък. Естествено, не можем да поемем гаранции за точните печалби и други такива неща.

— Разбира се — съгласи се контрабандистът и погледна Ландо. — Вие мълчахте през цялото време, генерал Калризиан. Какво е вашето участие в тази операция?

— Тук съм просто като приятел — отговори Ландо. — Като човек, който знае как да се свържем с вас, а и който може да гарантира искреността и почтеността на Хан.

Лека усмивка пробяга по устните на Карде:

— Искреност и почтеност — повтори той. — Любопитни думи за човек с понащърбената репутация на капитан Соло.

Хан се намръщи, чудеше се кой случай имаше предвид Карде. В интерес на истината не беше един.

— Всичко е отдавна зад гърба ми.

— Естествено — съгласи се контрабандистът. — Както вече казах, предложението ви е много интересно, но не мисля, че е подходящо за нашата организация.

— Може ли да попитам защо? — намръщи се Хан.

— Много просто, някои хора ще решат, че вземаме страна в конфликта между Империята и Новата република — обясни Карде и отпи от чашата си. — Като се имат предвид размахът на дейността ни и обширните територии, в които оперираме, това едва ли ще е най-разумното нещо, което бихме могли да направим.

— Ясно — кимна Хан. — Да се опитам да ви убедя, че е възможно да запазите нашето споразумение в тайна от другите си клиенти?

Карде се усмихна отново:

— Май подценявате способностите на имперското разузнаване, капитане. Те знаят много повече за ходовете на Новата република, отколкото смятате.

— Точно вие ли ми го казвате... — намръщи се Хан и хвърли поглед към Ландо. — Това ме подсеща, че исках да ви попитам още нещо. Ландо предполага, че сигурно познавате някой хакер, достатъчно добър, за да проникне в дипломатическите шифри.

Карде леко наклони глава.

— Интересно искане — коментира той. — Особено от страна на човек, който би трябвало да има достъп до тези кодове. Да не би сред върховете на Новата република да са започнали интриги и заговори?

В главата на Хан проблесна споменът за последния разговор с Уинтър и прикритите ѝ предупреждения, но отговори:

— Това е чисто личен въпрос... е, по-скоро личен.

— Аха — кимна контрабандистът. — По някаква случайност на вечеря тук ще бъде един от най-добрите хакери в занаята. Нали и вие ще бъдете?

Хан изненадано погледна часовника си. Покрай разговорите за работа и дребните любезности обещаните от Торв петнайсет минути с Карде се бяха превърнали в два часа.

— Не ни се иска да ви губим времето...

— Изобщо не става въпрос за изгубено време — увери го Карде, остави чашата на масата и се изправи. — Залисахме се в работа и разговори и пропуснахме обяда, затова ще вечеряме по-рано.

— Много добре помня натоварената програма на контрабандистите — кисело кимна Хан, като през главата му прелетяха стотици спомени. — Трябва да се радвате, че намирате време да се храните цели два пъти.

— Прав сте — съгласи се Карде. — Заповядайте!

На идване Хан бе забелязал, че централната сграда се състои от няколко концентрични кръга, в средата с голямата зала и странното дърво. Помещението, в което ги въведе Карде, бе в приземието, точно

преди голямата зала, и заемаше почти една четвърт от външния кръг. Вътре имаше няколко кръгли маси, повечето вече заети.

— Тук не обръщаме голямо внимание на протокола за хранене — отбеляза Карде и тръгна към масата в центъра, около която вече се бяха разположили четирима души — трима мъже и една жена.

Домакинът ги настани на свободните места и кимна на останалите около масата:

— Добър вечер на всички. Позволете ми да ви представя Калризиан и Соло, които ще ни удостоят с присъствието си тази вечер — и започна да представя останалите, като посочваше с ръка: — Това са трима от помощниците ми: Уейдуорн, Чин и Чен. Чен е хакерът, за когото ви споменах, може би най-добрият в бранша в този момент — накрая посочи жената: — Ако не се лъжа, вече познавате Мара Джейд.

— Да — потвърди Хан, кимна и се настани на мястото си. По гърба му полазиха тръпки. Мара беше с Карде, когато той ги посрещна от импровизирания си трон в голямата зала. Тогава не остана дълго, но през цялото време ги наблюдаваше напрегнато с невероятните си зелени очи. Точно така ги гледаше и в момента.

— Значи ти си Хан Соло — весело каза хакерът Чен. — Чувал съм за теб. Винаги съм искал да се запознаем.

Хан прехвърли вниманието си от Мара към Чен. Изглеждаше като хлапе и май наистина още нямаше двайсет години.

— Е, чул си разни слухове, а те се раздуват с всяко разказване.

— Вие сте твърде скромни — вметна Карде и махна с ръка. В отговор от другия край на залата се затъркаля четвъртит робот, върху който имаше поднос с нещо като навити листа. — Доста трудно би могъл да бъде разкрасен онзи случай със зигерианските роби например.

Ландо вдигна поглед от подноса с навитите листа:

— Зигерианските роби ли? Нищо не си ми разказвал за тях.

— Нищо особено — отговори Хан и го стрелна с поглед, за да му затвори устата.

За съжаление Чен не забеляза жеста му или пък бе твърде млад, за да разбере значението му.

— Двамата с Чубака нападнали пълен с роби зигериански кораб — запалено заобяснява юношата. — Само двамата. Зигерианците се изплашили и избягали.

— Бяха по-скоро пирати, а не истински робовладелци — предаде се Хан и започна да разказва. — И не се уплашиха от мен, а избягаха, защото им казах, че ще пратя двайсет щурмоваци да проверят разрешителното им за кораба.

Ландо невярващо вдигна вежди:

— И те се хванаха? Приятелят му сви рамене:

— Излъчих съобщението с идентификационния код на един имперски кръстосвач, който бях заел за малко от имперската флота.

— И знаеш ли какво направил след това? — намеси се Чен. — Предал кораба на робите, които намерил затворени в трюма. Дал им го просто така! При това с товара.

— Ах ти, милозлив хапльо! — изръмжа Ландо и лапна едно от завитите листа. — Нищо чудно, че си пропуснал да ми го кажеш.

Хан с усилие запази самообладание:

— Товарът беше плячка на пиратите — озъби се той. — Повечето от нещата много лесно можеха да бъдат проследени. Пък и бяхме в Скъперника Джанодрал, а по това време там действаше един странен закон, според който жертвите на пиратство или робство си поделят имуществото, ако пиратите бъдат заловени или убити.

— Доколкото знам, законът още е в сила — вметна Карде.

— Сигурно. Както и да е. Чуй беше с мен, а ти много добре знаеш мнението му за робството.

— Аха — сухо отвърна Ландо. — Шансът им за благополучно измъкване щеше да е по-голям срещу двайсет щурмоваци.

— И ако не ги бях пуснал да си вървят с кораба... — едва доловимо пиукане прекъсна думите му.

— Извинете ме — каза Карде и измъкна предавател от колана си. — Слушам.

Хан не успя да чуе нищо, но внезапно лицето на домакина им се напрегна.

— Веднага идвам — изръмжа Карде, изправи се и закачи предавателя обратно на колана. — Отново се извинявам, но присъствието ми е наложително другаде.

— Някакви неприятности? — попита Хан.

— Надявам се, че няма да се стигне дотам — Карде погледна към другата страна на масата, Хан се обърна и видя, че Мара вече се е

изправила. — Няма да ни отнеме повече от десетина минути. Наслаждавайте се на вечерята си.

Двамата напуснаха масата. Хан погледна към Ландо и промърмори:

— Имам някакво лошо предчувствие.

Той кимна, без да отмества погледа си от отдалечаващите се Карде и Мара, на лицето му се бе изписала почуда.

— Виждал съм я някъде — прошепна Ландо. — Не знам къде, но съм сигурен, че съм я виждал, и мисля, че тогава изобщо не беше контрабандист.

Хан плъзна поглед по останалите край масата, които си говореха предпазливо, а в очите им проблясваше едва прикрита тревога. Дори Чен забеляза внезапно настъпилото напрежение и усърдно се бе заел с ордьовъра.

— Е, гледай да се сетиш по-бързо, приятелю — тихо каза Хан. — Може и да загубим благоразположението, с което ни приеха.

— Опитвам се. А какво ще правим сега?

Към тях се приближи още един робот, на таблата му бяха подредени купички със супа.

— Да ни е сладко — отговори Хан.

— Излезе от светлинна скорост преди десетина минути — стегнато докладва Авис и посочи точката на екрана. — Капитан Пелаеон се свърза с нас две минути по-късно и помоли да говори лично с вас.

Карде леко подръпна долната си устна с пръст и попита:

— Някакви следи от десантни совалки или изстребители?

— Засега не — поклати глава помощникът му. — Но ъгълът на приближаването ме кара да мисля, че скоро ще изстрелят совалка, която ще кацне някъде в тази част на гората.

Карде кимна замислено. Такова благоприятно стечение на обстоятелствата... за имперската флота.

— Къде прибрахте „Хилядолетен сокол“?

— В осми хангар — отговори Авис.

В края на гората. Това беше хубаво, поради високото съдържание на метал в дърветата на Миркр щеше бъде неоткриваем за радарите на „Химера“.

— Вземи още двама души и го покрийте с маскировъчна мрежа — заповяда Карде. — Няма смисъл да поемаме излишни рискове. И внимавайте, направете го безшумно и незабелязано, няма смисъл да безпокоим гостите.

— Тъй вярно — Авис смъкна слушалките от главата си и забързано излезе от командната зала.

Карде погледна към Мара:

— Избрали са интересен момент за посещение. Тя издържа погледа му, без да трепне:

— Ако това е заобиколен начин да ме попиташ дали съм ги повикала, не си прави труда. Нямам нищо общо с пристигането им.

Той леко наклони глава:

— Така ли? Малко съм изненадан.

— Аз също — отвърна Мара. — Трябвате да се сетя за тази възможност още преди доста време — кимна към слушалките на предавателя: — Ще говориш ли с Пелаеон?

— Май нямам кой знае какъв избор — Карде се стегна вътрешно, настани се на току-що освободеното от Авис кресло и включи предавателя: — Капитан Пелаеон, говори Талон Карде. Приемете извиненията ми за забавянето. Какво мога да направя за вас?

Образът на „Химера“ в едър план, който до този момент плаваше на екрана, изчезна, но на негово място не се появи Пелаеон, а някакво кошмарно видение: дълго и тясно лице със светлосиня кожа, с блестящи като разтопен метал очи.

— Добър вечер, капитан Карде — поздрави лицето с ясен, гладък и изключително учтив глас. — Аз съм върховният адмирал Траун.

— Добър вечер, адмирале — кимна за поздрав контрабандистът, окопитвайки се почти мигновено. — Оказвате ми неочаквана чест. Мога ли да попитам на какво дължа посещението ви?

— Сигурен съм, че вече отчасти сте се досетили — отвърна адмиралът. — Нуждаем се от още йосаламири и искаме разрешението ви да кацнем и да попълним запасите си.

— Заповядайте, разбира се — тревожно предчувствие за близка опасност затрепка в съзнанието на контрабандиста. В отношението на Траун се долавяше нещо необичайно, имперската флота едва ли се нуждаеше от разрешението му, за да кацне и да ловува йосаламири от дърветата. — Изглежда, все по-често изпитвате нужда от

допълнителни количества. Да не би да имате проблеми и да ви измират?

Траун изненадано вдигна вежди:

— Всички йосаламири са живи и здрави, капитане. Просто са ни нужни още.

— Аха. Разбирам.

— Съмнявам се, но това няма значение. Хрумна ми, капитане, че, след като тъй и тъй съм тук, бихме могли да си поговорим.

— За какво?

— Сигурен съм, че ще намерим някои теми от взаимен интерес — отговори Траун. — Например за това, че възнамерявам да закупя нови бойни кораби.

Благодарение на дългата си практика Карде не издаде с изражение или на гласа чувствата си, които тези думи отприщиха в него. И все пак не беше сигурен, че успя да ги прикрие напълно.

— Бойни кораби? — повтори той предпазливо.

— Да — Траун го възнагради с лека усмивка. — Не се безпокойте, не се надявам да имате в наличност междузвездни кораби. Но за човек с вашите връзки не би било трудно да ги достави.

— Съмнявам се, че връзките ми са чак толкова големи, адмирале — отговори Карде, като безуспешно се опитваше да разгадае това не съвсем човешко лице. Дали знаеше? Или бе въпрос само на изключително опасно съвпадение? — Едва ли ще сме в състояние да ви помогнем.

Изражението на Траун не се промени, но изведнъж усмивката му се изкриви заплашително.

— Нищо не ви пречи да опитате, нали? А и да не забравяме, че отказахте да ни помогнете за издирването на Люк Скайуокър.

Карде леко се отпусна. Това беше по-безопасна територия.

— Съжалявам, че и в този случай не бяхме в състояние да ви помогнем, адмирале. Както вече обясних на вашия представител, тогава имахме да изпълняваме няколко полета в изключително кратки срокове. Точно тогава бе невъзможно да отделим кораби.

Траун повдигна леко вежди:

— Точно тогава ли казахте? Но издирването още продължава, капитане.

Контрабандистът се прокле наум и изненадано повтори:

— Продължава ли? Но вашият представител каза, че Скайуокър бил с повреден изтребител. Ако досега не сте го открили, животоподдържащите системи навярно вече са се изчерпили.

— Аха — кимна адмиралът. — Сега разбирам откъде се е появило объркването. По принцип сте прав. Но Скайуокър е джедай и в торбата му с различни номера е и способността да изпада в хибернационен транс — той млъкна за момент и изображението на екрана леко трепна. — Така че все още има достатъчно време, за да се включите в издирването.

— Разбирам — отвърна той. — Изключително интересно. Сигурно това е от многото неща, които обикновените хора не знаят за джедаите.

— Надявам се, че ще имаме достатъчно време да ги обсъдим подробно, когато кацна на Миркр — отбеляза Траун.

Карде замръзна, ужасяващата истина го разтърси като токов удар. Онова кратко потрепване на изображението на адмирала... Погледът към радара потвърди предположението му: Тргf совалки тип ламбда с пълен ескорт от изтребители бяха излетели от „Химера“ и приближаваха към планетата.

— Май няма да имаме време да се подготвим за подобаващо посрещане — проговори Карде, като думите излизаха леко накъсано през стегнатото му гърло. — Много късно ни предизвестявате.

— Няма нужда от специално посрещане — увери го Траун. — Както вече казах, идвам просто да си поговорим. Съвсем за малко, разбира се, знам колко сте зает.

— Оценявам загрижеността ви, адмирале. Ако ме извините, сега ми се иска да се погрижа за подготовката за пристигането ви.

— Очаквам с нетърпение срещата ни — отвърна многозначително Траун.

Лицето му изчезна и на екрана отново се появи изображението на „Химера“ в едър план. За момент Карде остана неподвижен, възможностите и потенциалните опасности прелитаха през главата му със светлинна скорост.

— Свържи се с Чин — нареди той на Мара. — Кажи му, че имаме посетители от имперската флота, нека да организира подготовката за подходящото им посрещане. След това иди до осма площадка и кажи на Авис да премести „Хилядолетен сокол“ по-

навътре в гората. Иди там лично, от „Химера“ и совалките сигурно ще подслушват честотите ни.

— Какво ще правим със Соло и Калризиан?

Карде облиза нервно устни:

— Ще ги скрием някъде, разбира се. Може би е най-добре в гората, около кораба им. С това ще се заема лично аз.

— Защо не ги предадеш на Траун?

Той се извърна към нея. Очите му пламтяха, но лицето бе сковано, не издаваше бушуващите в него чувства.

— Без да има предложена награда за тях? — попита той. — Разчитайки единствено на щедростта на върховния адмирал?

— За мен наградата не е непреодолима причина — безцеремонно отвърна Мара.

— И за мен не е — отвърна студено Карде. — Непреодолимо е това, че са наши гости. Седели са на нашата маса и са яли от храната ни. Все едно дали ти харесва или не, под наша закрила са.

Мара стисна устни и попита подигравателно:

— Тези правила на гостоприемството и за Скайуокър ли се отнасят?

— Много добре знаеш, че това е съвсем различен случай — отговори той. — Но сега не е нито времето, нито мястото да го предаваме на Империята, дори и окончателно да решим това. Разбираш ли?

— Не — изръмжа тя. — Не разбирам!

Карде я изгледа остро, изкушавайки се да й каже, че не е нужно да разбира, а трябва просто да се подчинява. Вместо това обясни:

— Въпрос на съотношение на силите. Не сме в позиция да се пазарим, когато над нас кръжи имперски звезден разрушител. Не бих сключил сделка при такива обстоятелства, дори Траун да бе най-честният клиент в галактиката. А той изобщо не е такъв. Сега разбираш ли?

Тя си пое дълбоко дъх и бавно издиша.

— Не съм съгласна — стисна зъби, — но ще приема решението ти.

— Благодаря. След като Траун си замине, можеш да попиташ генерал Калризиан за опасностите при сключването на сделки, когато около теб е пълно с щурмоваци — той погледна към екрана — И така,

ще преместим „Сокол“, Соло и Калризиан. Скайуокър и дроидът нека си стоят на мястото, четвърта барака е достатъчно добре прикрита, на нея може да попадне само човек, решен да претърсва всичко.

— А ако Траун реши да обиколи всичко?

— Тогава наистина ще имаме неприятности — спокойно се съгласи Карде. — Но, от друга страна, дълбоко се съмнявам, че Траун би слязъл долу, ако смята, че има опасност от въоръжено стълкновение. Хората от висшия команден ешелон не са получили постовете си, рискувайки ненужно живота си — кимна към вратата. — Стига толкова приказки. Имаш да изпълняваш задълженията си, а и аз имам работа. Да вървим.

Мара кимна и се обърна към вратата, но той я спря, изведнъж сетил се за нещо:

— Къде прибра лазерния меч на Скайуокър?

— В моята стая. Защо?

— По-добре го премести някъде. Не ми се вярва, че могат да го намерят, но по-добре да не рискуваме. Сложи го в резонаторните камери в трета барака, те би трябвало да осигурят достатъчно добра защита срещу сканирането с насочени лъчи.

— Добре — тя го изгледа замислено: — Какво беше онова за междузвездните бойни кораби?

— Чу всичко, което казах.

— Знам, питам за нервната ти реакция. Той се намръщи:

— Мислех, че съм успял да я прикрия.

— Аз я забелязах — очаквателно го гледаше тя.

Карде облиза устни:

— Ще си поговорим за това по-късно. Сега имаме по-спешна работа.

Мара го изгледа изучаващо, кимна и излезе. Карде си пое дълбоко въздух и се изправи. Най-належащо бе да се върне в трапезарията и да съобщи на гостите внезапната промяна в плановете. След това трябваше да се приготови за срещата лице в лице с най-опасния мъж на Империята. Щяха да разговарят за Скайуокър и свободни бойни кораби.

Очертаваше се изключително интересна вечер.

— Добре, Арту — извика Люк, след като успя да направи последната връзка. — Вече съм готов да опитам. Стискай палци.

От съседната стая долетя объркано електронно пиукане и той реши, че по всяка вероятност дроидът му напомня, че не разполага с пръсти. Погледна към дясната си ръка, размърда пръсти и почувства неприятно притъпено боцкащо изтръпване. Повече от пет години не си бе помислял за дясната си ръка като прикрепена към рамото машина. Сега изненадващо не можеше да я възприеме по друг начин.

Арту нетърпеливо избръмча.

— Добре — извика Люк, отърси се от мислите за ръката, хвана жицата и я насочи към правилния според него контакт. Изведнъж осъзна, че ръката можеше да бъде направена само с една батерия и в такъв случай нямаше да му свърши никаква работа. — Включвам! — извика той и пхна жицата в контакта.

Абсолютно безшумно и леко, без никакъв драматизъм вратата се отвори.

— Стана! — невярващо прошепна Люк. Предпазливо се наведе да надникне навън, като внимаваше да не измъкне жицата от контакта.

Слънцето почти бе залязло и дърветата хвърляха дълги сенки по двора. Отпред се виждаше малка част от празното пространство между сградите, не се мяркаше никой. Той се приготви за скок, дръпна жицата от контакта и се хвърли към вратата.

Релето отчете прекъсването на веригата, вратата започна да се затваря и замалко да притисне левия му глезен, но той се извъртя във въздуха и падна на земята. Застина за миг, заслушан да чуе дали действията му няма да предизвикат някаква реакция. Но надвисналата тишина не бе нарушена от никакъв звук и след няколко секунди той се изправи и изтича до другата врата на бараката. Арту беше прав, от тази страна наистина нямаше ключалка. Люк бутна вратата, огледа се още веднъж и се вмъкна вътре.

Дроидът избухна в ентузиазирано приветствие, въртейки се безпомощно в усмирителния колан — специално изработеното за неговото тяло устройство не позволяваше на колелата му да се движат.

— Тихо, Арту — смъмри го Люк и се наведе да разгледа колана. — Стой мирно.

Безпокоеше се, че коланът може да е прикачен или по някакъв начин здраво захванат за вътрешната система на колелата на Арту. В такъв случай щяха да са нужни съответни инструменти, за да може да го освободи. Но устройството беше далеч по-просто — приковаваше

дроида към пода, така че да не може да се движи. Люк освободи закопчалките, бутна настрани висящите ремъци и Арту бе свободен.

— Хайде — подкани той дроида и тръгна към вратата. Доколкото можеше да види, двоят бе все така празен.

— Корабът трябва да е някъде там — прошепна и посочи главната сграда. — Изглежда, най-добрият начин да се приближим е да заобиколим отляво, като вървим колкото може по-навътре под дърветата. Ще се справиш ли с неравния терен?

Арту изкара скенера си и след секунда изпиука предпазливо потвърждение.

— Добре. Внимавай дали някой няма да излезе от сградите.

Вечеряха под прикритието на дърветата, може би бяха изминали една четвърт от пътя до кораба, когато Арту изсвири предупредително.

— Не мърдай — прошепна Люк, сви се зад един огромен ствол, надяваше се, че са достатъчно навътре в сенките, за да ги забележат.

Черните му дрехи се сливаха с тъмната гора, но синьо-бялото на Арту изпъкваше ясно дори и отдалеч. За щастие тримата мъже, които излязоха от централната сграда, изобщо не погледнаха към тях, а тръгнаха направо към покрайнините на гората. Движеха се бързо и решително и преди да се изгубят между дърветата, и тримата едновременно извадиха бластерите си. Арту приглушено изпиука.

— И на мен не ми харесва — отвърна Люк. — Да се надяваме, че няма нищо общо с нас. Чисто ли е вече?

Дроидът изсвири утвърдително и двамата потеглиха отново. Люк се опитваше да наблюдава гората зад тях, не беше забравил завоалираните намеци на Мара за опасните хищници. Разбира се, възможно бе да го е излъгала, за да го обезкуражи от мисълта за бягство. Той така и не откри по прозореца на първата стая следи от алармено устройство, каквото според твърденията ѝ трябваше да има. Арту изпиука отново. Люк погледна към двора и застина. От централната сграда бе излязла Мара.

Тя застана на стъпалата и разсеяно вдигна глава към небето. Тези няколко секунди му се сториха цяла вечност. Люк я наблюдаваше, дори не смееше да отклони очи от нея, за да провери дали Арту се е прикрил добре. Ако се обърнеше в тяхната посока или отидеше да провери бараката... Внезапно тя наведе глава с решително изражение на лицето. Обърна се към втората барака и отривисто тръгна към нея.

Люк въздъхна, дори не бе разбрал, че е сдържал дъха си. Все още не бяха в безопасност. Ако Мара се обърнеше наляво, можеше да ги види, но нещо във вида ѝ подсказваше, че вниманието и мислите ѝ са насочени някъде навътре в нея. Сякаш току-що бе взела някакво трудно решение. Мара влезе в бараката и Люк бързо пресметна възможностите.

— Хайде, Арту — прошепна той. — Тук става прекалено пренаселено. Да влезем по-навътре в гората и да излезем от другата страна на корабите.

За щастие разстоянието до главния хангар и строените в редица кораби не беше голямо, те пристигнаха след няколко минути и откриха, че изстребителя им го няма.

— Не, нямам представа, къде може да са го преместили — изръмжа Люк, като се опитваше да разгледа всичко, без да се поддава от прикритието си. — Ти не можеш ли да го засечеш?

Арту изпиука отрицателно, като се разпростря в обяснения, които Люк не се и опита да проследи.

— Добре, няма значение — успокои го. — Ще отидем в някой град и ще намерим нещо с работещ хипердвигател. Ще се наложи сега да вземем един от техните кораби.

Огледа се с надеждата, че ще открие Z-95, някакъв изстребител или плъзгам, с чието управление бе поне бегло запознат, но се виждаха само корелиански корвети и нещо, което приличаше на малък товарен кораб.

— Някакви предложения? — попита той Арту. Дроидът изпиука утвърдително и посочи с щипците си двойка дълги и тесни кораби, близо два пъти по-дълги от техния изстребител. Явно бяха някакви скоростни бойни кораби, но не приличаха на нищо, което се използваше във флотата на Новата република.

— Някой от тях? — със съмнение попита Люк.

Арту отново изпиука, в отговора му ясно личеше едва сдържано нетърпение.

— Точно така, нямаме време — съгласи се Люк. Стигнаха до изстребителя без никакви проблеми. За разлика от неговия люкът на този беше не отгоре, а отстрани на корпуса и според Люк вероятно това беше една от причините, заради които Арту го бе избрал. Повдигна дроида и го качи вътре. Пилотската кабина не бе по-

просторна от тази, с която бе свикнал, но зад нея имаше три места — за механик и двама стрелци. Креслата не бяха пригодени за космически работи, но с малко усилия Люк разпъна предпазните колани, успя да настани дроида между двете седалки и здраво да го привърже за мястото му.

— Изглежда, всичко работи — промърмори той, след като погледна мигащите лампички на контролното табло, и заповяда на дроида: — В стената до теб има контакт, в който можеш да се включиш, направи бърза проверка на системите, докато аз се настаня. С малко късмет може и да изчезнем от тук, преди някой да разбере, че сме се освободили.

Мара изпрати съобщение на Чин по общия канал, свърза се с Авис и другите на „Хилядолетен сокол“ по секретния и тръгна намръщено към третата барака. За пореден път реши, че мрази цялата вселена. Тя беше открила Скайуокър, при това абсолютно сама, без ничия помощ. Никой не го оспорваше, а и нямаше никакъв смисъл да го поставят под съмнение. Следователно на нея, а не на Карде принадлежеше последната дума за съдбата на джедая.

Трябваше да го оставя там, горчиво си мислеше, докато вървеше по отъпканата пътека. Сигурно щеше да си умре в студения космос. Замисли се за няколко секунди. Но ако той беше умрял там сам-самичък, тя никога нямаше да знае със сигурност какво се е случило с него. Освен това нямаше да изпита удоволствието да го убие със собствените си ръце. Тя сведе глава към лазерния меч в ръката си, подхвърли го леко и се загледа в слънчевите отблясъци по сребристия метал. Можеше да се отбие в бараката, все едно минава на обичайна проверка, и да приключи с него. И след това да заяви, че той я е нападнал. Без помощта на Силата Скайуокър щеше да е лесна плячка, дори за нея, която бе държала в ръка лазерен меч не повече от десетина пъти през живота си. Лесно, чисто и много бързо. А и не дължеше на Карде нищо независимо от доброто му отношение към нея. Когато ставаше въпрос за нещо такова... И все пак!

Почти бе стигнала до четвъртата барака, без да бе взела категорично решение, когато чу двигателите. Погледна нагоре, вдигна ръка над очите си, опитвайки се да открие приближаващия кораб. Не се виждаше нищо, но шумът ставаше по-силен и тя внезапно осъзна, че идва от някоя от собствените им машини. Обърна се рязко и

погледна към главния хангар. Тъкмо навреме, за да види как над дърветата се издига единият от двата реактивни изстребителя. За миг остана неподвижна, чудеше се какво, в името на Империята, бе замислил Карде. Може би изпращаше почетен ескорт за върховния адмирал Траун или кораб, който да го доведе до базата? В този миг истината блесна пред очите ѝ.

Тя се обърна и хукна към четвъртата барака, като в движение извади малкия бластер от кобура над лявата китка. Ключалката на вратата необяснимо отказа да се отвори и след втория опит тя я простреля. Скайуокър го нямаше вътре. Тя изруга ядно и се втурна през двора. Реактивният изстребител бе завил и изчезваше над гората на запад. Пъхна бластера обратно в кобура и извади предавателя от колана.

Отново изруга. Адмирал Траун и хората му щяха да пристигнат всеки момент и всяко споменаване за присъствието на Скайуокър тук щеше да им създаде огромни неприятности.

Оставаше ѝ само една възможност.

Тя приготви втория изстребител за излитане и след по-малко от две минути вече бе във въздуха. Скайуокър не можеше да ѝ избяга. Включи двигателите на пълна мощност и се впусна в лудо преследване.

ГЛАВА 23

Излетелият след тях реактивен изстребител на Карде и имперският звезден разрушител, който се спускаше от орбита, се появиха на екрана почти едновременно.

— Май ще си имаме сериозни неприятности — извика Люк на Арту.

Отговорът на дроида бе погълнат от шума на двигателя, тъй като Люк дръпна лоста за превключване на пълна мощност. Непознатите уреди за управление май съвсем отдалеч напомнях командното табло на снежните шейни, използвани от Съюза на Хот, но реагираха доста по-мудно на командите, което говореше, че изстребителят е натоварен със страшно много въоръжение и мощност на двигателите. Краткият досег с тях бе достатъчен на Люк, за да се увери, че с времето няма да има никакви проблеми да овладее управлението на изстребителя. Но сега тъкмо време нямаше.

Рискува да хвърли поглед към екрана пред него. Другият изстребител се приближаваше бързо, след около минута-две щеше да го настигне. Явно пилотът беше много по-опитен от Люк. Или жестоката решимост да залови избягалия джедай изцяло отхвърляше нормалната човешка предпазливост. И в двата случая зад него беше Мара Джейд.

Изстребителят се спусна леко, перката на долната опашка близна върховете на дърветата и Арту рязко изсвири в знак на протест.

— Съжалявам — извика назад Люк, по челото му изби студена пот и той понамали скоростта. Тъкмо си бе помислил за здравия човешки разум...

Бръснещият полет над върховете на дърветата бе единствената възможност за момента. По някакви непознати за него причини гората заглушаваше или смущаваше работата на скенерите за претърсване и на радарите. Ниският полет принуждаваше и преследвача му да се смъкне надолу, за да не го изгуби от поглед сред пъстротата на дърветата, и освен това отчасти го прикриваше от летящия в орбита имперски звезден разрушител.

Люк погледна към екрана и стомахът му се присви. Сега вече знаеше кои са гостите, за които бе споменала Мара. Изглежда, бе успял да се измъкне в последния момент. От друга страна, преместването му в бараката подсказваше, че въпреки всичко Карде бе решил да не го предава на имперската флота. Заслужаваше си да го попита някой ден, за предпочитане от доста голямо разстояние.

Зад него Арту изсвири предупредително. Люк се завъртя в креслото, погледът му прескачаше по екраните на командното табло, търсейки източника на тревогата. Извъртя се обратно. Отгоре, точно над горната перка, на разстояние, по-малко от дължината на един кораб, бе другият изстребител.

— Дръж се! — извика Люк и здраво стисна зъби. Единствената възможност сега бе да опита падащото койогранско обръщане, като убие инерцията и рязко дръпне нагоре. Завъртя руля с една ръка и бутна напред лоста, за да отвори клапана на пълна мощност.

Изстребителят заби нос към земята, чу се трясък от сблъсъка с чупещи се клони и Люк увисна безпомощно на предпазните си колани. Корабът се завъртя и пропадна надолу, излязъл от контрол. Последното, което чу, преди тъмнината да го обгърне, бе електронният писък на Арту.

Трите совалки се приземиха в изящен синхрон, а придружаващите ги изстребители се заковаха над тях в перфектно изпълнена маневра.

— Явно не са си изгубили тренинга от времето на парадите пред императора — прошепна Авис.

— Тихо — отвърна Карде и впи поглед в спускащите се стълбички на совалките.

Средната сигурно беше на Траун. От всяка совалка се изсипаха десетина щурмоваци, които се подредиха уставно пред сгълбичките с вдигнати за поздрав пред гърдите бластери. След тях от крайната вдясно, а не от средната, слязоха група средни по ранг офицери. Зад тях се показва ниско, зловещо на вид същество от непознатата раса с тъмносива кожа, огромни очи и изпъкнала челюст, което приличаше на личен телохранител. Последен излезе адмирал Траун.

Личи, че адмиралът не се придържа към общоприетия начин на действие, помисли си Карде и си обеща да разсъди по този въпрос. Той пристъпи с малката си група посрещачи срещу идващите офицери от

имперската флота, опитвайки се да не обръща внимание на втренчения поглед на щурмоваците.

— Върховен адмирал Траун — кимна Карде за поздрав, — добре дошли в нашето малко кътче от Миркр. Аз съм Талон Карде.

— Радвам се да се запозная с вас, капитане — отговори Траун, леко наклонил глава.

Карде установи, че на живо блестящите му червени очи са много по-стряскащи, отколкото на екрана.

— Моля да приемете извиненията ми за далеч не официалното посрещане, което ви предлагаме — продължи контрабандистът, махайки към групата зад гърба му. — Тук не ни се случва често да посрещаме хора от вашия ранг.

Траун вдигна синьо-черните си вежди:

— Нима? Бях останал с впечатлението, че човек с вашето положение трябва да е свикнал да общува с високопоставени люде. Особено с висши планетарни офицери, на чието сътрудничество, така да се каже, твърде много разчитате.

Карде се усмихна:

— От време на време наистина се срещаме с високопоставени липа, но не тук. Това е... по-скоро беше — побърза да се поправи, поглеждайки към щурмоваците — нашата оперативна база.

— Ясно. На интересна драма се натъкнахме преди няколко минути на запад. Какво можете да ми кажете за случилото се?

Карде с усилие скри изненадата си. Беше се надявал, че смущенията от дърветата на Миркр ще скрият от погледа на Траун преследването на изстребителя. Очевидно бе подценил възможностите на апаратурата на имперските совалки.

— Дребен вътрешен проблем — увери той адмирала. — Недоволен от заплащането служител, когото уволних преди няколко дни, е проникнал в един от складовете, откраднал е различни части за оборудване и успя да избяга с изстребител. Преследва го наш пилот.

— По-точно казано го преследваше — нехайно го поправи Траун, червените му очи пламтяха пред лицето му. — Или не знаете, че и двата изстребителя паднаха?

Карде го изглежда смаян, сякаш някой го прободе с леденостудена игла в сърцето.

— Не, не знаехме за падането. Сензорите ни се смуцават от високото съдържание на метал в дърветата.

— Ние ги наблюдавахме под по-голям ъгъл — кимна Траун. — Първият изтребител се разби в дърветата, а преследвачът бе хванат от реактивната струя — великият адмирал изгледа замислено контрабандиста: — Да разбирам ли, че във втория кораб е летял специален за вас човек?

Карде се стегна леко:

— Всичките ми помощници са специални — извади предавателя от колана. — Извинете ме за момент, трябва да се разпоредя за спасителна операция.

Траун пристъпи напред и протегна два светлосини пръста, за да хване предавателя.

— Позволете — любезно го прекъсна той. — Командир на частта?

Един от щурмоваците направи крачка напред:

— Слушам, сър!

— Направете внимателен оглед на мястото на катастрофата — заповяда Траун, без да изпуска от очи Карде. — Прегледайте останките и докарайте оцелелите. Приберете всичко, което не би трябвало да се намира в един реактивен изтребител.

— Тъй вярно, сър!

Офицерът махна, щурмоваците от едната колона се обърнаха и се качиха обратно в крайната лява совалка.

— Оценявам помощта ви, адмирале — каза Карде с пресъхнала уста. — Но тя наистина не е необходима.

— Напротив, капитане — меко отвърна Траун. — Вашата помощ при лова на йосаламири ни остави ваши длъжности. Как по-добре да ви се отплатим?

— Как по-добре, наистина... — измърмори Карде.

Стълбичката се скри в корпуса и с мощен рев на двигателите совалката се издигна в небето. Картите вече бяха раздадени и той не можеше да направи нищо, за да ги промени. Оставаше му само да се надява, че Мара държи нещата под контрол. Ако пилотът на втория изтребител беше някой друг, изобщо нямаше да се надява, но с Мара все още имаше някакъв шанс.

— Ако не се лъжа — изтръгна го от мислите му Траун, — искахте да ме поразведете наоколо?

— Да — кимна Карде. — Заповядайте, моля!

— Изглежда, щурмоваците се оттеглят — тихо каза Хан и притисна още по-силно мощния бинокъл към челото си.

— Поне част от тях се върнаха в едната совалка.

— Дай да видя — прошепна от другата страна на дървото Ландо.

Бавно и предпазливо Хан му подаде бинокъла. Според него разказите за пълните с какви ли не чудотворни уреди имперски совалки и изстребители изобщо не бяха преувеличени, а и той не вярваше много на приказките, че тукашните дървета поглъщали електронните излъчвания.

— Да, изглежда, излита само една совалка — съгласи се Ландо.

Хан се извърна леко, острият стръкчета трева, върху които лежах, се забиха в ризата му. Погледна хакера и попита настойчиво:

— Често ли ви посещават представители на имперската флота?

— Не — нервно отговори Чен. Зъбите му почти тракаха от напрежение. — Кацаха в гората един-два пъти, за да събират йосаламири, но в базата никога не са идвали. Поне докато аз съм бил тук.

— Йосаламири ли? — подозрително попита Ландо. — Какво е това?

— Малки козинести змии с крачета. Не знам за какво се използват. Вижте, не може ли да се върнем обратно на кораба? Карде каза, че трябва да ви задържа вътре, където ще сте в безопасност.

Хан не обърна никакво внимание на думите му и попита Ландо:

— Какво ще кажеш? Приятелят му сви рамене:

— Сигурно има връзка с оня реактивен изстребител, който излетя на пожар тъкмо когато Карде ни извеждаше от главната сграда.

— Може би е заради затворника — предположи Чен. — Карде и Джейд го бяха преместили някъде, сигурно е успял да избяга. Хайде сега да се върнем на...

— Затворник ли? — повтори Ландо и погледна настойчиво младежа. — Откога Карде започна да се занимава и със затворници?

— Сигурно откак работи с похитители — изръмжа Хан, преди хакерът да успее да отговори.

— Ние не се занимаваме с похитители — възмутено извика Чен.

— Е, мисля че точно това правите в момента — кимна към посетителите от имперската флота Хан. — Виждаш ли дребния сивокож тип ей там? Той е един от онези, които се опитаха да отвлекат мен и Лея.

— Какво? — Ландо отново вдигна бинокъла към очите си. — Сигурен ли си?

— Най-малкото е от същата раса. Тогава нямахме време да ги питаме за имената — той пак погледна към Чен. — И кой беше затворникът?

— Не знам — поклати глава младежът. — Доведоха го преди няколко дни с „Волният Карде“ и го затвориха в едно от спалните помещения. Мисля, че го преместиха в бараките малко преди да разберем, че ще ни се изсипят посетители от имперската флота.

— Как изглеждаше?

— Не знам — изсъска Чен, изгубил самообладание. Криенето из горите и наблюдаването на тежковъоръжени щурмоваци явно не беше привична дейност за един опитен хакер. — Заповядаха никой от нас да не се доближава до него и да не разпитва.

Ландо улови погледа на Хан:

— Сигурно не искат да попадне в ръцете на Империята. Може би някой изменник, който се опитва да стигне до Новата република?

Соло замислено сви устни:

— Мен ме притеснява повече, че са го преместили от спалното помещение. Това може и да означава, че щурмоваците планират да останат тук известно време.

— Карде не е споменавал такова нещо — възрази Чен.

— По това време може и да не го е знаел — сухо отговори Ландо. — Вярвай ми, веднъж и аз се бях замесил в сделка с щурмоваци — подаде бинокъла на приятеля си. — Изглежда, влизат вътре.

Наистина се бяха насочили към главната сграда. Хан наблюдаваше как се бе подредила процесията — отпред вървяха Карде и синьокожият офицер от имперската флота, след тях се точеше внушителната свита, от двете им страни маршируваха колоните щурмоваци.

— Някаква идея, кой може да е оня с червените очи? — попита той Чен.

— Мисля, че е върховен адмирал или нещо такова. Преди известно време стана главнокомандващ флотата. Не знам как се казва.

Хан се обърна към Ландо и срещна разбиращия поглед на приятеля си.

— Върховен адмирал? — предпазливо повтори Ландо.

— Да. Вижте, те се прибират, няма какво повече да наблюдаваме. Може ли да се...

— Да се връщаме на „Сокол“ — промърмори Хан, прибра бинокъла в калъфа на колана и започна пълзешком да се изтегля назад от дървото, зад което се бяха прикрили.

Върховен адмирал. Нищо чудно, че напоследък галактиката се струва тясна на Новата република.

— Предполагам, че в „Сокол“ едва ли имаш сведения за върховните адмиралите на Империята — прошепна Ландо, докато пълзеше до него.

— Нямам — отвърна Хан. — Но в архивите в Корускант ще открием.

— Чудесно — думата бе погълната от шумното съскане на тревата, която се прегъваше под телата им, докато пълзяха към кораба. — Да се надяваме, че ще останем живи достатъчно дълго, за да занесем новината там.

— Ще се справим — мрачно го увери Хан. — Ще останем тук, за да разберем каква игра е замислил Карде, и после ще се измъкнем. Дори ако трябва да излетим със защитната мрежа върху кораба.

Люк разсеяно си помисли, че най-странното нещо при идването в съзнание този път е, че не изпитва никаква болка. А би трябвало да е доста понатъртен. Ако съдеше от спомена за последните секунди и от натрошените дървета, които се виждаха през изпочупения таван на изтребителя, би трябвало да се смята за късметлия заради това, че е оцелял, да не говорим, ако е останал и незасегнат. Явно предпазните колани и въздушната възглавница бяха подпомогнати от нещо по-сложно, може би от аварияен компенсатор на ускорението.

Зад него се чу пронизващо костите електронно пиукане.

— Добре ли си, Арту? — извика той, измъкна се от креслото и тромаво започна да се изкачва по наклонения под. — Дръж се, идвам!

При сблъсъка релето за обработка на информацията на дроида се бе счупило, но както изглеждаше, беше се отървал само с това и с

няколко незначителни вдлъбнатини по корпуса.

— По-добре да изчезваме от тук — каза Люк и го освободи от предпазните колани. — Другият ичтребитс.1 може да се върне всеки миг с още подкрепления.

С усилие замъкна Арту назад към кърмата. Люкът се отвори без особена съпротива, той скочи на земята и се огледа.

Вторият изстребител нямаше да доведе никакви подкрепления. Беше се разбил задно с тях и сега беше в по-тежко състояние от техния, ако това бе възможно.

Арту изненадано избипка. Люк се обърна към него, после отново погледна към останките от кораба. С тия системи за безопасност Мара едва ли бе сериозно ранена. От базата със сигурност щяха да изпратят спасителен екип, за да разбере какво се бе случило, и дотогава тя щеше да издържи. И все пак може би бе пострадала.

— Почакай, Арту — извика той. — Ще отида да хвърля един поглед.

Отвън изстребителят изглеждаше доста по-смачкан от неговия, но вътре положението бе по-добро. С усилие той си проправи път през отломките в задната част, където бяха местата на механика и стрелците, и се изправи пред вратата на пилотската кабина. Над креслото се виждаше единствено главата на пилота, но още от пръв поглед към златистите медни коси се потвърди първоначалното му предположение. Преследвачът му наистина беше Мара Джейд.

Той спря нерешително пред вратата на пилотската кабина и се поколеба още няколко секунди, разкъсван между необходимостта да бърза и нуждата да задоволи разбирането си за етика. Двамата с Арту трябваше да изчезнат възможно най-бързо, преди да се появят подкрепленията от базата. Но ако сега изоставеше Мара, без дори да провери какво е състоянието ѝ...

В главата му изплува споменът за онази нощ в Корускант, когато Бен Кеноби се бе появил, за да се сбогува за последно с него. Малко по-късно на покрива на двореца той бе казал на Трипио: „Джедаят не бива да попада в клопката да мисли само за важните за цялата галактика проблеми и да забрави за грижата си към отделните хора.“ А и щеше да отнеме не повече от минута. Пристъпи в кабината и се надвеси над пилотското кресло.

Погледът му срещна широко отворените, в пълно съзнание зелени очи, които го гледаха над дулото на малък бластер.

— Сигурна бях, че ще дойдеш — със задоволство каза тя. — Отдръпни се. Веднага.

Той се подчини и попита:

— Добре ли си?

— Не е твоя работа — изръмжа тя, изправи се и измъкна със свободната си ръка малка плоска кутия изпод седалката. Лек блясък привлече погледа му. Тя отново носеше лазерния му меч на колана си. — В малкия отсек точно над люка има кутия — продължи тя. — Вземи я!

Намери дръжката и отвори отделението. Вътре имаше метална кутия с надпис на непознат за него език, която приличаше на животоспасяващ медицински комплект.

— Надявам се, че няма да ни се наложи да изминаваме пеш целия път обратно до базата — отбеляза той, извади кутията и затвори отделението.

— Аз поне нямам подобно намерение — отвърна тя. Подвоуми се, но го последва долу на земята. — А дали ти изобщо ще се върнеш, е съвсем друг въпрос.

Той впи очи в нея и леко кимна към останките от изтребителя:

— Възнамеряваш да довършиш започнатото? Мара изсумтя:

— Слушай, момченце, ти ни свали на земята, а не аз. Единствената ми грешка беше, че бях твърде близо до теб, когато се удари в дърветата. Остави кутията на земята и свали най-сетне дроида.

Люк послушно изпълни заповедите ѝ. Когато донесе Арту при нея, тя бе отворила капака на животоспасяващия пакет и бърникаше нещо вътре с една ръка.

— Стой на място! — извика тя. — И дръж ръцете си така, че постоянно да са ми пред очите.

Млъкна и наклони леко глава, сякаш се заслушваше. След малко Люк дочу шума от приближаващ кораб.

— Изглежда, превозът ни до базата вече пристига. Искам вие двамата с дроида... — тя млъкна посред изречението, очите ѝ напрегнато се взираха в нещо, което Люк не можеше да види, чертите на лицето ѝ се изостриха от напрежение. Той изненадано се опитваше да разбере какъв е проблемът...

Тя рязко тръшна капака на кутията на животоспасяващия комплект и извика:

— Бягай! — размаха бластера към останките от разбитите изтребители. С ръката, с която държеше бластера, вдигна от земята плоската кутия и я пхна под лявата си мишница, — В гората, и двамата! Бегом!

В гласа ѝ имаше нещо — повеля, усещане за неотложност или и двете, което не оставяше място за спор и дори за съмнение. След малко Люк и Арту бяха под прикритието на най-близките дървета.

— Влизайте навътре — заповяда Мара. — Хайде, по-бързо!

Люк със закъснение се досети, че това може да е някакъв зловец номер — Мара всъщност искаше да го застреля в гръб и след това да заяви, че се е опитал да избяга. Но тя беше точно зад него, чуваше накъсаното ѝ дишане и от време на време усещаше дулото на бластера да се забива в гърба му. Вече бяха навлезли на около десетина метра в гората, Люк се наведе да помогне на Арту да прескочи един голям корен и Мара изсъска в ухото му:

— Достатъчно. Прикрий дроида и залегни.

Люк прехвърли Арту през коренището, скри го, доколкото можа, зад ствола на едно дърво и се просна до Мара. Изведнъж всичко му стана ясно.

Над останките от разбитите изтребители като спускаща се граблива птица в търсене на плячка бавно кръжеше имперска совалка. Леко движение вляво привлече погледа му и той се извърна — срещу него бе насочено дулото на бластера на Мара.

— Не мърдай — прошепна тя, топлият ѝ дъх докосна лицето му. — Да не си гъкнал.

Той кимна, че е разбрал, и се обърна да наблюдава совалката. Мара праметна ръка през раменете му, притисна бластера към челюстта му и също насочи вниманието си към нападателите.

Совалката приключи с кръженето и внимателно се спусна върху изровената повърхност между разбитите изтребители. Още преди да докосне земята, от нея се спусна стълбичка и навън започнаха да изскачат щурмоваци.

Люк ги наблюдаваше как се разпръснаха и се заеха с претърсването на двата изтребителя. Необичайността на цялата ситуация го изпълваше с усещане за нереалност. На по-малко от

двайсет метра беше златната възможност за Мара да го предаде в ръцете на имперските сили, а ето че двамата лежах на земята със затаен дъх, прикрити зад дърветата. Нима тя изведнъж бе променила решението си?

Или просто не искаше никакви свидетели на убийството му?

Люк внезапно осъзна, че в такъв случай най-добрата възможност за него бе да намери начин да се предаде на щурмоваците. След като напуснеха планетата, когато отново можеше да разчита на помощта на Силата, щеше да има поне някаква надежда да се бори за живота си. Ако намереше начин да отвлече вниманието ѝ достатъчно дълго, за да се отърве от бластера...

Притисната към гърба му, ръката ѝ го стисна по-здраво за врата, сигурно бе усетила напрегането на мускулите му.

— Каквото и да си намислил, изобщо не се опитвай да го правиш — прошепна в ухото му и заби бластера малко по-силно в плътта му. — Винаги мога да обясня, че ти си ме нападнал и аз съм успяла някак да ти отнема бластера.

Люк преглътна едва-едва и се отпусна. Чакането не продължи много. Две двойки щурмоваци се скриха в останките от изстребителите, а останалите се пръснаха по краищата на новообразувалата се просека, като претърсваха околността с очи и малки преносими радари. След няколко минути първите излязоха от изстребителите и се събраха за кратък разговор в основата на стълбичката на совалката. След команда, която Люк и Мара не чуха, претърсващите околността се върнаха и всички щурмоваци се качиха обратно в кораба. Стълбичката се прибра и совалката изчезна в небето, оставяйки след себе си единствено шума от двигателите. Минута по-късно дори и той утихна.

Люк присви ръце и понечи да се надигне.

— А сега...

Рязкото мушване с бластера прекъсна думите му.

— Тихо! — прошепна Мара. — Със сигурност са оставили записващи устройства, ако някой се върне на мястото на катастрофата.

Люк я изгледа изненадано:

— Откъде знаеш?

— Това е стандартната процедура на щурмоваците в подобни случаи — изръмжа тя. — Мълчи, сега ще влезем малко по-навътре в гората. Внимавай дройдът да не вдига шум.

Изминаха още около петдесет метра, останките от изстребителите вече не се виждаха и Мара даде знак да спрат.

— Какво ще правим сега? — попита Люк.

— Сядай — заповяда тя.

Люк кимна и се отпусна на земята.

— Благодаря ти, че не ме предаде на щурмоваците.

— Спести си благодарностите — рязко отвърна тя, настани се внимателно и сложи бластера до себе си. — Не се тревожи, в постъпката ми няма никакво човеколюбие. Пристигащите совалки сигурно са ни забелязали и са изпратили щурмоваците да видят какво става. Карде ще им представи някаква захаросана история и аз не мога да им се хвърля в обятията, преди да разбере каква е — тя вдигна малката метална кутия в скута си и я отвори.

— Можеш да се свържеш с него — напомни Люк.

— Може и да се обадя направо на върховния адмирал и да си спестя малко време — отвърна тя. — Освен ако не смяташ, че те имат достатъчно апаратура, за да прехванат всяко мое съобщение. А сега ме остави на мира, имам работа.

Няколко минути мълчаливо се занимава с плоската кутия, като щракаше по малката клавиатура и се мръщеше на нещо, което Люк не можеше да види от мястото си. На два-три пъти вдигаше глава и поглеждаше към него, за да се увери, че не замисля бягство. Той търпеливо чакаше и в един момент тя рязко изръмжа със задоволство и затвори капака:

— Три дни.

— Три дни за какво?

— Докато излезем от гората — отвърна Мара и го изгледа с нетрепващ поглед. — До цивилизацията. Е, по-точно до Хилард сити, което е най-близо до представата за цивилизация в тази част на планетата.

— И кой от нас ще стигне там? — спокойно попита Люк.

— Точно това е въпросът — съгласи се тя леденостудено. — Можеш ли да посочиш някаква причина да си създавам главоболия и да те мъкна с мен?

— Разбира се — кимна към дроида. — Арту.

— Глупости! — погледът ѝ се стрелна към дроида, после отново се върна на Люк. — Каквото и да реша, дроидът остава тук. На

парчета.

Той я зяпна невярващо:

— На парчета!?

— Да не искаш да ти го напиша? — язвително отвърна тя. — Той знае твърде много, не можем да го оставим тук, щурмоваците ще го открият за нула време.

— За какво знае твърде много?

— За теб, разбира се. За теб, за Карде, за мен, за цялата тази глупава история.

Арту жалостиво изпиука.

— Той няма да им каже нищо — настоя Люк.

— Вярно, след като стане на парчета — съгласи се Мара.

Люк с усилие успя да се овладее и да запази самообладание. Единствено логиката, а не чувствата, можеше да я накара да промени решението си.

— Но ние се нуждаем от него. Самата ти ми каза, че гората е опасна. Сензорите на Арту могат да уловят хищниците далеч преди да се доближат достатъчно, за да ни нападнат.

— Едва ли, тукашната растителност свежда почти до нула обхвата на уредите.

— Все пак е повече, отколкото онова, с което и двамата поотделно разполагаме. Освен това може да бди, докато ние спим.

Тя леко вдигна вежди: — Ние?

— Ние — повтори Люк. — Не мисля, че ще изгаря от желание да те защитава, ако не съм с теб.

Мара поклати глава.

— Няма значение — каза тя и вдигна бластера. — Ще се оправя и без него. А от теб със сигурност нямам нужда.

В гърлото на Люк бе заседнала пареща буца:

— Сигурна ли си, че не позволяваш на емоциите да диктуват решенията ти?

Мислеше си, че погледът ѝ не би могъл да стане по-твърд. Грешеше.

— Искам да ти кажа нещо, Скайуокър — съвсем тихо, едва доловимо каза тя. — От доста време искам да те убия. През първата година сънувах смъртта ти почти всяка нощ. Мечтах за нея, планирах я в най-малките подробности, сигурно съм прехвърлила хиляди

варианти, търсейки най-подходящия начин да те убия. Ако искаш, наречи го емоционално въздействие над разума, но аз съм свикнала с него, то ми е най-близкият постоянен спътник.

Люк се вгледа в зелените очи, разтърсен до дъното на душата.

— Какво съм ти сторил? — прошепна той.

— Разруши живота ми — горчиво отвърна тя. — Така че е напълно справедливо аз да разруша твоя.

— Ще си върнеш ли стария живот, като ме убиеш?

— Много добре знаеш отговора — отвърна Мара и гласът ѝ потрепери едва забележимо. — И въпреки това трябва да го направя. Заради мен и заради...

— А какво ще стане с Карде?

— Какво за него?

— Мислех, че той ме иска жив. Тя изсумтя:

— Всички искаме по нещо, което не можем да имаме. Но за миг в очите ѝ блесна нещо различно от омразата.

Но каквото и да беше, не бе достатъчно.

— Почти искам да можех да удължа още малко това преживяване — съвършено спокойно добави тя и вдигна бластера. — За съжаление нямам никакво време.

Люк гледаше насоченото към него дуло и отчаяно се опитваше да измисли нещо, някаква причина...

— Почакай — изведнъж се обади той. — Спомена, че искаш да разбереш какво е казал Карде на имперската флота.

Какво ще кажеш да ти предоставя сигурна честота за връзка с него?

Дулото на бластера леко се сведе и тя попита подозрително:

— Как?

Люк кимна към животоспасяващия комплект:

— Предавателят достатъчно мощен ли е, за да стигне съобщението направо до базата? Без препредаване през сателит?

Тя все още беше изпълнена с подозрения:

— Вътре има метеорологичен балон, който може да изведе антената достатъчно високо, за да преодолее предавателят смущенията от дърветата. Но предавателят не е векторен, така че съобщението може да бъде прехванато от имперската флота, а и от всички останали в това полукълбо.

— И това ще свърши работа. Мога да го кодирам така, че никой да не разбере за какво става въпрос. Или по-точно — Арту може да го направи.

Мара се усмихна леко:

— Чудесно. Но има един съвсем малък недостатък. Ако съобщението е толкова добре кодирано, как ще го разбере Карде?

— Няма да има никакъв проблем. Компютърът на моя изстребител ще го разшифрова съвсем лесно.

Усмивката изчезна от лицето на Мара:

— Блъфираш! — изръмжа тя. — Не е възможно да се направи аналогов код между космически дроид и корабен компютър.

— Защо не? Арту е единственият дроид, работил с компютъра на кораба през последните пет години. Това са близо три хиляди часа полет. Компютърът се е моделирал към неговата личност. Механиците по поддръжка на корабите не могат да го подготвят за полет без Арту.

— Мислех, че стандартната процедура изисква да се изтрива и да се презарежда паметта на дроидите през шест месеца, за да се избегнат такива случаи.

— На мен Арту си ми харесва, какъвто е. Точно така той и изстребителят работят по-добре.

— Колко по-добре?

Люк се зарови из дebrите на паметта си. Механиците по поддръжката бяха направили изчисленията преди няколко години.

— Не мога да си спомня точните цифри. Нещо от порядъка на трийсет процента по-бързо от нормалното взаимодействие между космически робот и корабен компютър. Може би дори трийсет и пет.

Мара внимателно оглеждаше Арту.

— Сигурно е така за бързината на взаимодействие — неохотно се съгласи тя. — Но въпреки това имперските специалисти може и да успеят да разшифроват кода.

— Евентуално. Но ще се нуждаят от специална апаратура. А ти каза, че ще излезем от гората след три дни.

Тя го гледа мълчаливо известно време, стиснала зъби. На лицето ѝ се изписваха бореците се в нея чувства. Горчивина, омраза, стремеж към оцеляване, но и още нещо, за което Люк бе почти готов да повярва, че е зачатък на вяроност.

— Корабът ти е в гората без никакъв екипаж — накрая изръмжа тя. — Как ще препратиш съобщението на Карде?

— Не може от време на време да не минава някой, който да проверява системите — обясни той. — Само трябва да запишем съобщението в паметта на компютъра и да обозначим, че е там. Вашите хора знаят как да проникнат в паметта на компютъра, нали?

— Всеки идиот може да провери за съобщение — Мара го изгледа напрегнато: — Странно как за изпълнението на този план съвсем случайно трябва и двамата да останете още малко живи.

Люк не отговори, посрещайки изпълнения с горчива ярост поглед, без да трепне. Най-сетне вътрешната борба в Мара сякаш приключи.

— А как ще се оправи дроидът? — настоятелно попита тя. — Ще му трябва цяла вечност, за да премине гората.

— Не му е за пръв път на Арту да върви по пресечена повърхност. Но... — той се огледа и забеляза на отсрещното дърво два ниски клона с нужната дължина. — Сигурно ще мога да направя нещо като самар, за да го нося или пък да го влача по земята — изправи се. — Ако ми дадеш лазерния меч, за по-малко от минута ще отрежа няколко клона.

— Сядай долу — заповяда тя и се изправи. — Аз ще ги отрежа.

Е, поне си струваше да опита.

— Тези двата — посочи той. — Внимавай, лазерният меч не е играчка.

— Загрижеността ти за моята безопасност е трогателна — подметна тя подигравателно.

Извади лазерния меч и пристъпи към набелязаното дърво, без да изпуска от поглед Люк. Вдигна меча и го включи. С няколко уверени и бързи замаха отсече и подкъси до необходимата дължина клоните на дървото. Прибра ръка и затъкна обратно меча в колана с едно гладко, добре заучено движение.

— Заповядай — каза тя и се дръпна.

— Добре — разсеяно отвърна Люк и се наведе да вдигне клоните, не можеше да се отърси от изненадата. Начинът, по който се бе справила със задачата... — Използвала си лазерен меч и преди, нали? Тя го изгледа студено:

— Добре е да знаеш, че мога да се оправям с него. Ако се изкушиш да се добереш до бластера — вдигна глава към притъмняващото небе. — Хайде, залавяй се да направиш носилката. Ще трябва да намерим някаква просека, където да издигнем балона на предавателя, и то преди да падне нощта.

ГЛАВА 24

— Приемете извиненията ми, че ви принудихме да се криете в гората — каза Карде и поведе Хан към централната сграда. — И то посред вечерята. Това в никакъв случай не е обичайно за гостоприемството, с което посрещаме посетителите ни.

— Не се безпокойте — отвърна Хан, опитвайки се да различи изражението на контрабандиста в падащия мрак. Светлината от сградата хвърляше леки отблясъци и с малко късмет мислите му можеха да бъдат разчетени. — За какво беше суматохата?

— Нищо сериозно — спокойно го увери Карде. — Наши търговски, партньори искаха да разгледат нещата на място.

— Аха. Значи сега работите направо за Империята? Карде трепна едва забележимо. Хан очакваше, че той ще се опита да отхвърли предположението му, но контрабандистът спря, обърна се към Ландо и Чен, които вървяха след тях, и тихо подвикна:

— Чен?

— Съжалявам, сър — с нещастен вид отвърна младежът. — Те настояха да излязат и да видят какво става.

— Разбирам — Карде се обърна пак към Хан с обичайното спокойно изражение на лицето. — Едва ли е толкова голяма беда, че научихте. И все пак не е било най-разумното да излизате от кораба.

— Свикнал съм да поемам рискове — отвърна Хан. — Не отговорихте на въпроса ми.

Карде тръгна отново:

— След като нямам интерес да работя пряко за Новата република, със сигурност не искам да се обвързвам и с Империята. През последните няколко седмици имперската флота се отбива тук няколко пъти, за да товари йосаламири — животните, които висят на дървото в голямата зала. Предложих им помощта си за безопасното им отделяне от клоните.

— И какво получихте в замяна?

— Изключителната възможност да ги наблюдаваме, докато работят. Случай за събиране на допълнителна информация, която да ни помогне да разберем за какво са им необходими йосаламирите.

— И какво правят с тях? Карде го погледна:

— Тук информацията струва пари, Соло. Но за да бъде напълно искрен, ще ви кажа, че още не знаем за какво ги използват. Но продължаваме проучването.

— Ясно. Познавате лично командира им, нали? Карде се усмихна леко:

— Това също е информация.

На Хан започна да му писва от този отговор.

— Както кажете. Колко ще ми струва името на този върховен адмирал?

— За момента името не се продава. Ще поговорим за това по-късно.

— Благодаря, но според мен едва ли ще има по-късно — изръмжа Хан и спря. — Ако не възразявате, ще ви кажем довиждане още тук и ще се върнем на кораба.

Карде се обърна към него леко изненадан:

— Няма ли да си довършим вечерята? Та ние едва бяхме наченали ордъоврите.

Хан го погледна в очите:

— Възможността да остана на повърхността като учебна мишена, докато наоколо се въртят няколко ескадрона щурмоваци, не ми е особено приятна — откровено каза той.

Лицето на Карде се изопна и той отвърна студено:

— В този момент е по-добре да останете тук, вместо да привличате вниманието им. Звездният разрушител все още не е напуснал околопланетната орбита. Ако излетите сега, това ще е равнозначно на открита покана да ви свалят.

— „Сокол“ неведнъж се е сблъсквал със звездни разрушители — отвърна Хан.

И все пак в думите на Карде имаше основание, а и това, че не ги бе предал на имперската флота, подсказваше, че може да му се има доверие. Поне засега. Може би. От друга страна, ако наистина останеха...

— Е, май няма да ни навреди, ако поостанем още малко — продължи Хан. — Разбира се, и с удоволствие бихме си довършили вечерята.

— Чудесно — кимна Краде. — Необходими са ни само няколко минути, за да се организираме и да върнем всичко по местата му.

— Нима сте прибрали масите? — попита Ландо.

— Всичко, което би могло да подсказе, че сме имали посетители. Върховният адмирал е изключително наблюдателен и според мен едва ли щеше да пропусне да отбележи колко от моите помощници са налице в момента.

— Е, докато вие оправите нещата — намеси се Хан, — на мен ми се иска да отида до кораба и да проверя това-онова.

Карде леко присви очи:

— Но ще се върнете, нали? Хан се усмихна невинно:

— Нима се съмнявате?

Карде задържа още за няколко секунди погледа си в неговия и сви рамене:

— Чудесно, но внимавайте. Местните хищници обикновено не идват толкова близо до базата, но се случват и изключения.

— Ще внимаваме — обеща Хан. — Хайде, Ландо. Тръгнаха по пътеката, по която бяха дошли.

— Какво забравихме, че трябва да се връщаме до „Сокол“? — тихо попита Ландо, когато достигнаха дърветата.

— Нищо — прошепна в отговор Хан. — Просто реших, че сега е идеалният момент да проверим бараките. Особено онази, в която е бил затворникът.

Навлязоха малко в гората и завиха, тръгвайки успоредно на двора. Скоро след това зърнаха малки постройки, които приличаха на описаните от Чен бараки.

— Гледай за врата с ключалка — прошепна Ландо, когато излязоха от гората. — Временна или постоянна.

— Добре — Хан се опитваше да различи подробностите в тъмнината. — Дали не е онази с двете врати?

— Може и да е тя — съгласи се Ландо. — Да идем да видим. Лявата врата наистина беше с ключалка' Но по-скоро в минало време.

— Някой е стрелял в нея — посочи с пръст Ландо. — Странно.

— Може би затворникът е имал приятели — предположи Хан и се огледа. Не се виждаше никой. — Да влезем.

Бутнаха вратата и влязоха, затвориха след себе си и запалиха осветлението. Помещението бе наполовина пълно с кутии, подредени покрай дясната стена. Но на едно място в тях се виждаше пролука...

Хан се приближи, за да разгледа по-отблизо.

— Гледай ти — промърмори той, вторачен в отвореното електрическо табло със стърчащите проводници. — Някой доста си е поиграл.

— Тук си е поиграл още повече — извика зад него Ландо. — Ела да видиш.

Той се бе свел до вратата и с интерес разглеждаше вътрешната ключалка. Тя бе простреляна с бластер също като външната.

— Доста добър изстрел, изглежда — обади се Хан и наведе глава, за да разгледа отблизо.

— Не е бил само един — поклати глава Ландо. — Нещата вътре са почти незасегнати — бутна той капака и посочи проводниците. — Сякаш тайнственият затворник е бърникал вътре.

— Чудя се как е успял да си отвори — Хан погледна отново към разбитото електрическо табло. — Ще погледна и в съседната стая — той пристъпи към вратата и натисна дръжката.

Вратата не се отвори.

— Охо — промърмори той изненадано и отново натисна.

— Чакай малко, виждам къде е проблемът — извика Ландо и се зае да бърника вътре. — Няма контакт между проводника и релето...

Вратата внезапно се отвори.

— Връщам се след секунда — каза Хан и се измъкна навън. Другото помещение в бараката беше почти същото, с едно изключение — в средата, на малко празно място, явно специално освободено от струпаните кутии, се мъдреше усмирителен колан за дроид. Хан го погледна изненадан. Коланът не беше свален правилно, не бяха разкопчани всички закопчалки и дори не беше сгънат. Едва ли някой от хората на Карде би постъпил така немарливо. В средата по пода се виждаха леки драскотини. Навярно бяха издълбани от буксуващите колелета на дроида, докато се е опитвал да се освободи. Вратата зад него се отвори. Хан се завъртя, в ръката му мигновено се появи бластер.

— Май сте се заблудили — спокойно каза Карде. Погледът му бързо обиколи стаята. — А и генерал Калризиан е изчезнал.

Хан свали бластера:

— Би трябвало да научите хората си да си прибират играчките, когато се наиграят с тях — отвърна той и кимна към захвърления на пода усмирителен колан. — Държали сте и затворник дроид, нали?

Карде се усмихна леко:

— Виждам, че Чен наистина е говорил повече от необходимото. Учудващо е как извънредно способни хакери, които знаят толкова за компютрите и роботите, не могат да разберат кога трябва да си държат устата затворена.

— Също толкова учудващо е и как извънредно опитни контрабандисти не умеят навреме да се отдръпнат от някоя нечиста сделка — отвърна Хан. — Към какво ви е подбудил върховният адмирал? Търговия с роби? Или отвличане?

В очите на Карде блеснаха заплашителни пламъци:

— Не се занимавам с търговия на роби, Соло. Нито с отвличане.

— Тогава за какво става дума? За някаква чиста случайност?

— Не съм го молил да се появява — възрази Карде. — Не съм го докарвал насила тук.

Хан изсумтя:

— Не ме будалкай, Карде. Да не би да е паднал от небето?

— Всъщност това е най-близо до истината — сковано отвърна контрабандистът.

— Е, да, падането от небето е доста основателна причина да затвориш някого — подигравателно отбеляза Хан. — Кой е той?

— Тази информация не се продава.

— Може би и не е необходимо да я купуваме — каза зад гърба му Ландо.

Карде се обърна, Ландо пристъпи край него и влезе вътре.

— Аха — поклати глава контрабандистът. — Ето ви и вас. Претърсвахте другата част на бараката, така ли?

— Да, не обичаме да губим време — увери го Хан. — Какво откри, Ландо?

— Това — и извади малък червен цилиндър, от чиито краища стърчаха жици. — Миниатюрен енергиен източник, използван при устройства с ниско напрежение. Затворникът го е свързал с ключалката

на вратата, след като тя е била простреляна и е бил прекъснат контактът, и така е успял да избяга — той го подаде на Хан. — Производствената марка е дребна, но все пак може да се разчете и с невъоръжено око. Позната ли ти е?

Хан се вгледа и премига. Надписът беше на някакъв чужд език, все пак смътно познат.

— Виждал съм го някъде, но не мога да си спомня къде.

— По време на войната. Това е марката на Сиба Хабадет.

Хан зяпна малкия цилиндър и го полазиха тръпки. Сиба Хабадет бе един от основните доставчици на микроелектронни части за Съюза. И тяхната специалност беше...

— Това е биоелектронен енергиен източник, нали?

— Точно така — потвърди Ландо. — Обикновено се използва при изкуствените ръце.

Дулото на бластера на Хан бавно се насочи към стомаха на Карде.

— Тук е бил затворен дроид — обясни Хан на Ландо. — Драскотините по пода съответстват изцяло на колесната системата на дроид като Арту — повдигна вежди: — Чувствай се свободен да се включиш в разговора, когато пожелаеш, Карде.

Контрабандистът въздъхна тежко, на лицето му се бе изписала смесица от раздражение и примирение.

— Какво искате от мен? Да кажа, че тук е бил затворен Люк Скайуокър? Добре де, все едно съм го казал.

Хан стисна зъби. През цялото време двамата с Ландо са били тук, в блажено неведение какво е ставало под носа им.

— А къде е сега Люк? — властно попита той.

— Мислех, че Чен вече ви е казал — мрачно отговори Карде. — Избяга с един от реактивните ни изстребители — сви нервно устни. — И след това се разби в гората.

— Какво?!

— Нищо му няма — увери го Карде. — Или поне беше добре допреди няколко часа. Щурмоваците, които отидоха да претърсят мястото на катастрофата, доложиха, че в останките на двата изстребителя не е имало никой — в очите му проблеснаха пламъци. — Надявам се това да означава, че сега той и моят помощник, който го преследваше, си помагат един друг, за да се измъкнат заедно.

— Не изглеждаш много уверен — отбеляза Хан. Контрабандистът го изгледа твърдо:

— Преследваше го Мара Джейд. Тя изпитва... е, няма защо да говоря със заобикалки. Истината е, че тя твърде много иска да го убие.

Хан хвърли озадачен поглед към Ландо:

— Защо?

Карде поклати глава:

— Не знам.

В стаята настъпи напрегната тишина, нарушена накрая от въпроса на Ландо:

— Как попадна тук Люк?

— Нали ви казах, по чиста случайност. Но всъщност не беше точно така. Мара ни отведе право при повредения изстребител.

— Как?

— Не знам — контрабандистът стрелна Хан с твърд поглед. — И преди да сте ме попитали, ще ви кажа, че нямаме нищо общо с повредата на изстребителя му. Беше претоварил компресорите на двата хипердвигателя при някаква схватка с имперски звезден разрушител. Ако не бяхме го докарали, досега със сигурност нямаше да е жив.

— А пък той си се разхожда из горите със същество, което неистово желае да го убие — вметна Хан. — Браво, вие сте истински герой.

Напрегнатият поглед на Карде стана още по-твърд:

— Имперските сили искат Скайуокър, Соло. И то много. Ако си направиш труда да съобразиш елементарни неща, ще забележиш, че аз не им го предадох.

— Защото успя да избяга.

— Той избяга, защото го преместихме в тази барака — възрази Карде. — А го преместихме тук, защото не исках имперските войници да попаднат на него по време на неочакваното им посещение — и след като си пое дъх, продължи по-спокойно: — Не предадох и вас.

Хан бавно свали бластера. Всяка дума, казана пред дулото на оръжието, трябваше да се подлага на съмнение, но фактът, че Карде наистина не ги бе предал на имперските сили, говореше в негова полза.

Не ги бе предал досега. Всеки момент можеше да стане другояче.

— Искам да видя изстребителя на Люк — каза той.

— Добре. Но бих ви препоръчал да почакате до утре сутринта. Преместихме го в гората, доста по-навътре от вашия кораб, и през нощта около него ще се навъртат много хищници.

Хан се поколеба, но кимна. Ако Карде възнамеряваше да им скрои номер, със сигурност вече бе изтрил или променил паметта на компютъра на изстребителя. Няколко часа повече или по малко едва ли щяха да променят нещата.

— Добре. Какво ще направим за Люк? Карде поклати глава разсеяно:

— През нощта не можем нищо да предприемем. Из гората обикалят ворнскъри, а върховният адмирал още е в орбита. Утре... Ще поговорим, ще видим дали можем да измислим нещо — погледът му се проясни и той се усмихна иронично. — А сега можем да си продължим вечерята. Моля, последвайте ме.

Нежно осветената галерия на изкуството се беше променила отново. Сега това сякаш бе колекция от пламъци, които пулсираха и променяха формата си, докато Пелаеон предпазливо се прокрадваше покрай пиедалите. Той ги огледа, вървейки, като се чудеше откъде се бяха появили.

— Открихте ли ги, капитане? — попита Траун, когато Пелаеон се приближи до двойния кръг в средата на стаята.

Капитанът се стегна:

— Не, сър. Надявахме се, че по мръкнало ще научим нещо повече, оглеждайки с инфрачервени лъчи. Както изглежда, и те не могат да проникнат под дървесната покривка.

— А какво стана с това импулсно предаване, което засякохме точно по залез?

— Потвърди се, че сигналът е излъчен приблизително от мястото на катастрофата. Но излъчването беше твърде кратко, за да определим точното местонахождение. Кодът е доста странен, нашите специалисти предполагат, че може би е аналогов. Продължава работата по разшифроването.

— Предполагам, че сте опитали всички известни кодове на Новата република?

— Да, сър, точно както наредихте. Траун замислено кимна:

— Изглежда, попаднахме в задънена улица, капитане. Поне докато те са в гората. Изчислихте ли възможните точки на излизане?

— Изглежда, има само един подходящ маршрут — отвърна Пелаеон, чудейки се защо адмиралът отдава толкова голямо значение на този инцидент. — Хилард сити в покрайнините на гората е точно на пътя им. Това е единственото населено място в радиус от неколкостотин километра. Понеже разполагат само с един животоспасяващ пакет, би трябвало да се насочат натам.

— Чудесно — кимна адмиралът. — Изпратете три ескадрона щурмоваци да установят наблюдателен пост. Да се подготвят и да излетят незабавно! Пелаеон премига изненадано:

— Щурмоваци ли, сър?

— Да — кимна Траун и се обърна към една от пламтящите пластики. — По-добре прикрепете към тях и половин моторизирана част следотърсачи и три нападателни машини тип светлинни колесници.

— Тъй вярно, сър — предпазливо отвърна Пелаеон. Напоследък щурмовациите изобщо не достигаха. А да ги прахосват по този начин за нещо толкова маловажно, като боричкания в организацията на контрабандистите...

— Разбирате ли, Карде ни излъга — продължи Траун, сякаш бе прочел съмненията в главата на Пелаеон. — Каквото и да бе породило малката драма следобеда, ние не бяхме свидетели на обикновено преследване на дребен крадец. Искам да разбере какво всъщност се крие зад този случай.

— Не съм сигурен, че ви разбирам, сър.

— Много просто, капитане — отвърна Траун с тон, който използваше винаги когато си мислеше, че обяснява нещо очевидно. — Пилотът на втория изстребител изобщо не докладва по време на преследването. Нито пък някой от базата на Карде се опита да се свърже с него. В това сме абсолютно сигурни, защото прослушвахме всички честоти. Никакви съобщения за успех, нито пък молба за помощ, абсолютно мълчание в ефира — той погледна към Пелаеон. — Имате ли някакви предположения, капитане?

— Каквото и да е било — бавно започна Пелаеон, — явно са искали да го скрият от нас. Но какво може да значи...

— и той поклати глава. — Не знам, сър. Съществуват безброй неща, които не биха искали ние да знаем. Та това са контрабандисти.

— Съгласен съм — в очите на Траун изригнаха пламъци.

— Но замислете се за това, че Карде отхвърли предложението ни да се присъедини към издирването на Скайуокър, а днес следобед се изпусна, че търсенето било приключило — Траун повдигна вежди. — Какво ви подсказва това, капитане?

Пелаеон зяпна от изненада:

— Да не искате да кажете, че в изстребителя е бил Скайуокър?

— Интересна възможност, нали? — съгласи се адмиралът. — Признавам, че не е много вероятна, и все пак е достатъчно обещаваща, за да си заслужава да се проследи.

— Тъй вярно, сър — Пелаеон погледна часовника, пресмятайки набързо: — Но ако останем тук още ден-два, ще трябва да отложим нападението над Слуис Ван.

— Нападението остава по план — отговори Траун, натъртвайки всяка сричка. — Цялата ни победна кампания срещу бунтовниците започва оттам и за нищо на света няма да променя нашата сложна и дългосрочна програма. Нито заради Скайуокър, нито заради някой друг — той кимна към пламтящите пластики: — Изкуството от Слуис ясно показва двугодишен цикъл на развитие и искам да ги ударим точно когато животът им се развива най-бавно. Ще заминем за срещата с „Неумолимият“ и пробите на защитните полета веднага щом щурмоваците и бойните машини излетят към планетата. Три ескадрона щурмоваци ще са достатъчни, за да се справят със Скайуокър, ако той наистина е тук — погледът му остана вперен в лицето на Пелаеон и той добави нехайно: — И с Карде, ако се окаже предател.

Последните късчета тъмносино небе угаснаха в малките пролуки сред гъстата дървесна покривка над главите им и наоколо се спусна плътен мрак. Мара намали светлината от аварийния пакет на най-ниска мощност, нагласи го на земята и с облекчение се отпусна до ствола на едно огромно дърво. Десният ѝ глезен, изкълчен при катастрофата на изстребителя, я наболяваше и тя с удоволствие изпъна крака на тревата. Скайуокър вече се бе разположил на няколко метра от другата страна на фенерчето, главата му се подаваше от вдигнатата яка на туниката, до него седеше верният му дроид. Тя се запита дали той се бе досетил за глезена, но бързо отхвърли въпроса като незначителен. Беше понасяла и по-тежки наранявания, без да ѝ трепне окото.

— Напомня ми за Ендор — тихо каза Скайуокър. Мара сложи в скута си фенерчето и бластера, така че да са й подръка. — Нощем гората винаги изглежда пълна с живот.

— Пълна е, разбира се — изсумтя Мара. — Повечето от тукашните животни са активни през нощта. Включително ворнскърите.

— Странно — измърмори той. — Домашните любимци на Карде изглеждаха доста бодри и следобеда.

Тя погледна към него изненадана, че е забелязал подобна подробност.

— Всъщност и в естествената си среда те дремят за малко по обед. Аз им викам нощни, защото ловуват през нощта.

Скайуокър помисли за миг и предложи:

— Тогава може би трябва да вървим през нощта. Те ще са готови да ни нападнат по всяко време, но поне ние ще бъдем будни и нащрек, когато излизат на лов.

Мара поклати глава:

— Ще ни създаде повече главоболия, отколкото си струва. Трябва да можем да виждаме колкото може по-надалеч, за да избягваме непроходимите участъци. Освен това цялата гора е нарязана от малки просеки...

— И от тях светлината на фенерчето се вижда съвсем ясно от някой кораб в орбита — продължи мисълта й той. — Изглежда, знаеш доста за това място.

— Всеки наблюдателен пилот, летящ над гората, може да ги забележи — изръмжа тя и се облегна на грапавия ствол. Първото правило, което бяха набили в главата й, беше: „Опознай територията си.“ И точно с това се зае веднага след като влезе в организацията на Карде. Изучи картите на гората и околността, обикаляше денем и нощем, за да добие ясна представа за звуците и гледките, преследва и дори уби няколко ворнскъра и други хищници, за да открие най-добрия начин за справяне с тях, дори предума един от хората на Карде да изследва част от местните растения, за да установи кои стават за ядене. Знаеше доста за заселниците в покрайнините на гората, следеше местната политика и дори беше сложила настрана неголяма сума от припечелените пари. Подготвена бе за оцеляване извън удобствата на

базата повече от всеки член на организацията на Карде. И всъщност защо се стремеше толкова да се върне там?

Така или иначе, не заради самия Карде. Всичко, което ѝ бе дал той — работа, пост, повишение, — Мара си го бе изплатила с усилна работа и добра служба. Не му дължеше повече от това, което той дължеше на нея. Каквото и обяснение да бе измислил този следобед за пред Траун за преследването на изстребителите, то е било само за да спаси собствената си кожа, а не за да я предпази. А ако установеше, че върховният адмирал не се хваща, не би му мигнало окото да вдигне цялата група от Миркр още тази вечер и да се покрие в някое от другите убежища, пръснати из цялата галактика.

Само че нямаше да го направи. Щеше да остане тук да изпраща спасителни групи една подир друга и да чака Мара да излезе от гората. Дори ако тя никога не се появеше. Дори ако това означаваше, че поставя на изпитание търпението на Траун.

Мара стисна зъби, пред погледа ѝ проблесна ужасяваща картина: Карде, прикован към стената на килията от робот за разпити. Тя познаваше Траун, решителността му и границите на търпението му. Върховният адмирал щеше да чака и да наблюдава или щеше да изпрати някой друг да го прави вместо него, за да провери верността на предложената от Карде история.

И ако тя и Скайуокър никога не излезеха от гората, той почти със сигурност щеше да стигне до грешно заключение. Щеше да изправи Карде пред имперските инквизитори и накрая да разбере кой всъщност е бил избягалият затворник. А след това щеше да осъди Карде на смърт.

Горната част на дроида се завъртя леко и безшумно и той настоятелно запиука.

— Май Арту засече нещо — Скайуокър се изправи на една страна, подпирайки се на лакът.

— Нима? — тя вдигна фенерчето, насочи го към сенките, където преди секунди бе доловила някакво раздвижване, и го включи.

Светлият лъч залепна за ворнскър, който се примъкваше по земята с предните си лапи. Стърчащата му опашка изплющяваше от време на време като камшик. Хищникът не обърна никакво внимание на светлината, а продължи бавно да се промъква към Скайуокър.

Мара го остави да се приближи още няколко крачки и го застреля право в главата. Звярът се просна на земята, опашката му потрепери за последен път и се отпусна. Мара разходи лъча на фенерчето наоколо и го изгаси.

— Чудесно е, че дроидът ти е с нас — подигравателно каза тя от тъмното.

— Без него нямаше да разбера, че ме заплашва някаква опасност — кисело отговори Скайуокър. — Благодаря ти.

— Няма нищо — изсумтя тя. Настъпи кратко мълчание.

— Домашните любимци на Карде друга порода ли са? — попита той. — Или им е отрязал опашките?

Мара зяпна в тъмното към него. Просто се втрещи, колкото и да не ѝ се искаше да го признае. Изправени пред пастта на ворнскър, повечето хора едва ли биха забелязали такава подробност.

— Второто — неохотно отговори тя. — Те използват опашките като камшик и ударът е доста болезнен, а и в тях има лека отрова. Карде не искаше хората му да се разхождат постоянно с белези от ударите с опашка по цялото тяло, а едва по-късно разбрахме, че премахването на опашките убива и голяма част от агресивността им.

— Изглеждат доста питомни — съгласи се Скайуокър. — Дори приятелски настроени.

Но към него изобщо не се бяха държали приятелски, спомни си тя. А и тук ворнскърът я бе пренебрегнал и се бе насочил право към Скайуокър. Дали беше просто съвпадение?

— Такива са — каза Мара. — От време на време Карде си мисли дали да не ги продаде като животни за охрана. Но не е опитвал да намери пазар за тях.

— Кажу ми, че би могъл да ме използва за реклама — сухо отбеляза той. — Сега, след като съм надниквал в устата на ворнскър, съм готов публично да заявя, че едва ли някой нападател ще има желание да го направи.

Тя сви устни, за да прикрие леката си усмивка, и го посъветва:

— По-добре гледай да свикнеш. Чака ни още доста път, докато излезем от гората.

— Знам — той отново се излегна. — За щастие ти май стреляш без грешка.

Люк се приготви да заспи, предполагайки, че и тя ще направи същото. Напразни надежди, помисли си тя подигравателно. Бръкна в джоба си и извади кутията със стимулиращи хапчета от животоспасяващия пакет. Вземането на прекалено голямо количество от тях или продължителната им употреба можеше да повлияе отрицателно на здравето ѝ, но заспиването на пет метра от врага далеч по-бързо щеше да доведе до същия резултат.

Тя погледна замислено кутията в ръката си и вдигна глава към Скайуокър. Беше затворил очи, а лицето му изглеждаше спокойно, сякаш нямаше за какво да се тревожи. Странно — кой повече от него имаше основание за безпокойство! Пленник на пълна с йосаламири планета, където не можеше да разчита на прехвалените си джедайски умения, хванат в капан в гората на свят, чието име и местоположение дори не знаеше, а имперската флота и ворнскърите си оспорваха правото, кой по-напред да го убие. Според всички правила сега той трябваше да будуваше с широко отворени от притока на адреналин очи.

А може би се преструваше с надеждата да приспи бдителността ѝ. Вероятно това беше номер, който можеше да опита някой път при подходящи обстоятелства. Но дали в него нямаше нещо повече, отколкото се виждаше с очите? Повече от известното име, политическия пост и торбата с джедайски номера?

Тя стисна здраво устни и прокара пръсти по дръжката на лазерния меч, затыкнат в колана ѝ. Разбира се, че в него имаше нещо повече. Каквото и да се бе случило накрая — този ужасен, объркан, разрушил живота ѝ край. — не уменията на джедай бяха спасили живота му. Имаше нещо друго, което тя трябваше да открие и да разбере, преди да сложи край на живота му.

Извади едно хапче от кутията и го глътна. През тялото ѝ премина нова вълна на свежа решителност. Не. ворнскърите нямаше да получат Люк Скайуокър, както нямаше да го получи и Империята. Когато му дойдеше времето, тя собственоръчно ще го убие. Това беше нейно право, привилегия и дълг. Настани се удобно, облегна се на дървото и зачака да отmine нощта.

От далечината долитаха приглушените звуци на нощната гора, примесени с тихите шумове на цивилизацията, идващи от сградата зад него. Карде отпи от чашата, загледан в тъмнината. Усещаше умора в цялото си тяло, никога досега не се бе чувствал толкова изтощен. За

един ден целият му живот се бе променил. До него Дранг вдигна глава и се обърна наляво.

— Да не идва някой? — попита Карде и погледна нататък. Към тях се приближаваше тъмна фигура, едва видима на светлината на звездите.

— Карде? — долетя тихият глас на Авис.

— Тук съм. Донеси си стол и ела да ми правиш компания.

— И така съм добре — отвърна помощникът му, приближи се и седна с кръстосани крака на земята. — След малко трябва да се върна в командната зала.

— Още ли се занимавате с тайнственото съобщение?

— Да. Какво, в името на световете, е намислила Мара?

— Не знам — призна Карде. — Нещо умно, предполагам.

— Сигурно — кимна Авис. — Само се надявам да се окажем достатъчно умни и ние, че да успеем да го разшифроваме.

Карде кимна:

— Соло и Калризиан легнаха ли си вече?

— Върнаха се на кораба си — намръщено отговори Авис. — Според мен не ни се доверяват.

— Е, едва ли можеш да ги виниш — Карде погали Дранг по главата. — Може би утре, като проверят паметта на компютъра на изстребителя на Скайуокър, ще се убедят, че сме на тяхна страна.

— Аха. А ние наистина ли сме на тяхна страна? Карде нервно облиза устни:

— Нямаме друга възможност, Авис. Те са наши гости. Помощникът му въздъхна:

— Върховният адмирал няма да е много доволен. Карде сви рамене и повтори:

— Те са наши гости.

Усети как Авис също сви рамене в тъмнината, той поне разбираше задълженията и изискванията на гостоприемството. Не беше като Мара, която настояваше да не допуснат „Хилядолетен сокол“ да кацне на планетата.

Сега му се искаше да я бе послушал. Наистина много му се искаше.

— Утре организирай група за издирване — каза той. — Вероятно ще е безсмислено, но не можем да не опитаме.

— Разбира се. Какво да правим с имперските щурмоваци, ако случайно се натъкнем на тях?

Карде леко се намръщи:

— Съмнявам се, че ще продължат търсенето. Корабът, който напусна звездния разрушител преди час, приличаше на десантна совалка. Предполагам, че ще се настанят в Хилард сити и ще чакат Мара и Скайуокър да излязат там.

— Звучи смислено. А какво ще стане, ако не успеем първи да се свържем с тях?

— Предполагам, че ще се наложи да ги измъкваме изпод носа на щурмоваците. Мислиш ли, че ще можеш да организираш една бойна група за тази цел?

Авис тихо изсумтя:

— По-лесно е да се направи, отколкото да се каже. След като съобщи за случилото се, имах няколко разговора и мога да ти кажа, че настроението в базата е доста бойко. Като оставим настрана всичките глупости за героя на бунтовниците и така нататък, повечето хора мислят, че имат дълг към Скайуокър, задето ги отърва от постоянния тормоз на Джаба Мошеника.

— Знам — сериозно отговори Карде. — И този ентусиазъм може да създаде известни проблеми. Ако не успеем да измъкнем Скайуокър от лапите на Империята, със сигурност не можем да си позволим да го оставим жив в ръцете ѝ.

В тъмнината до него настана дълго мълчание. Накрая Авис отговори едва доловимо:

— Ясно. Но това едва ли ще въздейства особено върху подозренията на Траун.

— Подозрението е нещо далеч по-добро от неоспоримото доказателство — напомни Карде. — И ако не успеем да ги измъкнем от гората, това ще е най-доброто, което можем да постигнем.

Авис поклати глава:

— Не ми харесва.

— И на мен. Но трябва да сме готови за всяка възможност.

— Разбрано — помощникът му замълча отново и след малко се изправи с тежка въздишка: — По-добре да се връщам да проверя дали Чен не е успял да напредне малко със съобщението на Мара.

— След това легни да си починеш. Утре ще е доста тежък ден.

— Добре. Лека нощ.

Авис изчезна в тъмнината и тихите шумове от гората отново изпълниха нощния въздух. Звуци, които значеха много за съществата, които ги издаваха, но абсолютно нищо за него.

Безсмислени звуци...

Уморено поклати глава. Какво се опитваше да им каже Мара с това объркано послание? Дали не беше нещо съвсем просто, което той или другите би трябвало лесно да разшифроват? Или, обратно, като играч на сабак, който през цялото време притиска картите към гърдите си и накрая сам се обърква?

От далечината долетя мяучещият рев на ворнскър. Дранг, легнал до стола му, вдигна глава.

— Твой приятел, а? — тихо попита Карде.

Още един ворнскър отвърна на първия. Щурм и Дранг бяха толкова диви, преди да ги опитоми. Също като Мара, когато я срещна за пръв път. Попита се дали и той някога ще се укроти като тях. Попита се дали тя няма да разреши изведнъж целия заплетен проблем, убивайки Скайуокър.

Отново прозвуча мяукащия рев, този път идваше от по-близо.

— Хайде, Дранг — обърна се той към животното и се изправи. — Време е да се прибираме.

Спря на прага и хвърли последен поглед към гората, по гърба си усети тръпки на тъга и нещо, което твърде много приличаше на страх. Не, върховният адмирал нямаше да остане доволен от тази история. Никак.

Карде съзнаваше, че по един или друг начин животът му на тази планета приключва.

ГЛАВА 25

В стаята беше тъмно и тихо, единствено студеният нощен ветрец носеше през прозореца приглушения шум на нощния Руукроро. Лея стисна бластера с потна длан и се втрени в завесата. Чудеше се какво я бе събудило.

Застина неподвижно за няколко минути, сърцето ѝ биеше силно в гърдите. Ограничените ѝ джедайски способности не доловиха никакъв шум, движение или заплаха. Само зловещото предчувствие, че тук вече не е в безопасност.

Пое си дълбоко дъх и бавно издиша. Продължи да се ослушва. Вината не беше в уукитата, не можеше да ги обвини за нищо. Старейшините на града бяха изключително бдителни през първите няколко дни, осигуриха ѝ охрана от десетина уукита, а стотици доброволци обикаляха из града като рунтави стражи, търсейки нападателя, когото бе зърнала при пристигането си. Цялата операция бе извършена бързо, ефикасно и с такава грижлива усърдност, каквато Лея рядко бе виждала и сред висшите офицери от бунтовническия съюз.

Но дните минаваха, без някой да намери и следа от непознатия пришълец, и бдителността постепенно спадна. Когато отрицателните доклади започнаха да пристигат и от другите градове на Кашиуук, броят на стражите намаля до десетина, а в охраната останаха само трима.

Сега вече дори и тези трима ги нямаше, бяха се върнали към обичайната си работа и нормалния си живот. Тя бе останала само с Чубака, Ралра и Салпорин, които денонощно бдяха над нея. Това бе наистина класическа стратегия. Легнала сама в тъмнината, с преимуществото на водените от Силата вътрешни сетива, тя разбираше, че разумните същества, като хората и уукитата, просто не могат да останат продължително нащрек без видим враг, срещу когото да се борят. Това беше очевидна тенденция в Съюза, срещу която трябваше упорито да се противопоставя наред с често пъти

смъртоносната инерция, която задържа човек да остане на едно място прекалено дълго.

Потрепери. Врълхлетяха я спомени за почти трагично завършилото пребиваване на ледената планета Хот. Знаеше, че двамата с Чубака трябваше преди доста дни да напуснат Руукроро. Мястото бе станало твърде удобно, познато, вече не забелязваше с предишната кристална яснота всичко, което се случваше наоколо, а само плъзваше повърхностен поглед и запълваше видяното със спомени. Това беше психологическа слабост, която умният враг спокойно можеше да използва, откривайки начин да проникне в обичайната ѝ рутина. Крайно време бе да я наруши с внезапна промяна.

Тя погледна към висящия над леглото часовник и пресметна набързо. До зазоряване оставаше още около час. Отпред имаше въздушна шейна, ако двамата с Чубака потеглеха още сега, и малко след изгрева можеха да излетят с „Дамата на късмета“. Тя се изправи, повеси крака от леглото, остави бластера на нощното шкафче и извади преподавателя.

От тъмното изскочи жилеста ръка и се пресегна да я хване за китката.

Нямаше време да мисли, но в най-първия миг нямаше и нужда. Умът ѝ блокира, зашеметен от внезапната атака, но отдавнашните защитни рефлексии вече действаха. Тя се изтърколи настрани, като използва дръпването на ръката си за опора, завъртя се, сви десния крак и замахна с всичка сила.

Петата ѝ се удари в нещо непробиваемо, някаква броня. Протегна се над рамото си със свободната ръка, сграбчи възглавницата и я хвърли към тъмната сянка, където трябваше да е главата на нападателя. Под възглавницата беше лазерният меч.

Той тъкмо замахваше, за да отблъсне от лицето си възглавницата, когато мекият блясък на лазерния меч озари стаята. Лея зърна за момент огромните черни очи и изпъкналата челюст и острието на меча преряза нападателя почти наполовина. Хватката на ръката ѝ внезапно се разхлаби. Лея прибра лъча, изтърколи се от леглото и се изправи. Включи отново меча и се огледа.

Внезапен удар по китката изби лазерния меч от ръката ѝ. Лъчът изчезна и стаята отново потъна в мрак.

Тя мигновено зае бойна стойка, но знаеше, че това е безполезен рефлекс. Първият нападател вероятно се бе подлъгал от явната безпомощност на жертвата, но вторият очевидно си бе взел поука. Не бе успяла да се извърне изцяло към новия нападател, когато той я сграбчи за китката и изви ръката ѝ. От тъмнината се появи още една ръка и запуши устата ѝ, като я принуди да се притисне към нападателя. Кракът му успя по някакъв начин да притисне и двата ѝ крака и блокира всякаква възможност да го ритне. Тя се опита все пак да освободи поне единия, като в същото време целеше очите на нападателя със свободната си ръка. Усещаше горещия му дъх във врата си, остриите като игли зъби в челюстта, притисната към плътта ѝ. Изведнъж тялото на нападателя се вцепени и най-неочаквано тя се оказа свободна.

Извърна се мигновено с лице, опита се да запази равновесие при внезапната загуба на опора, чудейки се какъв ли нов трик е това. Погледът ѝ панически обикаляше в мрака, опитваше се да открие оръжието, което той със сигурност щеше да се опита да използва срещу нея.

Но нямаше никакво оръжие насочено срещу нея. Пришълецът стоеше неподвижно, облегат на рамката на вратата, празните му ръце стърчаха разперени настрани, сякаш той се опитваше да намери опора, за да не падне назад.

— Малараши — просъска с тих и мек глас.

Лея се дръпна към прозореца, чудеше се дали ще успее да изскочи навън, преди пришълецът да поднови атаката си. Но той не предприе нов опит за нападение. Вратата зад него се отвори рязко и Чубака връхлетя в стаята с гръмогласен рев.

Нападателят дори не се обърна. Всъщност изобщо не помръдна, а уукито скочи към него и протегна огромните си ръце към врата му.

— Не го убивай! — изкрещя Лея.

Думите ѝ изненадаха Чубака почти толкова, колкото и самата нея. Но рефлексите на уукито бяха забележителни, юмрукът подмина гърлото на нападателя и се стовари силно отстрани върху главата му. От удара пришълецът прелетя през стаята и залепна за стената, после се свлече на пода и повече не мръдна.

— Да изчезваме — извика Лея и мина от другата страна на леглото, за да вдигне лазерния меч. — Може да има още.

— Няма ддррути — изръмжа познат глас. Лея вдигна глава и видя изправения в рамката на вратата Ралра. — Спррравихме се и с другите трррима.

— Сигурен ли си? — пристъпи към него Лея.

Той не помръдваше и продължаваше да стои облегнат на вратата. Изведнъж тя осъзна, че едва се държи на крака.

— Ти си ранен! — възкликна, запали лампата и набързо го прегледа. От никъде не течеше кръв. — Бластер?

— Шокова палка — уточни Ралра. — Доста по-безшумна е, но беше нагласена на твърррде малка мощност за едно ууки. Чувствам се малко замаян. Чубака е ррранен повече.

Лея сепната се обърна към Чубака и едва сега забеляза тясната лента сплътена кафява козина под гърдите.

— Чуй! — извика тя и се спусна към него.

Той ѝ махна с ръка да не се приближава и изръмжа нетърпеливо.

— Той е прррав — съгласи се Ралра. — Трябва да те измъкнем от тук, пррреди да последва вторрро нападение.

Някъде в далечината се чу бойният рев на уукитата.

— Едва ли ще има друго нападение — отбеляза тя. — Забелязали са ги, след няколко минути къщата ще бъде обградена с хора.

— Не! — изръмжа Ралра, гласът му бе изпълнен с мъка. — През четиррри къщи има пожаррр.

Лея го изгледа сепнато, полазиха я тръпки:

— Така отвличат вниманието — прошепна тя. — Подпалили са къщата, за да отклонят вниманието от тревогата, която може да се опитате да вдигнете.

Чубака изръмжа, за да потвърди предположението ѝ.

— Трррябва да изчезваме — повтори Ралра и бавно се изправи.

Лея погледна покрай него към тъмното преддверие, гърлото ѝ бе стегнато от предчувствие за нещо ужасно. Заедно с нея в къщата бяха три уукита.

— Къде е Салпорин? — тихо попита тя.

Ралра се поколеба, съвсем леко, но достатъчно, за да се превърне предположението ѝ в ужасяваща сигурност.

— Убиха го — едва доловимо каза уукито. В гърлото ѝ бе заседнала тежка буца.

— Съжалявам — думата прозвуча болезнено изтъркана, лишена от смисъл дори за самата нея.

— Така е. Но сега не е време за тъгуване.

Лея кимна, премигна, за да задържи внезапно бликналите от очите ѝ сълзи, и се извърна към прозореца. През изминалите години бе изгубила много приятели и съратници в битките и знаеше, че Ралра е прав. Но и цялата логика на вселената не правеше загубата безболезнена.

Навън не се виждаше никой. Но нападателите се криеха някъде наоколо, в това беше сигурна. И двете групи, с които тя и Хан се бяха сблъскали досега, се състояха от повече от петима души и нямаше никакво основание да смята, че този път нещата са по-различни. Вероятно останалите ги чакаха в засада при „Дамата на късмета“.

Другата, далеч по-неприятна възможност беше да чакат да нарасне суматохата около горящата къща и тогава да си опитат силите във втора атака, разчитайки безредиците по улиците да прикрият евентуалния шум.

Погледна към пожара, за момент изпита вина към уукитата, чийто дом бе обхванат от пламъци, но решително отблъсна неприятното усещане. Сега не можеше да направи нищо за тях.

— Те ме искат жива — каза тя, спусна пердето и се обърна към Чубака и Ралра. — Ако успеем да излетим с въздушната шейна, едва ли ще рискуват да ни обстрелват.

— А дали шейната е в изправност? — попита с основание Ралра.

Лея спря и стисна здраво устни, ядосана на собствената си недосетливост. Не, разбира се, че не можеха да използват шейната — първата работа на нападателите със сигурност е била да повредят всяко превозно средство, което биха могли да използват, за да избягат. Да го повредят или дори по-лошо: да го програмират така, че да ги прати право в ръцете им. Не можеше да остане тук, не можеше да се скрие в града, нито да излети в космоса. Оставаше ѝ само една възможна посока.

— Трябва ми вече — каза тя, грабна дрехите си и започна да се облича. — Достатъчно здраво, за да ме издържи. Колкото може по-дълго.

Те реагираха светкавично, размениха си по един бърз поглед и Ралра попита:

— Наистина ли възнамеряваш да го направиш? Опасността ще е огромна дори и за ууки. За човек е истинско самоубийство.

— Не мисля — поклати глава Лея и си обу ботушите. — Видях как се преплитат клоните, когато прелетяхме под града. Няма да е чак толкова трудно да се спусна по тях.

— Няма да успееш да стигнеш платформата за кацане сама — възрази Ралра. — Ще дойдем с теб.

— Ти дори не можеш да вървиш по улиците, да не говорим да се спускаш надолу — рязко отговори Лея. Взе бластера, пъкна го в кобура и тръгна към вратата. — Нито пък Чубака. Дръпнете се.

Ралра не помръдна:

— Няма да успееш да ни заблудиш, Леяорганасоло. Ти си мислиш, че ако ни забраниш да дойдем с теб, вragaт ще те последва и ще ни остави на мирра.

Лея се намръщи. Дотук с опита ѝ за тиха благородна саможертва.

— Наистина има такава възможност — настоя тя. — Те искат мен, и то жива.

— Нямаме време за спорове. Ще останем заедно. Тук или под града.

Лея си пое дълбоко дъх. Не ѝ харесваше, но беше ясно, че няма да успее да ги предума.

— Добре де, печелите — въздъхна тя. Удареният от Чубака нашественик още не бе дошъл в съзнание и за момент тя се зачуди дали да губят време да го връзват. Необходимостта да бързат надделя. — Да намерим въже и да тръгваме.

Нещо ѝ подсказваше, че дори и да бе тръгнала сама, нападателите пак щяха да атакуват къщата и може би щяха да предпочетат да не оставят след себе си свидетели.

Шуплестият пласт, съставляващ повърхността на Руукоро, бе по-тънък от метър. Лазерният меч на Лея с лекота проби дупка в пода на къщата, правоъгълното парче падна през преплетените клони и се изгуби в тъмното отдолу.

— Ще слеза прръв — каза Ралра и се навря в отвора, преди някой да успее да възрази.

Той все още се движеше малко бавно, но, изглежда, замаяността от шоковата палка бе отслабнала. Лея вдигна глава, Чубака пристъпи към нея и нагласи на раменете си портупея на Ралра.

— Последна възможност да промениш решението си — предупреди го тя.

Отговорът му беше кратък и по същество. Когато отдолу долетя тихият сигнал на Ралра, че всичко е наред, и двамата вече бяха готови. Чубака се спусна през отвора. Лея бе здраво завързана за тялото му.

Очакваше, че преживяването ще бъде крайно неприятно, но не бе осъзнала, че ще бъде и изключително страшно. Уукитата не се промъкваша през краищата на преплетените клони, както си бе представляла, а използваша ноктите си, които бе видяла още при пристигането си първия ден, увисваха на четири крака и така се предвижваха.

Притиснала лице към рунтавите гърди на Чубака, Лея стисна зъби, отчасти за да не тракат при подскочането, но най-вече за да не изкрещи от страх, че може да падне. Усещането беше подобно на акрофобията, която бе изпитала в лифта, но хиляди пъти по-силна. Тук липсваха дори несигурните лиани, а между нея и тъмната бездна отдолу бяха единствено ноктите на уукито и тънкото въже, което ги свързваше с Ралра. Искаше ѝ се да извика, да ги помоли да спрат или поне да вържат края на въжето за нещо здраво, но се страхуваше да издаде дори и звук, за да не наруши концентрацията на Чубака. Дишането му звучеше като грохота на водопад, усещаше как през тънката материя на долната ѝ туника от раната на гърдите му се процежда топла лепкава кръв. Сгущена в него, заслушана в тежкото му пресечено дишане, тя се страхуваше дори да попита колко е ранен.

Изведнъж спряха. Отвори очи, до този момент несъзнателно ги бе стискала здраво.

— Какво става? — попита с треперещ глас.

— Врррагът ни откррри — приглушено изръмжа Ралра от страни.

Лея се стегна и се извъртя, доколкото можеше, претърсвайки с поглед предутринната сивота зад тях. Ето го: малко тъмно петно. Някакъв тип въздушен плъзгач, застанал извън обсега на лъка.

— Едва ли можем да се надяваме, че е спасителен екип, нали? — с надежда попита тя.

Чубака с ръмжене посочи очевидното опровержение на предположението ѝ — плъзгачът бе изключил абсолютно всички светлини.

— Но пък не идва по-близо — изтъкна Ралра.

— Искат ме жива — каза Лея, по-скоро уверявайки себе си. — Не искат да ни изплашат — огледа преплетените клони и бездната под тях.

Докато търсеше за какво може да се залови, изведнъж осъзна какво трябва да направи.

— Дай ми останалото въже — извика тя на Ралра и погледна назад към надвисналия плъзгач. — Всичкото.

Събра смелост, завъртя се в импровизираната носилка на врата на Чубака, пое подаденото от Ралра въже и го завърза здраво за един от по-малките клони. Чубака изръмжа.

— Не, не ни бавя много — увери го тя. — Така че не падай. Намислила съм нещо. Да тръгваме.

Потеглиха отново, може би малко по-бързо от преди. Лея отново се притисна към гърдите на Чубака и за своя изненада разбра, че макар да продължаваше да се страхува, вече не бе така парализирана от ужас. Може би промяната се дължеше на усещането, че вече не е само пионка или излишен товар, чиято съдба изцяло е в ръцете на уукитата, на сивокожите нападатели или предопределена от силата на гравитацията. Сега поне отчасти контролираше събитията.

Продължиха напред, като Лея внимателно размотаваше и отпускаше въжето. Черният плъзгач ги следваше с изгасени светлини, без да изостава. Тя не го изпускаше от очи, знаеше, че избраното време и разстояние са решаващи за номера, който бе намислила. Трябваше да изминат още няколко метра...

В ръцете ѝ оставаха още около три метра от въжето. Тя бързо направи здрава примка и погледна към преследвачите.

— Пригответи се — прошепна на Чубака. — Стой! Чубака замръзна на място. Лея стисна мислено палци, извади лазерния меч зад гърба на уукито, включи лъча и пусна въжето.

Лазерният меч се спусна надолу като блестяща играчка и се завъртя в полуокръжност като махалото на часовник. Достигна най-ниска точка от завъртането и започна да се изкачва в другата посока, като излезе точно под плъзгача.

Лъчът досегна двигателите и всичко наоколо се освети от ярка експлозия. В следващия миг плъзгачът полетя надолу с изскачащи от двете му страни огнени езици. След секунди се скри в мъглата под тях, отблясъците от огъня бързо се превърнаха в неясна светла точка. После се стопи и тя, а в тъмнината остана да се полюлява единствено лазерният меч.

Лея потрепери и облекчено си пое дъх:

— Да идем да го приберем — каза тя на Чубака. — Мисля, че вече спокойно можем да се върнем на повърхността. Съмнявам се, че горе е останал някой от тях.

— И след това пррраво на коррраба ли? — попита Ралра, докато се придвижваха към клона, на който тя бе вързала въжето.

Лея се поколеба, сети се за пришълеца, който я нападна в стаята ѝ. Застанал срещу нея с изписано на лицето и тялото му неразгадаемо чувство, той беше толкова зашеметен или изплашен, че дори не бе забелязал връхлитането на Чубака.

— Да, на кораба — отговори тя. — Но не направо.

Нападателят седеше неподвижен в ниското кресло в малката стая за разпити в участъка. Леката превръзка отстрани на главата му беше единственото видимо свидетелство за удара на Чубака. Седеше с ръце в скута, сплел объркано пръсти. Бяха му взели всички дрехи и оръжия и му бяха дали да облече една от огромните роби на уукитата. В друг случай голямата дреха щеше да придава комичен ефект, но не и при него. Нито робата, нито ленивата отпуснатост прикриваха усещането за смъртоносната дарба, която носеше като втора кожа. Беше и сигурно завинаги щеше да остане член на опасна и решителна група отлично подготвени убийци.

И беше помолил специално да види Лея. Лично. Чубака се надвеси над нея и за пореден път изръмжа възраженията си.

— И на мен не ми се нрави много — призна Лея, погледна към екрана и се опита да събере смелост. — Но той ме остави жива, преди ти да връхлетиш в стаята. Искам да разбера, трябва да разбера защо се опитват да ме отвлекат.

В главата ѝ за момент проблесна споменът за разговора с Люк в навечерието на битката при Ендор. Спокойната му увереност, че трябва да се изправи срещу Дарт Вейдър въпреки страховете ѝ.

Замалко не заплати с живота си за това решение, но в края на краищата именно то им донесе победа.

Но Люк бе видял някакви малки остатъци доброта, погребани дълбоко вътре във Вейдър. Нима тя долавяше нещо подобно в този непознат убиец? Или я тласкаше единствено нездраво любопитство? А може би състрадание?

— Ти може да наблюдаваш и да слушаш от тук — каза тя на Чубака, подаде му бластера си и пристъпи към вратата. Лазерният меч остана закачен на колана ѝ, макар че нямаше представа, дали може да се възползва от него на толкова малко разстояние. — Не ни прекъсвай, освен ако не ме нападне — пое си дълбоко дъх, отключи вратата и натисна дръжката.

При звука от отварянето пришълецът вдигна глава. На Лея ѝ се стори, че когато влезе вътре, той се напрегна. Вратата се затвори след нея и за един дълъг момент двамата само се мереха с поглед. Накрая тя каза:

— Аз съм Лея Органа Соло. Искал си да говориш с мен. Той не отвърна веднага. Изправи се бавно и протегна ръка.

— Ръката ви... — гласът му бе дълбок, с някакъв странен акцент. — Може ли да я докосна?

Лея пристъпи към него и му подаде десницата си, съзнавайки, че рискува с безвъзвратен жест на доверие. От това разстояние той лесно можеше да я дръпне и да ѝ строши врата, преди някой отвън да успее да реагира.

Но той не я нападна. Приведе се напред, хвана ръката ѝ неочаквано нежно, поднесе я към муцуната си и я притисна към двете огромни ноздри, полускрити от гъстата козина. И я подуши.

Подуши я дълбоко няколко пъти. Лея не можеше да откъсне поглед от ноздрите, едва сега забелязвайки огромните им размери и меката нежна, трепкаща кожа около тях. Приличаше на животно следотърсач. В главата ѝ проблесна спомен как, докато я държеше безпомощна в къщата, той бе притиснал ноздрите си във врата ѝ. И точно тогава я пусна... Бавно, почти нежно пришълецът вдигна глава.

— Значи наистина е вярно — каза той, пусна ръката ѝ и прибра своята. Огромните очи не се откъсваха от нея, изпълнени с вълнение, чието естество тя едва долавяше с джедайските си умения, но все още не можеше да определи с точност. — Не съм сгрешил.

Изведнъж пришълецът падна на колене:

— Искам прошка, Лея Органа Соло — прошепна той, сведе глава до пода, като ръцете му лежаха разперени встрани от тялото както при схватката им в къщата. — Заповедите не разкриваха коя сте, знаех само името.

— Ясно — кимна спокойно тя, макар че с цялото си същество искаше наистина да разбере за какво става въпрос. — Но сега вече знаете коя съм, нали?

Лицето на непознатия се спусна още по-надолу:

— Вие сте малараша. Дъщеря и наследница на лорд Дарт Вейдър, нашия господар.

Лея зяпна втрещено. Опита се да запази самообладание. Внезапните обрати следваха твърде бързо, за да успява да ги следва.

— Вашия господар ли? — предпазливо попита тя.

— Този, който се появи в отговор на молбите ни — пламенно отвърна пришълецът. — Който ни извади от отчаянието и ни дари надежда.

— Ясно — смутолеви тя. Сцената ставаше все по-нереална, но поне успя да разбере едно — проснатото на земята пред нея същество бе готово да се отнася към нея като към благородническа особа. А тя чудесно умееше да се държи царствено. — Стани — каза Лея, чувствайки как в гласа, осанката и маниерите ѝ се възвръщат позабравените уроци от двора на Алдераан. — Как се казваш?

— Господарят ме нарича Кабарак — отвърна пришълецът и се изправи. — На езика на ногрите името ми е... — изломоти нещо, което гласните струни на Лея за нищо на света не биха могли да повторят.

— Ще те наричам Кабарак. Твоите сънародници са ногри, така ли?

— Да — в тъмните очи блесна искрица несигурност. — Но вие сте малараша? — попита той.

— Баща ми си имаше своите тайни — студено отвърна тя. — Вашият народ очевидно е една от тях. Ти каза, че той ви е дарил надежда. Разкажи ми.

— Дойде при нас след страшната битка. След разрушението.

— Коя битка?

Погледът на Кабарак се зарея в миналото:

— Два огромни междузвездни кораба се срещнаха в небето над нашата планета — тихо заразказва той. — Може да бяха и повече от два, не разбрахме със сигурност. Битката продължи целия ден и по-голямата част от нощта, а когато свърши, нашата земя бе опустошена.

Лея потрепери, в сърцето ѝ отекина болка на съчувствие или по-скоро на вина.

— Никога не сме ранявали нарочно хора, нито пък сме унищожавали планети, които не са в Империята. Каквото и да се е станало, било е нещастен случай.

Тъмните очи се втренчиха в нея:

— Лорд Вейдър не смяташе така. Той вярваше, че е било нарочно, за да породи страх и ужас в душите на враговете на Империята.

— В такъв случай лорд Вейдър е сгрешил — отвърна Лея и посрещна погледа му, без да трепне. — Ние се бихме срещу императора, а не срещу робите и покорените му слуги.

Кабарак се изпъна сковано:

— Никога не сме били роби на императора. Бяхме прости хора, доволни от живота си, без да се бъркаме в чуждите дела.

— Но сега служите на Империята — възрази Лея.

— Като отплата за помощта на императора — в почителността му се долавяше намек за гордост. — Единствен той ни се притече на помощ, когато така отчаяно се нуждаехме от нея. В негова памет служим на посочения от него наследник, на мъжа, на когото лорд Вейдър ни повери толкова отдавна.

— Малко ми е трудно да повярвам, че императорът някога е изпитвал загриженост за вас — рязко каза Лея. — Той изобщо не беше такъв човек. Императорът е искал само да ви спечели да му служите срещу нас.

— Единствен той ни помогна — повтори упорито Кабарак.

— Не сме знаели за вашето бедствено положение.

— Вие го казвате. Лея вдигна вежди:

— Тогава ми дай възможност да докажа думите си. Кажете ми къде се намира вашият свят.

Кабарак отскочи назад:

— Невъзможно. Ще ни намерите и ще ни доунищожите...

— Кабарак! — рязко го прекъсна Лея. — Коя съм аз? Бръчките около ноздрите на ногрито се поизпънаха:

— Вие сте лейди Вейдър. Малараши.

— Лорд Вейдър да ви е лъгал някога?

— Казахте, че го е направил.

— Аз казах, че е сгрешил — напомни Лея. По гърба ѝ потекоха капки пот. Осъзнаваше, че стъпва върху тънка като лед повърхност. Новото ѝ положение пред Кабарак се основаваше единствено на почитта, която ногрите изпитваха към Дарт Вейдър. Трябваше да успее да опровергае думите на Вейдър, без да накърни уважението към него. — Дори и лорд Вейдър може да бъде заблуден, а императорът беше майстор на лъжата.

— Лорд Вейдър служеше на императора — настоя Кабарак. — Той никога не би го излъгал.

Лея стисна зъби. Стигнаха до задънена улица.

— А новият ви господар също ли е толкова честен с вас? Кабарак се поколеба:

— Не знам.

— Не, много добре знаеш. Нали сам каза, че не ви е казал срещу кого ви изпраща?

От гърлото на ногрито излезе жалостиво ръмжене.

— Аз съм прост воин, господарке. Тези неща са далеч над моето положение и власт. Единственото ми задължение е да се подчинявам на заповедите. Каквито и да са.

Лея се намръщи. Имаше нещо странно в начина, по който прозвучаха последните му думи. Изведнъж се досети за истината. За един заловен командос, пред когото оставаше единствено стаята за разпити, имаше само една заповед.

— Но сега ти знаеш нещо, което никой друг от твоя народ и не подозира — бързо каза тя. — Ти трябва да живееш, за да им го кажеш.

Кабарак бе вдигнал ръцете си, сякаш се готвеше да плесне. Сега замръзна неподвижно и я зяпна:

— Лорд Вейдър можеше да чете в душите на ногрите — меко каза той. — Вие наистина сте малараши.

— Твоите хора се нуждаят от теб, Кабарак. И аз. Смъртта ти може само да навреди на тези, на които искаш да помогнеш.

Той бавно свали ръце:

— За какво се нуждаете от мен?

— Ще ми трябва помощта ти, за да помогна на твоя народ. Трябва да ми кажеш къде се намира вашата планета.

— Не мога — твърдо отговори Кабарак. — Ако го направя, нашият свят може да бъде унищожен. Както и аз самият, ако се разбере, че съм ви предал координатите.

Лея нервно облиза устни:

— Тогава ме заведи там.

— Не мога.

— Защо?

— Просто не мога.

Тя му отправи най-царствения си поглед:

— Аз съм дъщерята на лорд Дарт Вейдър. Малараша. Както сам призна, той е бил надеждата на вашия свят. Нима нещата са се подобрили толкова много, след като той ви е предал на новия ви господар?

Кабарак се поколеба.

— Не. Той каза, че нищо повече не може да се направи.

— Предпочитам да се убедя в това с очите си — надутото отвърна тя. — Или твоите хора смятат, че един човек може да бъде толкова голяма заплаха за тях?

Ногрито подскочи:

— Готова сте да дойдете сама? Въпреки че се опитахме да ви отвлечем?

В гърлото ѝ заседна буца, полазиха я тръпки. Не, нямаше точно това предвид. Но пък и отначало сама не знаеше защо иска да говори с него. Можеше единствено да се надява, че Силата направлява интуицията ѝ при взимането на решение.

— Вярвам, че вашият народ е почтен — тихо отговори тя. — Вярвам, че те ще ми позволят да се изкажа — обърна се, пристъпи към вратата и продължи: — Обмисли предложението ми. Обсъди го с онези, чиито съвети цениш. И ако решиш, ще ме намериш в космоса над Ендор след един месец, броено от днес.

— И ще бъдете сама? — попита Кабарак, явно все още не можейки да повярва.

Тя се обърна и го изгледа право в кошмарното лице:

— Ще бъда сама. А ти?

Той посрещна погледа ѝ, без да трепне.

— Ако дойда, ще бъда сам.

Лея задържа погледа си в очите му още няколко секунди и кимна:

— Надявам се, че там ще се видим отново. Сбогом засега.

— Сбогом, лейди Вейдър.

Кабарак все още гледаше към нея, когато тя излезе и вратата се затвори.

Малкият кораб се стрелна нагоре през облаците и бързо изчезна от екраните на въздушния контрол на Руукроро. Чубака изръмжа ядосано до Лея.

— И на мен не ми харесва много — призна тя. — Но не можем да им се изплъзваме постоянно. Ако има поне някаква възможност да ги измъкнем от властта на Империята... — поклати тя невярващо глава.

Чубака отново изръмжа.

— Знам — меко отвърна Лея. Част от болката му си бе пробила път към сърцето ѝ. — Не бях толкова близка със Салпорин като теб, но той бе мой приятел.

Уукито се извърна с гръб към екраните и закрачи нервно из стаята. Лея го наблюдаваше внимателно, искаше ѝ се да намери начин да му помогне. Но едва ли бе възможно. Оплетен в противоречивите закони на честта, Чубака трябваше сам да се пребори с болката си.

Долови леко движение зад гърба си.

— Вррреме е — каза Ралра. — Поклонението вече започна. Трррябва да се прррисъединим към останалите.

Чубака изръмжа и пристъпи към него. Лея погледна въпросително към Ралра.

— Поклонението е само за уукита. По-късно ще можеш и ти да дойдеш пррри нас.

— Добре. Ако имате нужда от мен, ще бъда на платформата за кацане, ще приготвя „Дамата на късмета“ за полет.

— Наистина ли мислиш, че вече е безопасно да заминеш? — попита със съмнение в гласа Ралра.

— Безопасно е — отговори Лея.

А и да не беше, помисли си, вече нямаше никакъв друг избор. Поне знаеше името на расата — ногри — и беше жизненоважно да се

върне на Корускант и да прегледа архивите на сената.

— Много добррре. Погррребението е след два часа. Лея кимна, преглътна изскочилите на очите ѝ сълзи и обеща:

— Ще дойда.

Питаше се дали тази война наистина ще свърши някога.

ГЛАВА 26

Преплетените лиани висяха между десетина дървета като паяжина, изтъкана от внезапно обезумял гигантски паяк. Мара стисна здраво лазерния меч на Скайуокър и внимателно огледа плетеницата, като се опитваше да намери най-бързия и лесен начин да прокара пътека. С периферното си зрение долови нетърпеливото подскачане на Скайуокър и извика:

— Потрай малко! Ще бъда готова след минутка.

— Какво има толкова да му мислиш! Няма смисъл да го правиш толкова прецизно. Лазерният меч е доста мощен.

— Да, но ние се опитваме да минем през гората незабелязано — отвърна тя. — Случайно да имаш представа, колко далеч се чува шумът от лазерния меч?

— Не.

— И аз нямам. Затова ще продължа, както аз си знам — прехвърли бластера в лявата ръка, извади лазерния меч с дясната и направи три резки движения. Гъсто оплетените лиани паднаха на земята и тя изключи лъча. — Не беше много шумно, нали? — извика тя, извърна се да погледне към Скайуокър и окачи лазерния меч на колана.

Пронизителното предупреждение на дроида дойде част от секундата преди издайническото шумолене на листата. Тя се извърна, прехвърли бластера в дясната си ръка, но ворнскърът вече бе скочил от клона.

Дори след двата изморителни дни път рефлексите на Люк още бяха на равнище. Той отпусна дръжките на носилката на дроида и се хвърли на земята право пред хищника. Над главата му прелетяха четирите лапи с дълги нокти и камшичестата опашка. Мара изчака животното да се приземи и го застреля точно когато се извърещаше към плячката си.

Скайуокър се изправи бавно и предпазливо се огледа.

— Ще ми се да ми върнеш лазерния меч — каза той и се наведе да вдигне дръжките на носилката. — Сигурно ти е омръзнало да стреляш по ворнскърите около мен.

— Да не би да се страхуваш, че някой път ще пропусна целта? — отвърна тя, приближи се и ритна поваленото животно.

То не помръдна.

— Ти си великолепен стрелец — призна Скайуокър и започна да влачи носилката към просеката, която тя току-що бе направила през лианите. — Но вече две нощи не си спала. Накрая това ще те съсипе.

— Ти за себе си се тревожи — сопна се тя. — Хайде, мърдай. Трябва да открием достатъчно просторно място, за да вдигнем балона с антената.

Той бавно се завлачи напред, придружен от жалното пиукане на вързания дроид. Мара вървеше последна, за да наблюдава дали носилката не оставя твърде ясна следа и да държи под око Скайуокър.

Вбесяваше я това, че той бе прав. При прехвърлянето на бластера от едната в другата ръка преди няколко минути замалко щеше да изпусне оръжието, а това беше съвсем обичайна и многократно използвана от нея техника. Сърцето ѝ още биеше ускорено, не се бе успокоила дори и през почивката. А и по време на преходите имаше дълги моменти, когато умът ѝ се рееше някъде в празното пространство, вместо да се насочи към предстоящите задачи. Веднъж, много отдавна, бе издържала шест денонощия без сън. А сега само след две бе започнала да губи форма.

Стисна зъби и чертите на лицето ѝ леко се изостриха. Ако той се надяваше да я види рухнала на земята от умора, щеше да остане горчиво разочарован. Ще издържи дори само заради професионалната си чест.

Скайуокър се позаклати, едва забележимата пътека бе доста изровена. Дясната дръжка на носилката се изплъзна от ръката му, дроидът почти се изсипа на земята и възбудено запиука.

— Е, кой е уморен? — изръмжа Мара, когато той спря да вдигне отново дръжката. — Това ти е третият път за един час.

— Ръката ми не е наред — спокойно отвърна той. — Непрекъснато изтръпва този следобед.

— Аха.

Над дърветата пред тях се показва късче синьо небе. Мара го забеляза и кимна:

— Ето я пролуката. Остави дроида в средата. Скайуокър послушно изпълни заповедта и седна до едно от дърветата в края на просеката. Мара наду малкия метеорологичен балон, върза го за антената и свърза предавателя с релето за обработка на данни на дроида.

— Готово — отбеляза тя и погледна към Скайуокър. Той беше заспал, облегнат на дървото.

Мара изсумтя възмутено.

— Джедай! — прошепна тя и се обърна към дроида: — Започвай.

Отпусна се внимателно на земята, изкълченият глезен се бе пооправил, но тя не искаше да го натоварва излишно. Дроидът изпиука въпросително, горната му част се завъртя към Скайуокър.

— Казах ти да започваш! — повтори тя заплашително.

Дроидът отново изпиука обидено. Лампичката му просветна веднъж, за да извести, че е поискал връзка с компютъра на изтребителя, и пак проблесна при получаването на отговора. Изведнъж дроидът запиука развълнувано.

— Какво става? — настоятелно попита Мара, извади бластера и се огледа. Всичко изглеждаше спокойно. — Да не би най-накрая да получи отговор?

Дроидът изцвърча утвърдително и отново извъртя горната си част към Скайуокър.

— Добре, да чуя — изръмжа тя. — Хайде, ако вътре има нещо за него, после ще му го пуснеш отново.

Премълча, че съобщението можеше да изисква да излезе от гората сама. Ако беше така... Дроидът излезе леко напред и на скупчените листа се показва холограма.

Но не беше Карде, както предположи, а блестящ протоколен дроид.

— Добър ден, господарю Люк — започна дроидът с писклив глас. — Предавам ви поздрав от капитан Карде, а, разбира се, и на вас, лейди Мара — добави той, сякаш току-що се бе сетил за нея. — Той и капитан Соло са изключително щастливи да научат, че и двамата сте живи и в добро състояние след катастрофата.

— Капитан Соло! Мара не можеше да откъсне поглед от холограмата, чувстваше се зашеметена. Какво, в името на Империята, бе направил Карде? Нима бе казал на Соло и Калризиан за Скайуокър?

— Вярвам, че ще можеш да разшифроваш съобщението, Арту — продължи пискливо дроидът. — Капитан Карде предложи да ме използват и да усложнят още малко аналоговия код. Според него в Хилард сити са се разположили имперски щурмоваци и очакват да се появите.

Мара стисна зъби и погледна към заспалия пленник. Не бяха успели да заблудят Траун. Той знаеше, че Скайуокър е тук, и просто очакваше да залови и двамата. С огромно усилие тя успя да задуши надигащата се в гърлото и паника, подхранвана от умората. Не, Траун не знаеше, поне не беше сигурен. Само подозираше. Ако знаеше със сигурност, в базата едва ли щеше да е останал някой, който да изпрати това съобщение.

— Капитан Карде е казал на офицерите от имперската флота, че бивш служител на организацията е откраднал ценни части и се е опитал да избяга, а след него се е втурнал да го преследва настоящ служител на име Джейд. Тъй като изобщо не е споменал, че Джейд е жена, предлага при излизането от гората вие с лейди Мара да си смените ролите.

— Друг път — измърмори тя под нос. Ако Карде очаква, че с удоволствие би дала на Скайуокър бластера си и покорно би тръгнала пред него, по-добре да помислеше отново.

— Така или иначе — продължи протоколният дроид, — каза, че с капитан Соло работят върху план за пресрещането ви преди щурмоваците. Ако не стане, ще направят всичко възможно, за да ви измъкнат. Май засега нямам какво повече да ви кажа. Капитан Карде ограничи съобщението до една минута реално време, за да не може някой да засече откъде предаваме. Пожелава ви късмет. Грижи се добре за господаря Люк, Арту, а и за себе си.

Изображението изчезна и проекторът на дроида се прибра в корпуса. Мара изключи предавателя и се приготви да прибере балона с антената.

— Идеята не е лоша — измърмори Скайуокър.

Тя погледна стреснато към него. Очите му бяха затворени.

— Мислех, че спиш — възкликна тя, но думите ѝ не прозвучаха убедително.

— Не спях — сънливо уточни той. — Просто дремех. Но идеята е добра.

Мара изсумтя:

— А, не! Ще опитаме да заобиколим с няколко километра северно и да влезем в Хилард сити откъм равнината — тя погледна часовника си и вдигна глава към небето. През последните няколко минути се бяха събрали тъмни облаци и закриваха синьото небе. Не бяха дъждовни, но бързо поглъщаха остатъците от дневната светлина. — Но това може да го оставим и за утре — изправи се тя и отново усети болката в глезена си. — Ако искаш да... е, нищо — млъкна отново. Ако се съдеше по дишането му, отново бе задрямал. Значи оставяше на нея задачата да подреди лагера за нощувка. Чудесно.

— Не мърдай — изръмжа тя към дроида и се обърна да вземе животоспасяващия пакет.

Електронният писък на дроида я накара светкавично да се обърне, ръката ѝ се стрелна към бластера, погледът ѝ претърсваше наоколо за опасността. Нещо тежко се стовари върху гърба ѝ, кожата ѝ избухна в стотици хиляди парещи иглички и тя заби лице в земята. Последната ѝ мисъл, преди чернотата да я погълне, беше, че трябваше да убие Скайуокър, когато бе имала възможност.

Сигналът за тревога на Арту извади Люк от леката му дрямка. Отвори очи и видя как огромната маса мускули и нокти се стоварва върху Мара.

Скочи на крака, сънливостта му веднага изчезна. Ворнскърът стоеше до Мара, предните му лапи лежаха върху раменете ѝ, животното извърна глава настрани и се приготви да забие зъби във врата ѝ. Мара лежеше неподвижно ничком на земята и не беше ясно загинала ли е, или е в безсъзнание. Арту, твърде далеч, за да стигне до нея навреме, бясно въртеше колела към ворнскъра, извадил микроскопичния си кислород, все едно възнамеряваше да се бие с него.

Люк пое дълбоко дъх и изкрещя.

Това не беше обикновен вик, а гръмогласен нечовешки вой, който накара кожата му да настръхне, изпълни просеката и отекна в далечните хълмове. Това беше смразяващият кръвта рев на краатски

дракон, който преди толкова много години Бен Кеноби бе използвал, за да изплаши хората от пустинята в Татуин.

Ворнскърът сякаш изобщо не се стресна. Но пък явно бе озадачен и временно остави плячката си. Пренесе тежестта си отчасти върху гърба на Мара и се обърна към посоката на звука.

Люк кръстоса поглед с животното, опасявайки се да мръдне, за да не наруши магията. Успееше ли да задържи вниманието му достатъчно дълго, за да може Арту да стигне до него с оксигена...

Макар прикована към земята, Мара леко помръдна. Люк вдигна ръце пред устата си и изкрещя отново. И този път ворнскърът едва-едва се мръдна в отговор.

С рев, който бе едновременно ръмжене и боен вик, Мара се претърколи изпод хищника и протегна ръце да го сграбчи за гърлото. Това беше единствената възможност, която Люк щеше да получи. Борбата между ворнскъра и ранения човек едва ли щеше да трае дълго. Той се отгласна от ствола на дървото и скочи към животното. Но не успя да стигне до него. Стегна се да посрещне съприкосновението с тялото на хищника, но опашката на ворнскъра изплющя, удари го здраво по раменете и през лицето и го прати на няколко метра на земята.

Люк се изправи почти начаса. Като през пелена усещаше пламтящата от болка резка, разсякла лицето и челото му. Ворнскърът изръмжа при приближаването му и размаха остриите си като бръснарски нокти, за да го принуди да се дръпне назад. Арту стигна до мелето и бодна с оксигена предната лапа на хищника. Почти нехайно ворнскърът помете оксигена и парчетата от него се пръснаха по тревата наоколо. Едновременно с това опашката тресна дроида и той се наклони на една страна. Опашката се завъртя още веднъж и ударът замалко не го довърши.

Люк стисна зъби, умът му препускаше в търсене на подходящ план. Отвлечането на вниманието бе само отлагаща тактика, но веднага щом престане да представляват заплаха за него, ворнскърът щеше да се нахвърли върху Мара, която все още го стискаше за гърлото. Хищникът можеше да пререже ръцете ѝ с нокти или да отхвърли със сила хватката ѝ. След загубата на оксигена Арту не разполагаше вече с никакви оръжия и ако той продължеше да го налага с опашката си...

Опашката!

— Арту! — извика Люк. — Опитай се да сграбчиш опашката!

Дроидът тозчас треперливо извади големите си щипци. Люк го наблюдаваше с крайчеца на окото си, опитвайки се да държи заети главата и предните лапи. Опашката замахна отново, още веднъж и с триумфален писък Арту я сграбчи. Победното пиукане почти веднага се превърна в пронизителен стържещ шум. Ворнскърът без никакво усилие изтръгна щипците от корпуса на дроида.

Но вниманието му бе привлечено назад за няколко секунди и точно от това се нуждаеше Люк. Пъхна се под хванатата от дроида опашка, протегна се към Мара и откачи лазерния меч от колана ѝ.

Изгърколи се назад и скочи на крака, камшичестата опашка изплющя към него, но Люк вече бе извън обхвата ѝ, от другата страна на Арту. Включи меча, прокара блестящото острие покрай предните лапи и удари животното по носа.

Хищникът изпищя от гняв и болка и се дръпна назад от странното същество, което го бе жилнало така неочаквано. Люк го удари още няколко пъти, опитваше се да го изтласка по-далеч от Мара, за да включи лъча на пълна мощност.

Внезапно ворнскърът отстъпи от тялото на Мара и с гладко движение скочи към Люк, който със също толкова елегантен замах го преряза на две.

— Почти навреме — долетя откъм краката му дрезгав глас. Той погледна надолу, Мара бутна част от мъртвия ворнскър от себе си, поизправи се и се подпря на лакът. — Какви, в името на светлината, бяха тези глупави игрички с него?

— Едва ли щеше да си доволна, ако ти бях отрязал ръцете при евентуална грешка — задъхано отговори Люк.

Пристъпи към нея, тя седна, а той ѝ подаде ръка. Мара я отблъсна. Извърна се, подпря се на ръце, застана на колене, уморено се изправи и се обърна към него. В ръката си държеше бластер.

— Пусни лазерния меч на земята и отстъпи назад — задъхано заповяда тя и подсили думите си със замахване на оръжието.

Люк въздъхна и поклати глава:

— Не мога да повярвам — прибра лъча и пусна меча на земята. Адреналинът се оттегляше от кръвта му, лицето и раменете го боляха

ужасно. — Да не би да пропусна да забележиш, че аз и Арту ти спасихме живота?

— Забелязах. Благодаря — Мара се приближи и прибра лазерния меч, без да сваля насочения към него бластер. — Може би ми се отплащате, задето не ви застрелях преди два дни. Иди ей там и седни.

Люк погледна към дроида, който тихо бръмчеше:

— Имаш ли нещо против първо да прегледам Арту? Мара погледна към дроида и каза през свити устни:

— Разбира се, върви — мина покрай двамата, взе животоспасяващия пакет и се завлече до едно от дърветата в края на поляната.

Арту не беше толкова зле, колкото се опасяваше Люк. Оксигенът и щипците бяха откъснати чисто, никакви жици или други части не стърчаха, за да причинят някаква друга неприятност. Люк затвори, доколкото можа, двата отвора, говорейки тихо и окуражително на дроида.

— Е? — попита Мара, облегна се на дървото и внимателно започна да маже с мехлем раните от ноктите на хищника върху ръката си.

— Засега е добре — отвърна Люк, върна се при другото дърво и седна. — Бил е раняван и по-тежко.

— Чудесно — кисело каза тя. Обърна се към него и го изгледа настойчиво: — Успя да те подреди доста добре, нали?

Люк внимателно попипа парещия белег през челото и лицето.

— Ще се оправя.

— Не се и съмнявам — изсумтя Мара с преливащ от сарказъм глас. Наведе се и свали гамашите си. — Бях забравила, че си герой.

Люк впи поглед в нея. За пореден път се опитваше да разбере сложните и противоречиви черти в характера на тази странна жена. Дори от три метра можеше да види, че ръката, с която нанасяше мехлема, трепери, вероятно от стреса и от преумората. Сигурно и от страх — намираше се на косъм от смъртта и щеше да е просто глупава, ако не си даваше ясна сметка, от какво се бе спасила. Но независимо от усещанията си бе решена да не позволи нищо от тях да избие над твърдата като скала повърхност, която с такава последователност бе изградила. Като че ли се страхуваше да покаже каквато и да е

слабост... Внезапно, сякаш усетила погледа му върху себе си, тя вдигна глава и изръмжа:

— Вече ти благодарих. Какво повече искаш, орден за храброст ли?

Люк поклати глава:

— Просто искам да знам какво се е случило с теб.

За миг в зелените очи проблесна старата омраза. Но само за миг. Нападението на ворнскъра, дошло след двата усилни дни на преход и безсъние, бе взело своя страховит дан от силата на чувствата ѝ. Гневът в погледа ѝ се стопи, на негово място се виждаше единствено уморена студенина.

— Ти ми се случи — отговори тя, тонът ѝ бе по-скоро уморен, отколкото хаплив. — Ти дойде от мръсна пропаднала ферма на една ужасна планета и опропасти живота ми.

— Как?

По лицето ѝ се разля задоволство:

— Наистина ли нямаш представа, коя съм аз? Люк поклати глава:

— Сигурен съм, че ако съм те срещал, непременно щях да те запомня.

— Я стига — остро се сопна тя. — Великият вездесъщ джедай! Вижда всичко, чува всичко, знае всичко, разбира всичко. Наистина не сме се срещали, но аз бях там и ти можеше да ме забележиш, ако си бе направил труда. Бях танцьорка в замъка на Джаба Мошеника в деня, когато ти дойде да спасяваш Соло.

Ето го значи отговора на загадката. Тя беше работила за Джаба и когато той го уби, бе унищожил живота ѝ.

Люк я изгледа намръщено. Не, стройната фигура, грациозността, бързината и сръчността наистина можеха да са на професионална танцьорка, но пилотските умения, изключително точната стрелба, необяснимите познания за лазерния меч — това никак не се вписваше в картинката. Мара очакваше реакцията му, предизвикваше го с изражението си да проговори.

— Но ти не си била само танцьорка — най-сетне каза той. — Това е било само прикритие.

Долната ѝ устна леко потрепери:

— Много добре. Предполагам, че позна благодарение на прехвалените си джедайски способности. Продължавай, дотук се

справяш отлично. Какво правех там всъщност?

Люк се поколеба. Имаше толкова възможни обяснения:

ловец на глави, контрабандист, таен телохранител на Джаба, шпионин от съперничеса престъпна организация...

Не, познанията ѝ за лазерния меч... Всички парчета изведнъж си дойдоха на мястото.

— Чакала си мен — отговори той. — Вейдър е знаел, че ще отида там и че ще се опитам да спася Хан, и те е пратил да ме заловиш.

— Вейдър ли? — тя направо изплю името с отвращение. — Не ме карай да се смея. Вейдър беше глупак и освен това вървеше на ръба на предателството. Моят господар ме изпрати при Джаба не за да те наема, а да те убия.

Люк зяпна, по гърба му полазиха студени тръпки. Не можеше да бъде... Вгледа се в измъченото ѝ лице и с внезапна увереност разбра, че е истина.

— А твоят господар — тихо каза той — е бил императорът.

— Да — гласът ѝ прозвуча като съскане на змия. — И ти го уби.

Той усещаше задушаваша буца в гърлото, единственият звук наоколо бе побеснялото тупкане на сърцето му. Не Люк уби императора, Дарт Вейдър беше, но Мара сякаш не бе готова да обърне внимание на тази подробност.

— И все пак грешиш. Той наистина се опита да ме привлече на своя страна.

— Само защото аз не успях — избухна тя, мускулите около гърлото ѝ се стегнаха. — И чак след като Вейдър те доведе при него. Какво, да не си мислиш, че императорът не знаеше за предложението на Вейдър да ти помогне да го свалите от трона?

Люк несъзнателно сви пръстите на изтръпналата си изкуствена ръка. Да, Вейдър наистина му бе предложил съюз по време на двубоя им в Облачния град.

— Според мен не беше сериозно предложение — прошепна той.

— Но не и според императора — спокойно отвърна Мара. — Той беше в течение на всичко. А каквото знаеше той, знаех го и аз — погледът ѝ беше пълен с болка. — Аз бях дясната му ръка, Скайуокър — гласът ѝ преливаше от спомени. — Точно така бях известна сред приближените му, като дясната ръка на императора. Служех му в

цялата галактика, поверяваше ми задачи, с които дори имперската флота и щурмоваците не можеха да се справят. Разбираш ли, за това имах изключителен талант, да чуя повикването му от всяко кътче на Империята и да отговоря. Издирвах предателите, гromях враговете, помагах му да контролира безсмислената бюрократична машина, от която се нуждаеше. Имах престиж, власт, уважение — погледът ѝ бавно се върна към настоящето. — И ти ми отне всичко това. Повече основания, за да умреш, не са необходими.

— А какво се обърка тогава? — настоя Люк. Тя стисна устни:

— Джаба не ми позволи да участвам във веселбата при твоята екзекуция. Просто и ясно. Молих го, предумвах го с ласкателства, пазарих се и не успях да променя решението му.

— Да — кимна Люк. — Джаба притежаваше висока устойчивост към Силата.

Но ако тя бе дошла на баржата... Люк потрепери, отново видя ужасяващата картина, която му се бе явила в пещерата на Дагоба. Неясният женски силует, застанал на горната палуба на баржата, която му се надсмиваше, вдигнала триумфално в ръцете си неговия лазерен меч. Първия път, преди години, пещерата му бе показала картина от възможното бъдеще. Сега разбра, че този път му разкриваше възможното минало.

— Ако беше дошла, щеше да успееш — тихо каза той. Мара остро го погледна:

— Не съм те молила за разбиране, нито за съчувствие — срязва го тя. — Нали искаше да знаеш. Ето, вече знаеш.

Той я остави за момент да превърже раните си на спокойствие.

— Но защо сега си тук? — попита Люк. — Защо не си с Империята?

— Коя Империя? — възрази тя. — Империята умира, знаеш го не по-зле от мен.

— Но докато още я има...

Мара го прекъсна със смразяващ поглед:

— При кого да отида? Никой от тях не ме познава, не ме знаят като дясната ръка на императора. Аз бях в сянка, работех извън обичайните канали на субординация и протокол. За моята дейност няма никакви документи. Малцината, на които съм била официално представена, ме имаха за празноглава кукла от двора, незначителна

част от подвижната украса, която държат за забавление на императора — погледът ѝ потъна в миналото и тя продължи с горчивина. — След Ендор нямаше къде да отида. Нямах никакви връзки, никакви източници, дори истинска самоличност нямаш. Сам-сама останах.

— И се свърза с Карде?

— Най-накрая. Първо прекарах четири години и половина в разкапания подземен свят на галактиката, прехранвайки се с каквато намеря — тя отново прикова поглед в него, в очите ѝ се забелязваше следа от старата омраза. — Работила съм усилено, за да стигна дотук, Скайуокър. Не можеш да разрушиш постигнатото. Този път няма да можеш.

— Не искам да разрушавам нищо — спокойно отговори Люк. — А само да се върна в Новата република.

— А аз искам да се върна в старата Империя — излая тя. — Много често не става, както искаме, нали?

Люк поклати глава:

— Така е, не става.

Тя го изгледа, затвори тубичката с мехлема и му я подхвърли.

— Намажи си раната на лицето. И поспи малко. Утре ще е много тежък ден.

ГЛАВА 27

Товарният кораб клас А, очукан след няколко стълкновения с артилерията, се отдели от десния борд на „Химера“. Огромният контейнер, снабден с хипердвигател, заплава бавно в космоса, бледите плочи на корпуса блестяха меко в светлините на звездния разрушител. Траун погледна към данните на радара в командната зала и кимна:

— Изглежда, всичко е наред, капитане. По план. Можете да продължите с изпитанието веднага щом сте готови.

— Ще ми трябват още няколко минути, сър — отвърна Пелаеон, съсредоточен в екрана на компютъра. — Техниците имат някакъв проблем с включването на защитното поле.

Капитанът сдържа дъха си, страхувайки се от евентуалното избухване на адмирала. Все още неизпитаното в полеви условия защитно поле и специално преустроенят товарен кораб струваха страшно много пари, които Империята не можеше да си позволи да изгуби. Огромни средства бяха вложени в разработването на технологията и прецизно изготвения изпитателен модел, а и от тези защитни полета изцяло зависеше успехът на операцията в Слуис Ван. Траун обаче само кимна и каза спокойно:

— Разполагаме с достатъчно време. Какви са новините от Миркр?

— Последното съобщение пристигна преди два часа. Още нищо.

Траун кимна отново:

— А данните от Слуис Ван?

— Ами... — Пелаеон надникна в съответния документ. — В момента там се намират сто и дванайсет приходящи бойни кораба. Шейсет и пет от тях се използват за превоз на товари, останалите са въоръжена охрана.

— Шейсет и пет — с очевидно задоволство повтори Траун. — Великолепно. Имаме избор.

Пелаеон се размърда с неудобство:

— Тъй вярно, сър.

Адмиралът забрави за момент за предстоящия опит и внимателно го изгледа:

— Виждате ми се загрижен, капитане. Пелаеон кимна към товарния кораб:

— Не ми харесва идеята да ги пратим в територията на врага без никаква възможност за връзка с нас.

— Нямаме голям избор — сухо напомни Траун. — Такъв е основният принцип на работа на защитните полета, вътре не може да проникне нищо, но и навън не може да излезе — той вдигна вежди и добави съвсем на място: — При условие че защитните полета изобщо проработят.

— Прав сте, сър. Но...

— Какво, капитане?

Пелаеон събра сили и се хвърли с главата напред:

— Струва ми се, адмирале, че в тази операция би трябвало да използваме Кбаот.

Траун го изгледа изпитателно:

— Кбаот?

— Да, сър. Той ще ни осигури връзка с кораба...

— На нас не ни трябва връзка с кораба, капитане — прекъсна го адмиралът. — Внимателното планиране на времето е напълно достатъчно.

— Позволете ми да не се съглася с вас, адмирале. При нормални обстоятелства точното преценяване на времето наистина върши работа. Но няма никакъв начин да изчислим колко време ще е необходимо, докато се получи разрешение от патрулните кораби на Слуис за преминаване на орбиталните докове.

— Напротив — студено възрази Траун. — Проучих внимателно психиката им. Мога да определя със сигурност за колко време ще проверят кораба. Капитанът стисна зъби:

— Ако екипажите на патрулните кораби са съставени само от жители на Слуис, може и да е така. Но понеже бунтовниците си доставят голяма част от екипировката и нужните суровини през Слуис, със сигурност ще има техни представители в системата за контрол.

— Няма никакво значение. Все пак решението ще се вземе от някой слуисцианец. Неговата преценка за времето ще диктува нещата.

Пелаеон въздъхна, призна се за победен и промърмори:

— Както кажете, сър. Траун го изглежда:

— Тук не става въпрос за проява на ненужна храброст, капитане. Нито за доказване, че имперската флота може да мине и без Кбаот. Нещото, което има огромно значение, е, че ние не можем да си позволим да го използваме твърде често.

— Защото ще започнем изключително много да разчитаме на него — изръмжа Пелаеон. — Като киборги, подчинени на корабния компютър.

Адмиралът се усмихна:

— Това все още ви притеснява, нали? Няма значение, опасността от изпадането в зависимост е реална, но е съвсем незначителен повод за притеснение. Мен ме тревожи повече, че не предоставихме на майстор Кбаот възможност да вкуси от истинската власт.

Пелаеон го погледна изненадано:

— Но той каза, че не иска власт.

— Излъга — студено отвърна Траун. — Всеки се стреми към властта и колкото повече получава, толкова повече иска.

Капитанът обмисли думите му:

— Но ако той наистина представлява заплаха за нас... — и млъкна внезапно, едва сега давайки си сметка за останалите офицери и редници наоколо.

Върховният адмирал не изпитваше подобни задръжки:

— Защо не се освободим от него ли? Това ли искахте да попитате? — довърши той. — Много просто. Защото съвсем скоро ще имаме възможност да изострим апетита му за власт до максимална степен, а в такъв случай той няма да представлява по-голяма заплаха за нас от един обикновен глупак.

— Лея Органа Соло и близнаците?

— Точно така — кимна Траун, в очите му припламнаха искрици. — След като Кбаот ги пипне, кратките пътешествия с флотата ще бъдат само разнообразяващи интерлюдии, които за малко го отвличат от същинското занимание.

Пелаеон се принуди да извърне глава пред настойчивостта на погледа му. Теорията на адмирала изглеждаше добра, но дали щеше да се осъществи наистина...

— Остава въпросът, дали ногрите изобщо ще успят да се доберат до нея.

— Ще успеят — уверено заяви Траун. — Охраната ѝ все някога ще се измори, и то със сигурност доста преди ние да изчерпим запасите си от ногри.

Екранът пред Пелаеон се проясни:

— Готови са, сър.

Траун се обърна към товарния кораб и заповяда:

— Започвайте, капитане.

Пелаеон си пое дълбоко дъх и включи интеркома:

— Включете защитните полета.

Нищо в товарния кораб, който се виждаше през предния илюминатор, не се промени. Траун се втренчи напрегнато в него, погледна към екрана на командното табло и отново към кораба. Обърна се към Пелаеон с доволна усмивка:

— Великолепно, капитане. Точно каквото искахме. Поздравявам ви, предайте поздравленията ми и на техническия екип.

— Благодаря, сър — Пелаеон се отпусна, не бе осъзнал, че е бил толкова напрегнат толкова. — В такъв случай да започваме ли?

Усмивката на върховния адмирал остана непроменена, но чертите на лицето му леко се изостриха:

— Започвайте, капитане — сериозно отговори той. — Изпратете съобщение до бойните групи и се пригответе да се прехвърлим на мястото на срещата. Корабостроителницата на Слуис Ван ни очаква.

Уедж Антил невярващо вдигна поглед от заповедта и се обърна към диспечера:

— Не може да бъде! Працате ни като охрана на товарен кораб?

Мъжът го изгледа невинно:

— Какво толкова? Изтребителите са направени за това, нали?

— Ние придружаваме хора — ядосано отвърна Уедж. — Не охраняваме товарни кораби.

Невинното изражение на диспечера се превърна в едва прикрито недоволство. На Уедж внезапно му се стори, че той напоследък бе преминал през доста подобни спорове.

— Вижте, командир, не си го изкарвайте на мен — изръмжа диспечерът. — Става въпрос за обикновена задача за придружаване на фрегата. Каква е разликата, дали на борда има хора или разглобен реактор.

Уедж отново погледна заповедта. Беше въпрос на професионална гордост, в това беше разликата, но на глас каза:

— Пътят до Слуис Ван е доста дълъг за изстребителите.

— В заповедта е посочено, че ще останете на борда на фрегатата, докато не навлезете в системата — каза диспечерът и се присегна да му покаже. — Чак след това ще излетите в космоса.

Пилотът набързо прегледа допълнителните разпореждания. Трябваше да останат в хангарите и да чакат да се съберат останалите кораби от конвоя, а след това да се насочат с товара към Бпфаш.

— Доста време ще останем извън Корускант.

— Ако бях на ваше място, щях да погледна на отсъствието като на допълнително предимство — отвърна диспечерът, снижавайки доловимо глас. — Според мен тук се подготвя нещо. Съветник Фейлия и поддръжниците му ще направят своя ход.

Уедж усети, че го побиват тръпки.

— Нали нямате предвид преврат? Диспечерът подскочи като ужилен:

— Не, разбира се! Да не мислите, че Фейлия е.... — той млъкна и кисело присви очи: — Разбирам. Вие сте от консерваторите на Акбар, нали? Вижте, командире, Акбар загуби влиянието, което не се знае дали изобщо някога бе имал, пред обикновените войници от Съюза. Фейлия е единственият в съвета, който се грижи за нашето благосъстояние — и той кимна към заповедта. — Вашият случай е точно доказателство за това. Всичките тези глупости идват от кабинета на Акбар.

— Добре, ама да не забравяме, че Империята все още съществува — измърмори Уедж и недоволно си даде сметка, че словесната атака на диспечера към Акбар го бе принудила да премине от другата страна на спора.

Чудеше се дали го бе направил нарочно, или наистина беше един от нарастващите по брой поддръжници на Фейлия във флотата. А и като се замислеше, въпреки всичко малка ваканция далеч от Корускант може би нямаше да му дойде много зле. Поне щеше да остане настрани от глупавата политическа бъркотия.

— Кога трябва да заминем?

— Веднага щом пригответе хората си и се качите на борда — отвърна диспечерът. — Вече товарят изстребителите ви.

— Добре.

Уедж се обърна с гръб към гишето и тръгна по коридора към чакалнята. Да, едно спокойно пътуване до Слуис Ван и Бпфаш в този момент щеше да му се отрази чудесно. По време на полета щеше да има достатъчно свободно време да обмисли какво става с Новата република, за чието изграждане бе рискувал толкова много.

А ако имперската флота се опиташе да ги нападне по пътя... Е, това поне беше заплахата, срещу която можеше да се сражава.

Малко преди обед в далечината започнаха да се чуват приглушени звуци. След около час те станаха достатъчно силни, за да може Люк да ги разпознае. Двуместни реактивни шейни.

— Сигурен ли си, че са военни модели? — промърмори Мара.

Виещото бръмчене се усили за момент и след това заглъхна някъде напред в гората.

— Сигурен съм — сериозно отвърна Люк. — Карах такъв в гората на Ендор.

Тя не отговори и Люк си помисли, че споменаването на Ендор не беше много на място. Но изражението на Мара отне страховете му. Тя не бе потънала в спомени, а напрегнато се заслушваше.

— Изглежда, идват от юг — каза тя след малко. — От север май не долавям нищо.

Люк се послуша:

— И аз не долавям. Чудя се... Арту, можеш ли да направиш звукова карта?

Чу се утвърдително пиукане. След миг от корпуса на дроида се показа проектор и на няколко сантиметра над падналите листа под краката им се появиха две цветни карти.

— Права съм — посочи Мара. — Отпред са няколко, останалите са на юг. На север е съвсем чисто.

— Значи трябва да завием на север — кимна Люк.

ГЛАВА 28

Тя го изгледа намръщено:

— Откъде си толкова сигурен?

— Помисли! Те знаят, че сме се насочили към Хилард сити, и са съсредоточили силите си към най-прекия маршрут.

Мара се усмихна пренебрежително:

— Прелестна джедайска наивност! Вероятно не ти хрумва, че само защото не можем да ги чуем, не означава непременно, че не са там.

Люк се надвеси над картата:

— Е, разбира се, може и да са устроили засада — съгласи се той.
— Но защо да го правят?

— О, стига, Скайуокър, това е най-старата тактика в учебниците. Щом плячката не може да се промъкне през обръча, тя се скрива някъде и чака по-добра възможност. А ако не искаш да се дебнете така цяла вечност, ѝ оставяш малък, привидно свободен коридор — тя клекна и прокара пръст през неоцветената част на картата. — Допълнително предимство за тях е, че ако тръгнем на север, за да избегнем шейните, ще е ясно, че искаме да скрием нещо от тях.

Люк сбърчи чело:

— Не че се нуждаят от някакво доказателство. Мара сви рамене и се изправи:

— Някои от офицерите все още изглеждат склонни да се съобразяват със законите. Въпросът е какво ще правим сега?

Люк отново погледна към картата. Според изчисленията на Мара бяха на не повече от четири-пет километра от края на гората. Това правеше около два часа, дори по-малко. Ако имперските войници вече се бяха разположили пред тях...

— Сигурно ще се опитат да ни обкръжат — бавно започна той.
— Ще изпратят още хора на север и на юг, а вероятно и зад нас.

— Ако вече не са го направили. Може и да не сме ги чули, те не знаят с каква скорост се движим, така че сигурно са се разпръснали в

по-голям обръч. Вероятно са използвали десантни колесници и следотърсачи с въздушни шейни. Това е стандартната процедура за разгръщане на щурмоваците в мрежа.

Люк замислено облиза устни. Щурмоваците нямаха представа, че една от жертвите им е много наясно какво правят.

— И как ще се промъкнем?

Мара си пое дъх със свистене през зъби и отговори спокойно:

— Няма начин. Освен ако не намерим още оръжия и муниции.

Някъде напред отново се чу свистящото бръмчене, усили се и после бавно затихна с отдалечаването на шейните.

— В такъв случай — каза Люк — може би е най-добре да тръгнем право напред и да им се обадим, преди да са ни видели.

Тя изсумтя пренебрежително:

— Като обикновени туристи, които нямат какво да крият ли?

— Имаш ли по-добра идея?

Мара го изгледа убийствено. Но това беше по-скоро по навик, зад надменния ѝ поглед не личеше желание за спор.

— Не — призна тя накрая. — Сигурно искаш и да си сменим ролите, както предложи Карде.

Люк сви рамене:

— Не е възможно да си пробием път с оръжие. И ако си права, че се опитват да ни приклецят, няма да успеем също да се промъкнем тихомълком. Единствената възможност, която ни остава, е да блъфираме, а колкото по-правдоподобна история разкажем, толкова по-голям е шансът да се измъкнем.

Мара недоволно стисна устни.

— Сигурно си прав — поколеба се, извади пълнителя от бластера и му подаде оръжието заедно с кобура.

Люк претегли бластера на ръка.

— Те може и да проверят дали е зареден — спокойно изтъкна той. — Аз бих го направил.

— Виж, Скайуокър, ако си мислиш, че ще ти дам заредено оръжие...

— А ако някой ворнскър ни нападне, преди да сме попаднали на имперски патрул — прекъсна я тихо Люк, — няма да успееш да го заредиш толкова бързо.

— А може би това изобщо не ме интересува — отвърна тя.

— Може и да е така — кимна Люк.

Тя го изгледа отново, но и този път в изражението ѝ липсваше увереност. Стисна здраво зъби и му подаде пълнителя.

— Благодаря — Люк зареди бластера и го пъкна в кобура на лявата си китка. — Арту?

Дроидът веднага разбра какво се иска от него. Няколко трапецовидни панела, неразличими от останалите в горната му част, се отвориха и откриха дълбока ниша. Люк се обърна към Мара и протегна ръка.

Тя погледна към него и се обърна към тайното отделение.

— Значи така си го направил — кисело каза тя, извади лазерния меч и му го подаде. — Винаги съм се чудила как си успял да вкараш меча през охраната на Джаба.

Люк прибра лазерния меч в тайника и Арту затвори капака.

— Ще го поискам, ако имам нужда от него — каза той на дроида.

— Няма да ти свърши голяма работа — предупреди го Мара. — Ефектът от йосаламирите се простира на няколко километра от края на гората, нито един от номерата с неочакваната атака няма да проработи край Хилард сити.

— Знам — кимна Люк. — Предполагам, че вече сме готови да тръгваме.

— Не още — погледна го Мара. — Остава да направим нещо за лицето ти.

Люк вдигна вежди:

— Едва ли Арту може да го скрие.

— Много смешно! Нещо друго имам предвид — Мара плъзна изучаващ поглед наоколо и тръгна към един странен на вид храст на десетина метра от тях. Стигна до него, дръпна надолу ръкава на туниката си, за да покрие ръката ѝ, и внимателно откъсна няколко листенца. Върна се и заповяда: — Вдигни си ръкавите и протегни ръце.

Той се подчини и тя внимателно втри листото над китката му.

— Да видим дали ще свърши работа.

— А какво точно трябва... — Люк млъкна, ръката му пламна в непоносима болка.

— Чудесно — със задоволство отбеляза Мара. — Алергичен си към него. Успокой се, болката след малко ще изчезне.

— Е, благодаря — изръмжа той. Но болката наистина намаляваше. — А какво ще стане с отвратителния сърбеж?

— Ще продължи още малко — отвърна тя и махна пренебрежително с ръка. — Опитай се да не мислиш за него. Какво ще кажеш?

Люк стисна зъби. Сърбежът не беше кой знае колко мъчителен, а й тя беше права. Там, където бе втрила листото върху кожата, тя бе потъмняла, бързо се подуваше и по нея се появиха мехурчета.

— Изглежда отвратително — промърмори той.

— Доста — съгласи се тя. — Сам ли ще се справиш и с лицето си, или ще го оставиш на мен?

Люк стисна зъби. Нямахше да е приятно.

— Ще се оправя.

Усещането наистина бе отвратително, но когато стигна до брадичката и започна да втрива листата, болката на челото вече бе поутихнала.

— Надявам се, че не съм го втрил твърде близо до очите — измърмори през стиснати зъби и хвърли листото в гората. Бореше се с надигащото се желание да започне да се чеше с ноктите на двете си ръце. — Ще е хубаво да мога да виждам до довечера.

— Ще се справиш — увери го Мара и огледа резултата със задоволство. — Лицето ти е доста ужасяващо. Със сигурност изобщо няма да приличаш на снимките, с които разполагат имперските патрули.

— Добре — той пое дълбоко дъх и се опита да се вгълби в джедайското упражнение за овладяване на болката. Без Силата не беше много ефикасно, но сякаш поне малко помагаше. — Колко време ще изглеждам така?

— Отокът ще спадне след няколко часа и до утре ще изчезне напълно.

— Абсолютно достатъчно. Готови ли сме вече?

— Напълно — Мара се обърна с гръб към Арту, вдигна дръжките на носилката и пое напред. — Да тръгваме.

Движеха се с доста добра скорост въпреки леката болка в глезена на Мара и сърбящото го лице. За негово облекчение след около половин час сърбежът взе да отслабва, като остана единствено безчувствеността на отока.

Но нещата не стояха така добре с глезена на Мара и като вървеше зад нея и Арту, той ясно виждаше как тя се опитва да го щади. Допълнителният товар от носилката на Арту ѝ пречеше доста и на два пъти той замалко не ѝ предложи да се откажат от разменените роли, но се въздържа. И двамата бяха наясно, че това бе най-добрата възможност да се измъкнат от лапите на имперските войници. Освен това тя бе твърде горда, за да отстъпи.

Изминаха около километър под постоянния шум от прелитащите в далечината шейни, когато изведнъж попаднаха на патрул. Двама моторизирани следотърсачи в блестящи бели брони изскочиха пред тях и повелително им изкрещяха да спрат. Люк изобщо не бе доловил да се приближават, което означаваше, че са били съвсем близо и предварително са знаели местоположението им. Явно ги бяха засекли от известно време и ги бяха проследили. Люк си даде сметка, че бе постъпил правилно, като не предложи на Мара отново да си разменят ролите.

— Стой! — извика ненужно единият от войниците, когато изскочиха пред тях с извадени и готови за стрелба бластери в ръце. — Представете се, в името на Империята!

Време беше да започнат с представлението.

— Момчета, страшно се радвам, че попадаме на вас — извика Люк, като вложи в гласа си толкова облекчение, колкото издаваше отеكلото му лице. — Случайно да разполагате с някакъв транспорт? Скъсах си краката от ходене.

В погледа на войниците блесна едва доловимо колебание.

— Представете се! — повтори единият.

— Казвам се Джейд — отвърна Люк и махна към Мара: — Нося подарък на Талон Карде. Не ми се вярва той да е пратил някакъв транспорт за нас, а?

Последва кратко мълчание. Люк реши, че двамата войници се съвещават или се обаждат в базата за заповеди. Изглежда, фактът, че затворникът е жена, ги поразколеба. Но дали това щеше да е достатъчно, бе съвсем друг въпрос.

— Ще дойдете с нас — заповяда войникът. — Офицерът иска да поговори с вас. Ей, жено, свали дроида и се дръпни назад.

— Нямам нищо против — каза Люк. Вторият войник се приближи с шейната и застана пред носилката на Арту. — Но вие сте

ми свидетели, че я водих с мен. Карде доста често се измъква от плащането на обещаното възнаграждение, но този път номерът няма да мине.

— Да не си ловец на глави? — попита първият с очевидно презрение в гласа.

— Точно така — отвърна Люк, като вложи в думите си професионална гордост в противовес на презрението на войника.

Не че имаше нещо против тяхното отвращение, напротив, разчиташе на него. Колкото по-здро̀во залегнеше в главите им грешното впечатление, толкова по-дълго нямаше да заподозрат измамата. Някъде дълбоко в съзнанието му проблесна въпросът, дали един джедай би използвал такава хитрина. Вторият войник бе привързал носилката на Арту отзад на своята шейна и потегляше с нормална за пешеходец скорост.

— Последвайте го! — заповяда първият и се завъртя така, че да остане последен. — Но първо хвърли бластера си на земята, Джейд.

Люк се подчини и всички тръгнаха. Първият следотърсач се забави, колкото да вдигне бластера, и ги последва.

След около час излязоха от гората. Двете шейни останаха с тях през цялото време, но по пътя малката им група се разрасна. От двете им страни се подредиха още следотърсачи, които от време на време се въртяха, за да говорят със задните или с предните. С приближаването на града се появиха и тежковъоръжени щурмоваци, които заеха позиции от двете страни на затворниците с вдигнати пред гърдите бластери. Моторизираните следотърсачи се дръпнаха встрани, за да могат да наблюдават по-голям периметър.

Когато най-сетне излязоха от гората, ескортът им наброяваше повече от десетина следотърсачи и двайсет щурмоваци. Беше впечатляваща демонстрация на военна сила и повече от самото издирване показва на Люк сериозността, с която тайнственият командващ имперската флота се отнасяше към инцидента. Дори на върха на могъществото си Империята не отделяше с лека ръка толкова много щурмоваци.

На голата поляна между гората и отдалечените на петдесетина метра първи сгради на Хилард сити ги очакваха трима души — двама щурмоваци и мъж с каменно лице и майорски пагони на мръснокафявата имперска униформа.

— Почти навреме — промърмори той, когато Мара и Люк приближиха. — Кой са?

— Мъжът твърди, че се казва Джейд — докладва един от щурмоваците със студения бездушен глас, който използваша всички. — Ловец на глави, работи за Карде. Жената била негова пленничка.

— Да, била е досега — уточни майорът и погледна Мара. — Как се казваш, крадло?

— Сенри Кифа — кисело отговори Мара. — И не съм откраднала нищо. Талон Карде ми е длъжник, и то голям. Взех само това, което ми се полага.

Офицерът се обърна към Люк и той сви рамене:

— Това си е работа на Карде. Искаше да я хвана и ето, водя му я.

— Както и откраднатото от нея — офицерът погледна към Арту, вързан на прикрепената за шейната носилка. — Свали дроида — заповяда на следотърсача. — Земята тук е достатъчно равна, за да се движи сам. Остави го при затворниците и се върни в частта си. Вържете ги, тук няма корени, в които да се препъват.

— Чакайте малко — възрази Люк, когато един щурмовак се приближи към него. — Защо и мен?

Офицерът леко повдигна вежди:

— Не си доволен ли, ловецо на глави? — предизвикателно попита той.

— Да, никак не съм доволен. Затворникът е тя, а не аз.

— Засега и двамата сте затворници — отвърна майорът.

— Така че млъквай — изгледа намръщено лицето на Люк:

— Какво, в името на Империята, ти се е случило?

Очевидно подутото лице нямаше да може да мине за естествен белег.

— Паднах в някакви храсти, докато я преследвах — изръмжа той. Щурмоваците здраво вързаха ръцете му отпред. — В началото щипеше ужасно.

Майорът се усмихна и каза сухо:

— Сигурно е страшно неприятно. За щастие в Хилард сити има чудесен лекар, който ще те оправи бързо — той задържа погледа си върху Люк още няколко секунди и се обърна към командира на щурмоваците: — Предполагам, че вече сте им взели оръжието?

Щурмовакът махна с ръка и следотърсачът се приближи и подаде на майора бластера на Мара.

— Интересно оръжие — измърмори той, повъртя го в ръцете си и го прибра в колана. Някъде отгоре се чу леко бръмчене и Люк вдигна глава. Над тях кръжеше нападателна колесница, Мара се бе оказала права. Майорът погледна към небето и каза: — Аха. Да вървим, командир.

Хилард сити силно напомняше на Люк Мос Айсли — малките къщички и магазини бяха набутани едни до други, между тях се провираха тесни улички. Групата се насочи към един от по-широките булеварди, които се разпръсваха като спици на колело от центъра на града. Докато вървяха пред надвисналите сгради, на Люк му се стори, че вижда празно пространство на няколко пресечки. Може би беше градски площад или мястото за кацане на космически кораби.

Авангардът излезе на главната улица и щурмоваците внезапно промениха бойния ред. Тези от вътрешния кръг се приближиха по-близо до Люк и Мара, а останалите излязоха напред и встрани. Изведнъж спряха и направиха знак на пленниците да сторят същото. В следващия момент иззад ъгъла се показа причината за неочакваната промяна — към тях отривисто се приближаваха четирима мърляви мъже, а между тях с вързани на гърба ръце вървеше пети.

Изскочиха на улицата и мигновено бяха спрени от четирима щурмоваци. Между тях протече кратък и недоловим разговор, който приключи с очевидно неохотното предаване на бластерите на четиримата. Придружени от имперските войници, те продължиха към главната група и Люк най-накрая успя да види лицето на пленника. Беше Хан Соло.

Щурмоваците разкъсаха леко обръча, за да направят път на новодошлите.

— Какво искате? — попита майорът, когато те се изправиха пред него.

— Казвам се Чин — отговори един от тях. — Хванахме този плъх да души край гората, може би търсеше този, когото водите с вас. Мислех си, че сигурно ще искате да си поговорите с него.

— Необичайна щедрост от ваша страна — подигравателно каза офицерът и хвърли кратък претеглящ поглед към Хан. — Нима си стигнал до това заключение съвсем сам?

Чин се изпъна:

— Това, че не живея в големия бляскав град, не означава, че съм глупак — сковано отговори той. — Какво си мислиш, че ние не знаем какво става, когато имперски щурмоваци се разположат наблизко на временен гарнизон?

Майорът го изгледа студено:

— Можеш само да се молиш гарнизонът да е временен — после се обърна към щурмовака до него и кимна към Хан: — Претърси го за оръжие.

— Ние вече... — започна Чен, но офицерът го стрелна с поглед и той млъкна.

Претърсването отне само минута. Нищо не се намери.

— Сложете го при останалите — заповяда офицерът. — Добре, Чин, свободни сте да си тръгвате. Ако се окаже, че струва нещо, ще имам грижата да си получите възнаграждението.

— Необичайна щедрост от ваша страна — отвърна Чин с едва прикрита ирония. — Може ли да си получим оръжията?

Майорът ги изгледа остро:

— Ще си ги вземете от базата, в хотела точно срещу площада. Умен гражданин като теб не може да не го намери.

За момент Чин сякаш бе готов да спори, но като погледна щурмоваците, промени намерението си. Обърна се мълчаливо и поведе тримата си другари обратно към града.

— Тръгвайте — заповяда майорът и всички потеглиха.

— Е — прошепна Хан, като се изравни до Люк. — Отново сме заедно, а?

— Твоите приятели май нещо бързат да изчезнат — прошепна Люк.

— Може би не искат да изпуснат празненството. Организирах малка сбирка в чест на моето залавяне.

Люк го погледна многозначително:

— Срамота, че не са ни поканили.

— Така е — съгласи се Хан с каменно изражение. — Но човек никога не знае какво може да му се случи.

Вече бяха излезли на булеварда и вървяха към центъра на града. Пред тях се издигаше нещо кръгло и сиво, което едва се виждаше над главите на щурмоваците. Люк източи врат, за да може да погледне по-

добре — беше голяма арка, стърчаща в единия край на градския площад, който бе зърнал.

Арката беше доста внушителна, особено за толкова отдалечен от центъра на галактиката град. Горната куполовидна част бе от различни видове камък, над нея се издигаше нещо като кръст. Надолу постройката се стесняваше и завършваше с четири широки по един метър подпорни колони. Сводът се извисяваше най-малко на десет метра над земята, разстоянието между колоните бе наполовина. Отзад се виждаше градският площад, петнайсетина метра дълъг.

Идеалното място за засада, Люк усети как стомахът му се свива. Идеалното място за засада, само че, щом това бе очевидно за него, със сигурност го знаеха и щурмоваците.

Наистина беше така. Предните части на групата стигнаха до площада, щурмоваците излязоха от тясната улица и всеки от тях повдигна бластера си. Раздалечиха се, за да обхванат по-голям периметър. Значи наистина очакваха засада. И то точно тук. Люк стисна зъби и погледна отново към арката.

— Трипио тук ли е? — шепнешком попита той Хан. Усети изненадата на приятеля си, но Хан все пак не се впусна в ненужни въпроси.

— Да, с Ландо е.

Люк кимна и погледна надясно. Арту вървеше отстрани по неравната улица, като усилено се опитваше да не изостава. Той се стегна и пристъпи към него. Дроидът изпищя, спъна се в протегнатия му крак и падна с трясък на земята.

Джедаят мигновено коленичи, за да го изправи, но му беше трудно с вързаните ръце. Видя как един щурмовак се приближава да помогне, но в първия момент наоколо нямаше никой, който да ги чуе, и той прошепна на дроида:

— Арту, свържи се с Трипио. Кажете им да нападнат, когато стигнем арката.

Дроидът веднага се зае с поставената му задача, пронизителното му пиукане почти проглуши ушите на наведения над него Люк. Главата му още звънтеше, когато изотзад го сграбчиха силни ръце и го изправиха на крака. Той залитна, но успя да запази равновесие. Срещу него стоеше майорът и го гледаше изпитателно.

— Какво беше това? — попита настойчиво той.

— Дроидът падна — отвърна Люк. — Мисля, че се спъна...

— Имам предвид излъчването — рязко го прекъсна офицерът. —
Какво каза?

— Сигурно ме псуваше, задето го препънах. Откъде да знам
какво казва!

Майорът го измери с поглед и се обърна към близкия щурмовак.

— Тръгвайте, командир. Отваряйте си очите на четири.

Завъртя се кръгом и всички продължиха напред.

— Надявам се, че знаеш какво правиш — прошепна Хан. Люк си
пое дъх, впери очи в арката отпред и отговори:

— И аз се надявам.

Предстоеше след няколко минути да разберат.

ГЛАВА 29

— О! — възкликна Трипио. — Генерал Калризиан, трябва да...

— Млъкни, Трипио — заповяда Ландо и внимателно надникна над перваза на прозореца към суматохата отвън. — Какво става, Авис?

Коленичил до рамката на прозореца, Авис поклати глава:

— Сякаш Скайуокър и дройдът паднаха. Но не мога да кажа със сигурност, много щурмоваци има около тях.

— Генерал Калризиан...

— Тихо, Трипио! — Ландо напрегнато наблюдаваше как двама щурмоваци изправят Люк на крака и след това помагат на Арту. — Май нищо им няма.

— Аха — Авис се протегна към малкия предавател на пода. — Време е да се появим на сцената. Да се надяваме, че всички вече са готови.

— И че Чин и другите са успели да се освободят от бластерите си — измърмори под носа си Ландо.

Авис изсумтя.

— Няма начин. Не се притеснявай, щурмоваците винаги прибират оръжията.

Ландо кимна и нагласи бластера удобно в ръката си. Искаше му се всичко това да свърши колкото може по-бързо. Отсреща войниците явно най-накрая се бяха разбрали и потеглиха отново. Докато все още бяха на площада, далеч от всякакво прикритие...

— Генерал Калризиан, трябва да говоря с вас — настоя отново Трипио. — Имам съобщение от господаря Люк.

Ландо премига изненадано:

— От Люк?!

В този момент изведнъж се сети за пиукането на Арту, дошло веднага след като Люк бе паднал върху него. Нима го беше направил нарочно?

— Какво казва?

— Господарят Люк настоява да задържите нападението — отговори Трипио, облекчен, че най-накрая някой възнамерява да го изслуша. — Той иска да изчакате щурмоваците да стигнат до арката и тогава да откриете огън.

Авис се завъртя нервно:

— Какво? Това е чиста лудост! Съотношението между тях и нас е три към едно. Ако им позволим да се прикрият, ще ни избият.

Ландо погледна през прозореца и стисна зъби. Разбираше достатъчно от тактиката за сухоземен бой, за да знае, че Авис е прав. Но, от друга страна...

— Но те, така или иначе, са доста разпръснати. Със или без прикритие никак няма да ни е лесно да се справим с тях. Особено с шейните по фланга.

Помощникът на Карде поклати глава и повтори:

— Истинска лудост. Няма да рискувам хората си.

— Люк много добре знае какво прави — уверено отвърна Ландо. — Той е джедай.

— Тук това не важи — изсумтя Авис. — Карде не ти ли обясни за йосаламирите?

— Все едно дали може или не може да използва Силата, той си остава джедай — настоя Ландо. Изведнъж забеляза, че неволно е насочил бластера към Авис. Но и неговият сочеше към Ландо. — От това зависи най-вече неговият живот, ти винаги можеш да прекъснеш атаката и да заповядаш оттегляне.

— Разбира се — изсумтя Авис и погледна през прозореца. Ландо видя, че войниците са преполовили площада, като щурмоваците се оглеждаха подозрително. — Само че ако някой от тях остане жив, ще хвърлят във въздуха целия град. А какво ще правим с десантната колесница?

— Какво за нея? — сопна се Ландо. — Ти така и не каза как възнамеряваш да я свалиш?

— Е, със сигурност не искаме тя да кацне — отвърна помощникът на Карде. — А точно това ще стане, ако оставим щурмоваците да стигнат до арката. Колесницата ще кацне между тях и нас. Това ще им осигури достатъчно прикритие, за да стрелят спокойно по нас — той поклати глава и посегна към предавателя. —

Освен това е късно, за да предупреждаваме останалите за промяната в плана.

— Няма нужда да ги предупреждаваш — отвърна Ландо, усещайки стичащите се по гърба му струйки пот. Люк разчиташе на него. — Никой няма да направи нищо, преди. ти да дадеш знак.

Авис отново поклати глава:

— Въпреки това е рисковано — той се обърна към прозореца и вдигна предавателя.

Ландо разбра, че бе дошъл моментът да реши на кого или в какво вярва повече. На абстрактната логика и военната тактика или на Люк. Наклони бластера, нежно допря дулото в тила на Авис и тихо каза:

— Ще чакаме.

Авис не помръдна, но нещо в застиналата му поза напомняше на Ландо за хванат в капан хищник.

— Няма да забравя това, Калризиан — студено каза той.

— Изобщо не искам да го забравиш — отвърна Ландо. Погледна отново към щурмоваците. Надяваше се, че Люк наистина знае какво прави.

Авангардът вече беше минал арката и майорът беше само на няколко крачки от нея, когато четирима от щурмоваците внезапно избухнаха.

Гледката беше изключителна. Едновременно с това изскочилите огнени езици блеснаха с болезнена за очите светлина, ударната вълна от взривовете почти повали Люк. Главата му звънтеше, а към замаяността се прибавиха и изстрели от бластери. Щурмоваците бяха отлично обучени. Люк не забеляза и помен от паника, объркване, изненада или нерешителност. Те се прегрупираха в боен строй още преди да започне стрелбата с бластери.

Войниците под арката се скриха зад колоните и отвърнаха на огъня, за да прикрият останалите, които бързо се придвижваха към тях. През шума от изстрелите се чуваше виещото бръмчене на шейните, които превключиха на по-висока скорост. Десантната колесницата над главите им се извърна, за да обърне дулата си към скритите нападатели.

Бронирана ръка го хвана здраво под мишниците и го помъкна към арката. Няколко секунди по-късно бе хвърлен безцеремонно в тясното пространство между двете колони от северната страна. До

него се приземи Мара, а други двама щурмоваци довякоха и Хан. Четирима щурмоваци застанаха до тях, използвайки колоните за прикритие, та да отвърнат на огъня. Люк се изправи на колене и вдигна глава, за да се огледа.

Дребен и безпомощен сред смъртоносния кръстосан огън, Арту се търкаляше към тях толкова бързо, колкото можеха да се въртят колелата му.

— Май ще си имаме неприятности — прошепна Хан в ухото му. — Да не говорим за Ландо и останалите.

— Рано е да се каже със сигурност — сковано отвърна Люк. — Просто стой наблизко. Какво ще кажеш да им отвлечеш вниманието за малко?

— Няма проблем — отвърна Хан и за огромна изненада на Люк измъкна ръцете си иззад гърба. Белезниците висяха свободно от лявата му китка. — Фалшиви са — измърмори той, извади тънка пластинка и се наведе над ръцете на Люк. — Надявам се... аха — със задоволство възкликна той. Усещането за стегнатост около китките на Люк внезапно изчезна, белезниците се отвориха и паднаха на земята. — Да започвам ли с отвлечането на вниманието? — попита Хан и стисна свободния край на веригата с дясната си ръка.

— Почакай — отвърна Люк и погледна нагоре. Повечето от шейните бяха потърсили прикритие под арката. Притиснати към камъка, приличаха на птици, намерили убежище от бурята. Лазерните им оръдия засипваха с огън отсрещните къщи. Пред тях, точно под равнището на изстрелите им, успоредно на арката към земята се спускаше нападателната колесница. След като кацнеше... Люк усети, че силна ръка го стиска за рамото, в плътта му се забиха нокти:

— Каквото и да си намислил — злобно изсъска Мара, — направи го веднага! Ако колесницата кацне отпред, никога няма да успееш да ги изкараш.

— Знам — кимна Люк. — Разчитам на това.

Нападателната колесница кацна гладко на земята точно пред арката, като прегради възможността нападателите да стрелят към намерилите под нея прикритие щурмоваци. Облегнат на прозореца, Авис яростно изпсува:

— Виж какво направи твоят джедай — изплю се той. — Още някакви гениални идеи, Калризиан?

В гърлото на Ландо бе заседнала буца:

— Просто трябва да му дадем още...

Не успя да довърши изречението. Изстрел от бластер откъм арката близна рамката на прозореца и прониза рамото му. От шока от болката залитна назад, втори изстрел попадна в рамката, разпилените трески и отломки от зидарията се забиха като шрапнели в гърдите и ръката му. Падна на пода и се удари жестоко. Премига, стисна зъби, за да не изкрещи от болка, и погледна нагоре. Над него се бе надвесил Авис.

Ландо се вгледа в лицето му. „Няма да забравя“, беше казал Авис преди по-малко от пет минути. И от изражението му ставаше ясно, че няма никакво намерение да отлага отмъщението си.

— Той ще успее — прошепна Ландо. — Ще успее.

Не беше сигурен дали Авис изобщо го слуша... и дълбоко в себе си Ландо не го упрекваше. Ландо Калризиан, професионалният комарджия, беше заложил за последен път. И беше загубил. Дошло бе време да изплати дълга си от тази последна игра.

Колесницата кацна гладко на земята точно пред арката, Люк се надигна леко и прошепна тихо:

— Хайде, Хан. Сега!

Хан кимна, скочи и се изправи над четиримата щурмоваци. Завъртя веригата, към която бяха прикрепени белезниците му, и я стовари с всичка сила във визъора на най-близкия войник. Завъртя се, праметна я като примка през шията на съседния щурмовак и го дръпна надолу. Другите двама реагираха мигновено, скочиха след него и се включиха в битката. За следващите няколко секунди Люк бе свободен.

Изправи се, облегна се на колоната и погледна навън. Арту все още беше по средата на ничието поле, бързайки да се добере към прикритието, преди да го е улучил някой изстрел. Видя Люк и изпиука жалостиво.

— Арту, сега! — извика той, протегна ръка и погледна към южната страна на арката.

Щурмовациите бяха здраво хванати между каменните колони и колесницата. Хан беше прав, ако сега не успееше да направи това, което бе замислил, Ландо и останалите щяха да загаят. Стисна зъби, надяваше се, че не е закъснял много, и се обърна отново към Арту.

С лек проблясък на сребрист метал лазерният меч падна в протегнатата му ръка с изключителна точност.

Пазачите се бяха справили с безумната атака на Хан и сега се изправяха. Той лежеше на земята в краката им. Люк ги повали с един замах, блестящото острие на меча проникна без никакво съпротивление през броните им.

— Дръпнете се! — извика той на Соло и Мара, качи се отново в нишата между двете северни колони и насочи вниманието си към имперските войници под арката.

Те бяха изненадани от неочакваното флангово нападение, но неколцина вече се обръщаха с насочени към него бластери. Ако Силата направляваше ръката му, той с лекота щеше да се справи с всички, отклонявайки изстрелите от бластерите с лазерния меч. Но Мара беше права, влиянието на йосаламирите наистина се простираше далеч извън гората и той не усещаше Силата. Люк обаче и не възнамеряваше да се бие с щурмоваците. Той се обърна с гръб към тях, вдигна меча и замахна. Ударът преряза едната колона наполовина.

Чу се зловещо скърцане, арката се разтресе, огромната каменна маса бе загубила една от четирите носещи колони. Следващият удар преряза и втората.

Шумът от битката внезапно бе погълнат от ужасяващия трясък на срутващи се камъни, двете прерязани колони с грохот се стовариха на земята.

Люк се отдръпна назад, с периферното си зрение долови как Мара и Хан се дърпат назад, за да се предпазят от падащите камъни. Лицата на щурмоваците бяха скрити зад визьорите, но внезапният ужас на майора говореше за всички тях. Огромната маса над главите им изскърца предупредително, Люк стисна зъби, включи отново лазерния меч и със сила го насочи към останалите две колони. Блестящото острие преряза едната и леко засегна втората.

Арката се срути с ужасяващ трясък.

Люк едва успя да отскочи навреме. Скупчените под нея щурмоваци нямаха никаква възможност за спасение.

ГЛАВА 30

Карде се приближи към огромната купчина срутени камъни, от която се подаваше носът на нападателната колесница. Не можеше да повярва на очите си.

— И всичко това е дело на един-единствен човек — промърмори той.

— Е, и ние му помогнахме малко — обади се кисело Авис. Но сарказмът бледнееше пред очевидния респект, който се криеше в думите му.

— И то без Силата — продължи Карде. Авис сковано вдигна рамене:

— Така каза Мара. Но Скайуокър може и да я е излъгал.

— Не ми се вярва — леко движение в другия край на площада привлече погледа му, Карде вдигна глава и видя Соло и Скайуокър да помагат на зле изглеждащия Ландо Калризиан да се качи на един от спрелите отстрани плъзгачи. — Ранен е, така ли?

Помощникът му изръмжа:

— Малко оставаше и аз да го гръмна. По едно време изглеждаше, сякаш ни е предал, и исках да съм сигурен, че няма да се измъкне безнаказано.

— Добре, че не си го направил — Карде погледна небето над тях.

Питаше се какъв ще бъде отговорът на имперската флота. Помощникът му също вдигна глава:

— Все още имаме достатъчно време да открием и да унищожим другите две десантни колесници, преди да са изпратили сигнал за помощ — предложи той. — Офицерите от базата едва ли са имали възможност да се свържат с адмирала, преди да ги изведем навън.

Карде поклати глава. Чувстваше как през неотложната повеля да вземе бързо решение се надига огромна тъга. До този момент не бе осъзнал колко много бе заобичал това място — базата, гората, самата планета Миркр. Разбра го едва сега, когато нямаше друг избор, освен да я напусне.

— Не, няма никакъв начин да прикрием участието си в освобождаването на Скайуокър. На Траун не му минават такива.

— Сигурно си прав — отвърна Авис с напрегнат глас. Той поне разбираше възникналите усложнения и последиците от действията им. — Да се върна ли в базата да подготвя евакуацията?

— Да. Вземи Мара с теб и ѝ намери някакво занимание далеч от „Хилядолетен сокол“ и изтребителя на Скайуокър.

Усети изненадания поглед на Авис. Но и да го бяха озадачили думите му, помощникът запази въпросите за себе си.

— Добре. Ще се видим после.

Авис бързо се отдалечи. Плъзгачът с Калризиан на борда се издигна леко над площада и се насочи към подготвящия се за полет „Хилядолетен сокол“. Соло и Скайуокър тръгнаха към втория плъзгач и след кратко колебание Карде се размърда, за да ги спре. Стигнаха до машината едновременно и за момент се изгледаха мълчаливо над корпуса ѝ. Накрая Соло каза:

— Длъжник съм ти, Карде. Контрабандистът кимна:

— Още ли си готов да освободиш „Небесният път“?

— Обещал съм го — отвърна Соло. — Къде искаш да ти го доставя?

— Остави го на Абрегадо, ще пратя някой да го вземе — и се обърна към Скайуокър: — Интересен номер — кимна към камарата камъни, останала от арката. — Най-малкото, което може да се каже, е, че е необичаен.

Скайуокър вдигна рамене и каза:

— Свърши работа.

— Вярно — съгласи се Карде. — И спаси живота на неколцина от моите хора.

Люк го погледна право в очите:

— Това означава ли, че най-накрая си взел решение? Карде се позасмя:

— Не виждам голяма възможност за избор — обърна се обратно към Соло: — Предполагам, че заминавате веднага?

— Веднага щом приберем изтребителя на Люк — кимна Соло. — Засега Ландо се държи, но му трябва по-добра медицинска апаратура от тази, с която разполагаме на кораба.

— Можеше да е и по-зле — отвърна Карде. Соло го погледна многозначително и потвърди:

— Доста по-зле.

— Както и всичко останало — напомни контрабандистът. Най-малкото можеше да предаде и тримата на имперската флота. Хан го знаеше и призна:

— Да. Е, до скоро.

Карде ги наблюдаваше, докато се качиха в плъзгача.

— Една последна молба — каза той, докато закопчаваха предпазните колани. — Както е тръгнало, ще трябва да изчезнем от тук, преди Империята да научи за случилото се. За да го направим достатъчно бързо, ще ни трябва още кораби. Дали случайно не разполагате с някой излишен товарен или свободен боен кораб наоколо?

Соло го погледна изненадано:

— Корабите ни не стигат дори за най-належащата работа в Новата република. Нали вече говорихме за това?

— Е, тогава може би някой под наем — настоя Карде. — Някой празен калмариански междузвезден кръстосвач ще ни свърши добра работа.

— Не се съмнявам — леко подигравателно отвърна Соло. — Ще видя какво мога да направя.

Люкът се затвори леко над тях и прилепна плътно. Карде се дръпна, двигателите забоботиха, плъзгачът се издигна във въздуха, зави и изчезна към гората.

Карде го проследи с поглед, питайки се дали последната му молба не бе поднесена твърде късно. Едва ли, Соло беше човек, за когото изплащането на дълговете беше въпрос на чест. Навярно уукито Чубака бе успяло по някакъв начин да му предаде разбирането си за благородство. Ако имаше начин да намери някой кръстосвач, със сигурност щеше да му го изпрати. А след това щеше да е доста лесно да го открадне от екипажа, с който ще го изпрати Соло. Вероятно този подарък щеше да му помогне да смекчи неизбежния гняв на адмирал Траун.

Но пък можеше и да не го направи.

Погледна назад към останките от арката, по гърба му ползиха тръпки. Не, дори и бойният кораб нямаше да му помогне. Тук Траун бе

изгубил твърде много и едва ли щеше да приеме поражението с лека ръка като част от капризите на войната. Щеше да се върне, за да търси мъст, жаден за кръв. За първи път в живота си Карде изпита неприятното чувство на страх, истински, неподправен страх.

В далечината плъзгачът изчезна над гората. Карде се обърна и за последен път обходи с поглед Хилард сити. Знаеше, че никога няма да го види отново.

Люк положи Ландо на едно от леглата в „Хилядолетен сокол“. Отвън Хан и двама от хората на Карде се занимаваха с привързването на изстребителя към кораба. Медицинската апаратура на „Сокол“ бе доста примитивна, но щеше да се справи с почистването и превързването на раната от бластера. Цялостното лечение трябваше да изчака, докато го закарат в анабиотична камера, но за момента и това щеше да е достатъчно. Люк остави Арту и Трипио да наблюдават Ландо въпреки протестите му, че нямам нужда от болногледачки и че му било писнало от Трипио. Когато Люк се върна в пилотската кабина, корабът вече се издигаше.

— Някакви проблеми с привързването на изстребителя ми? — попита той и се настани в креслото на втория пилот.

— Засега никакви — отвърна Хан, наклони се напред и се огледа. Корабът летеше над гората. — Допълнителният товар не може да представлява проблем. Ще се справим.

— Добре. Да не би да очакваш някакви неприятности?

— Човек никога не знае — отговори приятелят му, огледа отново небето, отпусна се в креслото и увеличи скоростта. — Карде каза, че не са успели да свалят няколко нападателни колесници и десетина шейни. Нищо чудно да решат, че е по-добре да опитат самоубийствено нападение, отколкото да се изправят и да докладват пред върховния адмирал за бягството ти.

Люк го погледна изненадано и попита:

— Върховен адмирал? Хан сви устни:

— Да. Този, който в последно време командва флотата. По гърба на Люк полазиха студени тръпки:

— Смятах, че по време на войната сме видели сметката на всички върховни адмирали.

— Аз също, но този явно сме го пропуснали.

Изведнъж, по средата на думите на Хан, Люк почувства как го изпълва усещане за увереност и мощ. Сякаш се бе събудил от дълъг сън, бе преминал от тъмно подземие в осветена стая или по-скоро — отново бе започнал да разбира вселената.

Силата отново беше с него.

Пое си дълбоко дъх и погледна към висотомера на командното табло. Малко над дванайсет километра. Карде беше прав, йосаламирите наистина се подсилваха един друг.

— Едва ли му знаеш името — измърмори той.

— Карде не би го казал даром — отвърна Хан и погледна озадачено към него. — Може да се опитаме да го спазарим срещу междузвездния кръстосвач, който иска. Добре ли си?

— Нищо ми няма — увери го Люк. — Просто... сякаш вече отново мога да виждам, все едно досега бях сляп.

Хан изсумтя под нос:

— Да, знам какво искаш да кажеш.

— Предполагам — Люк го погледна: — Нямах възможност да ти го кажа преди, но искам да ти благодаря, че ми се притече на помощ.

Приятелят му махна с ръка:

— За нищо. Аз пък не успях да ти кажа по-рано — той отново го погледна, — че изглеждаш отвратително.

— Чудесната ми маскировка — отвърна Люк и внимателно докосна лицето си. — Мара ме увери, че ще изчезне след няколко часа.

— Изглежда, двамата с нея си паснахте — подхвърли Хан. Люк се намръщи:

— Нищо подобно. Просто имахме общ враг, това е всичко. Първо гората, после имперските войници.

Усещаше, че Хан се чуди как да му зададе следващия въпрос, и реши да му спести мисленето.

— Тя искаше да ме убие.

— Имаш ли представа защо?

Люк отвори уста, но за своя огромна изненада я затвори, без да каже нищо. Нямахше никаква ясна причина да не разкаже на Хан какво бе научил за миналото на Мара, поне не можеше да се сети за такава причина. И въпреки това изпитваше огромна неохота да отговори.

— Нещо лично — най-накрая каза той. Хан изненадано повтори:

— Лично ли? Колко лична може да е една смъртна присъда?

— Не е смъртна присъда — отвърна Люк. — То е нещо... лично.

Приятелят му го изгледа озадачен и се върна към управлението на кораба, като измърмори дълбокомислено:

— Аха!

„Сокол“ вече бе преминал през атмосферата и навлизаше в космоса. Люк реши, че от такава височина гората изглежда доста приятна.

— Така и не разбрах коя е тази планета — подметна той.

— Казва се Миркр — отвърна Хан. — И аз го научих едва тази сутрин, Карде ми каза. Мисля, че беше решил да напусне това място още преди битката. Когато пристигнахме с Ландо, го пазеше в най-строга тайна.

След няколко минути на командното табло светна малка лампичка — вече бяха достатъчно далеч от гравитационния кладенец на планетата и можеха да включат хипердвигателите.

— Отлично — промърмори Хан. — Всичко вече е въведено в компютъра, готови сме.

Той стисна здраво главния лост и го дръпна назад. Пред тях проблеснаха светлините на стотици звезди и за по-малко от секунда скочиха в хиперпространството.

— Къде отиваме? — попита Люк, когато блясъкът на звездите избледня до познатата пъстрота. — В Корускант?

— Не, първо ще пообиколим. Искам да минем през корабостроителницата в Слуис Ван, да се погрижим за Ландо и да видим дали ще успеят да поправят изтребителя ти.

Люк го изгледа многозначително:

— А дали случайно няма да открием някой кръстосвач за Карде?

— Може би — леко отбранително отвърна Хан. — Акбар беше пратил доста свободни кръстосвачи да разкарват стоки из сектора Слуис. Нищо не ни пречи да дадем на заем някой от тях за един-два дни, нали?

— Май е така — призна с въздишка Люк. Изведнъж идеята да седи и да не прави нищо му се стори страшно примамлива. — Предполагам, че в Корускант ще се оправят без нас още няколко дни.

— Надявам се — отговори Хан изненадващо сериозно. — Но там става нещо, усещам го. Освен ако вече не се е случило.

Предчувствието бе мрачно като думите му.

— В такъв случай може би не бива да минаваме през Слуис Ван — предположи Люк и по гърба му полазиха тръпки. — Ландо не е добре, но животът му е извън опасност.

Хан поклати глава:

— Не, искам първо да се погрижим за него, а и ти имаш нужда от малко почивка — отвърна той и го погледна. — Просто исках да те предупредя, че в Корускант ще имаме страшно много работа. Така че наслаждавай се на почивката в Слуис Ван колкото можеш. Вероятно за известно време това ще е последната мирна и спокойна планета, която ще видим.

В чернотата на дълбокия космос на три хиляди светлинни години от корабостроителниците на Слуис Ван имперската флота се събираше за битка.

— „Съдник“ току-що се прехвърли от хиперпространството, капитане — обърна се към Пелаеон свързочникът.

— Потвърдиха готовност за включване в бойната част и попитаха за последните ви заповеди.

— Предайте на капитан Брандей, че няма промени в плана — отвърна Пелаеон.

Стоеше прав пред илюминатора на десния борд и се взираше в събиращите се около „Химера“ тъмни сенки. Виждаха се само светлините на най-близките. Нападателната група беше внушителна, равняваше се на онези от миналото: пет имперски звездни разрушителя, дванайсет ударни кръстосвача, двайсет и два от старите светлинни галеони и трийсет пълни ескадрона изстребители, притаени в хангарите в пълна бойна готовност.

И в центъра на тази внушителна огнева мощ като някаква извратена шега се поклащаше очуканият товарен кораб, най-важната част от цялата операция, ключът към успеха.

— Какво е положението, капитане? — тихо прозвуча зад него гласът на Траун.

Пелаеон се обърна към върховния адмирал:

— Всички кораби са на линия, сър — докладва той. — Защитните полета на товарния кораб са проверени и включени, изстребителите са заредени и екипирани. Мисля, че сме готови.

Адмиралът кимна, блестящите му червени очи блеснаха, той плъзна поглед към корабите около тях.

— Чудесно — промърмори той. — Какви са новините от Миркр? Въпросът изненада Пелаеон и почти го изкара от равновесие. Не се беше сещал за Миркр от няколко дни.

— Не знам, адмирале — призна и погледна покрай Траун към свързочника. — Лейтенант, какъв е последният доклад от десантната част в Миркр?

Офицерът вече търсеше нужния документ.

— Последният доклад е отпреди четиринайсет часа и десет минути, сър.

Траун се обърна към него:

— Четиринайсет часа — повтори той тихо и в гласа му прозвуча ненадейна заплаха. — Заповядах им да се свързват с нас на всеки дванайсет часа.

— Тъй вярно, адмирале — отговори свързочникът. Изглеждаше леко разтревожен. — Веднага им предадох вашата заповед. Те сигурно са... — млъкна и погледна безпомощно към Пелаеон.

Сигурно са забравили да се свържат, беше първата мисъл на капитана. Но тя умря още в зародиш. Щурмоваците не забравяха подобни заповеди. Никога.

— Може би имат проблеми с предавателя — колебливо предположи той.

Траун ги изгледа мълчаливо и накрая каза:

— Не, те са унищожени. Скайуокър наистина е бил там. Пелаеон се поколеба и поклати глава:

— Не мога да повярвам, сър. Скайуокър не би могъл да се справи сам при всичките йосаламири, които блокират Силата.

Траун впи блестящите си очи в него:

— Съгласен съм — студено каза той. — Явно някой му е помогнал.

Пелаеон събра всички сили, за да посрещне погледа му, без да трепне:

— Карде?

— Кой друг? — отвърна адмиралът. — Ето докъде доведоха приказките му за неутралитет.

Пелаеон погледна към командното табло:

— Трябва да изпратим някой да провери какво се е случило. Вероятно можем да отделим някой ударен кръстосвач, дори

„Буреносен ястреб“.

Траун пое дълбоко въздух и бавно издиша.

— Не — гласът му отново бе спокоен и добре овладян. — В момента операцията в Слуис Ван е първата ни грижа, а и преди са били губени битки заради присъствието или липсата дори на един кораб. Ще отложим засега разправата с Карде заради предателството му — той се обърна към свързочника и заповяда: — Пратете сигнал до товарния кораб. Нека активират защитните полета!

— Слушам, сър.

Пелаеон се обърна към илюминатора. Товарният кораб, окъпан от светлините на „Химера“, изглеждаше абсолютно неагресивен и безобиден.

— Защитните полета са включени, адмирале — докладва свързочникът.

Траун кимна:

— Заповядайте им да потеглят.

— Слушам, сър.

Товарният кораб се раздвижи бавно, заобиколи „Химера“, насочи се към далечното слънце в системата на Слуис Ван и с проблясък на лъжливо движение се прехвърли в хиперпространството.

— Отбележете времето — заповяда адмиралът.

— Отбелязано — докладва един от офицерите на мостика.

Траун погледна Пелаеон:

— Готов ли е моят флагмански кораб, капитане?

— „Химера“ очаква само заповедите ви, адмирале — уставно отговори Пелаеон.

— Отлично. Ще последваме товарния кораб точно след шест часа и двамадесет минути. Искам да направите последна проверка на всички кораби и да напомните на екипажа, че задачата ни е да влезем в сражение само с орбиталните системи за отбрана. Не бива да се поемат никакви рискове, нито да се извършват геройски постъпки. Накарайте ги ясно да го разберат, капитане. Целта на нападението е да получим още кораби, а не да губим нашите.

— Тъй вярно, адмирале — Пелаеон тръгна към командното табло.

— Капитане?

— Да, адмирале?

На устните на Траун играеше лека усмивка.

— Напомнете им — добави меко той, — че от тази битка започва окончателната ни победа над бунтовниците.

ГЛАВА 31

Капитан Афион от ескортираната фрегата „Шегобиец“ поклати глава с едва прикрито презрение и изгледа Уедж от командното си кресло:

— Вие смотаняците от изстребителите май наистина сте се уредили чудесно, а? — изръмжа той.

Уедж сви рамене и едва се сдържа да не му отговори. Не му беше лесно, но през последните няколко дни бе натрупал доста опит. Откак излетяха от Корускант, Афион се държеше предизвикателно и търсеше повод да се скарат, а по време на полета напрежението все нарастваше. Погледна през илюминатора към неизброимото множество кораби, обсадили орбиталните докове в Слуис Ван, и бързо разбра причината за поредната словесна атака.

— Е, да, но ние продължаваме работата си и тук — изтъкна той.

Капитанът изсумтя:

— Да. Голяма саможертва. Мотаете се спокойно на кораба като скъпи уличници, след това два часа се чудите как да убиете времето, докато аз се опитвам да се промъкна през товарните корита и безопасно да прикрепя тази грамада към доковете, строени за малки стари черупки. После ще си наместите надменните задници вътре и отново ще се излежавате. Изобщо не си заслужавате заплатите.

Уедж стисна здраво езика си зад зъбите и шумно засърба чая. Смяташе се, че е проява на изключително лош вкус да се отговоря на вишестоящ офицер дори от отдавна постъпили на служба по-младши офицери. Вероятно за пръв път, откак бе станал командир на Свирепия ескадрон, той съжали, че е отказал всички повишения, които му бяха предлагали. По-висок чин щеше да му даде възможност да поспори малко.

Вдигна чашата си, отпи внимателно и погледна през илюминатора към суматохата отвън. Не, поправи се той, изобщо не съжаляваше, че бе останал при изстребителите. Ако бе приел повишението, сега щеше да е в същото положение като Афион — да се

мъчи с петнайсет мъже да управлява натоварен догоре с всякакви стоки боен кораб, предназначен за 920-членен екипаж. И да се налага да се примирява със смотаняците от придружаващите го изстребители, които през целия полет седят на мостика и пият чай, обяснявайки с високомерно задоволство, че вършат точно онова, което им е заповядано.

Вдигна чаша, за да прикрие усмивката си. Да, на мястото на Афион отдавна щеше да е забълвал огън и жупел. Може би трябваше да се остави да бъде въввлечен в спора, като позволи на капитана да излее събраното напрежение. След около час, ако предвижданията на въздушния контрол на Слуис за времето на излитане се окажеха правилни, най-накрая щеше да дойде редът на „Шегобиец“ да изчезне от тук и да се насочи към Бпфаш. Чудесно щеше да е, ако дотогава Афион се успокоеше достатъчно, за да се посвети изцяло на управлението на кораба.

Уедж отпи от чая и отново погледна през илюминатора. Няколко преоборудвани пътнически кораба се измъкваха от орбиталните докове, съпроводжани от четири корелиански корвети. Зад тях, едва различимо в леката светлина на лампичките, обозначаващи космическите коридори, се задаваше нещо, което напомняше заоблените транспортни кораби, каквито бе придружавал в разгара на войната, заедно с няколко изстребителя.

От лявата им страна, движейки се паралелно на тяхната посока на излитане, към коридора за скачване се движеше товарен кораб без никакви придружители за охрана. Уедж наблюдаваше как ги приближава бавно, и усмивката му угасна. Нещо от бойната му интуиция го накара да застана нащрек. Завъртя се в креслото, присегна се към командното табло и прегледа данните на радара за товарния кораб.

Нищо особено. Корабът беше доста стар, вероятно някакъв подобрен модел на първите корелиански „Движение-4“. Очуканата му повърхност говореше за дългогодишна почтена служба или за кратка и изключително неуспешна кариера на пират. Хангарите му бяха абсолютно празни и радарът на „Шегобиец“ не засичаше никакви оръжия на борда. Абсолютно празен товарен кораб. С известно смущение се замисли от колко време не бе срещал напълно празен кораб.

— Някакви неприятности ли?

Уедж погледна изненадано капитана. Недоволството и гневът отпреди малко бяха изчезнали, заменени от спокойната бдителност и бойна готовност. Пилотът изведнъж заподозря, че може би въпреки всичко Афион не е толкова изкукуруигал, колкото изглеждаше заради непрестанното мърморене.

— Хвърли един поглед на онова корито — отговори той, постави внимателно чашката си на края на масата и посегна към предавателя. — Има нещо в него...

Капитанът надникна през илюминатора и после прегледа набързо данните от радара, които Уедж бе извадил.

— Не виждам нищо нередно — каза той.

— Аз също — призна пилотът. — Но просто... По дяволите!

— Какво става?

— Контролната кула не иска да ме включи — отвърна Уедж и остави предавателя. — Трафикът бил пренатоварен.

— Дай да опитам — Афион се обърна към екрана пред себе си. Товарният кораб променяше курса си по бавния предпазлив начин, който обикновено говореше за препълнени хангари. Но данните показваха, че трюмът е абсолютно празен. — Готово — каза капитанът и го изгледа със задоволство. — Успях да се включа в информацията, която съхраняват в компютъра. Малък номер, който никога няма да научиш, докато си играеш с изтребителите.

Да видим сега... Товарен кораб „Нартистеу“, пристига от Нелак Крам. Бил нападен от пирати, главният двигател бил повреден по време на битката и се наложило да изхвърлят товара, за да продължат. Явно се надяват, че тук ще успеят да поправят кораба, контролната кула им е дала разрешение да влязат.

— Мислех, че тежко повредените кораби трябва да се ремонтират извън орбиталните докове — намръщи се Уедж.

Афион вдигна рамене:

— Теоретично е така, но... Лесно можеш да предумаш контролната кула да заобиколи това правило. Просто трябва да знаеш как да изразиш молбата си.

Уедж кимна неохотно. Всичко изглеждаше наред. Един повреден празен кораб може би се движи като пълен. А този бе празен, радарът на „Шегобиец“ ясно го показваше.

Но съмненията продължаваха да го измъчват. Изведнъж той извади предавателя от колана:

— Ескадрон, говори командирът. Всички на местата си в изстребителите.

Получи отговор, че заповедта е приета, и вдигна глава. Афион го гледаше изпитателно. Попита спокойно:

— Все още ли мислиш, че може да имаме някакви неприятности?

Уедж се намръщи и отново погледна през илюминатора към товарния кораб.

— Сигурно не. Но нищо не пречи да сме готови. Тъй или инак, не мога да оставя пилотите по цял ден да седят и да пият чай — обърна се и напусна мостика забързано.

Когато стигна до хангара на „Шегобиец“, единайсетте пилоти от Свирепия ескадрон бяха заели местата си в изстребителите. Три минути по-късно излетяха.

Издигнаха се над корпуса и се прегрупираха в разпръснат строй. Товарният кораб не бе избягал много далеч и все пак за няколкото минути бе изминал немалко разстояние и се бе приближил до два каламариански междузвездни кръстосвана, които летяха близо един до друг зад „Шегобиец“.

— Разпръснете се — заповяда Уедж на пилотите и промени курса си така, че да се приближи към товарния кораб. — Да се завъртим наблизко и да го огледаме хубаво. След како получи потвърждение за приемането на заповедта, той хвърли поглед към навигационния екран, коригира скоростта и вдигна глава. Изведнъж всичко се обърна с главата надолу. Товарният кораб избухна без никакво предупреждение от уредите, без намек за какъвто и да е било проблем, просто се разпадна. Уедж мигновено включи предавателя:

— Спешен случай — извика той. — Взриви се кораб близо до орбитален док В-475. Изпратете спасителни екипи.

За момент, докато наоколо летяха парчета от корпуса, той зърна празнотата отред, очите и мозъкът му регистрираха необяснимия факт, че вижда разпадащия се трюм, но не и какво има зад него. Той премига невярващо.

Хангарът беше пълен. Един от пилотите на изстребителите изненадано си пое дъх. Пред тях, точно там, където уредите на

„Шегобиец“ бяха показвали празно пространство, имаше нещо, което пред очите им излиташе от останките на трюма като ято стършелци. В следващите секунди стършелците се превърнаха във вълна изстребители.

— Изтеглете се! — извика Уедж и дръпна изстребителя назад от смъртната заплаха. — Вдигнете се нагоре и се прегрупирайте, готови за атака!

Изстребителите се завъртяха в отговор на командата, дълбоко в себе си той знаеше, че капитан Афион не беше прав. Днес Свирепият ескадрон щеше да заслужи заплатата си.

Битката за Слуис Ван започна.

Минаха през външната система за отбрана и бюрократичните формалности, които бяха въведени тези дни за контрол над полетите в Слуис Ван, и Хан тъкмо насочваше „Хилядолетен сокол“ в определения му коридор за скачване, когато пристигна сигналът за тревога.

— Люк! — извика той към коридора от пилотската кабина. — Има взривен кораб. Отивам да проверя какво става — погледна картата на орбиталните докове, за да намери В-475, леко завъртя кораба в нужната посока и подскочи в креслото.

Някой обстрелваше „Сокол“. Натисна лоста за скоростта и извъртя руля, опитвайки се да излезе от зоната на стрелбата, но край кабината прелетя втори изстрел. През рева на двигателите чу изненадания вик на Люк. Третият изстрел мина доста далеч от тях и той хвърли поглед към уредите на контролното табло, за да разбере какво става.

Причерня му. Точно зад тях се приближаваше имперски звезден разрушител, който обсипваше с огън една от орбиталните отбранителни станции на Слуис Ван. Изпсува тихо и увеличи скоростта. Люк пристъпи бавно напред, борейки се с недостатъчно компенсираното ускорение, и се настани в креслото на втория плот.

— Какво става?

— Нападение на имперската флота — изръмжа Соло, докато погледът му пробяга по екраните на командното табло: — Зад нас има звезден разрушител, вдясно — още един и, изглежда, с тях има още кораби.

— Май нападат от всички страни — съвършено спокойно каза Люк. Хан го погледна изненадано, мъжът срещу него изобщо не

приличаше на поддаващото се на паника хлапе, което бе измъкнал от Татуин под обстрела на имперски звезден разрушител преди толкова много години. — Засякох пет звездни разрушителя и над двайсет помалки кораба.

Хан изсумтя:

— Сега поне знаем защо нападнаха Бпфаш и другите планети. Искали са да напълнят орбиталните докове, за да си заслужава атаката.

Още не бе доизрекъл думите, когато каналът за спешни съобщения на предавателя запраця:

— Спешен случай! Имперски изстребители в района на орбиталните докове. Всички кораби към бойните станции!

Люк се сепна.

— Това не е ли Уедж? — той се присегна към предавателя: — Уедж? Ти ли си?

— Люк? Тук стана напечено, най-малко четирийсет имперски изстребителя и петдесет странни кораба, каквито не съм виждал досега. Изглеждат като пресечени конуси — той млъкна и от говорителя се чу пронизващият вой на изстребителя. — Надявам се, че водите и някакви изстребители — продължи той. — Ще ни бъде доста трудно да се справим сами.

Люк погледна Хан:

— Да, но сме само двамата с Хан и „Сокол“. Ще се опитаме да помогнем.

— Побързайте.

Прекъсна връзката и попита:

— Има ли някакъв начин да се прехвърля в изстребителя?

— Не може да стане достатъчно бързо — поклати глава Хан. — Май ще се наложи да го оставим тук и да продължим без него.

Люк кимна и се изправи:

— По-добре да проверя дали Ландо и дроидите са закопчали предпазните си колани, и да отида при оръдието.

— Качи се при горното — извика Хан. Защитните полета горе на корпуса бяха по-силни и там Люк щеше да е в по-голяма безопасност.

Ако изобщо имаше някакво безопасно място при четирийсет имперски изстребителя и петдесет летящи пресечени конуса.

Изведнъж се намръщи, в главата му просветна изненадваща мисъл. Не, това не можеше да са петдесетте минни къртици на Ландо.

Дори върховният адмирал не можеше да е толкова безразсъден, че да ги използва в битка.

Увеличи мощността на предните защитни полета, пое дълбоко дъх и се стрелна напред.

— До всички кораби: започнете атаката — заповяда Пелаеон. — Обстрелвайте набелязаните цели с основните и страничните оръдия, използвайте всяка възможност.

Получи потвърждение и се обърна към Траун:

— Всички кораби се включиха в нападението, сър. Върховният адмирал не му обърна внимание, сякаш не го бе чул. Стоеше пред илюминатора, скръстил ръце на гърба, и гледаше втренчено към корабите на Новата република, които се събираха да ги пресрещнат.

— Адмирале? — внимателно повтори Пелаеон.

— Това бяха те, капитане — студено отговори Траун. — Този кораб пред нас беше „Хилядолетен сокол“, а за него бе завързан на буксир изстребител.

Пелаеон го погледна изненадано. Реактивните струи от двигателите на отдалечаващия се кораб едва се виждаха през ослепителните лазерни изстрели на битката, той вече беше доста далеч от обхвата на оръдията им и се опитваше да се отдалечи още повече. Трудно беше да се определи какъв клас бе корабът, а още по-малко — самоличността му.

— Тъй вярно, сър — отвърна той безизразно. — Прикритият челен кораб докладва успешно изпълнение на първата част от задачата, екипажът се опитва да избяга извън орбиталните докове. Нашите части срещат известна съпротива от въоръжените ескортиращи кораби и ескадрон изстребители, но засега отпорът е слаб и разпокъсан.

Траун си пое дълбоко дъх и се обърна с гръб към илюминатора:

— Положението ще се промени — отговори той, възвърнал хладнокръвието си. — Напомнете им да не се разпръсват много и да не губят излишно време в преследване на врага. Нападателната част минни къртици да се съсредоточи върху каламарианските междузвездни кръстосвачи, които разполагат с най-доброто бойно оборудване — в червените му очи проблеснаха пламъци: — И им предайте, че към тях се приближава „Хилядолетен сокол“.

— Слушам, сър — Пелаеон хвърли поглед през илюминатора към отдалечаващия се кораб. — Взел на буксир изстребител? Нали не

мислите, че Скайуокър...?

Чертите на лицето на Траун се изостриха:

— Скоро ще разберем — спокойно отвърна той. — И ако е така, Талон Карде ще трябва да отговаря за много неща. Изключително много.

— Внимавай, Пети! — извика Уедж. Отзад проблесна лазерен лъч и удари крилото на един от изстребителите. — Имаме си опашка.

— Забелязах. Да го приклешим ли?

— Ще ти дам знак — отвърна Уедж.

До него прелетя нов изстрел. Право пред тях мудро се движеше каламариански междузвезден кръстосвач в опит да се отдалечи от бойното поле. Чудесно прикритие. Двамата с петия изстребител едновременно се гмурнаха под него.

— Сега! — дръпна той рязко руля и зави надясно. Петият повтори същите действия, но зави наляво. Преследващият ги имперски изстребител се поколеба секунда повече от необходимото между разделилите се цели и когато последва Уедж, петият от Свирепия ескадрон го удари отзад.

— Добър изстрел — каза Уедж и се огледа набързо. Имперските изстребители сякаш все още бяха навред, но поне за момента нито един от тях не бе достатъчно близо, за да представлява непосредствена заплаха. Петият явно също забеляза грешката им и отбеляза:

— Май подминахме битката, командир.

— Лесно ще се върнем.

Инерцията продължаваше да го носи под междузвездния кръстосвач, който бяха използвали за прикритие. Той се вдигна нагоре и се насочи обратно към бойното поле. Изравни се с кръстосвача и забеляза малката конусовидна машина, кацнала на корпуса на големия кораб. Източи врат, за да вижда по-добре, и зави обратно. Беше едно от малките корабчета, които изскочиха от трюма на товарния заедно с изстребителите. Стоеше прилепено към леко вирнатия команден мостик на кръстосвача, сякаш бе заварено с кислороден на корпуса.

Наоколо се водеше жестока битка, в която участваха хората му, и сигурно част от тях щяха да загинат, ако ги изоставеше в този момент. Но нещо му подсказваше, че долепилият се към кръстосвача конусовиден кораб е изключително важен, макар да не знаеше защо.

— Задръж за малко — заповяда той на петия. — Искам да проверя какво става.

Инерцията му вече го бе завлякла до носа на междузвездния кръстосвач. Той заобиколи отпред и се върна по-бавно. Изведнъж по люка над него проблеснаха лазерни изстрели и изстребителят се разтресе, сякаш бе яхнал диво животно. Междузвездният кръстосвач стреляше по него. Чу изненаданите викове на петия.

— Не се приближавай! — заповяда Уедж, борейки се с внезапната загуба на мощност. Провери бързо данните на контролното табло. — Уцелиха ме, но не лошо.

— Те стреляха по теб!

— Да, забелязах.

Опитваше да измисли как да се измъкне с повредения изстребител. За щастие командните системи вече се съвземаха от удара, след като дроидът механик успя набързо да ги препрограмира. А и междузвездният кръстосвач явно нямаше желание да стреля повторно по него. Но защо изобщо бе стрелял? Освен ако... Дроидът беше твърде зает с препрограмирането на жизненоважните системи, за да може да прави нещо друго.

— Пети, трябва ми малко помощ — извика той. — Къде се намират в момента останалите конусовидни машини?

— Задръж така, сега ще проверя — отвърна другият. — Уредите показват... Откривам само петнайсет. Най-близкият е на десет километра, курс едно-едно-осем, точка, четири.

Уедж почувства как стомахът му се свива. Петнайсет от петдесетте, които изскочиха от товарния кораб с имперските изстребители. Къде са отишли останалите?

— Да идем да проверим — каза той и рязко зави под прав ъгъл.

Малката конусовидна машина се бе насочила към една ескортираща фрегата от типа на „Шегобиец“, а четири имперски изстребителя ѝ проправяха път. Не че имаше срещу какво да се бият — ако фрегатата разполагаше със също толкова малко екипаж като „Шегобиец“, едва ли имаше възможност да окаже някаква съпротива.

— Да опитаме да ги свалим, преди да са ни видели — каза Уедж на петия, когато приближиха.

Внезапно четирите имперски изстребителя завиха встрани. Явно изненадата нямаше да мине.

— Вземаш двата десни, пети, аз поемам другите.

— Разбрано.

Изчака до последния възможен миг и стреля по първата си цел, като мигновено зави, за да избегне сблъсъка с врага. Имперският изстребител пропадна, но неговият кораб се разтресе — отново бе улучен. Уедж завъртя рязко руля, опитваше се да се измъкне от имперския изстребител, който се спускаше отгоре му.

Изведнъж край него прелетя познат кораб, пръскайки лазерен огън, и се завъртя в някакъв налудничав вариант на атаката „Пиянско залитане“. Имперският изстребител бе улучен и избухна в облак пламтящ газ. Уедж се вдигна, за да се притече на помощ на петия.

— Всичко е наред, Уедж — прозвуча познат глас. — Някаква повреда?

— Добре съм, Люк — увери го той. — Благодаря.

— Виж, ето там — вмъкна се Хан. — Точно над фрегатата. Все пак е една от минните къртици на Ландо.

— Видях я — отвърна Люк. — И какво прави там?

— Зърнах едно от тези неща прикрепено към корпуса на междузвезден кръстосвач преди малко — намеси се Уедж и коригира курса си към фрегатата. — Изглежда, това се опитва да направи същото. Нямам представа, какво цели.

— Каквото и да е, хайде да го спрем — каза Хан.

— Добре.

Уедж видя, че това щеше да е надбягване на късо разстояние, което минната къртица със сигурност щеше да спечели. Тя вече бе застанала над фрегатата и започваше да се спуска бавно към корпуса. И точно преди двете повърхности да се допрат плътно, той мярна отблясъци от силна светлина.

— Какво беше това? — попита Люк.

— Нямам представа — отговори Уедж и премига. — Изглеждаше твърде силно за лазер.

— Плазмен двигател — изръмжа Хан. „Сокол“ се изравни с изстребителя. — Точно над спасителния люк на мостика. Ето за какво са им били необходими минните къртици. Използват ги, за да пробият корпуса — пое си дъх и изпсува: — Люк, ние сме разбрали погрешно всичко. Те са дошли тук не да унищожат флотата ни, а за да я откраднат.

Люк гледаше невярващо фрегатата. Изведнъж всичко си бе дошло на мястото, като наместващи се парчета от пъзел. Минните къртици, най-големите кораби, които Новата република бе принудена да отдели за превоз на товари без достатъчно екипаж и нужната защита, имперската флота, която не правеше истински усилия да си проправи път през орбиталните отбранителни системи... И междузвездният кръстосвач на Новата република със залепена за корпуса минна къртица, който бе открил огън срещу Уедж. Огледа се. Няколко бойни кораба, движещи се със заблуждаваща мудност през продължаващата космическа битка, се насочваха към открития космос.

— Трябва да ги спрем — каза Люк.

— Съгласен съм, но как? — отвърна Хан, — Има ли някакъв начин да се качим на борда? Ландо каза, че минните къртици са двуместни, така че едва ли са успели да поберат повече от трима-четирима щурмоваци.

— Както са екипирани в момента тези бойни кораби, четирима щурмоваци не са малко — изтъкна Уедж.

— Да, но аз мога да се справя с тях.

— На всичките петдесет кораба! — възкликна Хан. — Освен това, за да влезеш, ще трябва да взривиш люковете във вакуум и в целия кораб ще се затворят херметическите прегради. Ще ти трябва цяла вечност, докато стигнеш мостика.

Люк стисна зъби, Хан беше прав.

— Тогава ще трябва да ги унищожим. Да взривим двигателите или системите за управление. Не можем да стоим със скръстени ръце. Ако те успеят да се измъкнат извън външните орбитални станции и стигнат до звездните разрушители, повече няма да ги видим.

— Напротив, ще ги видим и още как! — изръмжа Хан. — Когато излязат да се бият срещу нас. Но иначе си прав, единствената възможност е да ги унищожим по някакъв начин. Но едва ли ще успеем да спрем всичките петдесет.

— Не са петдесет, поне в момента — изтъкна Уедж. — Все още има дванайсет минни къртици, които не са се залепили към някой кораб.

— Добре, първо да се отървем от тях — каза Хан. — Имаш ли им координатите?

— Вече ги прехвърлям в твоя компютър.

— Хайде на работа тогава! — „Сокол“ зави и се отправи по нов курс. — Люк, свържи се с въздушния контрол и им кажи какво става — добави Хан. — Да не пускат никакъв кораб да премине извън зоната на орбиталните докове.

— Добре — Люк превключи каналите за връзка и внезапно усети някаква промяна в излъчването от пилотската кабина на „Сокол“.

— Хан? Какво ти е?

— А? Нищо. Защо?

— Не знам. Изглеждаш ми променен.

— В главата ми се въртеше една идея. Но вече изчезна. Хайде, свържи се с контролната кула и се върни при оръдието.

Разговорът със слуисцианците свърши, преди да стигнат до набелязаната минна къртица.

— Благодарят ни за информацията — обясни Люк, — но засега нямали излишни кораби, за да ни помогнат.

— Не се и съмнявам — изръмжа Хан. — Добре, виждам два имперски изстребителя, които придружават минна къртица. Уедж, ти и петият ги поемете, ние с Люк ще се оправим с къртицата.

— Разбрано — отговори пилотът.

Двата изстребителя прелетяха над Люк и се разделиха, за да хванат в клещи имперските изстребители, които се обърнаха да пресрещнат нападателите.

— Люк, опитай се да уцелиш двигателите, но не я взривявай цялата — каза Хан. — Нека да видим колко души са се наврели вътре.

— Добре — машината бе на мушката му.

Той регулира мощността на оръдието и стреля. Пресеченият конус избухна в пламъци, лазерният изстрел бе точен. Останалата част от кораба изглеждаше незасегната и Люк тъкмо се приготвяше да стреля за втори път, когато горният люк внимателно се отвори и от там излезе чудовищна, напомняща робот фигура.

— Какво е това?

— Астрошурмовак — отвърна Хан. — Щурмовак със скафандър. Дръж се.

Той обърна „Сокол“, за да се отдалечи от минната къртица, но от раницата на гърба на щурмовака изскочи лъч и Люк усети яростно разтърсване на корпуса на кораба. Хан зави отново. Люк вече не можеше да следи действията на астрошурмовака, но почувства още

едно попадение в „Сокол“. Движеха се ужасно бавно. Той се опитваше да се успокои, чудеше се каква беше повредата им.

— Хан, Люк, как сте? — възбудено попита Уедж.

— Добре, засега — отговори Хан. — Свалихте ли имперските изстребители?

— Да, но минната къртица май още се държи.

— Взриви я тогава! — каза Хан. — Не си играй, просто я взриви. Пази се от астрощурмовака, използва миниатюрно протонно торпедо или нещо подобно. Опитах се да го накарам да тръгне след мен, но не знам дали ме последва.

— Не — сериозно каза Уедж. — Разположил се е точно върху минната къртица. Насочили са се към пътнически кораб, изглежда, ще се опитат да повторят номера с кръстосвача.

Хан тихо изруга:

— Сигурно вътре са останали още щурмоваци. Добре, явно ще трябва да го направим по трудния начин. Дръж се. Люк, ще се блъснем в него.

— Какво?!

Викът на Люк се изгуби в рева на двигателите. Хан продължи малко напред и рязко изви „Сокол“. Минната къртица и щурмовакът отново се появиха в зрителното поле на Люк.

Уедж грешеше. Щурмовакът не седеше над поразената минна къртица, а бързо се отдалечаваше от нея. Двете издатини върху раницата му блеснаха отново и след няколко секунди корпусът на „Сокол“ зазвънтя от ударите на протонните торпеда.

— Пригответи се! — извика Хан.

Люк се стегна, опитваше се да не мисли какво можеше да стане, ако някое от торпедата улучеше люка над него, или дали Хан наистина щеше да успее да блъсне щурмовака, без да засегне пътническия кораб точно пред тях. Без да обръща внимание на протонните торпеда, „Сокол“

продължи да ускорява и изведнъж Хан рязко спусна кораба надолу.

— Давай, Уедж!

Някъде отдолу изникна изстребител и започна да стреля. Минната къртица избухна в огнена плазма.

— Добро попадение — каза Хан със задоволство и гмурна „Сокол“ под пътническия кораб, като почти отнесе чинията на главния радар. — Ето ни, смотаняко, наслаждавай се на гледката на битката.

Люк със закъснение се досети какво се бе случило:

— Той е подслушвал нашия канал и по този начин ти го накара да се отдалечи от минната къртица?

— Позна! — отвърна Хан. — Предположих, че ни подслушва. Имперските войници винаги... — той внезапно млъкна.

— Какво става? — попита Люк.

— Не знам — провлачи той. — В цялата тази история има нещо, което продължава да ме тормози, но още не мога да разбера какво е. Няма значение, да оставим засега щурмовака и да се опитаме да видим сметката на още някоя минна къртица.

Колко е хубаво, мислеше си Пелаеон, че единствената им задача е да отвличат вниманието на врага. Слуисцианците и съюзниците им от Новата република се сражаваха чудесно.

На екрана на командното табло част от корпуса на „Химера“ светна в червено.

— Оправете защитните полета на десния борд — заповяда той и погледна бързо в тази посока. Имаше най-малко шест бойни кораба, които стреляха като полудели по бойната станция. Ако уредите им доловяха, че защитните полета на десния борд на „Химера“ са започнали да поддават...

— Съсредоточете огъня на деснобордовите турболазери върху щурмовата фрегата на трийсет и две, точка, четиридесет — спокойно заповяда Траун. — Насочете се единствено към десния им борд.

Артилеристите на „Химера“ отговориха на заповедта с помитаща канонада лазерен огън. Щурмовата фрегата се опита да се изплъзне, но при завоя се видя, че металната обшивка на десния борд се изпарява. Оръдията ѝ, които до този момент стреляха непрестанно, внезапно замлъкнаха.

— Чудесно — кимна Траун. — Хванете фрегатата с прехващащите лъчи на десния борд и я примъкнете. Опитайте се да я наместите между врага и повредената повърхност на нашия корпус. И гледайте към нас да сочи единствено десният борд, в лявата част все още може да има работещи оръдия и обслужващ екипаж.

Щурмовата фрегата започна да се приближава, очевидно влачена насила. Пелаеон я наблюдава няколко секунди, след това обърна вниманието си към битката наоколо. Не се съмняваше, че екипажът на прехващащите лъчи ще си свърши добре работата, напоследък момчетата показваха изключителен напредък в ефективността и уменията.

— Четвърти ескадрон изстребители, погрижете се за това ято бомбардировачи — заповяда той. — Продължете обстрела на командния център с йонното оръдие на левия борд — и после се обърна към Траун: — Някакви по-специални разпореждания, адмирале?

Траун поклати глава:

— Не, битката се развива по план — блестящите му червени очи се впиха в капитана: — Какви са новините от прикрития челен кораб?

Пелаеон погледна към екрана:

— Изстребителите водят схватки с различни придружаващи кораби. Четирийсет и три минни къртици са успели успешно да се прикрепят към набеязаните цели. Трийсет и девет кораба вече са в наши ръце и се придвижват извън орбиталните докове. На четири срещат съпротива, но нашите хора очакват бърза победа.

— А останалите осем?

— Унищожени — отвърна Пелаеон. — Включително две от екипираните с щурмоваци. С единия от тях не можем да установим връзка, вероятно е загинал заедно с кораба, другият все още е добре. Прикритият челен му е заповядал да се присъедини към атаката срещу бойните кораби.

— Отменете заповедта — изкомандва Траун. — Много добре знам, че щурмоваците са безкрайно уверени в способностите си, но скафандрите им не са направени за космически битки. Нека прикритият челен изпрати изстребител да го прибере. Предайте им вече да започнат да се изтеглят.

Пелаеон го зяпна изненадано:

— Веднага ли, сър?

— Веднага! — и кимна към илюминатора: — Първите от нашите нови кораби ще започнат да пристигат след по-малко от петнайсет минути. Веднага щом пристигнат всички, ще се изтеглим от тук.

— Но...

— Съоръженията на бунтовниците отвъд орбиталните докове не ни интересуват, капитане — с тихо задоволство каза Траун. — Заловените кораби вече пътуват насам и независимо дали изстребителите ни ще ги прикриват или не, бунтовниците вече не могат да направят нищо, за да ги спрат.

Хан приближи „Сокол“ толкова близо до двигателите на фрегатата, колкото бе възможно, без да предизвика сблъсък между двата кораба, и усети резките спадове на мощността при изстрелите с оръдието на Люк.

— Успя ли? — попита той, когато заобиколиха от другата страна.

— Май не. Има много броня върху тръбите за охлаждане.

Хан погледна към фрегатата и едва се сдържа да не изпсува отново. Вече бяха доста близо до бойното поле и продължаваха да се приближават.

— Това няма да ни доведе доникъде. Трябва да намерим начин да я унищожим!

— Нали затова съществуват бойните кораби — изтъкна Уедж. — Но ти си прав, така няма да стане.

Соло нервно облиза устни и извика:

— Арту? Все още ли си на линия?

От другата страна на коридора долетя приглушеното пиукане на дроида.

— Разгледай отново плановете, с които разполагаш — му заповяда Хан. — Виж дали няма да откриеш слабо място.

Арту изпиука отново. Не звучеше много оптимистично.

— Едва ли ще намери нещо по-добро, Хан — обади се Люк, изричайки на глас собствените му мисли. — Май не ни остава друг избор. Ще се опитам да проникна вътре с лазерния меч.

— Това е истинска лудост и ти го знаеш — изръмжа Хан.

— Без подходящ скафандър газовете от охлаждащата система ще те...

— А не може ли да използваме някой от дроидите? — предложи Уедж.

— Няма да се справят — отвърна Люк. — Арту не разполага с нужните способности, а в ръцете на Трипио никога не бих сложил оръжие. Особено при тази висока скорост и резките завой.

— Трябва ни дистанционно управлявана ръка — каза Хан.

— Нещо, което Люк да използва, докато... — и млъкна. Изведнъж се сети какво го торможеше през цялото време, откак се бяха включили в битката, и извика. — Ландо! Ландо! Ела тук!

— Вързах го за леглото — напомни Люк.

— Е, тогава иди го развържи и го доведи тук — изръмжа Хан. — Веднага!

Люк не си губи времето във въпроси:

— Добре.

— Какво става? — напрегнато попита Уедж. Хан стисна зъби и отговори:

— Когато имперската флота открадна тези минни къртици от Ландо, ние бяхме на Нклон. Тогава се наложи да препрограмираме предавателите си заради някакво заглушаване.

— Е, и?

— Защо ни заглушаваха? — попита Хан. — За да не ни позволят да се обадим за помощ? Че на кого да се обадим? Както вече забеляза, сега изобщо не си правят труда да ни заглушават.

— Предавам се — призна Уедж, леко раздразнен. — И какъв е отговорът?

— Трябвало е да ни заглушават, защото...

— Защото повечето от минните къртици на Нклон работеха с дистанционно управление с радиосигнали — уморено каза някой зад него.

Хан се обърна. Ландо бавно, но решително влезе в пилотската кабина. Люк го придържаше за лакътя.

— Чу ли всичко? — попита Соло.

— Всичко, което има значение — отвърна Ландо и се отпусна в креслото на втория пилот. — Иска ми се да се сритам, че самият аз не се сетих.

— Аз също. Помниш ли някой от кодовете на командите?

— Повечето. Какво ти трябва?

— Нямаме време да измислим нещо наистина хубаво — кимна към фрегатата под тях Хан. — Минните къртици все още са залепени за корабите, така че просто ги включи.

Ландо го зяпна изненадан и повтори:

— Да ги включи!?

— Ами да — потвърди Хан. — Всички са близо до мостика или до командния отсек. Ако прережат голяма част от оборудването и проводниците, ще унищожат целия кораб.

Ландо шумно издиша и наклони глава в познатия жест на неохотно съгласие:

— Ти си шефът — кимна той и защрака с пръсти по клавиатурата. — Надявам се само да знаеш какво правиш. Готови ли сме?

Хан се напрегна:

— Давай!

Ландо набра последната част от командата и фрегатата под тях потрепери. Поне в началото разклащането не беше силно. Но с всяка секунда все по-ясно се виждаше, че там долу нещо не е наред. Главните двигатели просветнаха на няколко пъти и угаснаха сред кратки проблясъци от спомагателните двигатели. Движението към центъра на битката се промени, външният контрол се изключи, после отново се включи, опитвайки се да промени курса в предишната посока. Корабът почти застина. Изведнъж дясната страна на корпуса — обратната на минната къртица, избухна в пламъци.

— Успяла е да пререже всичко! — изненадан ахна Ландо, колебаейки се дали да се чувства горд или изненадан от своето творение.

Вероятно в отговор на сигнал за бедствено положение от щурмовака във фрегатата един имперски изстребител се стрелна право в свръхгорещата плазма, изскочи от другата страна, но слънчевите му панели пламтяха и след няколко секунди той се взриви.

— Действа! — извика прехласнат Уедж. — Вижте, наистина действа!

Хан вдигна поглед от фрегатата. Навсякъде около тях, чак до орбиталните докове насочилите се допреди малко към дълбокия космос кораби потръпваха в предсмъртна агония като железни животни, вкопчени от ноктите на смъртта. От огромните им туловища във всички посоки изскачаха огнени езици.

Траун стоеше безмълвен, впил поглед в командното табло, без да обръща внимание на продължаващата битка. Пелаеон съдържаше дъха си в очакване на неизбежното избухване на наранена гордост. Чудеше

се каква форма ще приеме гневът на адмирала. Траун рязко вдигна поглед към илюминатора.

— Върнаха ли се всички оцелели от прикрития челен кораб? — попита той спокойно.

— Тъй вярно, сър — отвърна Пелаеон. Адмиралът кимна:

— Тогава дайте заповед за оттегляне.

— Оттегляне ли? — внимателно попита Пелаеон.

Не такава заповед очакваше от него. Траун го погледна. На устните му играеше лека усмивка:

— Може би очаквахте да заповядам цялостна атака? За да прикрия нашето поражение в безумен и безплоден героизъм?

— Не, разбира се — възрази Пелаеон.

Но вътре в себе си усещаше, че адмиралът знае истината. Усмивката на Траун внезапно стана студена:

— Не сме победени, капитане — тихо каза той. — Просто ни забавят малко. Все още разполагаме с Далечната земя и с изключителните технологии от съкровищницата на императора. Слуис Ван трябваше да бъде първата стъпка в победната ни кампания, но не е самата кампания. Докато владеем планината Тантис, крайната победа ще бъде наша — погледна той замислено към илюминатора. — Загубихме това раздаване, капитане. Но не цялата игра. Няма да захвърля с лека ръка кораби и хора, за да се опитвам да променя това, което не може да се промени. Ще имаме достатъчно възможности да получим корабите, от които се нуждаем. Разпоредете оттеглянето.

— Слушам, адмирале — отвърна Пелаеон и се обърна към командното табло.

Заля го вълна на облекчение. Явно въпреки всичко нямаше да има избухване. С леко усещане за вина си помисли, че би трябвало да се досети от самото начало. Траун не бе обикновен военен като мнозината, под чието командване Пелаеон бе служил, а истински боец, който се интересуваше от крайната цел, а не от собствената си слава.

Пелаеон погледна за последен път през илюминатора и издаде заповедта за отстъпление. За пореден път се питаше как щеше да завърши битката при Ендор, ако тогава начело на имперската флота беше Траун.

ГЛАВА 32

Битката свърши малко след като имперската флота започна изтеглянето си. Без намесата на звездните разрушители изходът от нея беше предрешен.

С обикновените шурмоваци се справиха лесно. Повечето от тях загинаха, след като Ландо включи минните къртици, които пробиха херметичните уплътнения на отвлечените кораби във вакуумната среда на космоса, а останалите бяха изловени без никакви проблеми. С осемте астрошурмоваци, чиито скафандри им позволиха да продължат битката след разрушаването на корабите, видяха доста трудности. Те пренебрегнаха призивите да се предадат и се насочиха към корабостроителницата, възнамерявайки със самоубийствена атака да причинят възможно най-големи щети. Шестима от тях бяха засечени и унищожени, а останалите двама се самовзривиха, като единият успя да повреди една корвета. След себе си оставиха истинска бъркотия в корабостроителницата и орбиталните докове и сериозно повредени кораби.

— Едва ли можем да го наречем решителна победа — изръмжа капитан Афион, докато преглеждаше какво беше останало от мостика на „Шегобиец“, през херметичния илюминатор, издържащ високото налягане на вакуума, и внимателно опипваше превръзката на главата си. Беше ранен по време на битката. — Ще ни трябват няколко месеца работа, за да свържем отново проводниците на командните системи.

— Нали не смяташ, че е по-добре имперската флота да я бе задигнала? — попита Хан зад него, опитвайки се да не обръща внимание на собствените си объркани чувства.

Идеята му бе свършила работа, но на каква цена...

— Не, разбира се — спокойно отговори Афион. — Ти направи онова, което трябваше да се направи, и съм готов да го твърдя, дори да не бях участвал в битката и нищо да не ме заплашваше. Просто казвам, че другите ще си помислят, че унищожаването на всички кораби, за да ги спасим от имперската флота, не е било най-доброто решение.

Хан погледна към Люк.

— Говориш точно като съветник Фейлия — каза той на Афион.

Капитанът кимна:

— Точно така.

— За щастие Фейлия е само един глас в съвета — каза Люк.

— Да, но пък доста силен — кисело отвърна Хан.

— Имайте предвид, че немалко народ е започнал да се вслушва в него — добави Уедж. — Включително висши военни.

— Ще намери начин да се възползва от случилото се за собствените си политически цели — изръмжа Афион. — Само гледайте.

Отговорът на Хан бе прекъснат от звъна на интеркома. Афион пристъпи и го включи:

— Слушам.

— Обаждаме се от контролната кула в Слуис — прозвуча мъжки глас. — Получихме послание от Корускант за капитан Соло. С вас ли е?

— Да — извика Хан и излезе крачка напред. — Включете ни. Последва кратка тишина и се чу познат и до болка липсващ му глас:

— Хан? Лея е.

— Лея! — извика Хан и усети как по лицето му се разлива радостна и доста глупава усмивка. Но след миг разбра какво не беше наред: — Чакай малко, какво правиш ти на Корускант?

— Мисля, че се погрижих за нашия проблем — установи, че гласът ѝ звучи напрегнато и извънредно тревожно. — Поне засега.

Хан хвърли поглед към Люк в другия край на залата:

— Мислиш ли!?

— Виж, в този момент не това е най-важното — настоя Лея. — Трябва веднага да се върнеш тук.

Нещо твърдо и студено стегна стомаха му. Лея бе страшно разтревожена.

— Какво се е случило?

Чу как тя си поема дълбоко въздух:

— Адмирал Акбар бе арестуван и отстранен от поста му по обвинение в измяна.

Изведнъж настана абсолютна тишина. Хан местеше погледа си от Люк към Афион и Уедж. Но, изглежда, и те нямаха какво да кажат.

— Ще се прибера възможно най-бързо — обеща й той. — Люк е с мен, да го доведе ли?

— Да, ако няма някаква работа. Акбар ще има нужда от всичките си приятели.

— Добре. Обади ми се на „Сокол“, ако получиш още новини. Потегляме веднага.

— Ще се видим скоро. Обичам те, Хан.

— Аз също — прекъсна той връзката и се обърна към останалите: — Ето че се случи. Люк, идваш ли? — после погледна към Уедж: — Твоите хора успяха ли да направят нещо за изстребителя му?

— Не още — поклати глава пилотът. — Но той е официално на първо място в списъка на чакащите за поправка кораби. Ще бъде готов за полет след около два часа дори ако се наложи да сваля компресорите на моя собствен изстребител.

Люк кимна и се обърна към Хан:

— В такъв случай ще тръгна за Корускант сам, но преди това ще дойда с теб да взема Арту от „Сокол“.

— Добре. Да вървим.

— На слуга! — извика след тях Афион.

Те забързаха по коридора към дока, където се бе скачил „Сокол“. Хан си мислеше, че случилото се наистина ще им създаде страшно много проблеми. Ако Фейлия и неговата фракция притиснеха и ускоряха твърде много развитието на нещата, а доколкото го познаваше, ботанецът щеше да направи точно това, тогава...

— Май сме на ръба на гражданска война — прошепна Люк, почти дословно изричайки собствените му мисли.

— Е, няма да позволим това да се случи — отговори Хан с убеденост, каквато не изпитваше. — Не спечелихме войната само за да гледаме безучастно как един амбициозен ботанец съсипва постигнатото.

— И как ще го спрем?

Хан се намръщи:

— Ще измислим нещо.

Издание:

Книгоиздателска къща Труд, 2001 г.

Формат: 32/84×108. Печ. коли: 25.5. Страници: 406. Цена: 6.99

лв.

ISBN 954-528-215-0

Всички права са запазени.

Търговска марка и текст © 1991 г. Lucasfilm Ltd.

All Rights Reserved

STAR WARS: HEIR TO THE EMPIRE

© TIMOTHY ZAHN

Cover art copyright © 1991 dy Tom Jung

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.